

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JUNO HEART

KING
OF
FIRE
AND
FLAMES

COURTS OF THE STAR FAE REALMS
BOOK TWO

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

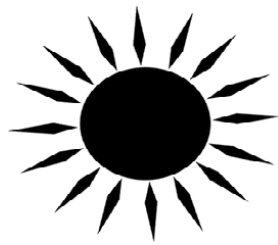
Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

U N O

HE A R T

KING
OF
FIRE
AND
FLAMES

OceanofPDF.com

Contents

[Adanmışlık](#)

[Kitap 1](#)

[Tazeleme Bölüm](#)

[1 Bölüm 2](#)

[Bölüm 3 Bölüm](#)

[4 Bölüm 5](#)

[Bölüm 6 Bölüm](#)

[7 Bölüm 8](#)

[Bölüm 9 Bölüm](#)

[10 Bölüm 11](#)

[Bölüm 12 Bölüm](#)

[13 Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Teşekkür](#)

[Juno Heart'tan da](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Tanıtım Yazısı](#)

[Telif Hakkı](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bilenler için.

*Kimse yumuşacık bir şekerleme kalbi olan ıslah olmuş bir kötü adamdan
daha çok sevemez.*

OceanofPDF.com

Book 1 Refresher

Fırtınalar ve Tüylar Kralı özetı.

Spoiler bol, bu yüzden henüz okumadıysanız, lütfen hızlıca kaydırın!

KİTAP 1

Hafızasını kaybetmiş bir insan kızı, bir pazarda kafeste uyanır. Fırtınalar ve Tüylar Kralı Arrowyn Ramiel, muhafızları Raiden ve Esen ile birlikte gizlice seyahat ederek onu güçlü çöl krallığı için köle olarak satın alır, ancak kızın meydan okuması kısa sürede ilgisini çeker.

Altın ve gizemli auron kanara kuşlarının en değerli mallar olduğu Işık Diyarı'nın başkenti Coridon'a vardıklarında, onu Sayeeda'sı Ari tarafından yargılanmak üzere Yer Altına gönderir.

Yüksek rütbeli bir altın arayıcı elf olan Ari, kızın kralın pelerinini giydiğini fark eder ve onu madenler yerine mutfakta çalıştırır ya da ateşte yanmaya gönderir.

İnsan altın yağmacıları Arrow'un ailesini öldürür, ancak türüne duyduğu nefrete rağmen kıza karşı bir saplantı geliştirir, ona gözlerinin renginden dolayı Leaf adını verir ve onu odalarına bağlı köşkte zincirler.

Toprak Diyarı ormanında yeşil gözlü bir çocuğu kovalama hayalleri kuran Leaf, Fırtına Kralı'nın Sayeeda'sıyla arkadaş olur ve her nerede olursa olsun kaçıp eve dönmesine yardım edebilecek bir müttefik edinmeye kararlıdır.

Bu arada, Arrow'un cezaları oldukça... eğlenceli olmaya başlar. İtaatsiz insanı ateşlere göndermesi gerektiğini biliyor, ama bunun yerine,

onu tehdit etmeye cüret eden herkesi yok eder.

Yakındaki bir kasabaya kaçtığında, güçlü bir yıldırım kullanıcısı olan Arrow onu kurtarır, ateş trolü Gorbinvar'ı yok eder ve Güneş Diyarı ile asırlık bir barış anlaşmasını bozar.

Leaf, Arrow'un güvenini tekrar kazanmaya çalıştıkça, Arrow'un ilgisi de artar. Ari, hizmetkârları bastıran altın serum bileziğinin Yaprak üzerinde hiçbir etkisi olmadığını fark eder ve onun gerçek kimliğinden şüphelenmeye başlar. Esen'in Yaprak'ı öldürmeye çalışmasının ardından Ari, insanın kaçışını planlamaya başlar.

Kral, Leaf'i Aldara'sı olarak işaretler, dişlerini gösterir ve onu Ari'nin kız kardeşi olan reaver elflerinin anası büyük Zareen ile tanışacağı Auryinnia Madenleri'ne götürmeden önce kanını içer.

Leaf, Auryinnia'dan kaçır ve Orion adında tek gözlü bir ork onu Dünya Diyarı'na giden bir gemiye kaçırır, ancak kaptan onu Mydorian'ın yeni insan naibine satar.

Eve vardığında, serum bağımlısı Naip'in aslında ikiz kardeşi, rüyalarındaki yeşil gözlü çocuk Quin olduğunu ve tahtın gerçek varisinin kendisi olduğunu keşfeder. Gerçek adı Zali Omala'dır ve artık kanun kaçağı prenses olarak bilinmektedir.

Leaf, Quin'in ateş fae'sinin yardımıyla ailelerinin cinayetlerini onun üzerine attığını, hafızasını sildiğini ve Arrow'un onu birinci kitabın başında bulduğu köle tacirinin kafesine düşmesinin sebebinin bu olduğunu öğrenir.

Mydorian zindanında, küçük kardeşi Van'ı hâlâ hayatta bulur. Onu görür görmez ateş fae'sinin büyüğü bozulur ve tüm anıları geri gelir.

Bu arada Arrow, Leaf'in gittiğini görünce çok öfkelenir ve onu bulmak için herkesi ve her şeyi yok etmeye karar verir. Ari, Leaf'in çoğu fae'nin terk edilmiş ve harabeye dönmüş olduğuna inandığı Mydorian'ın gerçek hükümdarı olduğunu ortaya çıkarır.

Yüzyıllar önce Zareen bir insana aşık oldu ve dişi soyları reaver kanı taşıyor ve görünmezlik pelerini çağırabiliyor. Bu birliktelik nedeniyle elfler Mydorian'ı insanlardan nefret eden fae'lerden koruyarak gizli tutmuşlardır.

Mydorian'da Ari'nin reaver pelerininin yardımıyla Arrow, Leaf ve Van'ı saray hücrelerinde bulur ve Quin'i öldürmek için bir plan yaparlar.

Quin ödünç aldığı ateş büyüyle Leafle savaşır, ancak Leaf onu öldürür ve halkına barış geri gelir. Raiden kısa süre sonra Arrow için acil haberlerle gelir. Leaf'in taç giyme töreni için geri döneceğine söz vererek eve koşar. Fakat

Onu çok özlediğinden, üç hafta sonra onu ziyaret ederek sürpriz yapmaya karar verir.

At sırtında Işık Diyarı çölüne ulaştığında Esen, Raiden ve bir Güneş Diyarı ateş büyücüsü tarafından karşılanır. Emri Arrow'un verdiğini söyleyerek onu tutuklarlar.

Kalbi kırılan Leaf, intikam almaya ve bir zamanlar sevdiği ve güvendiği fae'ye ihanet edeni asla affetmemeye yemin eder.

* Ve Beş Diyar'da insan olmayan herkesin, türleri ne olursa olsun, fae olarak anıldığını hatırlatmak isterim.

Ve birinci kitap burada bitti.

**Leaf'in tutuklanmasından birkaç saat sonra başlayan Ateş ve Alevler
Kralı için hazırsanız, sayfayı çevirmeniz yeterli!**

v240410

OceanofPDF.com

Chapter 1

Yaprak

Başım sert bir şeye çarptı ve sarsılarak uyandım, karşımdaki bulanık şekle göz kırptım. Bir insan mıydı? Hayır, tozdan lanetlenmiş bir fae. Hem de nefret dolu bir tane.

Esen'in çatık kaşları bir arabanın içi gibi görünen karanlığın içinde belirdi. Tavus kuşu tüyü kadar parlak mavi saçlarının çerçevelediği solgun yüzüne baktım, şakaklarıma keskin bir ağrı saplandı.

Düzgün düşünemiyordum.

Esen'le arabada ne işim vardı Allah aşkına?

Hatırladığım son şey, Coridon'a yaklaştığım için heyecandan başım dönerek Işık Diyarı çölünü geçtiğimdi.

Arrow'a daha

yakın. Ve sonra.

Peki sonra ne oldu? Hatırlayamadım. Ve hangi cehennemdeydim?

Coridon'a mı

gidiyorsun? Yoksa

Mydorian'a mı?

Uyuşmuş bacaklarımı hareket ettirirken, kötü bir karıncalanma ve iğnelenme vakası ve endişe verici bir düşünce aklıma geldi. Şakaklarımdaki ağrı bana daha önce yaşadığım bir şeyi hatırlattı. Tam olarak ateş büyüünün artçı etkileri gibi hissettiriyordu.

Quin'in Mydorian'da savaştığı türden.

Gözlerimi tekrar kapadım, istenmeyen anılar zihnime çarparken tekrar uykuya dalar gibi yaptım.

Bıçağımın ikiz kardeşimin kalbine saplanırken çıkardığı mide bulandırıcı ses.

Mydorian'daki yatağında iyileşirken kendimi zayıf ama mutlu hissediyordum, Arrow yanımdaydı. O ve Raiden acil bir Işık Diyarı işi için ayrılırken ormanda ona veda etmek.

Sonra da taç giyme törenim için dönmesini beklemenin sıkıntısı.

Onu şaşırtmak için seyahat etmenin dizginlenemez heyecanı ve Luna'yla birlikte geçerken Auryinnia Dağları'nın yakınındaki çölün ısıltılı güzelliği.

Esen ve Raiden altın tozundan bir halenin içinde beliriyor. Alev dolu gözleri olan bir ateş büyücüsü. Sonra onun korkunç, inanılmaz sözleri - *Fırtınalar ve Tüyler Kralı'nın emriyle, tutuklusunuz.*

Hayır. Bu doğru olamaz.

Ateşli ıstırap etimi dağladı, kekeleyen kalbimi kabarttı.

Hayır, hayır, hayır.

Bu bir rüya olmalı. Korkunç bir kabus.

Ama öyleyse, Esen neden karşımda oturuyordu, güzel yüzünde soğuk bir gülümseme vardı?

Kabus değildi o zaman. Gerçekmiş.

Arrow'un emriyle Güneş Diyarı beni yakalamıştı ve nereye gittiğini bilmediğim bir yolda onların arabasına hapsolmuştum.

Bir kez daha lanet bir mahkum.

Çılgılık atmak istedim. Kafamı vagonun metal duvarlarına vurmak.

Eğer kalbimi yerinden söküp acısını dindirebilseydim, bunu sorgusuz sualsiz yapardım. Şu anda.

Göz çukurlarımdaki yaşları kurumaya zorlayarak dişlerimi sıktım, nefes alışımı yavaşlattım ve parmaklarımı göğsümün etrafındaki pelerin kumaşından açtım.

Kendime hakim olmalı ve sakın kalmalıydım.

Asla zayıflık gösterme.

Hiç.

Bileklerim soğuk metal bantlarla bağlanmıştı ama ayak bileklerim de dahil olmak üzere geri kalan her yerim serbest bırakılmıştı. Bu bir hataydı. Esen'in kasığına tekme atabilirdim. Aptal kafasına vurabilirdim.

Sonra ne olacak?

Raiden, ateş büyücüsü ve en az iki binici daha arabanın dışında bir yerdeydi. Kaçmak için hiçbir yol olmadan kapana kısılmıştım. Gidecek hiçbir yerim yoktu.

Çok zekice.

Bu benim hayattaki kaderim miydi, her zaman bir zalimin zincirlerini mi takacaktım?

Gözlerimi açarak yüz ifademi düzelttim ve kuru bir öksürük taklidiyle boğazımı temizledim. "İşte yine buradayız Esen. Sen ve ben bir vagonda yalnızız ve birbirimize bağlanmak için yeni bir fırsatımız var. Birbirimizi daha iyi tanımak için."

İnce gülümsemesi büyüdü ama hiçbir şey söylemedi.

Perdeler çekiliydi, vagon karanlık ve kasvetliydi ve dışarıda gece mi gündüz mü olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Yine de sıcaktı. Çok sıcaktı. Işık Diyarı'ndan çok daha sıcaktı.

Bileklerimi kaldırarak aralarındaki zinciri salladım. "Bu sefer siyah metal. Sanırım Coridon'a ilk yolculuğumda kullandığınız çelikten daha iyi."

"Sonunda uyandın, insan." Mavi gözler vücudumu taradı, üzerime örtülen siyah pelerin üzerinde durdu. İşlemeli altın tüylerinden birini kopardım, hepsini koparmak için can atıyordum.

"Zincir neyden yapılmış?" Ben sordum. "Dış

Yıldız Diyarı'ndan gelen Xanthanian metali."

Kaşlarımı kaldırdım. "Diyarlardaki en güçlü ikinci madde mi? Sanırım kundakçı elfler yakın zamanda sana Auryinnian gümüşü satmayacaklar." Ağzım alaycı bir ifadeye büründü. "En azından sonunda beni küçümsemekten vazgeçtin."

Kadın homurdandı. "Senin tam olarak ne olduğunu biliyorum. *En kötü* türden bir fae, çoğunlukla insan ve neredeyse hiç reaver kanı yok. Ve ne var biliyor musun? Bu seni özel yapmıyor. Seni bir ucube yapıyor. Yerinde olsaydım, kaçmaya çalışarak zamanımı harcamazdım. Hiçbir şey seni o zincirlerden kurtaramaz ve kunduz büyüün burada da işe yaramaz."

Bir yalancının sözüne inanacak biri olmadığımın, nefesimin altında gizleme büyüünü söylemeye çalıştım -auron *khaban ana*, auron *khaban ana*- ama hiçbir şey olmadı.

Varlığımın her parçasıyla konsantre olarak, pelerinin tenimin üzerinde kayarken verdiği karıncalanma hissini, ılık ve sıcak havayı var etmeye çalıştım.

güvenlik hissi. Ama yine bir şey yok.

Lanet olsun. Lanet

olsun. Lanet olsun.

Tamamen sıçmışım.

Tekrar.

Esen'in avuçlarında fırtına büyüğü patladı ve onları bana doğru kaldırdı. Nefesimi tuttum. Fırtına gücünün berrak, mavi ışığı arasında alışılmadık mor-kahverengi bir renk dalgalanıyordu. Ateş büyüğü.

Bu nasıl mümkün olabilir ki?

Daha önce iki diyarın sihirli unsurlarının bu şekilde bir araya geldiğini ve birlikte çalıştığını hiç görmemiştim. Quin'in Güneş Diyarı'nın ateş büyüğüyle güçlendirilmiş olarak benimle savaştığı zaman hariç. Ama bu sayılmazdı çünkü insan olduğu için başlangıçta hiç büyüğü olmamıştı.

Esen ellerini yaklaştırdı ve çatırdayan alevler yüzümün önünde dans etti, o kadar sıcaktı ki kaşlarımın güvenliğinden korktum.

"Hey!" Minderlerin içine daha da gömüldüm. "Şerefsiz Fırtına Kralı'nın talimatı Coridon'a varmadan önce beni cayır cayır yakmak değilse, sakın olsan iyi edersin. Aksi takdirde, benimle oynamayı bırak ve şu işi bitir."

"Sadece oyun oynuyorum," dedi büyüğü göğüs kafesimin sağ tarafına vururken.

Keskin bir nefesle, küçük kardeşim Van'ın yüzünün görüntüsü büyüğün serbest kalmasını tetiklemeden önce, acıyı zihnimin kayıp anılarımın saklı olduğu bölümüne ittim.

Ne zaman ikiz kardeşim Quin'i öldürdüğüm için suçluluk duysam, onu beynimde düşünmek ya da hissetmek istemediğim her şeyi, örneğin şu anda kanımda dolaşan acıyı sakladığım o girintiye ittim.

Ve Arrowyn'in Ramiel'i becerdiği düşünceleri. Onlar da oradaydı. Binlerce, binlerce.

Fırtınalar ve Tüyler Kralı beni hiç sevmemişti. Bana ihanet etmişti. Beni kullanılmış bir çöp parçası gibi bir kenara attı. Bir zamanlar onu hayatımın aşkı olarak görmüştüm, ama şimdi onun gerçekte ne olduğunu biliyordum - diyarların en büyük yalancısı ve düzenbazı.

Sonsuz düşmanım.

Ve onu yok ettikten, zehirli dudaklarından son nefesini emdikten ve onu değerli Işık Diyarı'nın çöl kumlarının altına gömdükten çok sonra hor görmeye yemin ettiğim fae.

Bedeni yavaş yavaş çürüyecek ve parçalanarak onun hayatını yöneten ve benimkini mahveden altın tozuna dönüşecekti. Bana ihanet etmesinin, altın ticareti üzerinde daha fazla egemenlik kurmak için hastalıklı bir arayıştan başka bir nedeni olduğunu düşünemiyordum.

Bu onun tek takıntısıydı.

Benden başka.

Onu düşündükçe öfke ve keder içimi titretiyor, omuzlarımdaki aptal tüyden pelerini kalp kırıklığının taze yaralarını deşiyordu. Onu parçalara ayırmak için can atıyordum. Ve yapardım da. İlk fırsatta.

Oh, Arrow.

Beni nasıl böyle kırabildin? Söylediğin onca şeyden sonra.

Yaptığın her şeyi. Ve söz verdiğin her şey.

Toz aşkına, neden?

Bir mide bulantısı dalgası öğürmememe neden oldu ama tırnaklarımı uyluğumun dış tarafındaki deriye geçirdim ve uzuvlarımda titrememesini istedim. Beni ne kadar incittiğini kimsenin görmesine asla izin vermeyecektim. Keder ve özlemin kanımda kaynayan nefretle nasıl savaştığını.

Sevdiğim fae artık benim için ölmüştü ve onun hayaletinin beni yok etmesine izin veremezdim.

Bakmam gereken Van ve Mydorian halkı, düzeltmem gereken bir krallığım vardı. Her şeye rağmen onlara bir kez dönmüştüm. Ve bunu tekrar yapacaktım.

Her nasılsa.

Eve ceset torbasında gitsem bile.

Esen'in büyüğü daha sıcak yanıyor, derimden kesip atmak istediğim Aldara izinin üzerinden boynumu kavuruyordu. *Yak onu*, diye düşündüm. *Yak şu sefil şeyi.*

Hırladı ve büyüünün ateşli kıvrımları kayboldu, acı ruhunun çorak topraklarında yeniden emildi.

Kabız bir şiddet maskesi olan yüzüne gülümsedim. "Yani bu doğrulandı. Bana zarar vermemen emredildi. Bildiğim iyi oldu."

Esen'in gözleri kısıldı. "Bildiğiniz gibi, talimatlara her zaman uymam."

Coridon'un altın dökümhanesinde beni erimiş altın dolu bir fıçıya itmeye çalıştığı gün, sıcak alevler ve buz gibi korkuyla dolu bir anı içimi ürpertti.

Farkında olmadan kralının ilgisini çaldığım için acıyla kıvranıyor, beni görmekten her zaman nefret ediyordu. Kıskançlık gerçekten de

lanet, ve ne yazık ki, benim katlanmam gereken. Çünkü sonunda, Arrow'un vahşi bekçi köpeği beni tam olarak istediği yere getirmişti. Kapana kısılmıştım ve kaçacak yerim yoktu.

Onunla oynamak için.

Ama siktir et onu... Ne şimdi ne de yakın zamanda korkudan sinmeyi planlamıyordum. Ne ona karşı, ne de elimden gelse kimseye karşı.

Omuzlarımı dikleştirerek omurgamı dikleştirdim. "Evet, kralın için ne kadar büyük bir yük olduğunu ve hâlâ da öyle olduğunu hatırlıyorum," dedim, gözlerini kaçırıp mavi saçlarından bir tutamı sivri kulağının arkasına sıkıştırırken dar derisini ve kalıplanmış siyah-kırmızı vücut zırhını tarayarak.

Anlayabildiğim kadarıyla vücudunda kılıç ya da elbisesinin altında bıçak yoktu. Belki de ödünç aldığı ateş büyüsünün yeterli koruma sağladığına inanıyordu. Eğer öyleyse, ona yanıldığını kanıtlama şansı bulmayı umuyordum.

Arabanın içini inceledim.

Siyah metal jaluziler pencereleri kaplıyordu ve Esen'in omzunun üzerinde asılı duran bir lambadan yayılan soluk turuncu ışık bizi tamamen karanlıkta seyahat etmekten kurtarıyordu.

Esen'in ayaklarının dibinde bir çanta hışırdadı ve bana bir su kesesi fırlatmadan önce çantayı karıştırdı. Görgü kuralları onun için boşunaydı ve bu gibi tutsak durumlarda kesinlikle gerekli değildi. Ben de ona teşekkür etmeden kana kana içtim.

Ağzımı sildim ve keseyi ona uzattım.

Mırıldanarak çantasına geri soktu. "Pardon, bir şey mi dediniz?"

"Tal'n Şehri'ne gidiyoruz *dedim*, Coridon'a değil."

"Ne?" Şok içinde öne doğru sıçradım ve o da beni geriye doğru itti. "Güneş Alemi'nde miyiz?" En yakın zinciri çekiştirdim ve perde yukarı fırlayarak pencere çerçevesine çarptı. "Buraya nasıl bu kadar çabuk geldik?"

"Alemler arasındaki geçit. Ve bir süredir bilincin yerinde değildi."

"Beni buraya nasıl soktunuz? Kavga ettiğimizi hatırlamıyorum."

"Bir tane bile yoktu. Kılıcını çektiğin anda bir ateş büyücüsü seni bayılttı."

Yerden düzensiz aralıklarla fırlayan ve çorak bir arazinin etrafına kıvılcımlar saçan alev sütunlarıyla aydınlanan siyah araziye bakakaldım.

"Bunlar da ne böyle?"

"Ateş gayzerleri," dedi Esen. "Tüm Güneş Diyarı'nın altında volkanik bir göl akıyor ve eğer yürüdüğünüz yere dikkat etmezseniz, üzerine bastığınızı bile fark edemeden bir tanesi sizi dışarı çıkarır."

"İlk başta Işık Âleminin düşmanca bir yer olduğunu düşünmüştüm. Bu çok daha kötüymüş." Esen'in yüz ifadesini inceledim, dudaklarının kenarlarında gizlemeye çalıştığı zevk titriyordu. "Peki, neden yardımcı olup bu bilgiyi paylaşıyorsun?"

"Sıkıldım ve içinde bulunduğunuz durumun vahim gerçekliği kafama dank ederken aptalca düşüncelerinizin yüksek sesle dile getirilmesini eğlenceli buluyorum."

"Her zaman çok çekici." Homurdanarak pencereyi biraz araladım, içeride dumanlı bir tada sahip sıcak hava püskürüyordu ve anında oluşan ter tabakası derime yapıştı. Arrow'un pelerininin düğmelerini karıştırdım ve onu omuzlarımdan kaydırdım, çürümüş şeyden kurtulduğum için mutluydum.

"Pencereyi kapat, seni aptal," diye homurdandı Esen. "Perdelerin kapalı olmasının bir sebebi vardı."

Muhtemelen bana verdiği en faydalı emir olduğu için emrettiği şeyi yaptım. "Madem sohbet etme havasındasın, neden Güneş Diyarı'na gidiyoruz?"

Dudakları kıvrıldı. "Biz Arrow'un gelmesini beklerken sen Ateş Sarayı'nda Kral Azarn'ın misafiri olacaksın. Gerçi *misafir* terimi biraz abartılı olabilir."

Arrow... *Lanet* olsun ona.

Elbette o piçi bir noktada tekrar görmem gerekecekti. Bu fikri memnuniyetle karşılamalıyım. Ona yaklaşmazsam kalbinin atmasını nasıl durdurabilirdim ki? Taze, fırtınalı kokusunu alabilecek kadar yakın. Altın tenine dokunacak kadar. Vücudundan yayılan sıcaklığı hissedecek kadar. Ve ondan ne kadar nefret ettiğimi hatırlarken hain gümüş gözlerine bakabilirdim.

Sadece onu şaşırtmak amacıyla üç gün yolculuk ettikten sonra Işık Âlemine vardığımda ne kadar heyecanlı, ne kadar *mutlu* olduğumu hatırladıkça, kendimden iğrenerek karnımdaki suyu kaydattım. Ne kadar da saf ve aşık bir aptalmışım.

Ama artık değil.

Bir daha asla bu kadar aptal olmayacağım.

Bekle... atım...

"Luna nerede?" diye sordum. "Eğer ona zarar gelirse, söz veriyorum, sorumlu fae aynı kaderi on kat fazlasıyla yaşayacak."

"Küçük bir esir için büyük sözler."

Tanrım, sesi Arrow'a benziyordu.

O da benzer şeyler söylemiş, küçük bir insan kızının ne kadar zehir saçabildiğiyle sürekli eğlenmişti. Düzensiz bir iç çekişle, beynimde bir daha asla düşünmek istemediğim tüm kötü şeyleri barındıran odanın kapısını zihinsel olarak açtım ve Fırtına Kralı'nın görüntüsünü içeri tekmeleyerek tatmin edici bir tıkırtıyla kilidi çevirdim.

"Ne? Ukalaca bir cevap yok mu?" dedi Esen, gözleri dans ediyordu, belli ki geçici ustam olarak hayatının en güzel anlarını yaşıyordu.

Yavaşça nefes alarak, zincirli yumruğumla burnuna vurmamak için kendimi zor tuttum, o hıyarın sözleri zihnimde yanıp sönüyor, beni azarlıyordu.

Ne kadar da vahşi bir şeysin sen, demişti bir keresinde, sesi alaycıydı, sahte şefkati fırtınalı hain gözlerini aydınlatıyordu.

Kapa çenenin Arrow, dedim istenmeyen anıya. *Artık ne düşündüğün umurumda değil*.

Esen'e dingin bir gülümseme fırlatarak, "Kraliçe olduğumu unutmuş gibisin," dedim.

"Bir kraliçe olacaktın. Şimdi ne olduğunuzu göreceğiz. Ama atınıza gelince, şu anda Raiden'inkine bağlı. Arabanın arkasında seyahat ediyorlar."

Raiden.

Başka bir iki yüzlü hıyar.

Dışarısı o kadar sessizdi ki, piçin gezintiye çıktığını unutmuştum. Ateş gayzerlerinin vızıltısı, toynakların ritmik gümbürtüsü ve at takımlarının şingirtisi dışında her şey sessizdi.

Diğer fae'lerden tek kelime bile duymamıştım. Göremediklerimden - Raiden ve her nasılsa benim reaver büyümü engelleyen kızıl saçlı, alev gözlü büyücüden. Ve pencereden görünen ikisinden de - miğferlerinden kaçan uzun siyah saçları göğüslerinden mürekkep akıntısı gibi aşağı dökülen çiftten de.

İçlerinden biri kızıl saçlı büyücünün siyah saçlı versiyonu gibi görünüyordu. Belki de kardeşiler. Hatta muhtemelen ikizdiler. Düşüncelerim Quin'e doğru dönerken keder kalbimi sıkıştırdı. *Tekrar*.

Yanlışlıkla sevmeyi ve güvenmeyi seçtiğim bir başka düşman. Ve şimdi ölmüştü, serumla ıslanmış bedeni Mydorian Sarayı'nın altında, ailemizin antik mahzeninde bir mermer levhanın altında çürüyordu.

Zihnimi geçmişten uzaklaştırdım ve Esen'in ağırlığını değiştirmesini izledim, sağ tarafındaki kıyafetlerinin altında bir şey hareket ediyordu. Küçük bir bıçak, eğer

yanılmamışım.

"Esen, madem Fırtına Hıyarı tutuklanmamı emretti, o zaman neden Yangın Mahkemesi'ne gidiyoruz?"

Dudaklarında yeni bir gülümseme belirdi. "Bildiğin gibi, Arrow senin yüzünden barış anlaşmasını bozdu. Telafi etmek için seni Taln'a bizzat teslim edeceğine söz verdi. Ama Mydorian Şehri'nin hâlâ ayakta olduğunu ve senin de onların kayıp prensesi olduğunu duyduğumda, Azarn'ın seninle tanışmak için çok hevesli olacağını biliyordum. Tahmin ettiğim gibi, Arrow'un seni teslim etmesini beklemek yerine, seni doğrudan ona götürmemi emretti. İşte buradayız. Sonunda birlikteyiz."

"Ne kadar ilginç bir olaylar zinciri," dedim donuk bir ifadeyle, zihnim Arrow'un Mydorian'da bana söylediği sözlerle dolup taşarken yüz ifademi boş tutarak. Güya yaptığı en zor şey, onun önünde hayatımı riske atarak kardeşimi öldürmeme seyirci kalmaktı.

Bir yalan.

Ayrıca benden uzakta olduğu zamanlarda kendisini fiziksel olarak iyi hissetmediğini belirtmişti.

Başka bir yalan.

Bana yaptığı her yanlış için özür diledi.

Hepsi yalan... Saf kulaklarıma fısıldadığı her şefkatli kelimeyle birlikte.

Sarmal halindeki düşüncelerimi ele geçirdim ve sükûnetin damarlarımdan akmasını sağladım. Değişiklik olsun diye kendimi kalbim yerine aklımla *düşünmeye* zorladım.

"Arrow Azarn'ın askerlerinin beni yakaladığını biliyor mu?"

"Henüz değil. Ama yakında haberdar olacak ve hiç şüphesiz yok edilişinize tanık olmak için Ateş Mahkemesi'ne koşacak."

Evet... İkna olmamıştım. Tüm bu düzen yanlış geldi.

Esen tarafından aktarılan olayların ayrıntıları en iyi ihtimalle belirsiz görünüyordu.

Ona göre, Arrow geçmişteki kabahatlerinin bedeli olarak beni teslim etmeyi kabul etmişti. Tutuklanmamı *emrettiğini* söylemedi. Ve Esen'e güvenilmemesi gerektiğini çok iyi biliyordum. Tüm bunların bir oyun olması mümkün müydü? Arrow'un bana ihanet ettiğine beni inandırmak için bir komplo?

Bir gayzer gece gökyüzüne kıvılcımlar yağdırırken irkilerek tekrar pencereden dışarı baktım ve Raiden'in bindiği arabanın arkasına doğru baktım. Yerini tespit edemedim ama orada olduğundan hiç şüphem yoktu. Onu çölde kendi gözlerimle görmüştüm ve Fırtına Kralı'nın varlığı

En yakın arkadaşım tutuklanma koşullarımın büyük olasılıkla Esen'in anlattığı şekilde geliştiğini kanıtladı.

"Tam olarak anlayamıyorum," dedim. "Diyarların tüm kralları artık benim Dünya Diyarı tacının varisi olduğumu biliyor ama yine de Arrow'un beni başka bir kralla takas etme hakkı olduğuna mı inanıyorlar?"

"Elbette. Elflerin Mydorian'ı neden gizlediğini sanıyorsun? İnsanlar zayıftır ve Fae'ler tarafından nefret edilirler. Kardeşin, Azarn'ın onu kundakçılara ve onların değerli altın madenlerine yaklaşmak için kullandığını fark edemeyecek kadar aptaldı. Peki ya Arrow? O her zaman sana *sahip* olduğuna ve senin onun malı olduğuna inandı. Ama artık sen Ateş Kralı'na aitsin."

"Arrow'un kendisine ait olduğunu düşündüğü her şeyi ateş perilerine vereceğine inanmamı bekliyorsun. Paylaşmak onun doğasında yok."

"Ah, Yaprak, Ari'nin sana söylediği şeyleri hiç dinlemedin mi? *Tüm* fae'ler insanları hor görür. Ama ateş fae'leri Arrowyn'den *senden* nefret ettiklerinden daha fazla nefret ediyorlar. Bonerust olayına ek olarak, Azarn kız kardeşlerinden birinin ölümünden Arrow'u sorumlu tutuyor."

Çenem düştü ve Esen'in beyni ağzını yakaladığında yüzü karardı, muhtemelen çok fazla şey paylaştığını fark etti. "Senin deyimimle bu kadar *bağ* yeter. Nazik davrandım ve her zamanki gibi sana çok fazla şey anlattım. Hüzünlü, yeşil gözlerin neden içimde böyle bir acıma duygusu uyandırıyor bilmiyorum ama gelecekte onlara karşı koymak için daha çok çalışacağım. Şimdi dinlen. Yolculuk neredeyse bitti."

Esen *kibar* mı? Ve benim üzgün gözlerim onun benim için üzülmesine mi neden oldu? İmkansız. Gizli bir amacı olmadan asla iyi biri olmadı.

Zihnim çölde kuduz bir eponar gibi bir o yana bir bu yana savruluyor, net bir mantık ya da yön duygusu taşımıyordu; ta ki bir düşünce diğerlerine üstün gelene kadar. Acaba Esen ağzından kaçırmış ve işe yarar bir şey mi söylemişti?

Azarn'ın Arrow'dan ateşli bir tutkuyla nefret ettiğini zaten biliyordum ama kız kardeşiyle ilgili bilgi... Arrow'un onun ölümünden sorumlu olması... Bu yeniydi. Ve ilginçti.

Esen bunu benimle paylaşmak istemiş miydi? Yoksa her şeyi berbat mı etmişti? Pencereyi iterek açıp başını dışarı çıkarırken deri gıcırdadı, ve tek bir kelime havladı. "*Melaya.*"

Kızıl saçlı büyücü camın diğer tarafında, yanımda belirdi. Alnı pürüzsüz ve sorunsuzdu ama koyu renk gözleri Esen'e nefret dolu bir ifadeyle dikilmişti.

Başını bana doğru eğdi ve üç korkunç kelimeyi tısladı. "*Uyut onu.*"

Melaya'nın gözlerinde ikiz alevler tutuştu. Hırladı ve parmaklarını yüzüme yaklaştırdı.

Kavurucu bir acı kafatasımın içinde patladı, sonra siyah bir dalga Ben.

OceanofPDF.com

Chapter 2

Yaprak

Uyandığımda kendimi bir direğe bağlanmış, etrafımı alevlerden bir duvar sarmış halde buldum. Kalbim küt küt atıyor, ellerimi arkamdan birbirine bağlayan zincirlere karşı mücadele ediyor, gözlerimdeki teri bile silemiyordum.

Bir dizi küfür savurdum ve bağlara karşı direndim.

İnleyerek ateş büyüsü halkasının içinden gözlerimi kısıtım ama hiçbir şey göremedim. Isı tenimi yaladı, kavurucu sıcaktı ama bir şekilde büyülü alevler beni yakmadı. Onların ötesinde sadece karanlık görünüyordu ve ateşin vızıltısı ve çatırtısı altında alçak sesler mırıldanıyordu.

Dust, hangi cehennemdeydim ben?

"Melaya," diye bağırdı bir erkek sesi.

Ateş büyücüsünün sırtışı titreyen alevlerin arasında belirdi ve ardından tehditkâr sesin sahibi yanına sokuldu. Uzun boylu, sıırım gibi yapılı, kestane rengi saçları gevşek dalgalar halinde sırtının ortasına kadar dökülen ve omuzlarında nahoş bir aura dolaşan bir fae.

"Kendine iyi bak Melaya," dedi, boğucu sığağa rağmen sesindeki sıradan acımasızlık tüyler ürperticiydi. "İnsanı henüz kızartmak istemiyorum. Uyumlu biri olduğu ortaya çıkabilir."

Henüz kelimesini yakaladım ve zihnimin kaosunda yuvarlanmasına izin verdim. Ateş perileri beni öldürmeyi planlıyordu. Belki hemen değil ama eninde sonunda. Bu çok açıktı.

Büyücü bir komut verdi ve alev halkası kayboldu.

Emirleri veren fae bana doğru ilerledi ve sonunda ona iyice bakabildim. Siyah alevlerden oluşan bir taç, alınının etrafında rüzgârla savrulan gölgeler gibi kıvranıyordu ve odun kömürü pulları tahtasından sıyrılarak erkeğin omuzlarına dolanıyordu.

Taç büyüğü bir şeydi, tıpkı onu giyen fae gibi -Azarn, Ateş Kralı. Bu o olmalı.

Etrafımda dar bir daire çizerken topuklu ayakkabıları kaldırım taşlarının üzerinde tıkırdadı. Gözlerim alıştı ve gölgelerin arasından şekiller belirdi, avluya yayılmış mangalların ışığı uzak bir köşede toplanmış, sırlar fısıldayan figürleri ortaya çıkardı.

Muhtemelen Esen, Raiden ve belki de birkaç danışman ya da işkenceci, bana çılgılık attırmak ve hiç işlemediğim suçları itiraf ettirmek için dudaklarını şapırdatıyorlardı.

Yıkık kemerli sütunların ardında, siyah bir kulenin en üst kısmı, yıldızlarla dolu bir gökyüzüne doğru kulesini itiyor ve bana avlunun Taln'ın sarayının dış duvarının yakınında, yüksek bir yerde olabileceğini düşündürüyordu.

Ayaklarımın dibinde Arrow'un pelerini duruyordu, işlemeli tüyleri toz ve kirden matlaşmıştı. Ondan ne kadar nefret ettiğim düşünülürken, bu manzara beni heyecanlandırmalıydı ama sadece üzüyordu.

Kral çenemi tuttu ve yüzümü çevirerek incelemeye başladı. "Kızın bu olduğundan emin miyiz?" diye sordu omzunun üzerinden bakarak.

"Elbette," diye yanıtladı Esen, gölgelerin arasından kasıla kasıla çıkarken botlarının takırtısı yankılanıyordu. "İnsanı iyi tanırım. Dişlerini kontrol et. En iyi glamour bile kemikleri gizleyemez. Boynunda da tüyden bir glif var."

Sert bir başparmak dudaklarımı ayırdı.

Azarn kıkırdadı. "Evet, boşluğu görüyorum. Tüm raporlara göre, Fırtına Budalası'nı fazlasıyla etkilemiş."

Fırtına Aptalı mı? Bu yeni takma adı onayladım ve kendi kullanımım için benimsemeyi planladım. Tabii bu geceyi atlatabilirim.

Kralın eli boğazımdaki Aldara işaretinin üzerinde kaydı ama glif aktive olup ona acı verince bir tıslamayla geri çekildi.

"Arrowyn Ramiel'e lanet olsun," diye hırladı, sonra Melaya'ya döndü. "Eş işaretini kaldırabilir misin?"

Az konuşan bir fae olan büyücü başını salladı, kralının artan öfkesinden rahatsız olmamıştı.

"Kendi iyiliğin için Melaya, bir yolunu bulsan iyi olur."

Büyücü bir kez bile gözünü kırpmadan ona baktı ve kral önce gözlerini kaçırdı.

Çaresiz bir hayal kırıklığı içimde dalgalandı. Çığlık atmak, tükürmek, ısırmak ve küfretmek istedim ama bunun yerine dişlerimi sıktım ve Ateş Kralı'nın canlı bakışlarına odaklandım.

O yeşil gözler, koyu renk ceketinin üzerinde parlıyordu: dolgulu omuzları dar bir bele doğru sivriliyordu, üzerinde alevler ve minik horozlar vardı, hepsi de parlak kırmızı iplikle işlenmişti.

Azarn hakkındaki ilk izlenimim, Arrow'un bana anlattığı savaşçı kraldan ziyade, kendine saygısı olmayan acımasız bir büyücüydü. Karşımda duran fae korkunç bir kargaydı. Omuzlarında hafif bir kamburluğun başlangıcı olan zayıf bir kuzgun kral.

Yüzüne bir gülümseme yayılmıştı, sıcak tonlardaki teni keskin kemiklerinin üzerinde uzanıyor, yanaklarının altında acımasız çukurlar oluşturuyordu. Yüzünü iki uzun gri çizgi çevreliyordu ve yumuşak bir et kıvrımı kalçalarındaki gümüş kemerin üzerinden sarkarak onu hayalimde canlandırdığım genç fae'nin ötesinde yaşlandırıyordu.

Kısa sakalının ucunu okşayarak beni dikkatle inceledi. "Benim için gözyaşı dökme yeteneğin yok mu, Zali Omala? Hayatın için yalvarıp yakarmak yok mu?"

Botuna tükürdüm, hızlı ters vuruşu kafatasımı direğe çarparken dişlerim takırdadı.

Kral güldü ve elini Esen'e doğru salladı. "Kız tam da Arrowyn'in tarif ettiği gibi. Yemeğimi kaybetmeden önce onu götürün. İnsanın pis kokusu midemi bulandırıyor."

Raiden gölgelerin arasından çıktı ve bileklerimi vücudumun önünde kilitlemeyen önce zincirimi direktten çözdü.

"İşte yine buradayız, *kralın muhafızı*," dedim. "Yozlaşmış bir hükümdarın emriyle bana kötü davranıyorsun. Bir fae savaşçısı için aşağılayıcı görevler, sence de öyle değil mi?"

Bakışlarımı kaçırarak hiçbir şey söylemedi.

Esen kolumdan tuttu ve beni kemerli ahşap bir kapının üzerinde sürünen sarmaşıklara doğru çekti. "Ve *sen*," diye homurdandı, "hayatını kurtarmak için hâlâ o aptal çeneni kapalı tutamıyorsun."

Cevap vermek için aptal ağzımı açtım ama kralın sesi arkamdan gürledi ve neyse ki cevabımı yarıda kesti.

"Bekle," dedi. Bir şey daha var, Kir ve Kemik Prensesi-"

"Toz ve Taşlar," dedim, "eğer doğru olmak istiyorsan. Ama bana ne isterseniz diyebilirsiniz. Kaba sözler beni rahatsız etmez."

"Sözlerini nasıl daha akıllıca kullanacağını *düşünmeni* tavsiye edebilir miyim, insan, çünkü yarın oğlum Prens Bakhur ile tanışacaksın. Ve eğer yaşamak istiyorsan, o da seni sevse iyi olur."

Kahretsin. Bu kulağa hoş gelmiyor. Oğlunun benim hakkımda ne düşündüğü neden umurumda olsun ki?

Esen kapıyı gıcırdatarak açıp beni içeri çekerken arkamdan kahkahalar yükseldi. Kadın kahkahası.

"Hanımlar kimdi? Azarn'ın kraliçesi ve hizmetçisi mi?" diye sordum. "Hayır, kralın kız kardeşleri-Marcella ve Ruhh," diye yanıtladı.

Esen beni duvarları kaplayan aynalarda titreyen alevlerin aydınlattığı loş bir koridora doğru itti. Garip ama karşılarında hiç aplik yoktu ve alevler aynaların içinden yanıyor gibiydi.

"Esen, Azarn'ın iki kız kardeşi olduğunu biliyorum ve arabada bana onlardan birinin öldüğünü söylemiştin."

"Evet, söyledim. Ruhh öldü."

Geniş bir merdivenin ilk basamağında tökezledim. "Eğer öldüyse, nasıl olur da kız kardeşiyle birlikte bir avlunun gölgesinde kıkırdıyor olabilir?"

"Yarın göreceksin," dedi Esen uğursuzca.

Omzumun üzerinden, Arrow'un pelerinini koluna asmış olan Raiden'a baktım. "Beni arabadan baygın halde çıkarıp o direğe mi bağladın?"

Tek cevabım sessizlik oldu.

"Senin neyin var, Raiden? Dilini Coridon'da mı bıraktın?"

Esen küçük bir sahanlıkta durakladı. "Onu rahatsız etmeyi bırak," dedi. "Son zamanlarda kendini pek iyi hissetmiyor."

Omuz silktim. Sanki beni esir alanların duygularını umursuyormuşum gibi.

Bir kulenin içinden yukarı doğru kıvrılan dar bir merdivene açılan bir kapıdan içeri girdik, iyi yerleştirilmiş birkaç aplik dışında taş duvarlar çıplaktı. Raiden arkamda, Esen önümde merdivenleri çıkmaya başladık.

Altıncı basamakta, ellerimi zincirin izin verdiği ölçüde açarak hamle yaptım ve bıçağı belindeki kınından çıkardım ve botumu tekmeledim

Raiden'in kasığına isabet etti. Nefesimi tutarak bıçağı mavi saçlı şeytanın göğsüne doğru sürdürdüm ve bir büyü patlaması beni taş duvara fırlattı.

"Lanet olası toz." Yere yığıldım ve Esen'in sırttan yüzüne baktım. "Bunu nasıl yaptın?"

"Kardeşin Quin'in yaptığı gibi." Esen boğazımı sıktı. "Şimdi eski numaralarla zamanımızı boşa harcamayı bırak ve ayağa kalk."

"Ne diyebilirim ki? Alışkanlıkların yarattığıyım," dedim, elimi uzatıp sırtımda açan morlukları ovabilmeyi dileyerek.

Bir eliyle taşaklarını kavrayan Raiden inledi, sonra beni kendime çekti.

Aya

klar "Sen iyi misin?" Esen sordu.

. Başını salladı.

"Buna dikkat etmen konusunda seni uyarmamış mıydım? O bir vahşiden daha kötü orc."

Beni merdivenlerden yukarı sürükleyip sonunda yedinci sahanlıkta durdurduklarında, Raiden'in şiddetli kaçışlara olan düşkünlüğümü zaten iyi bildiği halde neden onu uyarma ihtiyacı duyduğunu merak ettim.

Tüm kişiliğinin yanı sıra anılarını da mı kaybetmişti?

Oymalı meşe bir kapının iki yanında iki kanatlı trol duruyordu ve solumda, küçük, camsız bir pencereden yıldızlar parlıyordu. Ayak parmaklarımın üzerinde durdum ve pencereden içeri baktım.

Raiden beni sürükleyerek götürdü ama kulenin dibindeki sivri siyah kayaları görmeden önce değil. Yeni yüksek hapishanemden kolay kolay kaçamayacaktım.

Esen bileğimdeki kelepçeyi çözdü ve zinciri kemerine astı. "İçeri gir," dedi ve kapıyı açtı.

Onu görmezden gelerek trol muhafızlara gülümsedim ama ikisi de bakışlarıma karşılık vermedi, bu da hayal kırıklığı yarattı. Coridon'da geçirdiğim süre boyunca, beni esir alanlara nazik davranarak çok şey elde edebileceğimi öğrenmişim - dostluklar sağlam bir şekilde kurulduktan sonra ittifaklar kurulmuş ve kaçış planları yapılmıştı.

Esen'le her konuştuğumda bunu hatırlamalıydım. Eğer onu yumuşatabilirim, işe yarayabilirdi. Ama sadakatini en yüksek teklifi verene satan biriyle arkadaş olmaya değer miydi?

Ben kıpırdamadan ona bakarken kaşlarını çattı. "Zali, bir daha sormayacağım."

"Esen." Gülümsemeye çalıştım ama görmezden geldi. "Lütfen bana neden burada, Taln'da olduğumu söyle."

Omuzlarımdan tutarak beni nazikçe odanın içine doğru itti. "Sabaha kadar burada, yeni odanda kalacaksın. Açlıktan ölmeyeceksin. Yemek servisi yapılacak. Yarın bir ara Büyük Salon'a getirileceksin. Orada her şey açıklığa kavuşacak."

"Ama-"

Raiden, Esen'in yanından geçip pelerini odanın içine fırlattı. Kapıyı kapatmaya başladığında ağırlığımı kapıya verdim. "Bekle, Raiden. Lütfen. Kralına bir mesaj iletebilir misin?"

"Azarn?" diye sordu, sesi hatırladığımdan biraz daha sertti.

"Hayır. Fırtına Aptalı."

Kahverengi gözler bana dikildi ve Esen kollarını kavuşturarak botunu yere vurdu.

Yüksek sesle içimi çektim. "Eğer ikinizden biri Arrow'a haber ulaştırabilirse, lütfen ona değersiz bir kertenkele pisliği olduğunu ve kırılmamış bir ateş ejderhasının ondan daha sadık, daha onurlu olacağını söyleyin. Ve ona söyleyin... hiç beklemediği bir anda onun için geleceğimi ve bunun hoş bir buluşma olmayacağını söyleyin."

Raiden homurdandı ve kapıyı suratıma çarptı, hızla kilitledi ve beni yeni geçici ikametgahıma ağzım açık bakakalmış bir halde bıraktı.

Rahat görünüyordu, bu da beni şaşırttı. Ateş fae'lerinin beni neden Coridon'a ilk geldiğimde Fırtına Budalası'nın yaptığı gibi korkunç saraylarının çok altındaki kokuşmuş bir zindana atmadıklarını merak ettim.

Odanın içinde dolaştım ve her şeyin envanterini çıkardım.

Yarım daire şeklindeki duvarlardaki kancalara asılı üç metal kandil, gölgelikli bir yatağı, dolgun bir kanepeyi, bir çalışma masasını, aynalı bir şifonyeri ve uzun ahşap bir dolabı aydınlatıyordu. Alevlerle boyanmış bir paravanın arkasında, içinde küvet, lavabo ve tuvalet bulunan bir banyoya açılan bir kapı buldum. Beyaz kürklü battaniyeler ve minderler dışında, geniş odadaki her eşya siyah ya da ona çok yakın bir tonda idi.

Denize bakan taş duvarın üzerinde kemerli pencereler sıralanıyordu, ne yazık ki erişilemeyecek kadar yüksekti ama yatağın sağ tarafındaki pencere kenarında otururken rahat bir nefes aldım. Parmaklıklarla engellenmiş olsa da hilal şeklindeki ayın ve karanlık okyanusun manzarası çok güzeldi. Oturmak, kaderimi düşünmek ve kaçışımı planlamak için hoş bir yer.

Saray, bir burnun uzak noktasındaki zorlu kayalıklara tünemişti, bu yüzden bir şekilde pencerenin parmaklıklarını kırıp atlasam bile

kayaların üzerine sıçradı. Gelgit açlıkla içeri girdiğinde yengeçler için yiyecek.

Her ne kadar oda çekici ve rahat olsa da, hava mükemmel sıcaklığa kadar ısıtılmış olsa da ve Esen'e göre iyi beslenecek olsam da, burada uzun süre yaşamayacağımı umuyordum. Bu ateş fae'lerinin beni öldürmesi anlamına gelse bile. Çünkü eğer kaçamayacaksam, ölüm hayatımı bir mahkûm olarak geçirmeye tercih edilirdi.

Fırtına Budalası'nın pelerinindeki kiri silkeledim, onu pencerenin parmaklıklarından atmayı düşündüm ve sonra parlak kırmızı ahşaptan yapılmış büyük dolabın içindeki bir rafa düzgünce katladım.

Sonra terli derilerimi çıkarıp küvette yıkandım ve yatağın üzerine özenle serilmiş siyah bir geceliğin içine girdim.

Gözyaşlarımla savaşıarak yorganın altına girdim ve en az bir iki saatimi Van ve Ari için endişelenerek, Arrow'un ihanet haberini duyup duymadıklarını merak ederek geçirdim. Güvende olmaları için dua ettim.

Sonunda Coridon'daki köşkte Fırtına Kralı'nın her yerime dokunduğu kâbuslar görmeye başladım. Ve daha da kötüsü, ne zaman dursa inliyor ve devam etmesi için yalvarıyordum.

OceanofPDF.com

Chapter 3

Yaprak

Kral Azarn'ın taht odası bir mezarın klostrofobik atmosferine sahipti. Yüksek pencereler sabah güneşinin içeri girmesine izin veriyordu ve mermer zemine yerleştirilmiş uzun kanalların içinden alevler parlıyordu, her iki ışık kaynağı da salonun en uzak köşelerinden gelen gölgeleri kovalayacak kadar güçlü değildi.

Esen beni devasa, açık çift kapıdan içeri iterken, bir devin sesi gürleyerek beni ateş sarayına takdim etti. "Taln'ın Fae'si, Toprak Diyarı'ndan Zali Omala'yı, Mydorian'ın kanun kaçağı prensesini ve Kral Azarn'ın değerli misafirini takdim ediyorum."

Sessiz bir sessizlik yankılandı ve ardından yüzlerce fısıltı yükseldi.

Esen Raiden'a sırtıttı, ikisi de beni ortadaki koridordan aşağı, oval, siyah taştan bir kürsüye doğru iterken yanımda yer aldılar, burada beş fae uzun, dar tahtlara tünemişti, Kral Azarn en büyük, en süslü olanın üzerindeydi.

Kürsü merdivenlerinin dibine vardığımızda Esen beni durdurdu. Yüzüklü elini bana doğru sallarken kralın omurgası dikleşti. "Zali Omala, yaklaşabilirsin."

Dikkatli adımlarla yirmi merdiveni çıktım, kralın önünde durdum, bakışlarım bir kez olsun onunkilerden ayrılmadı. Tacından yayılan yanık odun kokusu, baş döndürücü bir tütsü parfümüyle karışarak duyularıma saldırdı; bu karışım pek de nahoş sayılmazdı.

"Güneş Diyarı'na hoş geldiniz Prens," dedi, vücudu siyahlara bürünmüştü ve kara alevlerden oluşan tacı alnını yalıyordu.

Boğazımı temizledim. "Burada bulunmanın bir zevk olduğunu söyleyemem, Kral Azarn."

Sağında oturan çarpıcı bir kadın, sözlerim karşısında şok olmuş gibi keskin bir nefes aldı. Sıvı yıldız ışığı gibi parlayan yumuşak gümüş kıvrımlardan oluşan bir elbise giymişti, uzun siyah saçları soluk mavi gözlerini çerçeveliyordu. Görünüş olarak Ateş Kralı'nın tam tersiydi ve eğer kraliçesi olduğu ortaya çıkarsa, aynı şeyin karakteri için de söylenebilmesi için dua ettim.

Azarn'dan anında hoşlanmamıştım ve ona kesinlikle güvenmiyordum. Kadın ortağının tamamen farklı bir doğaya sahip olması beni biraz rahatlatılabildi.

"Bu benim karım," dedi soğuk bir sesle, "Gece ve Yıldızların Kristal Diyarı'ndan Kraliçe Estella. O krallığı biliyor musun?"

"Evet. İnsan olabilirim ama aptal değilim. Ve tüm anılarıma yeniden sahip oldum."

Kraliçe selamlamak için başını eğdi ve ben de onun kasvetli ifadesine uyarak bu jeste karşılık verdim. Kocasının diğer tarafında oturan fae'yi işaret etti. "Prens Zali, bu bizim oğlumuz, Prens Bakhur."

Erkek, gümüş ve siyah bir telaşla ayağa kalktı, eğildi ve bana büyüleyici bir gülümseme verdi. Tahmin edilebileceği gibi uzun boyluydu, vücudu iyi şekilliydi ve gevşek kahverengi bukleleri, ne yazık ki bana bir altın bağımlısının aşırı özgüvenli bakışlarını hatırlatan altın benekli, ela gözlerinin üzerine dökülüyordu.

Yakışıklı yüzünü ince bir alaycılıkla süsleyerek ellerini arkasında birleştirdi, öne doğru yürüdü ve etrafımda dar bir daire çizdi. "Yapacaksın," dedi.

Kalbim tekledi, sonra iki kat hızlı atmaya başladı. "Tam olarak ne *yapacağım* Prens Bakhur?"

Sorumu duymazdan gelerek kraliçenin yanında oturan dişi fae'lere doğru döndü. "Bunlar halalarım, kralın kız kardeşleri, Marcella ve Ruhh. Ruhh öldü tabii ki," dedi, sanki daha iyi günler görmüş bir elbisenin içinden görünen esmerleşmiş kemikleri ve benekli, şeffaf teni olağan dışı bir şey değilmiş gibi.

"Elbette," diye kabul ettim, sanki benim de ailemin değerli bir üyesi olarak çürüyen bir hayalet varmış gibi. Sonra Quin'i ölümsüz yoldaşım olarak hayal ettiğimde omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti geçti. Azarn'ın Ruhh'a yaptığı gibi, Mydorian kürsüsünde yanımda oturması için ona kesinlikle izin vermezdim.

Marcella öne doğru eğildi, pas rengi saçları zümrüt rengi elbisesinin üzerine dökülüyordu ve bana iyi niyetli bir gülümseme verdi. Tıpkı denizci Sindar'ın haftalar önce Kaptan Loligos'un gemisindeki ateş ailesini lanetlerken söylediği gibi, gözleri gerçekten de parlak turuncu renkteydi.

Belki bir zamanlar ölü kızınki de öyleydi ama beyaz ve kahverengiden başka tüm tonlar vücudundan süzülüp gitmiş, geriye bakan, yarı saydam gözlerinde kaynayan sadece kötülük kalmıştı.

Ölümlü standartlarına göre, prens ve yaşayan teyzesi, çoğu fae gibi, gençliğin pembe çiçekleri içinde yaşıyor gibi görünüyorlardı ama hayalet fae'nin öldüğünde kaç yaşında olduğunu tahmin bile edemiyordum. Ama Esen'in önerdiği gibi Arrow'un bununla bir ilgisi varsa, onun hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeyi planlıyordum.

Yakınımda dolaşan prensi görmezden gelerek dikkatimi krala yönelttim. "Lütfen bana neden tutuklandığımı söyleyin. Hangi suçla itham ediliyorum?"

"Dünya Diyarının Vekilini, Güneş Diyarının Mydorian'ın gerçek varisi olarak tanıdığı kardeşin Quin Omala'yı öldürdün."

"Şimdilik Mydorian tacını kimin giymesi gerektiği konusunda anlaşamayacağız ama büyücünüz beni yakaladığında Arrowyn Ramiel'in emriyle tutuklu olduğumu söyledi. Yalan mı söylüyordu?"

Henüz incelemeye cesaret edemediğim saray mensupları arasında kahkahalar gümbürdüyordu. Bakarsam ne göreceğimi biliyordum. Garip, zayıf insana karşı aç bir hayranlıkla dolu soğuk bakışlar. Kürsünün altındaki yüz denizinde beni bekleyen dostane, güven verici gülümsemeler yoktu.

Ateş Kralı hırladı. "Arrowyn Bonerust'ta demircim Gorbınvar'ı yok ettiğinde, krallıklarımız arasında yüzyıllardır süregelen bir anlaşmayı bozdu ve ardından savaştan kaçınmak için senin hayatınla takas yaptı. O andan itibaren kaderinde sarayımın kaprislerine göre yaşamak ya da ölmek vardı."

Estella sözünü kesmek istercesine ağzını açtı ama Azarn onun sıkılı yumruğunu kavradı ve parmak eklemlerini sandalyesinin kol dayanağına bastırarak hikâyenin Ateş Kralı'nın paylaşmak istediğinden daha fazla olduğunu gösterdi.

Karısının elini bıraktı. "Ama Arrowyn'in ödüllü kölesinin kimliğini öğrendiğimde bir fırsat gördüm. Hayatın bana pek çok avantaj sağlayabilecekken ölümün bir kayıp olurdu. Ama öyle bile olsa, o-" Kral çok fazla şey söylemiş gibi sözünü kesti, sonra düşünceli bir tavırla ellerini kavuşturdu. "Yine de sen kendi kanından bir katilsin ve iğrenç suçun için cezalandırılmalısın. Şansına, ben kaderle, özellikle de başkalarının kaderiyle kumar oynamaktan hoşlanan bir adamım. Yani..."

Tekrar sözünü kesti, odağı kraliçenin arkasında yerden iki metre yükseklikte süzülen ölü kız kardeşi Ruhh'a kaydı, bakışları hâlâ içimi delip geçiyordu.

"Ve böylece?" Büyüyen sessizliğin içinde sordum. "Bana ne söylemek üzereydin?"

"Yapman gereken bir seçim var, Toprak Diyarı'nın Zali'si. Eğlencemiz ve oğlumla evlenme şansı için seçtiğim birkaç görevi tamamla. Ya da sabah öğlene dönmeden öldürüleceksin."

İçimden bir kahkaha patladı. "Oğlunla evlenmek mi? Ama bu çok saçma. Eminim şaka yapıyorsunuzdur."

Gözlerini kırıştırdı, ifadesi bomboştu. "Hayır. Rekabet etmek yerine ölmeyi seçersen yakında kafanı boynundan ayıracak olan bıçak kadar ciddiylim."

Yarışmak mı? Kiminle ya da neyle rekabet edeceğim?

"Neden oğlunuzun bir insana bağlanmasını istiyorsunuz? Bizde büyü yok. Büyük bir gücümüz yok. Ve az önce beni korkunç bir suçla itham ettin. Beni kızın olarak istediğine inanamıyorum."

Ruhh'u göstererek güldü. "Neden olmasın? Kız kardeşlerimden biri eksik. Sen de altın yapıcılarla aynı kanı paylaşıyorsun. Krallığınız, eğer Mydorian diyebilirsem, reaver elfleriyle aynı hizada. Eğer onların değerli Toprak Diyarı kraliçesiyle evlilik yoluyla akrabaysam, altını kontrol etmenize yardımcı olabilirim."

"Yani bu zenginlik ve açgözlülükle mi ilgili? Ne kadar tahmin edilebilir. Ne kadar sıkıcı."

"Ve gücü unutmayın," diye ekledi. "Beş Diyar'da *her şey* güçle ilgilidir."

"Sahip olamadıkları şeyleri yok etmeyi takıntı haline getiren krallar için belki. Ama ben daha çok barışı ve dengeyi korumakla ilgileniyorum. Planlarınız beni iğrendiriyor."

"Teklifimi reddediyor musun o zaman?" diye sordu, başını tahtın arkasına yaslayıp kukuletalı gözlerle bakarak. "Saraylılarım

fena halde hayal kırıklığına uğradım. Yarışmalara bayılıyorlar ve ben de onları memnun etmeyi *çok* seviyorum."

Kürsünün altında patlak veren alkışlar ateş perilerinin coşkusunu doğruladı.

Mide bulantısı midemi çalkalıyor, zihnim yarışıyordu. Hayatta kalmanın bir yolu varsa, en azından denemek zorundaydım, bu da ateş fae'lerinin eğlencesi için görevleri tamamlamam gerektiği anlamına geliyordu. Ve eğer yaşamak sonunda prensle evleneceğim anlamına geliyorsa -ki bu tamamen iğrenç bir fikirdi- o zaman onun karısı olarak en azından onu öldürmek, kaçmak, Arrow'u bulmak için bir fırsat bekleyebilirdim. Ve sonra onun da sonunu getirirdim.

Zincirlenmiş ellerimi kaldırdım, dağınık saçlarımı kulaklarımın arkasına ittim, sonra çenemi kaldırdım. "Peki kabul edersem, ne tür görevleri tamamlamam gerekiyor ve kaç tane?"

Azarn gülümsedi, yeşil gözlerinde heyecan parlıyordu. "Benim seçtiğim üç eğlence. Başlamadan önce detayları öğreneceksiniz."

"Neyle karşılaşacağıma dair hiçbir fikrim olmazsa, hazırlanmak için zamanım olmaz." "Kesinlikle," diye yanıtladı Prens Bakhur.

"Amaç da bu zaten, görüyorsunuz."

"Bir Dünya Diyarı gelini istiyor musun, istemiyor musun?" Tersledim. "Eğer burada ölürsem, Yağmacılar kesinlikle seninle çalışmaz. O zaman ne anlamı var?"

"Eğer yaşayan bir Mydorian varisi yoksa, elflerin işbirliğini sağlamak için başka bir yöntem bulacağız." Bakhur öne doğru atıldı, bakışları yüzümde gezinirken güçlü parmakları çenemi sıktı. "Her iki durumda da Güneş Diyarı kazanır."

Elini ittim ve aşağıdaki kıs kıs gülen saray mensuplarını görmezden gelerek kürsünün kenarında volta attım. Bugün ölmek bir seçenek değildi, bu yüzden seçimimi yaptım. Ateş Prensi'yle evlenmek için yarışacaktım.

Tahtın önünde durdum, zincirlenmiş ellerimi önümde sıkıca kavuşturdum ve sakinleşmeye çalıştım. "Eğer sizi eğlendirmeyi kabul edersem, Kral Azarn, siz ve sarayınızın herhangi bir üyesi, ben kazanana ya da yenilgiye uğrayana kadar bana hiçbir şekilde zarar vermeyeceğinize ya da saldırmayacağınıza yemin eder misiniz?"

Gözlerinde ateş dans ediyordu. "Evet, seni yenene kadar sana zarar gelmeyeceğine söz verebilirim. Şimdi odana dön. İlk etkinliğinizin bu akşamki yemek sonrası eğlencemiz mi yoksa bir sonraki gece mi olacağını düşünüyorum, o yüzden fazla rahatlamayın."

Bacaklarımın titrememesini dileyerek başımı eğdim ve sonra arkamı dönmeye başladım. "Bir şey daha var," dedim Azarn'la tekrar yüzleşmek

için dönerek. "Fırtına Kralı beni buraya getirmene izin verdi mi?"

Ceketine baktı ve ince kumaşın üzerindeki bir lekeyi silkeledi. "Evet. Coridon'a sağ salım vardığınızı ve Arrowyn'i bize katılmaya davet ettiğinizi haber verdim bile. Eminim şenliklere tanıklık etmek isteyecektir."

Şenlikler. Fae'ler ne kadar acımasızdı.

"Evet," dedim sakince. "Eminim yapardı."

Arrow'u görme düşüncesine katlanamıyordum, ama yine de kanıma mide bulandırıcı bir sıcaklık karıştı, heyecan, sanırım - yakında onun iki yüzlü boğazını kesme şansım olacağını biliyordum.

Arkamda duran Raiden ve Esen'e başımı salladım. "Peki bu ikisi, neden kendi krallıklarına ihanet edenleri yanınızda tutuyorsunuz? Onların da size ihanet edeceğinden korkmuyor musunuz?"

"Diğer diyarların büyüsunü azaltarak onlar üzerinde kontrol sahibi olmamızı sağlayan büyücülerim var. Örneğin, eminim Reaver pelerinini Taln'da kullanamayacağınızı fark etmişsinizdir. Ayrıca, güvenilmeyenleri yakın tutmaya inanırım. Özellikle Esen gözden düşmüş bir taziya benziyor, hangi efendisi ona en lezzetli et parçalarını atarsa onu memnun etmeye hevesli."

Esen onun sözleri karşısında irkildi, sonra omurgasını dikleştirdi.

Azarn'ın söyledikleri doğruydu. Esen her zaman acımasız olmuş, kendi çıkarlarını her şeyin üstünde tutmuştu. Ama ne şekilde çerçevelemeye çalışırsam çalışayım, Raiden'ın Ateş Divanı'ndaki varlığını onunki kadar kolay kabul edemezdim.

Raiden'ın bakışlarını yakaladım. "Onca yıl boyunca Arrowyn'in en yakın arkadaşı kılığına nasıl girdin? Stormur ve Ildri senin Ateş Divanı'na iltica ettiğini biliyor mu? Eğer öyleyse, kalpleri kırılmış ve utanmış olmalılar."

Kahverengi gözlerini kürsüdeki iki Ateş Prensesi'ne dikmiş, sorumu duymazdan gelirken gözlerini bile kırpmamıştı.

"Bu kadar gevezelik yeter," dedi Azarn. "Odanıza ve cömertçe sağladığım konfora geri dönün. İlk olaydan sağ çıkmayı umuyorsanız enerjinize ihtiyacınız olacak."

Ağırlığımı değiştirirken zincirlerim şingırdadı ama hiçbir şey söylemedim.

Kral öne doğru eğildi ve kaşlarını kaldırdı. "Koşullar göz önüne alındığında, sana büyük bir nezaket göstermedim mi, Zali Omala? Bu hizmetim için bana teşekkür edemez misin?"

Rahat bir oda olsun ya da olmasın, ona tek bir şey için bile teşekkür etmem.

Ve *büyük* nezaket durumu abartıyordu. Tüm Fae kralları kendileri hakkında bu kadar kuruntulu muydu? Arrow kesinlikle öyleydi.

Lanet olsun. Yine mi Arrow? Konu o olduğuunda, onu yok etmekten başka bir şey düşünmeyi reddediyordum. Kendini beğenmiş suratını *defalarca* yumruklamak ne kadar zevkli, ne kadar derinden *tatmin edici* bir his olurdu.

Esen bileklerimdeki zinciri çekiştirerek beni kürsü merdivenlerinden aşağı indirdi. Aşağı indiğimde omzumun üzerinden baktım. Kraliçe ve oğlu bana bakıyordu. Marcella ağzına hurma tıktırıyor, hayalet kız Ruhh ise bana kötü niyetle bakıyordu.

Melaya ve ikizi kraliyet ailesinin arkasında, aralarında yanan bir ateş çukurunun yanında duruyordu. İsimsiz ikizin yüzü sakın ve boştu ve karanlık bakışlarında alevler yanmıyordu.

Salondan çıkarken Esen'i dürttüm. "Melaya'nın ikizi de onun kadar güçlü mü? Kabız ve etkisiz görünüyor."

Raiden ve Esen arasında hızlı bir bakış geçti. "Nukala?" dedi. "O çok önemli."

Odama çıkan kule basamaklarını tırmandık.

"Ölü kız fiziksel olarak etkileşime girebilir mi?"

diye sordum.

"Eline bir çatal alıp seni boynundan bıçaklayabilir mi bilmek istiyorsun?" diye sordu Esen. "Belli zamanlarda, evet. Ama onun... durumu gitgide kötüleşiyor."

Esen küçük bıçağını açıp yan tarafıma saplarken, Coridon'da Ateş Sarayı'nın elçisine yaptığım saldırıyı hatırlayarak homurdandım. "Başka soru yok."

Hapishanemin eşiğinde Esen'in kolunu kavradım. "Bekle. Moralinin bozuk olduğunu biliyorum." Elindeki bıçağa anlamlı bir bakış attım. "Ama bir sorum daha var. Neden seninle böyle konuşmasına izin veriyorsun?"

"Kim?" dedi, cahil gibi davranarak.

"Ateş Kralı. Onun için yaptığın onca şeye, Coridon'da casusluk yapmana, beni yakalamana rağmen sana pek iyi davranmıyor."

"Fırtına Kralı'nın yaptığından daha iyi."

"Nasıl yani? Gördüğüm kadarıyla Arrow seni seviyor ve güçlü yönlerini takdir ediyordu."

"Benim güçlü yanlarım!" Homurdandı. "Peki neymiş onlar?"

"Sen güçlü bir kadınsın, akıllıydın ve duygulardan etkilenmiyorsun. Etkileyici bir savaşçı ve hayranlık uyandıran bir yıldırım kullanıcısıydın."

Hızlı hızlı gözlerini kırptırarak bana baktı, ağzı teşekkür sözcükleri kuruyormuş gibi hareket ediyordu ama sonra ifadesi kapandı ve beni geriye, kule odasına doğru itti. "Yağcılıkla hiçbir yere varamazsın."

"Bu dalkavukluk değil. Gerçek bu." Kapı kapanmaya başladı.

"Bir dakika bekle." Tahtadan bir paneli ittim. "Luna'yı ne zaman görebilirim?"

Kaşlarını çattı ve güzel yüzünü buruşturdu. "Bir mahkûm talepte bulunacak durumda değildir."

"Bu bir ricaydı."

"Odana git insanoğlu ve beni rahatsız etmeyi bırak," dedi. "Senden bıktım usandım artık."

"Bu sözde eğlencenin başlamasına ne kadar var? Azarn yemekten sonra olabileceğini söyledi. Saray ne zaman yemek yiyor? Ve ben beklerken ne yapmam gerekiyor?"

"Bilmiyorum." Masanın üzerindeki parşömen rulolarını ve kil kavanozları işaret etti. "Fırtına Kralı'nın sana ne kadar kötü davrandığını anlatan hüznünlü bir şiir yaz. Ateşin yanında masa oyunu oyna."

Kareli bir tahta masanın üzerinde duruyordu, gümüş ve altın piramitlerden oluşan bir küme de yan tarafa yığılmıştı. "Kuralları bilmiyorum. Bana öğretir misin?" Bileklerimi çözüp zinciri kemerine bağlarken sordum.

"Görevlerim var."

"Belki onları tamamladığınızda geri dönersiniz."

"Hiç sanmıyorum." Dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle kapıyı yüzüme kapattı ve ardından kilitledi.

Güneş kule odasının etrafında turuncu bir ışık halkası oluştururken, gerginliğimi atmak için kollarımı uzatarak bir daire çizdim ve yatak örtülerinin üzerine yayılmış koyu deri ve dantelden bir elbise fark ettiğimde durdum.

Ateş Kralı ilk etkinlik için elbise giymemi mi bekliyordu? Eğer öyleyse, beni gerçekten aptal sanıyordu.

Küçük bir ocakta ateş çıtırdıyordu ve ben onun garip mor ışığında elbiseyi inceledim, parmaklarım siyah dantellerin narin panellerini takip ediyordu. Çok güzeldi ama hareketlerimi büyük ölçüde kısıtlayacaktı. Ve ilk etkinlik bir dans yarışması olmadığı sürece, bunun içinde iyi bir performans göstermeyi bekleyemezdim.

Avuç içlerimi giydiğim kirli derilerin üzerinde yumuşattım ve sonra aceleyle banyoyu hazırladım. Soyunduktan sonra küvete girdim ve rahatlamaya çalıştım.

Beni hangi sınavların beklediğini merak ederken düşüncelerim hızlandı. Azarn cesaretimi işkence ile test edecek miydi? Bilmecelerle zekama meydan mı okuyacaktı? Yoksa sadece bir kılıçla neler

yapabileceğimle mi ilgileniyordu?

Belki de çabucak öleceğimi ve Fırtına Kralı'nın haracından mahrum kaldıktan sonra Coridon ya da Auryinnia'ya saldırmak için bir bahanesi olacağını umuyordu.

Banyodan sonra şifonyerin aynasındaki yansımama baktım ve ne yapmam gerektiğine karar verdim. Hiç vakit kaybetmeden dolapta bulduğum narin kızıl işlemeli koyu renk bir tuniği üzerime geçirdim, derilerimi sabunlu suyla sildim ve kurumaya bıraktım. Sonra da antrenmana başladım.

Yarım daire şeklindeki oda, dövüş kalıpları boyunca hareket etmem için yeterince büyüktü, bu yüzden uzuvlarımı gerdikten sonra, kasların tanıdık yanmasının tadını çıkararak ciddi bir şekilde çalıştım.

Bu gece ya da yarın ne olursa olsun, meydan okumayı kucaklayacak ve onunla yüzleşecektim. Ben pes eden biri değildim. Bir kraliçe soyundan geliyordum, korumam gereken insanlar, bakmam gereken bir toprak vardı. Bana ihtiyacı olan bir kardeşim. Hayatta kalacaktım. Başka seçeneğim yoktu.

Siyah elbiseyi aldım ve pencereye doğru yürüdüm, sonra parmaklıkların arasından fırlattım, kayaların üzerine yayılmadan önce giysinin aşağı, aşağı, aşağı dönmesini izledim. Büyülenmiş bir halde, aşağıda istenmeyen bir elbise kadar gevşek ve cansız olanın *benim* kırık bedenim olduğunu hayal ettim.

Azarn, sözde *şenliklerinin* ilkinde elbiseyi giymediğim için beni pekâlâ cezalandırabilirdi ama umurumda değildi.

Hiçbir Fae kralı bana ne giyeceğimi söyleyip, uysalca itaat etmemi istemez. Bir daha asla, eğer yardım edebilirsem.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Chapter 4

Yaprak

Acımasız güneş tenimi kavururken, sıcaklık midemde kıvrılıyor ve alevler uyluklarımın arasını yalayarak yavaşça alay ediyordu.

Bir mutluluk iniltisi çıkardım, vücudum ağırlıksızdı ve topuklarım sert fayanslara basıyordu, denge arıyordum.

Coridon'a mı dönmüştüm?

Bir nefesle ağırlığımı değiştirdim, dirseklerimin üzerine yaslandım ve gözlerimi açtım. Gözlerimi kısarak yükselen sütunların arasından parlak mavi gökyüzüne, sonra da kalçalarımın arasında hareket eden altın kafaya baktım. Çırılçıplak, Coridon pavyonuna uzandım, kalçalarım kenarın üzerindeydi ve bacaklarım havada asılı duran geniş omuzların üzerine dökülmüştü.

Sıcak bir ağız etimi okşuyor, güçlü parmaklar kalçalarıma giriyor, kaçmama izin vermiyordu. O kötü ağız tanıyordum. O zalim parmakların bana yaptığı her şeyi hatırlıyordum.

Arrow.

Olmaz

öyle

şey.

Bu gerçek değildi. Bu bir rüya olmalıydı. Sadece bir rüya.

Ben ondan uzaklaşırken, koyu renkli kanatlar çırpınarak güneşi engelledi ve saçlarımı yüzüme savurdu.

"Lütfen," dedim, dilinin bir başka süzölüşü içime şok dalgaları gönderdi.

Zihnimde kaos hüküm sürüyor, düşüncelerim birbiri üzerine yuvarlanıyordu. Durması için yalvarıyor muydum yoksa sonsuza dek devam etmesi için mi?

"Kıpırdama," diye gürledi, sesi dudaklarımdan bir inilti çıkarırken beni sırtüstü yatmaya zorladı, sıcak parmakları göğsümün etrafında kıvrıldı ve meme ucumu sıkıştırdı, diğeri eli karnıma bastırarak beni yerimde tuttu.

"Yaprak," diye fısıldadı bana karşı, daha derinleri yalarken sesi lezzetli bir titreşime dönüştü.

Titredim, topuklarımı sırtının sert kaslarına bastırdım ve güçlü bir doruk noktasının kıyısında sallanıyordum. Bir an önce kaçmak için can atıyordum. şimdi, eğer bitirmezse onu öldürebilirdim.

"Durma," dedim ve başını kaldırdı, gümüş gözleri benimkileri yakıyordu. Dudakları parlayarak gülümsedi ve beynim kendini toparlayıp onun ne olduğunu hatırladığında kalbim yeniden paramparça oldu.

Bir yalancı.

Bir hain.

"Bunu neden yaptın?" Ben sordum. "*Neden* mi?"

Kanatları havayı döverken, cevap vermek için derin bir nefes aldı. Ama sonra bir kadın sesi rüyamı böldü, sesi Sayeeda'ya ait olamayacak kadar soğuktu.

"Ayağ a kalk," diye

bağ ırdı. Siktiğimin

Esen'i.

Gözlerimi kırpıştırarak etrafımı taradım.

Arrow ve altın köşkünün görüntüsü, şu anki hapishanemin donuk sabah ışığında dönen toz zerrecikleriyle birlikte dağıldı.

Oh, neşe. Bir kez daha tutsak olmuştum. Rüyalarım da bile, nasıl unutulabilirdim ki?

Esen yatak örtülerimi fırlattı. "Madem kıymetli atını ziyaret etmek istiyorsun, o zaman acele et ve giyin. Bir de inlediğ ini duydum. Rüyada ne görüyordun?"

Bu utanç verici gereğ i *asla* kabul etmezdim.

"Hayatta olduğ um için ne kadar heyecanlı olduğ um hakkında," dedim siyah ve kırmızı bir tuniğ i baş ımın üzerine çekerek. Kemerimi bağ ladım ve ardından çoraplı ayaklarımı botların içine soktum.

Esen korkunç bilek kelepçelerini aramızda sallandırdı. Ellerimi uzattım ve o da hızla kelepçeleri taktı. "Şanslısın ki Azarn dün gece eğlencelere başlamamaya karar verdi. İyi bir gece uykusu sana avantaj sağlar."

"İyi bir gece uykusu çektiğimi kim söyledi?" Bu sabahki rüyamı hatırlayarak kızardım.

Lanet olası Arrow. Ondan nefret ediyordum. Öyleyse neden kendi kendini sabote eden zihnim, onun bana böylesine lezzetli ve korkunç şeyler yaptığı bir rüyayla bana eziyet etsin ki?

"Ateş Kralı'nın ahırları ziyaret etmeme izin vermesine şaşırdım."

"Ona Luna'yı görürsen muhtemelen daha sıkı savaşıacağını ve uğruna yaşayacak bir şeyin yoksa pes edip Azarn'ın eğlencesini mahvedebileceğini söyledim."

"Teşekkür ederim Esen. Minnettarım." Mavi saçlı fae'yi inceleyerek sırtımı gerdim ve gerginliğini attım. "Bugün beni bir uçurumdan aşağı itmeyi ve herkese kaçmaya çalışırken düştüğümü söylemeyi planlıyor olsan bile, önce biraz temiz hava almak kesinlikle güzel olacak."

Homurdandı. "Taln havası pek temiz değil."

Penceremden içeri giren dumanlı, kükürt kokulu esintiyi düşündüm ve sessizce ona katıldım.

Kule odasından çıktık ve aşağı inmeye başladık. Merdivenlerin yarısına geldiğimizde Esen boğazını temizledi. "Dün bana güzel şeyler söyledin, ben de bu iyiliğine karşılık veriyorum. Ama kaçmayı aklından bile geçirme. Zincirlisin, kundakçı pelerinin şehrin her yerinde engellenmiş durumda ve bende ateş büyüğü var. İki adım atmadan seni yakıp kül ederim."

"Şu anda tek umursadığım Luna'nın iyiliğı. Azarn fikrini değıştirmeden önce acele edelim." Esen'in kolundan tutup merdivenlerden aşağıya çektim, daha önce ona iyi davranan biri oldu mu diye merak ediyordum.

"Biraz yavaşla," dedi ben son basamaktan siyah ve gümüş fayanslarla kaplı küçük bir fuayeye sıçarken.

"Özür dilerim. Çok heyecanlıyım."

Taln Sarayı, ya da en azından şimdiye kadar gördüğüm alanlar, çoğunlukla birkaç pencereyle loş bir şekilde aydınlatılmıştı ve ateş mangallarından ve tütsülerden çıkan duman sürekli gözlerimi sulandırıyor.

Esen beni, siyah tunikler ve beyaz önlüklerden oluşan hizmetkâr üniformaları giyen fae'lerin yanından geçerek, kendiliğinden yön değıştiren, kafa karıştırıcı koridorlar boyunca götürdü ve sonunda rastgele bir köşede durup taş bir girintinin içine sıkışmış dar bir kapıyı açtı.

Hala karanlık bir sabaha adım attık, yanmış odun kokusu ve minerallerin kükürtlü tınısı burnumu rahatsız ediyordu. Hapşırdım ve Esen güldü.

"Yakında şehrin kokularına alışırsın," dedi.

"Umarım öyle olmaz."

Zincir tarafından kısıtlanan kollarımı elimden geldiğince başımın üzerine uzattım ve sıkı omuz kaslarımı serbest bıraktım.

Doğuda, siyah kayalıklar rüzgârlı bir denize doğru alçalıyor, dalgaların kayalara çarparak uzaktan gelen ritmik sesi kalbimin vahşi atışıyla eşleşiyordu.

Yamaçtan aşağıya, dolambaçlı, taşlı bir patikadan karanlık toprak ve bodur ağaçlardan oluşan düz bir alana doğru ilerlerken ılık bir rüzgâr etrafımızda dumanlar savurdu.

Mydorian ve Coridon'un altın sokakları ve pişmiş toprak çatı kiremitlerinin canlı yeşilleri ve zengin kahverengilerinin aksine, Taln'ın manzarası sadece ateş gayzerlerinden gelen kırmızı kıvılcım yağmurlarıyla kırılan donuk bir siyah ve gri paletiydi.

Işıl ışıl parıltıları toprağı turuncu ve kırmızının tonlarıyla yıkıyordu. Ancak gayzerler aktif olmadığında, Taln'ın çimenleri ve ağaçları bile neredeyse tüm renklerinden arınmış, iç karartıcı görünüyordu.

Sert doğa koşullarının pürüzsüzleştirdiğı pürüzlü kayalar aralıklarla yerden yükseliyor, yüzeyleri sanki içten içe yanıyormuş gibi parlıyordu. Birkaç kez ayağım takıldı ve Esen zincirimi çekerek yüzüstü düşmemi engelledi.

Budaklı, sarkık dalları olan karanlık ağaçlardan oluşan bir tünelden geçerken, sıcak dayanılmaz hale geldi, ter cildimi kayganlaştırdı.

Kolumun tersiyle alnımı sildim. "Taln'daki fae'ler çok banyo yapıyor olmalı. Hava çok sıcak."

"Sadece büyü tarafından düzenlenmeyen alanlarda. Dediğim gibi, buna alışacaksın. Vücudun bir ya da iki hafta içinde alışacak, o zaman hepimiz gibi her yerde pelerin giyiyor olacaksın."

"Burada bunun için yeterince uzun kalmayacağımı düşünmek istiyorum."

Esen güldü. "Ateş Prensesi olmak için sabırsızlanmıyor musun?"

"Kendi k r a l l ı ğ ı m ı n kraliçesi olarak taç giymeyi tercih ederim. Zaten Prens Bakhur benimle ilgilenmiyor. Ve eğer sahte bir evlilik gerçekleştiyse, Daha sonra onun ya da babasının beni kuleden çıkaracağından şüpheliyim."

Parlak mavi gözler benimkilere kaydı. "Dün gece Azarn sana neyle ilgilendiğini açıkça söyledi; senin reaverlar aracılığıyla bağlı olduğun altınla."

Sadece beş metre önümüzde küçük bir gayzer patladı ve Esen beni tam zamanında yoldan çekti. "Yürüdüğün yere dikkat et yoksa yüzün yanar, sonra da sevgili atın seni tanıyamaz."

"Yüzüm olsun ya da olmasın, Luna beni her zaman tanıyacak. Arrow hem yıldırım dokumacılarını hem de auron kanara'yı kontrol ediyor. Mydorian Azarn'a altın sağlayamaz. Fırtına Budalası'na ihtiyacı var ve o pisliğin herhangi bir şeyin kontrolünü ateş fae'lerine vereceğini düşünemiyorum. Ya sen?"

Kıs kıs güldü. "Senin dışında, hayır yapamam."

Güneş gri gökyüzünde yükseldi ve kötü kokulu dumanın çoğunu yakarak uzaklaştırdı. Ağaç tünelin ucundan uzaktaki binaların siluetleri parıldıyor, Azarn'ın hayalet kız kardeşinin, acınası ama korkunç Ruhh'un bedeni gibi sıcakta bulanıklaşıyordu.

Ayak seslerimiz kaldırım taşlarında yankılanırken, siyah görünecek kadar koyu renk güllerle kaplı duvarlarla çevrili geniş bir avluya girdik. Parfümlerini test etme umuduyla onlara doğru yöneldim, ama Esen beni geri çekti ve bizi koyu renkli ahşap ve gri taştan yapılmış büyük, dikdörtgen bir binaya götürdü.

Açık ahşap kapıları iki muhafız çevreliyordu; uzun kıvrık dişleri ve turuncu gözleriyle bana Gorbinvar'ı hatırlatan troller. Demircinin altında yatarken yaşadığım anılar içimi ürpertirken soğuk bir ürperti tenimi buruşturdu.

Hepsi benim hatamdı. Coridon'dan bir plan ya da müttefik olmadan kaçmamalıydım. *Kapa* çeneni, dedim kendime, omuzlarımı dikleştirdim ve zihinsel olarak kendimi tokatladım. Taln'dan kaçma şansı verilse yine aynı şeyi yapardım.

Hiçbir şeyden pişmanlık duymadım.

Özgürlük, uğruna her şeyi riske atmaya değerdi.

Düzgün, ahşap kirişlerden ve sarayın yontulduğu volkanik taştan inşa edilmiş sıra sıra ahırlar ahırları sıralıyordu. Kabaca işlenmiş duvarlarını titreşen üçgen semboller süslüyordu.

Bir toz bulutu içinde seyisler binanın uzak ucunda çalışıyor, samanları süpürüyor ve ahırları temizliyor, atların kişneme ve tepinme sesleri havayı dolduruyordu.

"Luna," diye seslendim ve beyaz kafası sağımdaki ikinci durakta belirdi, burun delikleri açıldı ve kulakları öne eğildi.

Aceleyle yanına gittim ve yanağımı burnunun düzlüğüne bastırdım, yatıştırıcı sözler fısıldarken tanıdık kokusunu içime çektim. Kapıyı açtım

Yarım boy kapıyı açtım ve ellerimi paltosunun üzerinde gezdirdikten sonra ayaklarını kontrol ettim, iyi ve mutlu olduğundan emin olduğumda boynuna sarıldım.

"Senden hoşlanmışa benziyor," dedi Esen, bir omzunu ahırın ahşap çerçevesine yaslayarak.

"Onu bir tayken büyüttüm. Ari'den başka, Luna benim en yakın arkadaşım."

"Sayeeda mı?" Esen homurdandı. "Yani herkes benden nefret ediyor ama o buzlu altın kundakçı elf sadık dostlar edinmekte hiç zorlanmıyor öyle mi?"

Yavaşça yüzümü ona döndüm. "Değişiklik olsun diye iyi davranmayı denersen sen de arkadaş edinarsın Esen. Ayrıca potansiyel arkadaşlarını öldürmeye kalkışmamamı da tavsiye ederim. Neredeyse ölümle sonuçlanan altın dökümhanesi ziyaretimizi hatırlıyor musun?"

Güldü ve omzuyla duvarı itti. "Hiç değişmemişsin. Hala düşüncelerini ne zaman kendine saklayacağını bilmiyorsun."

"Son sözü söylememektense ölmeyi tercih ederim," diye takıldım.

"Keyfin bilir," dedi ve kesesinden bir parça elma çıkarıp Luna'ya verdi. "Yanlışlıkla birini gücendirip kendini bıçaklatmadan önce seni kuleye geri götürsem iyi olacak."

"Önce Luna'yı kısa bir gezintiye çıkarabilir miyim?"

"Hayır. Ben geride kaldığımı fark edene kadar sen diyarı yarılarmış olurdun."

"Hadi ama." Yalvaran bir yüz ifadesi takındım. "Yoksa... senden daha iyi bir binici olduğumdan mı korkuyorsun?"

Esen'in avucundan bir ateş büyüğü yuvarlandı ve omzuma çarptığında irkildim.

"Neydi o? Gücün tekledi mi? Yoksa bilerek mi yaptın?"

"Önemli bir şey değil. Endişelenme." Başka tarafa baktı, sanki acı çekiyormuş gibi parmaklarını oynattı. "Hadi gidelim."

Luna'ya yakında döneceğime söz vererek burnuna bir öpücük kondurdum ve ahırdan çıktım.

Saraya geri dönmek için farklı bir rota izledik, karmaşık düzenlemelerle dikilmiş ateşli renkli çiçeklerle yüklü bitkiler ve ağaçlarla dolu bahçelerden geçtik - daha resmi dikdörtgen desenlerle karıştırılmış geniş spiraller.

Kızıl bir güneş gökyüzünde süzülüyor, şiddetli savaşların ortasında uzuvları birbirine dolanmış kanatlı fae'lerin siyah heykellerinin üzerine pembemsi bir ışık saçıyordu. Taştan bir anka kuşu, bir havuza sıvı ateş püskürten bir çeşmenin ortasında kanatlarını açmış, ışığı uzun süre

incelenemeyecek kadar göz kamaştırıcıydı.

Esen'le sohbet ederken bir yandan da etrafıma dikkat kesilmiş, sarayın yakınındaki yerlerin haritasını çıkarmıştım. Eğer kule odamdan kaçabilirsem, kuzeybatıya doğru uzanan orman muhtemelen gidebileceğim en iyi yerdı. Ağaçlar bolca saklanma yeri anlamına geliyordu ki bu harikaydı. Tabii uzun pençeleri ve keskin dişleri olan yaratıklar oraları çoktan işgal etmediyse.

Başımızın etrafında vızıldayan kırmızı kanatlı yusufçukları uzaklaştırarak tepeyi aştık ve ateş sarayının siyah kuleleri önümüzde belirdi. Dikkatini çekmek için Esen'in koluna dokundum. "Teşekkür ederim. Luna'ya ziyaretimi organize etmene gerek yoktu. Gerçekten minnettarım."

"Bana teşekkür etme. Benim sayemde burada olduğunu unutma. Eğer Azarn'ı senin kimliğin konusunda uyarmamış olsaydım, seni önce Arrow bulurdu ve durumun çok farklı olurdu."

Bakışlarım onunkilere kaydı ve bir anda patlayan kıvılcım yağmurundan tökezleyerek uzaklaştım. Ben mi aklımı kaçıırıyordum yoksa Esen mi suçluydu?

Ve eğer Arrow beni önce ele geçirseydi, şu anda Coridon'da hapsedilmem daha mı iyi olurdu?

Daha iyi, diye karar verdim. Çünkü elime geçen ilk bıçakla Fırtına Kralı'nın kafasını kesmeye daha yakın olacaktım.

Sarayın yan girişine açılan avluda, uzun boylu bir fae duran bir arabanın arkasından kayarak yolumuzu kesti. İçimde bir tanıma şimşegi çaktı. Hafif kamburu, uzun kumral saçları ve kendini beğenmiş ifadesi Coridon yemek salonunda kendi çatalıyla öldürmeye çalıştığım Güneş elçisine aitti.

"Esen," dedi başını eğerek ve bir çift karanlık, suçlayıcı gözünü bana çevirdi.

"Neeron," diye cevap verdi, biraz önümde durmak için kayarak, açık bir koruma jesti yaptı.

"Ah, bu küçük insan şeytanının ta kendisi değil mi? Sonunda hem bana hem de krallığıma yaptığın hakaretlerin sonuçlarıyla yüzleştiğini duyduğuma sevindim."

Zorlukla bastırılmış bir öfke aurası vücudunun etrafında cızırdadı.

Bir gülümseme yapıştırdım. "Yanlış duydunuz Elçi. Taln'a prensinizle evlenmek için geldim. Yakında bir gün kraliçeniz olacağım. Aslında iki diyarın kraliçesi." Kolunu okşadım. "Farklılıklarımızı geride bırakabileceğimize eminim. Sence de öyle değil mi?"

"Hayır." Gözlerinde saf kötülük parladı. "Azarn'ın şenlikleri seni öldürmezse, emin ol ben öldüreğim."

"Benim büyüüm seninkinden daha güçlü Neeron." Esen onu geriye doğru itti. "Ona dokunursan, pantolonundaki küçük, sıkıca sarılmış paketi memnuniyetle ince püre haline getirilmiş sosis ve köfteye çeviririm."

Neeron başka bir şey söylemeden koşarak uzaklaştı ve bizi avluda devam etmemiz için serbest bıraktı.

"Esen, kafam karıştı. Kendi itirafınla beni bu belaya sen bulaştırdın, şimdi neden beni koruyorsun?" Saraya girip doğrudan büyük bir depoya girdikten sonra siyah duvarlı mutfaktan geçerken sordum.

"Sen benim sorumluluğumdasın," diye cevap verdi. "Birinin sana zarar vermesine ne zaman izin verileceğine ben karar veririm."

"Tanrım, tıpkı Arrow gibi konuşuyorsun," dedim. "Dikkatli ol, yoksa sana aşık olabilirim. Benim de bir tipim var, biliyorsun."

Bir kahkaha attı. "Az önce neyi itiraf ettiğinin farkında mısın?"

"Aşkın vücut parçalarının şekillerine bağlı olmadığını mı?" Alay ettim.

Başını iki yana salladı. "Durumunuz vahimken şaka yapma yeteneğiniz beni her zaman şaşırtmıştır."

"Herkesin başa çıkma yöntemi kendine," dedim. "Hıyardan bahsetmişken, Arrow'un ne zaman gelmesi gerekiyor?"

Çok erken olmamasını umuyordum. Hainimin kibirli, hilekâr yüzüne güvenle bakmadan önce kalbimi çelikleştirmek için zamana ihtiyacım vardı.

"Emin değilim. Yakında." Kulemin merdivenlerini çıkarken bana kurnazca gülümsedi. "Onu görmek için sabırsızlanmıyor musun Yaprak? Azıcık da olsa?"

"Hayır." En azından öyle olmadığımı umuyordum. "Ve lütfen bana onun verdiği isimle hitap etmemeye çalışır mısın?"

"Tamam, *insan* olsun o zaman," dedi bir başka sinsi sırıtışla.

Kapı arkamdan kapanıp kilitler yerine otururken, masanın üzerindeki yemek tabağını ve duvarlardaki güneş ışığının güzel desenlerini görmezden geldim, zihnim Arrow'un yakında gelişiyile ilgili fantezilerle meşguldü.

Gümüş gözlerini hayal ettim, ölüm anında ne renge dönüşeceklerini merak ettim. İrisleri canlandıran bir fırtına büyüğü yoktu. Hayat kıvılcımı yok. Sadece boş boş bakıyordu.

Belki donuk gri veya yarı saydam beyaz.

Elimi göğsüme bastırarak yatağa yığıldım ve kendime kalbimin çılgınca çarpmasının tek nedeninin yakında onun ölümünü göreceğim için heyecanlanmam olduğunu söyledim.

Daha fazlası değil.

OceanofPDF.com

Chapter 5

Yaprak

O akşam, akşam yemeğinden son lokmamı yuttuğum sırada, odamın kapısının kilitleri tıkırdadı ve Esen tek başına içeri girdi, yüz ifadesi ahır ziyaretimiz sırasında olduğu gibi açık değil, kısılmıştı.

Zincirlenmiş bileklerimi havada tutarak, "Beni daha önce buraya tıktığınızda bunu çıkarmayı unuttunuz," dedim.

"Hayır. Almadım." Çenesini bir hizmetçinin kapının yanındaki portmantoya astığı başka bir elbiseye doğru eğildi. "Giy onu."

"Neden?" Sandalyeden kalktım, avuçlarımı deri pantolonumun üzerinde yumuşatmadan önce onu küçük, yuvarlak yemek masasının altına ittim.

"Kral savaşırken bunu takmanı istiyor." Yani bu geceki olay bir savaştı.

Elbette Azarn zihnimin gücünü test etmekle ilgilenmiyordu. İyi o zaman. Eğer kan ve vahşet istiyorsa, bunu ona vermek için elimden geleni yapardım.

Sırtımı kırdım, günü antrenman yaparak geçirdiğim için şükrettim. Bileklerim kısıtlı olsa bile, aklıma gelen tüm çift elli vuruş şekillerini uygulayarak kaslarımı gevşetmiştim.

"Azarn'ı elbiseyle dövüşürken görmek isterim," dedim. "Rakibim elbise giyecek mi?"

Esen sessiz bir şekilde kollarını kavuşturdu ve kısık gözlerle bana baktı. "Hayır mı? O zaman ben de yapmayacağım."

Gözlerini devirdi, sonra beni kule merdivenlerinden aşağıya ve saraya doğru götürdü, ben de sessizce tuniğimi ve derilerimi hâlâ giydiğim gerçeğini kutladım. Muhtemelen ölmek üzere olduğumu düşünürsek üzücü bir zaferdi ama yine de bir zaferdi.

Büyük Salon'da hizmetkârlar, oval odanın iki yanında sıralanan masalardan, mükellef bir ziyafetten arta kalanları topluyordu. Avlunun üzerinde yükselen bir platformda, gümüş rengi saçları neredeyse mermer zemine kadar uzanan bir erkek flütçü karanlık ve atmosferik bir melodi çalıyordu. Etrafında uçan bir şarkıcıya eşlik ediyordu, yarasaya benzeyen kanatlarının ağları yarı saydamdı ve sesi yüksek ve ruhani idi.

Kralın ailesiyle birlikte oturduğu kürsüye yaklaştığımızda müzisyenler ve saray mensupları sessizliğe gömüldü. Omuzlarımı dikleştirdim, çenemi kaldırdım, herhangi bir korku belirtisi göstermeyi reddettim, nabzım hızla atıyor ve kalbim düzensiz bir şekilde atıyordu.

Kürsünün arkasındaki alana oval, vitraylı bir pencere hâkimdi. Büyülü alevlerle çerçevelenen bu pencere, ateşli bir gün batımının renklerini salonun her tarafına yayıyor ve kıvrımlı siyah duvarlardaki oymaları aydınlatıyordu. Geceleri salonun gerçek güzelliği ortaya çıkıyordu.

Güneş Diyarı kraliyet mensupları uzun, dar tahtlarda buzdan oyulmuş heykeller gibi oturuyor, yüz ifadeleri okunamaz maskeler içinde donup kalıyordu. Salonu koyu bir sessizlik kaplamıştı, botlarımın her kasıtlı, yavaş gümbürtüsü onu kesen tek sestti.

Girdap gibi dönen gri bir kumaş patlamasıyla, kralın hayalet kız kardeşi birdenbire ortaya çıktı ve orta koridor boyunca ilerleyerek önümde durdu, terlikleri yerden iki ayak yukarıda duruyordu.

Soğuk parmakları boğazımda gezindi. Düzeltiyorum, sanki hayalet elleriyle beni boğmak istiyormuş ama yapamıyormuş gibi boğazımda gezindi.

"Arrowyn Ramiel senden nefret ediyor, insan," diye tısladı. "Öyle görünüyor. Senden de nefret ediyor mu?"

Yarı saydam gözlerinden kanlı yaşlar süzüldü ve vücudu öfkeyle sarsıldı.

"Ruhh canım," diye seslendi kral. "Hemen bana dön. Bu törenin tadını çıkarmak için en iyi koltuk yanımdaki koltuktur ve bu gece

senindir."

Azarn burnunun ucuyla Kraliçe Estella'ya baktı ve Estella tek kelime etmeden itaatkâr bir şekilde ayağa kalkıp hayalet kızın sandalyesine oturdu. Ruhh, bir toz ve yırtık pırtık kumaş bulutu içinde mermer üzerinde süzüldü ve parlak siyah kürsüde ağabeyine katıldı.

Bir ayağım diğerinin önünde, dedim kendime. Yapabileceğim tek şey buysa bile, yere yığılıp pes etmekten daha iyiydi.

Asla pes etmeyin ve asla korku göstermeyin; bu benim yaşam mantramıdır.

Ben de seve seve ölürüm. Çünkü Mydor kanı asla başarısız olmaz.

Ben öldükten sonra bile Van'da ve Reaver elflerinde yaşamaya devam edecekti. Beni öldürmek Beş Diyar'daki denge arayışımı sona erdirmeyecekti. Benim yerime başkaları yükselecek ve ebedi barış meşalesini taşıyacaktı. Bundan emindim.

Merdivenlerin dibinde durdum, krala bakarak talimatlarını bekledim.

Öne doğru eğilerek bir dirseğini dizine dayadı. "Yetenekleri ateş büyüyle geliştirilmiş olan kardeşini sadece insan dövüş yeteneğiyle öldürdüğünü duydum. Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Bu gece, *sözde* hünerini göstermek istiyorum."

"Beni dövüştüreceksin? İlk *sözde* eğlence bu mu?" Kelimeyi ona geri yansıtarak sordum.

Gülümsedi. "Evet."

"Ama bu gece ölürsem, oğlunuz için Dünya Aleminden bir gelin olmayacak."

Azarn omuz silkti. "Size daha önce de tavsiye ettiğim gibi, altın ticaretini kontrol etmenin başka yolları da var."

Mide bulantısı içimde çalkalandı. Arrow ve Zareen altın üzerindeki güçlerini asla Güneş Diyarı'na devretmezlerdi. Coridon ve Auryinnia binlerce yıldır simbiyotik bir ilişki içinde var olmuşlardı. Birbirlerine ihtiyaçları vardı. Ve Kral Azarn'ın bana yaptığı hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Meşale ışığı Ateş Kralı'nın obsidyen tahtının üzerinde titriyordu, elleri abartılı bir şekilde kalıplanmış altın kolçakları kavriyordu ve yeşil gözleri beni incelerken parlıyordu.

Kristal Diyar'ın Kraliçe Estella'sı hariç, ailesinin bakışlarında da aynı zorlukla dizginlenen heyecan vardı; müstakil tavrı beş diyarı çevreleyen galaksiler kadar gizemli olan bir yıldız fae'si.

Esen öne çıkıp ustaca hareketlerle kilidi açarken zincirlerim takırdadı, gözleri iştaydı ve nefesleri kısa ve kesik kesik geliyordu.

yırtık pırtık. Bu gece için endişelenmesi gereken neydi?

Esen bilinmeyen bir rakiple savaşılmaya ve muhtemelen düşman topraklarında parçalara ayrılmaya ya da yanarak kül olmaya hazır değildi.

Azarn tahtından kalkıp kibirli bir otorite yansıtan sesiyle saraya hitap ederken, sürekli yanan odundan tacının etrafında karanlık alevler kıvranıyordu. "Bu gece, Mydorian'ın Saklı Şehri'ne ihanet eden Toprak Diyarı'ndan Zali Omala, başka bir günün ışığını görme şansı için bir meydan okumayı tamamlayacak."

Bileklerim ağrıyordu ve korku mideme ağır geliyordu ama ellerim yanlarımda gevşek bir şekilde dik durdum ve yavaşça nefes aldım.

Saraylılar mırıldanıyor, hava heyecanla gümbürdüyordu. Her birinin beni başarısız görmeyi umduğundan emindim ve onları hayal kırıklığına uğratacak güce sahip olmak için dua ettim.

"Zali, bu gece Ejderha Yolu'nda yürüyeceksin," dedi Ateş Kralı, kürsünün kenarına doğru kasıla kasıla yürürken kolunu kadife kaplı göğsünün önüne doğru uzatarak. "İnsani zayıflığınızın farkında olarak, yolu çevreleyen alevler dışında, bu etkinlikte başka hiçbir büyü kullanılmayacağını garanti ediyorum. Ve hiçbir savaşçı koruyucu zırh giymeyecek."

"Ejderhalar mı?" Nabzım hızlandı. "Biriyle savaşmak zorunda mıyım?"

"Bu gece ejderhalar yok. Düşmanınız alevler."

"Hangi alevler?" Etrafımda dönüp taht odasını tarayarak sordum.

Tam olarak bir dakika önce olduğu gibi görünüyordu. Duvarların etrafındaki masalarda ateş fae'leri oturuyordu -ogreler, troller, cinler ve daha insansı fae'ler, hepsi heyecandan kıpır kıpırdı, kanatları, dişleri ve diğer garip uzantıları beklentiyle gıcırdıyor ve çırpınıyordu.

Özellikle heyecanlı görünen Prens Bakhur, Azarn'a katılırken güldü. "İyi izle Zali Omala," dedi.

Baba ve oğul ellerini aynı karmaşık desenlerde hareket ettirdiler ve önlerinde ateşten bir ağ oluştu. Dışarı doğru fiske vurdular ve bir alev tüneli salonun uzunluğu boyunca ilerledi.

Kral, "Senin görevin alevlerin içinden geçmek ve diğer taraftan sağ salim çıkmak," dedi. "Eğer hayatta kalırsan, akşam emekli olmadan önce oğlumla dans etme şerefine nail olabilirsin."

Oh, şanslı ben. Ne ödül ama!

"Peki ikinci olay ne zaman gerçekleşecek?"

"Bana uygun olduğuunda, küstah insan."

Başımı salladım ve öğrendiklerimi düşündüm.

Azarn dövüş yeteneklerimi göstermemi istedi. Bu alevlerin kendisiyle savaşmam gerektiğı anlamına mı geliyordu? Yoksa denemede açıklamadığı daha fazla şey mi vardı?

Raiden belirdi ve bana siyah kabzalı bir kılıç uzattı. Silahı açık avuçlarımın üzerinde tutarak gözlerimi kapattım. Kılıç iyi dengelenmiş gibiydi ve gözlerimi açtığımda ateş ışığı kılıcın keskin kenarına yansıyordu.

En azından ateş fae'si bana mükemmel bir silah vermişti.

Geriye doğru adım atarak kılıcı havada savurdum ve fırsatım varken Raiden'in kafasını omuzlarından ayırıp ayırmamam gerektiğini düşündüm. Esen de yanında durduğuna göre, tek bir hamlede iki kafayı birden koparabilirdim.

Ama sonra ateş fae'leri beni öldürecek ve Arrow'u yok edip Van'a ve Mydorianlara dönme planlarım toz olacaktı. Ve ben de ılık Taln melteminde yüzen külden başka bir şey olmazdım.

Ateşli tünelin iki yanında duran iki kanatlı fae, büyük koç boynuzlarını dudaklarına götürerek aynı anda kulakları yırtarcasına savaş çağrısı yaptı.

Cesaretimi toplayarak kıvranan alevlere bakarken koridora sessizlik çöktü.

"Eee? Ne bekliyorsunuz?" diye gürledi kral. "Git ve bizi eğlendir." Koltuğuna döndü, sonra parmaklarını bana doğru salladı. "Başla!"

Ciğerlerime derin bir nefes çektim ve hissettiğimden çok daha kendinden emin göründüğümü umarak tünele doğru ilerlerken kılıcımı kaldırdım.

Ejderha Yolu'na adım attığım anda büyü l alan genişledi, yer sarsılırken ve sıcaklık tenimi kavururken alev duvarı bedenimden uzaklaştı. Duman yoktu ama yine de gözlerim yanıyor ve görüşüm bulanıklaşıyordu.

Dehşet içinde, alevlerin tünelin kenarından sıyrılıp birleşerek uzun bir fae şeklini almasını izledim. Ateşten bir kılıç tutan kolunu kaldırmış, hareket etmemi bekliyordu.

Sikeyim.

Kendimi bu ateşten boktan gösteriden nasıl

kurtaracaktım? Şiddet içeren kararlılık tek seçenektir.

Mydorian savaş ilahisini fısıldayarak ilerlemeye başladım, dişlerim gıcırıyor ve ellerim kılıcı can havliyle kavrıyordu.

Attığım her birkaç adımda daha fazla alev bana doğru sıçradı ve iki yaratık daha belirdi. Ateşli kolları görüş alanımı kesti ve ben eğilip kıvrılarak uzuvları kestim ve yaratıkların kalplerini teker teker deldim.

Devasa, ateş canavarları korkunçtu ama neyse ki yavaşlardı ve çok geçmeden üçünü, sonra dördünü, beşini, altısını öldürmüştüm, göğüslerini bıçakladığım anda bedenleri tünelin duvarlarında eriyordu.

Bu mücadelenin en zor yanı sıcaktı. Boğazımı yaladı ve terimi buharlaştırarak gözlerimdeki nemi kuruttu. Nefesim içime girip çıkıyordu ve enerjimi korumak için burnumdan nefes almaya çalıştım ama yeterince hava alamadım.

Hem öfke hem de kararlılık içimde kaynıyor, kılıcımın her darbesiyle daha da ısınıyordu. Tünelden geçmeyi başarmak zorundaydım. Azarn'ın kazanmasına izin veremezdim. Ne de Fırtına Budalas'ının zafer kazanmasına izin verebilirdim. Hayatta kalmanın ve bu mutsuz kül ve duman diyarından kaçmanın tek yolu buysa, lanet olası Ateş Prensi'yle evlenirdim.

Sadece sallanmaya devam etmek zorundaydım.

Yolun yarısına geldiğimde sıcaklık daha da arttı, alevler etrafımda daha yüksek sesle kükrüyordu. Başım dönüyordu, sallanıyordum, gücüm azalıyordu, korlar yağıyor ve giysilerimi yakıp tenimi kavuruyordu.

Tünelin dışında, saray mensuplarının gürültüleri, kıkırdamaları, homurdanmaları ve kükremeleri Ejderha Yolu'nun alevleri üzerinden duyulabiliyordu. Çoğu fae muhtemelen tünelden kararmış bir tenle, zar zor hayatta kalarak kaçmamı umuyordu, böylece beni taht odasının zemininde ölerken izleyebileceklerdi.

Alaycı sesleri duymazdan gelerek zihnimde iki görüntüyü, Van ve Ari'nin sevgili yüzlerini sabit tuttum ve her ısı dalgasında kendime bana ihtiyacı olan Mydorialıları hatırlattım ve yenilenmiş bir güçle ilerledim.

Bu gece ölmeyi reddettim.

Alevlerden oluşan tavandan bir yaratık daha düştü.

Ben dönüp keserken zaman yavaşladı, aldığım her ciğer yakıcı nefesle tünelin sonu daha da yaklaştı. Artık çok uzak değıldi. Bunu başarabilirdim.

Bıçağımı başka bir ateş yaratığının kalbinden çekip yerinde erimiş korlardan oluşan girdaplı bir delik bıraktığımda, Azarn'ın benim için belirlediği *gerçek* görevi gördüm. Dişli bir ateş trolü çıkışa yakın bir yerde homurdandı ve böğürdü, turuncu gözleri acı verecek kadar tanıdıktı.

Gorbinvar ölümden dirilmişti.

OceanofPDF.com

Chapter 6

Yaprak

İmkansız.

Bonerust'ta, Arrow ateş trolünün demirhanesini havaya uçurdu. Olanları izledim. Azarn'ın büyücülerinin kan büyüleriyle yeniden canlandırabilecekleri tek bir et parçası ya da tek bir kemik parçası bile yıkımdan kurtulamazdı. Ama yine de Gorbinvar'a olan benzerliği tekinsizdi.

Belki de bir akrabamla karşılaştım.

"Zali Omala," diye hırladı trol. "Arrowyn Ramiel'in insan kölesi, babam Bonerustlu Gorbinvar'ı öldürmenin bedelini ödeme zamanın geldi."

Oh, kahretsin. Demircinin *oğlu*.

Kin bir insana ne yapar, herkesten iyi bilirdim. Organları sertleştirir ve kalpleri soğuk, kırılğan şeylere dönüştürürdü. Acı yavaş ama ölümcül bir zehirdi. Ve babasının intikamını alan bir oğuldan daha küskün kimse yoktu.

"Kimsin sen?" Sesim titrek bir fısıltıya dönüşerek sordum.

"Ben Dorn, ve benimki duyacağın son isim, insan."

Ağaç gövdesi kalınlığındaki kollarıyla trol benden neredeyse iki kat daha uzundu; bu da Ateş Kralı'nın bu gece yaşamamı ya da ölmemi umursamadığını kanıtlıyordu.

Sert bir nefes alarak boynumu kırdım ve omuzlarımı yuvarladım, halkımın savaş ilahisini fısıldamaya başlarken daha çok eğilip bükülmeye hazırlandım.

Dal ve kökle, toprak ve taşla, kas, kalp ve kemiğe güç ver. Yaşamak için her şeyi ezin. Fethedin ve galip gelin. Mydor kanı asla başarısız olmaz.

Mydor kanı asla başarısız olmaz.

Sırıtırken Dorn'un dişlerinden salyalar akıyordu, beni parçalara ayırıp kemiklerimin iliğini emme fikrinden zevk aldığı belliydi -eğer trol savaş gelenekleriyle ilgili anlatılanlar doğruysa.

Kılıcımı havaya kaldırarak duruşumu bozdum ve onun hareket etmesini bekledim. Etrafımıza sıcak korlar düşüyordu ama biz onlara hiç bakmadık. Kafanız her an omuzlarınızdan koparılabilecekken birazcık yanan et kimin umurundaydı?

Dorn kılıcını etli ellerinin arasında savurup gülerken kendinden emin görünüyordu. Siyah deriden kayışlar çıplak göğsünden geçiyordu, vücudunun geri kalanı ise dar pantolon ve ağır çizmelerle kaplıydı. Azarn sözünü tutmuştu ve trolü koruyan görünürde bir zırh yoktu.

İlerledi ve ben de son bir kez reaver gizleme büyüsünü söyledim. Ama beklendiği gibi işe yaramadı. Kahrolası ateş büyücüleri. Onlar olmasa ortadan kaybolabilir, trolü öldürebilir, bir limana ulaşana kadar kaçmaya devam edebilir ve Güneş Diyarı'nı bir daha asla görmeyebilirdim.

Dorn'un ivmesi arttıkça ileri atıldım, koştum, sonra yanından kayarak geçtim, bıçağım dizlerinin arkasını kesti. Bir kükremeyle döndü ve hantal adımlarla tünelin diğer ucuna doğru beni kovaladı.

Ateş tıslıyor ve çatırdıyor, kalbim kulaklarımda çarpıyor ve trolün nefes alış verişi gürültülü ve yorucuydu. Ama alev alev yanan duvarların dışında hiçbir ses duyulmuyordu.

Mahkeme sessiz bir şekilde bekliyordu.

Dorn'un homurtuları ve hırıltıları bana umut verdi. Neredeyse hiç kıpırdamamıştı ama her nefes için mücadele ediyor gibiydi. Belki de günlerini kışının üstünde oturarak, turta yiyerek ve kanlı intikam hayalleri kurarak geçiriyordu. Fantezisini gerçekleştirme zamanı gelmişti.

Savaşçı olmaması utanç vericiydi ama benim için büyük bir bonus oldu.

Kılıcı bana doğru savrulurken yaralarından kan sıçırıyordu, ben ise eğilip tünelde bir aşağı bir yukarı zikzaklar çiziyordum, hızım beni devasa fae ile göğüs göğüse çarpışmaktan kurtarıyordu. Kılıcı yere her vurduğunda, uzuvlarımın hala gövdemde bağlı olduğundan emin olmak için kontrol ettim, içimde bir rahatlama hissettim.

Kılıcının kavisi dönmeye devam etti, başımı ve karnımı sadece birkaç santimle ıskaladı ve tanrılara şükrettim, cüssesi onu yavaş ve beceriksiz yapıyordu. O kaba kuvvete güveniyordu ama benim farklı yeteneklerim vardı. Hızlıydım, pes etmeyi reddediyordum ve güce aç erkekler tarafından kullanılmaktan ve istismar edilmekten bıkmış bir kadının öfkesiyle dövüşüyordum.

Bu olay trolün beni kanlı şeritlere ayırmasıyla son bulabilirdi ama ne olmuş yani? Pisliklere teslim olmaksızın savaşarak ölmek daha iyiydi.

Dorn'a doğru koşarken son anda sıçradım, bacaklarının arasından geçip kalçalarını yarmadan önce hayalarına kısa ve keskin bir tekme attım. Tökezledi, sonra kendini toparladı, bacaklarından kan damlıyordu. Hırlayarak avucunu kaldırdı, parmaklarının arasında mavi ve kırmızı ateş büyüü tutuşuyordu.

Başımı salladım. "Yapmasan iyi olur. Azarn'ın oyun oynama şekli konusunda haklıysam patlayabilirsin."

"Siktir," diye mırıldandı, sözlerimin doğruluğunu fark etmişti. Sonra kükreyerek öne doğru eğildi ve tekrar üzerime geldi. Bu sefer daha hızlı ve daha sert.

Geniş bir duruşla ayağımı sabitleyerek ağırlığımı salladım ve kılıcın kabzasını avuçlarımın arasında savurdum. "İşte bu kadar. Elinden gelenin en kötüsünü yap, Dorn. Bunu zavallı, ölü baban için yap."

Öfke dolu bir çığlık atarak benimle kafa kafaya çarpıştı, kılıcının benimkine uyguladığı kuvvet beni geriye savurdu. Ayağa fırladım, tekrar yanından geçtim ve arkasını dönmeye bile vakit bulamadan önce baldırlarını, sonra da sırtını kestim.

İçime bir güç hissi doldu. Kılıç sallamak, hızlı hareket etmek, nihayet sığağa rağmen kontrollü bir şekilde nefes almak iyi hissettirdi.

Yaşamak için her şeyi ezin. Fethet ve galip gel. Mydor kanı asla başarısız olmaz. Asla. Lanet olsun. Başarısız.

Dorn şaşkınlık içinde tökezlerken, iyi çalışılmış bir kılıç hareketiyle önce kollarını, sonra da kalçasının ön tarafını kestim. Vahşi bir kükreme ve büyük kollarının şanslı bir hareketiyle beni kaldırdı ve havaya fırlattı.

Tünel boyunca uçtum, alev duvarından sekerek mermer zemine düştüm ve yuvarlandım.

Aynı anda Dorn kılıcını aldı.

Ayaklarını, dizlerindeki bükülmeyi izledim, hantal vücudu bana doğru dönmeye hazırlanırken ağırlığının değişmesini bekledim. Gözleri benimkilerden ayrıldığı ve omurgası bükülmeye başladığı anda ileri fırladım ve kılıcı tam olarak dönmeden sırtına tırmandım.

Bir saniye bile kaybetmeden kılıcımı boğazına geçirdim. Fae'nin boynundan korkunç bir kan püskürdü, kolumu ve derimi ıslattı. Silahını bıraktı ve silah mermerin üzerinde takırdadı. Dorn döndüğünde yere düştüm, bir eli boynundaki yarığa bastırıyordu ve turuncu gözleri şokla açılmıştı.

Boşta kalan eli yere uzanıp kılıcını kavramaya çalışırken birkaç adım geriye koştum, döndüm ve ileri atıldım. Sıçrayarak boynunu iki kez daha kestim ve yüzüstü yere düşerek bir gümbürtüyle yere yığıldı. Yatan bedenine tırmanıp göğsüne çelik saplayarak bir daha asla ayağa kalkamayacağından emin olduğumda kaslarım protesto etti.

Dişlerimi sıkarak inledim, kılıcı tekrar tekrar başımın üzerine kaldırdım, kemiğe ve ete sapladım. Görüşüm bulanıklaştı. Etrafımdaki her şey - alevler, sürüklenen korlar, ötesindeki salon - karanlığa karıştı, boğuk, soluk soluğa nefeslerim cinayet için mükemmel bir müzikti.

*Mydor kanı asla başarısız
olmaz. Mydor kanı asla
başarısız olmaz. Mydor
kanı.*

Will... Never... Fail.

Asla.

Altımda kardeşimin yüzünü gördüm -Quin- yüz hatlarından kan akarken gülüyor ve alay ediyordu. Sonra Arrow'u. Eliyle kalçamı tutarken gümüş gözlerini dikmiş bakıyor, yanardöner kanatlarını yere yayıyordu. Hareket etmiyordu. Sadece orada yatıyor, onu öldürmeme izin veriyordu.

Sert bir el sırtımın ortasına bastırdı. "Yaprak. Bu kadar yeter." Bu sözlerle birlikte Yangın Mahkemesi'nin sesleri **üzerime** çöktü. Sağır edici tezahüratlar, Fae'lerin kükremesi. Prens Bakhur'dan kahkahalar. Ruhh'un tiz çığlıkları.

Nefes nefese kılıcı bıraktım, trolün karnına saplanmış halde bıraktım ve omzumun üzerinden baktım.

Esen.

Elini uzattı, ben de tuttum, ayağa kalktım ve titreyen bacaklarımın üzerinde sallanmaya başladım.

Esen beni şaşırtarak bir kolunu belime doladı. "Sanırım artık ölmüştür. Rahatlayabilirsin."

Başımı sallayarak yüzümdeki kan ve yaraları sildim. "Evet, sanırım haklısın."

Vücudumu taradım. Derilerim yanmış ve yırtılmıştı; derimi kirli bir is ve kan tabakası kaplamıştı. Ama hayattaydım. İlk olaydan sağ kurtulmuştum.

Ateş Kralı anlaşılmaz bir şeyler haykırdı ve Ejderhanın Alev Yolu kayboldu, saray bir kez daha sessizliğe gömüldü.

Azarn beni kürsüye doğru çağırdı ve Esen, kolunu benim koluma dolayarak, neredeyse tüm ağırlığımı ona vererek beni topallaya topallaya ilerletti.

Kralın yüzünü görebilecek kadar yaklaştığımda, zümrüt bakışlarında hem öfke hem de zafer parlıyordu.

"Zali Omala, ilk eğlenceden sağ çıktın ve bir düşmanı yendin," dedi, ses tonu sonuçtan memnun olmadığını gösteriyordu. "Ancak ikinci görev daha zorlu olabilir."

Onu düzeltmek için can atıyordum. Çünkü bu gece iki zorlukla karşılaşmıştım -ateş yaratıkları ve trol- ama yaldızlı sandalyelerden bana bakan beş çift soğuk göz beni sessiz tuttu.

Azarn'ın ailesinin tek bir üyesi bile gülümsemedi ya da başarımı herhangi bir şekilde doğrudan kabul etmedi. Hepsi de soğuk pisliklerdi.

"Emekli olabilir miyim?" Odama dönüp kesiklerime ve morluklarıma, her geçen an daha da acı veren yanıklarına bakmak için çaresizce sordum.

"Hayır. Ama salonun ortasına kadar yürüyebilirsiniz, oğlum dans etmek için size katılacak ve ardından bizden ayrılmak için iznimi alacaksınız."

Başımı eğdim ve rahatlamış olduğumu saçlarımdaki karışık perdenin arkasına gizledim. "Oğlunuzun bu halde benimle dans etmek isteyeceğinden emin misiniz?"

Bakhur güldü ve Azarn uzun uzun iç çekip başını salladı.

Başımı dik tutarak kürsüye sırtımı döndüm ve salonun ortasına doğru yürüdüm, saray mensupları sanki kana bulanmış halimden korkmuşlar gibi dağıldılar. İyi oldu. Umarım beni geçmeden önce iki kez düşünürler.

Kalabalığın içinden ani bir heyecan uğultusu yükseldi. Ruhh çılgılık attı ve Prens Bakhur duyulabilir bir nefes tısladı. Silahsızdım, ağrıyan kaslarımı gerdim, her şeye hazırlandım ama arkamı dönüp saray mensuplarının alaylarına tepki vermeyi reddettim.

Üç vuruşluk sessizliğin ardından kürsünün yakınından yavaş bir alkış sesi geldi ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Tüylerim diken diken oldu ve Aldara izim canlanarak boynumu yaktı.

Topuğumun üzerinde döndüm.

Uzun boylu bir erkek çizme giymiş ayaklarını kürsünün en alt basamağına dayadı. Kukuletasını geriye iterek koyu altın rengi saçlarını ve kafatasımı delip geçerek göğüs kafesime inen ve paramparça kalbimin parçalarını alevlendiren vahşi gümüş bakışlarını ortaya çıkardı.

Kelime üretme yeteneğim beni terk etti. Kalbim, ağzına kanca takılmış ölmek üzere olan bir balık gibi göğsümü dövmek ve çırpınmak için kendini yeniden bir araya getirdi.

Fae'nin şehvetli dudakları ayrılırken hareket edemiyordum. Tırnaklarımı dış uyluğuma geçirdim, tüm kaslarım titriyordu.

"Aferin Prenses Zali," dedi o tanıdık ballı gürlemesiyle. "Ne yazık ki dövüşünüzü göremeyecek kadar geç geldim ama saray mensupları bana her zamanki gibi zorlu bir rakip olduğunuzu söylediler."

Arrowyn'in Ramiel'i becerdiği ve bana orantısız bir sırıtışla baktığı korkunç manzara karşısında çenemi kilitlediğimde yumruklarım sıkıldı.

Hazır olduğumu sanıyordum. Onunla yüzleşmeye hazır olduğuma inanıyordum. Ama değildim. Hem de hiç.

Öfke dolu bir çığlık dudaklarıma çarptı, serbest bırakılmayı talep ediyordu. Ama bağırılmaz, küfretmez, inlemez ya da en ufak bir duygu belirtisi göstermezdim. O pisliğin acımı görmesine *asla* izin vermezdim.

Chapter 7

Yaprak

Yaptığım ilk aptalca şey, Fırtına Kralı'nın bana daha önce hiç *Prenses Zali* diye hitap edip etmediğini merak etmek, ikincisi ise damarlarımda bir özlem parıltısının akmasına izin vermek oldu.

Neden Arrowyn Ramiel'i görmek bile bedenimin zihnime ihanet etmesine neden oluyordu?

Sinir uçlarım aptalca bir şekilde onun dokunuşunun benden aldığı her zevki hatırladı. Kemiklerim, etim ve derim, gözlerini gözlerime kilitlemiş olan erkeğin diyarların en büyük yalancısı olduğunu umursamıyordu. Farron Gilt Market'teki köle tacirinin kafesinde onu ilk gördüğümde tahmin ettiğim kadar aşağılık biri olduğu ortaya çıkan küstah bir düzenbaz.

Kaderin bir cilvesi olarak, onu birkaç hafta önce Mydorian'da gördüğümde beri daha da güzel görünüyordu ve bu beni öfkелendirdi. Bir canavar bu kadar güzel görünmeye nasıl cüret eder?

Yüzünü soğuk bir ifade, dudaklarını acımasız bir sırıtma süslüyordu. Etrafını bir tuzak gibi, parıldayan bir yozlaşmanın güç alanı gibi üstün bir güven aurası sarmıştı ve Aldara izim kör, gülünç bir takdirle titriyordu.

Bu gece, dar koyu renk deriler uzun bacaklarını sarıyor, parlayan metal başlıklar dizlerinin üzerine bağlanıyordu. Alışkanlığı olduğu üzere, karnının kabarık kaslarını çıplak bırakmış, göğsünü ise altın tüylerden oluşan ölümcül bir tabakayla örtmüştü. En sevdiği kuş tüyü kulak kelepçeleri dışında başında ne bir taç ne de başka bir kraliyet süsü vardı.

Ondan nefret ederdim ama görünüşünün her santimetresine hayrandım. Eğer Taln'ı yok etmek için cehennem diyarlarından nefes kesici, kanatlı bir tanrı çıksaydı, hiç şüphesiz tıpkı ona benzerdi.

Pelerininin koyu renkli kumaşını geniş omuzlarının arkasına itti, böylece vücuduna yakın duran mor-siyah kanatlarının arasından sarktı, kalın etekleri baldırlarına düştü.

Giysinin parıldayan tüyleri benimle alay eder gibiydi, tanıştığımız gün beni çırılçıplak soyup nehre attıktan sonra üzerime örttüğü giysinin tıpatıp aynısı olduğunu hatırlatıyordu. Beni Mydorian'da yalnız bırakmadan önce bana verdiği. Bana *ihamet* etmeden önce.

"*Kendine iyi bakacağına söz ver,*" demişti ormanda omuzlarıma sararken. "*Bu sende kalsın, o zaman seni her zaman sıcak tutabilirim.*"

Siktiğimin yalancısı. Sanki rahatım umurundaymış gibi. Sevgisi zalimce bir numaraydı. Beni itaatkâr kılmak için ayrıntılı bir hile, böylece beni Güneş Diyarı'nda koz olarak kullanabilecekti.

Dokunuşu, ısırışı ve aşkı için defalarca yalvardığım anılar üstümde yuvarlandı. Ama artık değil. Bir daha asla tacizcimden ilgi görebilmek için yalvaracak kadar alçalmayacaktım.

"Arrow," diye haykırdı kralın hayalet kız kardeşi, heyecandan titreyen bir sesle. "Gelmişsin."

Fırtına Kralı Ruhh'a gülümsedi, teni hafifçe solmuştu. "Elbette. Krallığımdaki tüm altınlar için şenlikleri kaçırmazdım."

Diğer kız kardeş, Marcella, Ruhh'u koltuğuna geri götürdü ve onlar giderken onu sakinleştirdi.

İki fae kalabalığının arasından çıkıp Arrow-Raiden ve daha önce hiç görmediğim genç bir erkeğe katıldı. Bekle... Raiden mı? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Daha bir dakika önce kraliyet ailesinin sol tarafında duruyordu.

Bakışlarım kürsüye yöneldi. İşte oradaydı, tıpkı daha önce olduğu gibi Güneş Diyarı zırhını giymiş, dimdik ayakta duruyordu. Gözlerimi kırpıttım ve onun yerinde kısa siyah saçlı ve düzgün kesilmiş sakallı bir ateş fae'si duruyordu.

Neler oluyordu?

Arrow'a doğru döndüğümde Raiden ve genç insan erkeğin hâlâ onun yanında durduğunu gördüm. Raiden siyah ve kırmızı Ateş Sarayı zırhı yerine tozlu deriler ve kir lekeli bir pelerin giymişti. Bir elini kalçasına dayamış, dudakları seğirerek gülümsemeye çalışıyordu.

Ne oluyor lan?

Esen'e baktım. Hiç değişmemişti ve hâlâ Güneş Diyarı zırhını giyyordu, bakışları yere odaklanmıştı ve yanakları yapmaması gereken bir şey yaparken yakalanmış gibi kırmızıya boyanmıştı.

Gerçek, kafatasımın arkasına bir örs gibi çarptı.

Kandırılmıştım.

Bir ateş perisi dönüşüm büyüsü kullanıp Raiden'ın görüntüsünü çalmış ve onu taklit etmiş olmalı. Ama neden?

Son birkaç gündür beni koruyan dişi fae gerçekçiydi, sık sık sadece gerçek Esen'in bilebileceği şeylerden bahsediyordu. Ama Raiden neredeyse tek kelime etmemişti ve ettiğinde de sesi tuhaf çıkıyordu. Yanlıştı. O olmadığını tahmin edemeyecek kadar nasıl aptal olabildim?

Peki Güneş Diyarı'nın Raiden'ın Ateş Sarayı'na iltica ettiğini iddia etmesinin amacı neydi? Bu senaryodaki hiçbir şey mantıklı değildi.

Kraliçe Estella ayağa kalktı ve Arrow'u selamlamak için kürsü basamaklarından aşağı süzüldü. Kolunu Arrow'un koluna dolayarak onu Azarn'ın tahtına doğru yönlendirdi; gece yarısı saçları ve metalik yıldızlarla süslü çivit rengi elbisesi arkasından akıyordu.

"Estella, Arrow'un arkadaşı mı?" Esen'e fısıldadım.

"O garip biri. Yıldızlar kadar soğuk ve mesafeli, ama nedense onunla birlikte."

Raiden sahtekârını sormak istedim ama dilimi ısırdım ve yararlı bilgiler edinmek umuduyla Azarn ile Arrow arasındaki konuşmayı duymak için kulaklarımı zorladım.

Fırtına Mahkemesi partisiyle birlikte gelen genç erkek kürsünün alt basamağından kıpırdamamıştı; siyah bukleleri zayıf, yakışıklı bir yüzü çerçeveliyordu, ciddi gözleri beni inceliyordu. Onda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Ayakta durma şekli, gevşek bacaklı ama tetikte. Burnunun güçlü çizgisi. Onu tanıyamadığım gerçeği beni çok rahatsız etti.

"Buraya gelmekle hiç vakit kaybetmemişsin Arrowyn," dedi Azarn. "Yolculuk sırasında hiç altın yağmacısıyla karşılaştın mı?"

"Küçük bir ekip gönderdik. Ve tabii ki insan kızla ilgili planlarınızı duyduktan sonra hemen Taln'a geldim."

Azarn kıkırdadı. "Sana çekici geleceğini düşünmüştüm. Ondan vazgeçtiğin için pişman değil misin? Tüm raporlara göre, kız senin en sevdiğin yatak kölenmiş."

Arrow bir omuz silkti. "Onun da işe yarar yanları vardı. Ama bir süre sonra tüm nesneler parlaklığını yitirir."

Bir *nesne* miydim? Ve *insan* kız. Tam bir pislik.

Onun hilekâr kafasının boynundan düşüp mermerin üzerine sıçradığını hayal ettim. Üzerinde tepindiğimi, tıpkı Dorn'a yaptığım gibi etini lapaya çevirdiğimi hayal ettim.

Prens Bakhur sandalyesinden kalktı, Fırtına Kralı'nın yanına gitti ve eğilerek selam verdi.

"Bakhur." Arrow başını zar zor eğdi. "Görünüşe göre eski hizmetkârımla dans etmek üzeresin. Ne kadar cesursun."

"Ah, nedenmiş o?" diye sordu Ateş Prensi.

"Ne kadar küçük ve masum görünse de, tatlı, küçük bir kedi yavrusu olmaktan çok uzak," diye gürledi Arrow, bakışları üzerimde sabitlenmişti. "Eğer gözlerini korumak istiyorsan, pençelerine dikkat etmeni öneririm."

Prens kürsü merdivenlerinden inmeye başlarken, "Anlaşıldı," dedi.

"Bekle," diye gürledi babası, Arrow'a sinsi bir bakış fırlatarak. "Fırtınalar ve Tüyler Kralı katil eski kölesiyle dans etse daha iyi eğleneceğime inanıyorum. Saraylılarım bu teklif hakkında ne düşünüyor?"

Saray mensuplarının bağırıışları diğer itirazları bastırırken Ruhh, "Kardeşim, lütfen, hayır," diye sızlandı.

Kalabalığın içinde bir yerlere yerleştirilmiş müzisyenlerden bir ağıt yükseldi

-Davullar yavaş ama acil, yaylılar çarpık bir paranoya feryadı. Acı bir kavuşma için mükemmel bir melodi.

Merdivenlerden inip tam önümde durduğunda Arrow'un güçlü gövdesini bir şiddet atmosferi sarmıştı. Beceriksizce bir selam verip geri çekilen yanımdaki Esen'i görmezden geldi ve bizi birbirimize aynalı pozlarla bakmak zorunda bıraktı. Çeneler kenetlenmiş, yumruklar sıkılmış ve kalpler kapanmıştı.

Sonunda, işte karşımdaydı. Görkemli, altın düşmanım sadece bir metre ötemdeydi. Hayatımı en az iki kez mahveden fae. Ah, keşke beni yaldız pazarında kafeste bıraksaydı da beni sonsuz kalp ağrısı ve acıdan kurtarsaydı.

Ama hayır. Pislikler pislik yapmak zorunda.

Dorn'u parçalayan kılıç hâlâ elimde olsaydı, Arrow'un işini burada bitirebilirdim. Şu anda. Vücudunu silahlar için taradım ve aptal tüy göğüs zırhı dışında hiçbir şey görmedim.

İki büyük adımla aramızdaki mesafeyi kapattı ve neredeyse ayaklarımı yerden kesecekti. Koyu altın rengi kaşları ya eğlenerek ya da endişeyle kıvrıldı. Belki de ateş fae'sinin önünde ona yapabileceklerimden korkuyordu.

Endişelenmekte haklıydı. Bunu komik bulmakta da. Çünkü sonunda ona dokunabilir, üzerine tükürebilir, sonra da güzel gözlerini oyabilirdim. Öne doğru eğildim, parmaklarım pençelere dönüştü ama sonra Kral Azarn'ın bakışlarının sıcaklığı kürek kemiklerimin arasını yaktı. İntikam daha özel bir durum için beklemek zorunda kalacaktı.

Aramızda kırılgan bir sessizlik uzanıyordu, ikimiz de önce gözlerimizi kaçırmaya hazır olmadığımız halde birbirimize bakarken her kalp atışımız arasında bir uçuşum vardı.

Arrow gergin bir ses çıkardı. Bir boğaz temizleme ya da rahatsızlık homurtusu. Nefesimi sabit tuttum. Nabzımı damarlarımda pekmez gibi akmaya zorladım. Yavaş ve sakin.

Rahatsız edilmeyen kraliçe, dedim kendime - ya da *neredeyse kraliçe*. Ben de öyleydim. Rahatsız edilmemiş. Etkilenmemiş. Dalgalanan kaslardan ve cehennem gibi vücut ısısından etkilenmemiştim.

"Dans edelim mi?" dedi, alçak sesi tenimi akşam kirli sakalları gibi tırmalıyordu.

İri bir avucu kalçamın üzerinde durdu, diğer elinin parmakları benimkilere dolandı. Omzunu kavradım, kemik ve kasların her bir kıvrımı ve eğimi çok tanıdıktı. Çok gerçektir. Teni çok sıcaktı ve altında nabızı çok hızlı atıyordu.

Sinirle dilimi şaklattım. Ne zaman bir fırsat için giyinmeyi öğrenecek ve tanrıların ağzını sulandıracak bir fiziğe sahip olduğunu aniden fark eden bir ergen gibi yarı çıplak dolaşmayı bırakacaktı?

Avucunu omurgamın dibine doğru nazikçe itmesiyle bedenlerimiz birbirine kaydı, nefesim ciğerlerimde sıkıştı, kalbim çırpındı, kaburgalarımın kafesine hapsedildi.

Fırtınalı kokusu beni bastırdı - yağmurdan önceki soğuk havanın ısırlığı, karanfil ve akşam yemeğinde içtiği şarabın bir ipucu. Onları engellemek için elimden geleni yaptım ama istenmeyen anılar üzerime hücum etti.

Fırtına Kralı'nın Coridon'daki mutfakta beni -yeni bir hizmetkârı-sorgulayış şekli, hatırlamadığım evim hakkında bilgi istemesi. O gece bakışlarında yanan yoğunluk, o zaman bile sahiplenici ve emredici.

Bana saldıran ve ardından şimdi etimi ısıtan aynı eller tarafından korkunç bir şekilde öldürülen muhafızlar.

Dudakları ilk kez benimkilere dokunduğunda.

Köşkümün yükselen altın sütunları. Hilal şeklindeki yatak odası.

Bana söylediği tüm yalanları.

Hareket etmeye başladık ve tutarlı düşünceler dağıldı - öldürücü olanlar bile.

Kıvrımlı, kararsız bir vals yaptık, vücudum onun düzensiz nefeslerinin ritmiyle titriyordu.

Ağızma bakarken koyu renk kirpikleri altın boyayla parlıyordu. Sonra bakışlarını kaldırdı, gümüş rengi irislerindeki sıcaklık beni şok ederek bir adım kaçırmama ve tökezlememe neden oldu, kalbimi yaktı, korkunç bir acıya neden oldu. Yine de gözlerimi kaçıramadım.

İsterse gözlerini dikip içimi kızartmaya çalışsın. Beni asla sinmeye zorlayamaz.

Biz dans ederek yanlarından geçerken ateş sarayının mırıltıları tenimi sıyrıyor, fısıltıları Arrow'un bana yapmasını umdukları korkunç şeyleri anlatıyordu. Ama Fırtına Kralı sessizce bakmaktan başka bir şey yapmadı.

Neredeyse ona Raiden ve ateş fae'sinin dönüşümünü soracaktım ama sonra çenemi kapalı tutmaya yemin ettim. Düşmanlarımın, ne kadar bariz olurlarsa olsunlar, hilelerinden habersiz olduğumu düşünmeleri en iyisiydi.

Koridorda bir tur boyunca hiçbir şey söylemedim, sonra kendiliğinden ağzım açıldı. "Peki, yaptın mı?"

"Ne yapacağım?" diye sordu.

"Bana ihanet et. Beni Azarn'a sat."

Sahte öfke yüz ifadesini çarpıttı. "Sorunuzdan, bunu yapmamış olabileceğime inanma ihtimaliniz olduğu anlaşılıyor."

Küstahlığı karşısında ne diyeceğimi bilemeden bakakaldım. Önce hain gözlerine, sonra yalancı ağızına.

İç çekti. "Bana olan inancın her zaman kırılgan bir şeydi."

"Peki cevabın ne? Bu sefer bilmecelerle konuşma."

"Doğrusu, şu anda o kadar kızgınım ki, neye inandığınız umurumda değil."

"Söz veriyorum bir gün umursayacaksın," dedim. "Sana bunu ödetmeye karar verdiğimde."

OceanofPDF.com

Chapter 8

Yaprak

İşıltılı kirpikleri düştü ve kalbimin üç düzensiz atışı için gözlerini kapattı, açtığında keskin bir nefes aldı. "Ne söylediğine dikkat et Yaprak," diye fısıldadı, dudaklarını zorlukla kıpırdatarak. "Eminim Ateş Divanı'nın sözlerimizi ayırt etmenin yolları vardır."

Yaprak.

Hiç utanması yok muydu? Bir zamanlar sahip olduğum tek şey olan evcil hayvan ismiyle bana hitap etmeye nasıl cüret eder? Beni Güneş Diyarı'na satmadan önce bana verdiği kimlikle.

"Sorun değil," diye tısladım. "Konuşmayı memnuniyetle keseceğim. Bir hainle konuşmaya hiç niyetim yok. Ayrıca, bana bir köleye verdiği o saçma isimle hitap etmeni de yasaklıyorum. Ben artık o kayıp kız değilim. Kim olduğumu biliyorum. Tutsak ya da değil, bir gün atalarımın tacını giyeceğim. Bu gecedен itibaren, senin için adım İntikam olacak. Ya da Kalp Durdurucu. İstedğini seç. İkisi de kulağa hoş geliyor."

"Sanırım Zali ile devam edeceğim. Ya da mecbur kalırsam Prenses." "Hâlâ seni rahatsız ediyor, değil mi? Kraliyet statüm."

Dişlerini sıkarak iç çekti, nefesi saçlarımı hışırdattı. "Beni bu kadar az tanıman beni üzüyor."

"Bu doğru. Seni hiç tanımıyorum. Hiç tanımadım, çünkü sen beni aşk acısı çeken bir aptal gibi en yüksek teklifi verene satarken, Esen beni yakaladığında yatağına koşuyordum."

Adımları duraksadı. "Sen *neydin*?" Altın teni beyazladı ve bizi dans pistinin etrafında endişe verici bir hızla döndürdü, saçlarım arkamdan aktı ve kanatları yelken gibi açıldı. "Esen seni *tutukladı* mı?"

"*Sizin* adınızla tabii ki."

Dudakları ince bir çizgi oluşturdu, gözlerinde bir fırtına parladı. "İşte senin lanet olası hainin. O Esen, ben değilim."

Öfke ve şüphe karışımı bir duygu içimi kapladı. Kayıtsızmış gibi davranarak omzumu silktim. "Esen seyahatlerimi yarıda keserek planlarınızı nasıl değiştirmiş olursa olsun, sonuç aynı. Burada, Güneş Diyarı'nda, Kral Azarn'ın mülkündeyim, tam da istediğin gibi."

Çenesinde bir kas kasıldı. "Oh, evet. Ben de tam olarak bunu istiyordum. Elbette seni yeniden köleleştirilmiş görmeyi arzuluyordum. Nasıl olur da benim-"

"Yine de, artık istemesen bile, bir zamanlar senin olan bir şeyi başka bir adamın almasına dayanamayacağına hayatım üzerine bahse girerim."

Bakışlarında öfke kıvılcımları çaktı ve ardından beni ürküterek ondan uzaklaştıran dengesiz bir duygu belirdi.

"Bu doğru, *insan*. Bu gece söylediğin onca şeyden sonra bile, seni o ziyafet masasının üzerine yatırıp küstahlığını sikmekten başka bir şey istemem ve buna kimin şahit olduğu umurumda bile olmaz."

Tüm vücudum ısındı. Sonra buz gibi oldu.

"İstediğin kadar dile, Köleler Kralı, ama bir daha *asla* senin altına yatmayacağım."

Hakaretim karşısında dudakları büküldü. "Asla uzun bir zaman değil, *Küçük İnanç Prensesi*. Şu an ile zamanın sonu arasında çok şey olabilir."

Omuz silktim. "En azından Taln'da hâlâ bir hayranın var. Ölü kız, Ruhh. Onu öldürdün, değil mi? Bana nasıl ve neden olduğunu anlat."

"Bilmek istemez misin? Bunun hikayesi için bana ne verirsin?" "Bunu duymaya *o kadar* da ihtiyacım yok. Zaten yeterince iğrenç şey biliyorum."

"Senin hakkında ölene kadar midemi bulandıracak şeyler var."

Yakınıma eğildi ve dudaklarıma fısıldadı. "Artık biliyor musun?" "Evet. Ve dediğim gibi, beni hasta ediyorsun."

"Bu sözlerinizden pişmanlık duyacağınızı tahmin ediyorum *Prenses*," dedi, unvanı bir lanet, bir vaat gibi tıslayarak. Omurgam boyunca kayan ve uyluklarımın arasındaki deriyi nemlendiren boğuk bir tehdit.

Kendimden tiksindim, sıcak safra boğazımı haşladı. O inançsız kurdun söylediği herhangi bir şeyi nasıl uzaktan heyecan verici bulabilirdim? Alışkanlık, diye tahmin ettim. Bedenim ona tepki vermeye alışmıştı. Onun sesine, dokunuşuna tepki vermeye, bunları zevk ve neşe kaynağı olarak hatırlamaya alışmıştı.

Ama artık yok.

Bana bir daha *öyle* dokunmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim.

İsteddiği kadar tehdit etsin, hiçbir şey değişmeyecekti. Son nefesini verirken gördüğü son şey yine benim yüzüm olacaktı ve ben onun bağırsaklarını deşecektim.

"Bu kadar dans yeter." Azarn ayağa kalktı ve ellerini bir kez çırpı. "Beni sıkıyor." Esen'e başıyla işaret etti. "İnsanı götürün. Seyahatlerinden sonra dinlenmesine izin vermeden önce Kral Arrowyn ile konuşmam gereken çok şey var."

Kralın sözleri karşısında Arrow öfkeleni, elleri bedenimden uzaklaştı. Bana bir selam verdi, kürsüden uzaklaşırken fısıldadı, "Sana zarar verdiler mi? Şimdi söyle bana, Yaprak." Bakışları tuniğimin üzerindeki kan izlerini takip etti.

Sorusunu duymazdan gelerek bakışlarımı koyu renkli mermere diktim. "*Arrowyn*," diye bağırdı Ateş Kralı.

Arrow topuğunun üzerinde dönerek uzaklaştı, öfkesinin ağırlığı sanki yepyeni pelerinini omuzlarıma sarmış gibi beni sarıyordu. Ne hissetmek istediğim ne de beni etkilemesine izin vereceğim dikenli bir yük.

Kürsüye çıkarken, yanındaki eli iki kez büküldü. Ya tiksinti ya da öfkenin iki spazmı. Bana dokunmak zorunda kaldığı için duyduğu tiksinti mi? Yoksa Azarn'ın onun üzerinde bir tür güç sahibi olmasına duyduğu öfke mi?

Esen beni titreyen kalabalığın alev alev yanan yüzlerinin önünden geçirirken, Arrow'un bakışlarını sırtımda hissettim, Aldara izim karşılık olarak titreşiyordu. İkimizin de sorulmasını istemediği bir sorunun cevabıydı bu.

Beni işaretlediğin ve ikimizin de hayatını mahvettiğin için teşekkürler, sık suratlı, diye düşündüm.

Yorgunluk ve şoktan bacaklarım güçsüzleşmişti, sarayın koridorlarında yürürken Esen'e yaslandım ve kule odasına kadar Arrow'un varlığını hissettim.

Esen kapıyı kilitlerken "Biraz uyu," dedi ve beni yatağa girmeden önce

sıcak bir banyoda cildimdeki kanı temizlemeye bıraktı.

Vücudumdaki kemikler ağrıyor.

Kilit sesleri beni uyandırdığında bir süredir uyuyordum. Kapı gıcırdayarak açıldığında, yataktan fırladım ve saldırganın sırtına atlayıp gözlerini oymaya hazır bir şekilde kapının yanına çömeldim.

Ardından sessizlik geldi. Adım yok.

Hareket yok. Kim olabilirdi ki?

Gölgelerin arasından bana doğru gelen ok mu? Aktif olmayan Aldara izim bana öyle olmadığını söyledi. Belki de Esen Coridon'da başladığı işi bitirmeye karar vermişti. Ama bu hiç mantıklı değildi. Taln'a gittiğimden beri keskin kişiliği o kadar azalmıştı ki, benden *hoşlandığından* şüphelenmeye başlamıştım.

"Nerede saklanıyorsun, küçük katil?" dedi ipeksi pürüzsüzlükte bir sese sahip uzun ince bir gölge. "Buraya seni öldürmeye gelmedim. Söz veriyorum. Acele et ve kendini göster."

İç çekerek ayağa kalktım. "Prens Bakhur, uykumu bölmenizi gerektirecek kadar acil olan ne olabilir?" Cevabı bildiğimden emin olmama rağmen sordum.

Bileğinin bir hareketiyle duvar lambasının ışığı yandı ve bana doğru sinsice yaklaştı. Sinmeyi reddederek çıplak ayaklarımı geniş tuttum ve sanki çok ince bir gecelik yerine Mydorian zırhı giymişim gibi çenemi kaldırdım.

"Dorn'la olan dövüşünüzü oldukça... tahrik edici buldum, Toz Prensesi." Güldüm. "Alevlerin arasından pek bir şey göremezsin."

"Taln'da bizler güneşin fae'leriyiz. Alevler görüş alanımızdaki her şeyi aydınlatır. Seni açıkça gördüm. Vahşiliğinize, kararlılığınıza tanık oldum ve galibiyetiniz için sizi tebrik etmek istedim. İşte buradayım."

"Tebrikler sabaha kadar bekleyebilirdi."

Çenemi kavrayıp yüzümü yukarı kaldırırken kehribar rengi gözleri parlıyordu. "Tebrikler bekleyebilir, evet. Ama *bu* acil bir ilgi gerektiriyor," dedi ve bileğimi tutup avucumu pantolonunun önündeki sert çıkıntıya doğru yönlendirdi.

Bir şey cızırdadı, yanık et kokusu gözlerimi yaşartırken Bakhur bir küfür savurdu ve geriye doğru adım atarak benden uzaklaştı. "Fırtına Kralı'nı ve işaretini sikeyim."

"Bana dokunmak acıtıyor mu?" Sesimdeki neşeyi gizleyemeyerek sordum.

Bakhur yüzünü buruşturdu ve kasıklarına baktı. "O anda ne düşündüğüme bağlı."

Ne kadar ilginç. Ne kadar mükemmel.

Aldara işareti için duyduğum minnettarlık içime aktı. Bakhur'un bana saldırmamasını imkânsız kılan büyü her neyse, şu anda onun varlığından son derece memnundum.

"İşaret evliliğimizi imkânsız kılıyor," dedim düşüncelerim hızla akarken. Karanlık bir kaş yükseldi. "Öyle mi? Neden?"

"Hiçbir yakınlığa izin vermezdi. Varis edinemezsiniz, hatta birliktelikten zevk bile alamazdınız."

Kısık kahkahası tenimi ürpertti. "Tam doyumdan başka zevkler de var ve bir bebeği rahme yerleştirmenin birçok yolu var, Zali."

Tiksinti midemi bulandırdı, ben titrerken onun gülümsemesi büyüdü.

Bakhur tuhaf biriydi -zaman zaman sevimli olsa da, pürüzsüz görünümünün altında acımasız ve hesapçı bir doğa yatıyordu. Sanırım türünün tipik bir örneği idi. Ve tecrübelerime dayanarak, insanlara iyi davranma konusunda fae'lere güvenilemeyeceğini biliyordum. Kalbimi verdiğim kişi bile, çok daha güçlü bir varlığa inançla verilen bir insanın sevgisine sahip olmanın gerçek değerini anlamamıştı.

"Bir deney yapalım, olur mu?" Bakhur sordu.

Beni geri çevirdiğinde hiçbir şey söylemedim ve ellerimi cumbalı pencerenin serin camına bastırdım, dehşet uzuvlarımı zayıflatıyordu.

Bir büyü mırıldandı ve geceliğim dirseklerime kadar düşerek sırtımı ortaya çıkardı. Parmak uçları yavaşça omurgamın üzerindeki deride gezindi.

Nefes nefese dönüp ona dirsek atmaya çalıştım ama hareket edemediğimi fark ettim. Kaslarım kara büyü tarafından dondurulmuştu. Tırnakları sırtımda izler bırakıyor, acıdan kavruluyordum. Ateş Prensi etimi yakıyordu.

Göğüslerimin arasından ter damlıyordu ve kanım gereksiz bir öfkeyle kaynıyordu. Onun büyüleriyle kapana kısılmış ve hareketsiz kalmış bir halde kulenin penceresinden parlak ışıyla benimle alay eden aya baktım.

"*Bırak beni,*" diye düşündüm, dudaklarımdan hiçbir ses çıkmıyordu. "*Bırakın beni. Bırakın gideyim.*"

Birdenbire bir hırıltı duyuldu ve yırtık pırtık terlikleri yerde asılı duran Ruhh belirdi. "Yeğenim, kız durmanı istiyor. O yüzden dur. *Şimdi.*"

"Oh, Ruhh canım, sen her zaman ıslak bir battaniyeydin. İçinde gerçek bir yaşamın olduğu tek zaman, babamın Arrowyn'e evlenme teklif edeceğini açıkladığı zamandı."

Ruhh hırladı, sırma saçları cılız yüzünün etrafında sallanıyordu, solgun gözleri belirgin elmacık kemiklerinin üzerinde iriydi. Elbisesinden ahşap zemine su damlıyordu. Boğulmuş bir fareye benziyordu; giysileri nemli, kalan derisi buruşuk ve kabarıktı. Belki de suda ölmüştü.

Arrow'un onu kolaylıkla boğduğunu hayal ettiğimde tüylerim diken diken oldu. Bunu yapabilecek kadar duygusuzdu.

"Şimdi git, Bakhur, yoksa babana değerli misafirine rünler yaktığını söylerim."

Runes mi? Şüphelerim doğrulanmıştı. Bakhur şeytani bir pislikti. Ve evlenmek isteyeceğim son kişiydi.

Zihinsel olarak onu da hedef listeme ekledim. Bir gün o da bedelini ödeyecekti.

Prens, elimi olabildiğince uzatıp parmaklarımı sırtımda gezdirmemi ve tenimdeki kabarık desenleri hissetmemi izledi. Keyifle kıs kıs güldü ve sonra tek kelime etmeden odamdan çıktı.

"Yeğenimden uzak durmalısın," dedi Ruhh, yatağın kenarından havaya tüneyerek. "Derine büyü yapıyordu, Aldara izini çıkarmaya çalışıyor ve aynı zamanda iz dururken sana ne kadar zarar verebileceğini test ediyordu." Odamın etrafında bir daire çizdi. "Dikkatli ol. Acı vermek Bakhur'un en büyük tutkusudur."

Pencere kenarındaki koltuğa çöktüm, önümde duran ölü kızı düşünürken dizlerimi göğsüme çektim. "Nasıl öldün, Ruhh?"

Pencereden dışarıyı işaret etti. "Uzaktaki kuleyi görüyor musun?" Başımı salladım.

"Tal'nın en yüksek tepesi. Arrowyn babamın evlilik teklifini reddetti, bu yüzden zavallı Ruhh ondan yuvarlandı ve çok uzun bir yoldan aşağı düştü."

Bunu ifade etmenin garip bir yolu. Kendisinden üçüncü şahıs olarak bahsetmenin ne kadar tuhaf olduğundan bahsetmiyorum bile. Aslında büyük bir kırmızı bayrak.

Onu kızdırmaya hazırlanırken yüzümü asmadım ve kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi? Azarn'ın Fırtına Kralı hakkında böyle düşündüğünü hiç bilmiyordum."

Bana gri dişli bir gülümseme verdi. "Teklif elim içindi tabii ki."

"Oh, anlıyorum. Ve böylece hayatın mahvoldu, *sona erdi*, çünkü o pislik seni istemedi."

"Onun gibi bir şey." Ruhh'un gülümsemesi çarpıtıldı. "Bu da beni *onun* işini bitirmene yardım edecek mükemmel kişi yapıyor."

"Arrow'u öldürmek istediğimi kim söyledi?" Ben sordum.

"Bir erkek tarafından ihanete uğrayan hangi kadın en azından onun gözlerini yuvalarından çıkarmak ya da sikini pantolonundan ayırmak istemez?"

"Muhtemelen yok," diye cevap verdim.

Ruhh ellerini çııptı. "O zaman anlaştık. Yakında daha çok konuşacağız. Planımı cazip bulacağınıza eminim."

"Plan mı?" Pencere kenarındaki koltuktan kalkıp, acıyan sırtıma su dökmek için banyoya doğru ilerlerken sordum. "Ne planı?"

Soruma cevap vermeden Ruhh'un gri elbisesi alevler içinde kaldı ve Arrow'a olan nefretinin iyi haber mi yoksa kötü haber mi olduğunu merak etmemi sağlayarak ortadan kayboldu.

Şansımı bilirim, muhtemelen ikincisi.

OceanofPDF.com

Chapter 9

Yaprak

Ateş Divanı'nın *misafiri* olarak yedinci günümde, Esen öğle yemeğinde odamın kapısını patlattı. "Kalk, Zali. Kral ikinci etkinlik için seni istiyor."

"Şimdi mi?" Hâlâ geceliğimi giymiş halde pencere kenarındaki koltuğa otururken ağzımdaki gözleme lokmasını yutarak sordum. "Gün boyunca mı?"

"Evet, *şimdi*," dedi Esen kollarını kavuşturarak. "Burası Fen Ormanı'nda, her zaman gece gibi hissedilen bir yer. Yani gerçekten istiyorsan uyku kıyafetlerini giyebilirsin, ama bunun yerine acele etmeni ve derilerini giymeni tavsiye ederim."

Bir önceki olaydan bu yana, son dört günü odamda iyileşerek geçirdim. Ve Arrow'dan saklanarak- bunu unutmayalım.

Ve evet, yapacak işlerim olduğunu biliyordum... Taln Şehri'nin planını incelemem, tutuklanmamın gizemini çözmem, eski sevgilimi öldürmem gerekiyordu. Ama bedenim zayıflamış ve savunmasızken, Arrow'un görüntüsünün kalbime yapabileceklerine katlanamazdım.

Ben de korkakça bir yol seçip odama saklandım.

Bir tepsi yemeği pervazın kenarına ittim ve bir yığın kitap yere yuvarlandı. "Orada durup giyinmemi mi izleyeceksin?"

"Arrow seni Coridon'da ısıtılı kumaş şeritleriyle gezdirirken de görmüştüm."

Gözlerimi devirerek pencere kenarındaki koltuktan kalktım, geceliğimi çıkardım, ardından deri pantolonumu ve Ateş Sarayı'nın hediyesi olan kalıplanmış deri korsemi giydim, sonra da omuzlarıma yeni bir pelerin geçirdim. Alevler ve minik ejderha kanatları kalın malzemeyi süslüyordu, Arrow'un altın tüylerle süslü pelerinine göre büyük bir gelişme.

"Bugünkü olay hakkında bana ne söyleyebilirsiniz

Esen?" "Hiçbir şey."

"Lütfen, benden hiç hoşlanmadığımı biliyorum ama şunu bir düşün: Biz sadece erkekler tarafından kullanılan ve hayatta kalmak için elimizden geleni yapan iki kıızız. Biz aynıyız, sence de öyle değil mi? Bana yardım et, Esen. Onları yenmem için bana bir şans ver."

Bakışlarımı kaçırarak dudağını çiğnedi ama direncinin yumuşadığını söyleyebilirdim.

"Sen de onlar tarafından kullanılmaktan bıkmadın mı?" diye sordum.

Ben botlarımı bağlarken gözlerini botlarımdan ayırmadı, yüzü bomboştı. Sonra ellerini havaya kaldırdı. "Güzel. Senden nefret etmek istiyorum, Zali. Gerçekten çok istiyorum. Ama Azarn kibirli bir pislik ve yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi silmeyi umursamıyorum. Belki de sana bazı ipuçları veririm."

"Azarn etkinliklerden birinde öleceğimi umuyor, değil mi?"

"Her iki şekilde de umurunda olduğunu sanmıyorum. Gerçekten istediği şey kaos. Bunun için yaşıyor. Eğer ölürsen, Arrow ve Zareen'le uğraşarak altın ticaretinin k o n t r o l ü n ü ele geçirmeye çalışmak için bir bahanesi olur."

"Görünüşe göre Ateş Kralı ortadan kaldırılmalı, ben değil," dedim. "İktidar için iğrenç planlarına hizmet ettiği sürece, tiranlar kendi adlarına kaç kişinin korkunç şekilde öldüğünü umursamazlar."

"Belki de. Ama onu öldüren ben olmayacağım. Bugün değil, Melaya onun yanındayken de değil."

Odamdan çıkıp aceleyle saraydan çıkıp ahırlara doğru giderken *ilginç* diye düşündüm. Azarn büyücüsüne aşırı güveniyor gibiydi, bu da onun gücü hakkında daha fazla şey öğrenmem gerektiği anlamına geliyordu. Nasıl çalıştığını. Ve onu dengesizleştirmenin bir yolu olup olmadığını.

"Bugün zincir yok mu?" Heykel bahçesinden hızla geçerken ellerimi sallayarak Esen'e sordum. Parlak güneş ışığıyla aydınlanan heykeller özellikle grotesk görünüyordu, her bir küf lekesi ve soyulan boya

görülebiliyordu.

Güneş tenimi ısıtıyordu ve masmavi gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Eğer ölmem gerekiyorsa, bugün bunu yapmak için güzel bir gündü.

Esen bana alaycı bir yan bakış attı. "Bence üç adım uzaklaşmadan öleceğini anlayacak kadar zekisin."

"Ama bana ısındığını hissediyorum, bu yüzden koşmaya devam etmeme izin verme ihtimalin var. Risk almaya değebilir."

"Ah, Yaprak, çok acımasısın." Başını sallayarak gülerken mavi saçları yüzüne döküldü. "Bugünkü göreviniz ormanda belirli bir bitkiyi bulmak. Eğer başarısan, son denemeye benzer şekilde bir rakiple dövüşeceksin. Ve eğer hayatta kalırsanız, geriye sadece bir deneme kalacak. En kötüsü, bana öyle söylendi."

"Harika," dedim, hiç hevesli olmadan. "Fen Ormanı'nın olayı nedir?"

"Tehlikeli bir yer. Çam iğneli zeminin altında yanan lavlarla dolu delikler var. Birine düşerseniz bir daha asla çıkamazsınız. Tüm hesaplara göre, gitmek için hoş bir yol değil."

"Şaka yapıyorum. Onlardan nasıl kaçınabilirim?"

"Konsantre olur ve diğer sesleri engellerseniz, yakınlarda yürüdüğünüzde tıslama ve çıtırtılarını duyarsınız. Başka bir yere adım attığınızdan emin olun."

"Teşekkür ederim. Bu çok yardımcı oldu."

Ahırda, girişe yakın bir yerde duran tek bir seyis, büyük gri bir atın dizginlerini tutuyordu. "Herkes nerede?" diye sordum.

Esen sırtıttı. "Ormanda. Seni bekliyor." Dizginleri seyisin elinden aldı, sonra sırtıma vurarak beni ata doğru itti. "Acele et ve ata bin. Sable sana zarar vermez. Yumuşak ve kararlı bir mizacı vardır. Senin aksine."

Kıçım seleye değer değmez Esen arkamdan ata bindi.

"Bana yakınlaşmak istiyorsan, aynı eyeri paylaşmaktan daha rahat yollar var," diye şaka yaptım midemde çalkalanan mide bulantısından kendimi uzaklaştırmak için.

Esen atı tırısı kaldırdı. "Çok komik. Taln'da Arrow dışında kimse seni kendi başına gezdirecek kadar aptal değil. Önümüzdeki haftayı seni avlamakla geçiririz."

"Böyle düşünmeniz gururumu okşadı," diye cevap verdim. "Arrow bana neden bir at versin ki?"

"Çünkü senin söz konusu olduğun yerde, o bir aptal."

"Bir aptaldı," diye düzelttim, sarkan bir karaağaç dalından geçerken eğildim. Sable'ın her toynak vuruşunda daha da yaklaşan tepeleri ve doğudaki çam ormanını taradım.

Havanın neredeyse taze ve temiz koktuğu sarayın arkasındaki bu gür, ağaçlık alanda yerden çok az gayzer fışkırıyordu. Ciğerlerime derin bir nefes çektiğimde, ormanın üzerindeki gökyüzü aniden karardı, kasvetli ve dramatik bir görünüme büründü.

Belki de ölmek için o kadar da güzel bir gün değildir.

"Bana bulmam gereken bitkiyi anlatabilir misin?" Ormanın kenarına vardığımızda sordum.

Esen Samur'u yavaştı ve kulağıma doğru alçak bir sesle konuştu. "Kan orkidesi denilen gizli bir bitki. Etoburdur ve taç yapraklarının büyük bir güce sahip olduğu söylenir ama tam olarak ne işe yaradıklarından emin değilim. Bir saray mensubu bana Azarn'ın büyüünü bastırdığını duyduklarını söyledi."

"Ama gördüğüm kadarıyla," dedim, "kral kirli işlerinin çoğunu büyücüsüne yaptırıyor. Çok fazla gücü olduğunu fark etmemiştim."

"Azarn tembel ve Melaya'ya çok fazla özgürlük tanıyor. Fae'lerin büyü yapmak için ödedikleri bedeli hatırlıyor musun? Sen gelmeden önce Arrowyn fırtına büyüü için yaptığı büyük harcamalardan kurtulmak için günlerce uyurdu. Güneş Diyarı fae'leri de aynı şekilde acı çekiyor."

"Peki bu kan zambağını nasıl bulabilirim?"

"Kan *orkidesi*," diye düzeltti Esen, Samur Fen Ormanı'nın ürkütücü karanlığına doğru ilerlerken çam dallarını kenara iterek.

Yanan odunların ve için için yanan közlerin kokusu havada ağır ağır asılı duruyordu. Etrafımda duman ya da alev izleri aradım ama bulamadım. Ağaç gövdelerinin çoğunu kömürleşmiş kabuklar kaplamıştı -yangın hasarının kalıntıları- ve yakındaki dalların yaprakları sanki büyüyle aşılınmış gibi kan kırmızısı parlıyordu.

"Esen," diye söze girdim. "Sorumu duydun mu?"

"Evet. Ve ona *gizli* kan orkidesi denildiğini söylediğimi duydun mu? Bu lanet şeyi nasıl bulacağıma dair hiçbir fikrim yok çünkü bulunmaması gerekiyor."

"Taln'da bunu daha önce gören oldu mu?"

İç çekti. "Eğer sana bu konuda bildiğim her şeyi anlatırsam, başımın etini yemeyi bırakacağına söz verir misin?"

"Evet, tabii ki."

"Orkideyi koruyan yaratığa rastlayan bir bitki toplayıcısı hakkında eski bir hikaye vardır; orkide şeklini alan bir ateş şeytanı

Yılan. Görünüşe göre, mutfak eli yılan ortaya çıkmadan hemen önce çürüyen etin kokusunu almış."

"Bitki neye benziyordu?"

"Fae bunu öğrenecek kadar uzun kalmadı. Sanki on cehennem köpeği peşindeymiş gibi saraya geri koştu. Ama karşılaşmanın ormanın en karanlık yerinde, ıslak, bataklık zemine yakın bir yerde olduğunu söyledi, belki de bitki bu koşulları tercih ediyordur. Bu sabah mutfak, orkideyi bulmak için geçmişte yapılan arayışların hikâyeleriyle çalkalanıyordu. Baş aşçı Lorana, büyükbabasının böyle talihsiz bir görevde öldüğüne yemin etti."

"Nasıl öldü?"

"Yılan fae ortaya çıktı ve onu ölümcül sonuçları olan bir pazarlık için kandırdı. Eğer yaratığı alt edebilirsen, Yaprak, bitkiyle birlikte geri dönme şansın var."

"Tamam ama aşçının büyükbabası öldüyse bunun olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"İyi bir nokta. Kardeşi maceraya katıldı ama yılan fae ile yapılan pazarlık kaybedilir kaybedilmez kaçtı ve onu korkunç bir ölümle tek başına yüzleşmek zorunda bıraktı."

"Ne korkak ama," dedim ve sonra bir iç geçirdim. "Yani ormanda güneşten uzaklaşmalı ve su mu aramalıyım?"

Arkamda Esen dizginleri tutuşunu düzeltti. "Kulağa bir plan gibi geliyor." "Boktan bir plan hiç olmamasından iyidir," dedim.

Derin bir çam iğnesi tabakası çalılıklar arasında ilerlememizi engelliyor, kalın eğrelti otları ve dallar da geçerken bacaklarımızı tırmalıyordu.

"Yaprak, Sable'ın adımlarını nasıl dikkatle seçtiğini izle. Arazi tehlikeli ve o da bunun farkında."

Akıllı at.

Bu sabah muhtemelen üçüncü kez bana sinir bozucu, iğneli bir isimle hitap ettiği için onu uyarmak üzere nefesimi tuttum ama Esen beni tıslayarak susturdu. "Dinle! Duyuyor musun?"

Etrafımdaki görece durgunluk bana bu ormanda kuş olmadığını, sadece çamur ve topraktan yaratıklar olduğunu ve her birinin sessiz olduğunu söylüyordu. Sable'ın adımlarının gümbürtüsü ve yaprakların arasından gelen sıcak havanın fısıltısı altında, sonunda onu yakaladım - önümüzde ve biraz solumuzda yumuşak bir çıtırtı ve patlama.

"İşte orada," dedim, sese doğru işaret ederek. "Bir yangın deliği."

"Bu doğru. Ne olursa olsun, o sese kulak vermeyi unutma. Azarn'dan, senden ve Arrow'dan nefret ettiğimden daha çok nefret etmeye başlıyorum. Ve belki de... belki de yanlış tarafı mı seçtiğimi merak etmeye başlıyorum."

"Sen yaptın. Ama lütfen beni Fırtına Kralı'nın kampına dahil etme, yalancı pislik. Ben kendi tarafımdayım. Ezilenlerin ve mazlumların tarafındayım. Kızların takımındayım. Ve beni Azarn'a tercih ettiğin için teşekkür ederim."

Güldü. "Çok minnettar olmamaya çalış. Eğer fark etmediysen, biz Fae'ler minnettarlıktan faydalanma eğilimindeyizdir."

Bu doğrudu. Her zaman öyleydi.

Budaklı demir ağaçlarından oluşan kıvrımlı bir tünel geniş bir açıklığa doğru genişledi ve ortasında, taş duvarlı bir amfitiyatroya açılan kaydırmalı kapılar belirdi. Kapılardan geçildiğinde tüm Ateş Divanı, arenanın kenarlarında katmanlı oturma yerleri oluşturan yıkık dökük taş basamaklarda toplanmıştı. Büyük mangallardan çıkan büyümlü alevler ve ısıldayan mantarlardan gelen ürkütücü ışık, fae'nin keskin yüz hatlarına yeşil bir renk veriyordu.

Öğleyi yaklaşık bir saat geçiyordu ve Esen'in uyardığı gibi hava alacakaranlık gibi görünüyordu.

Arenaya girdiğimizde Sable'ın adımları taşta yankılandı ve saray mensupları gürültülü sohbetlerine devam etmeden önce bir an sessizliğe gömüldü.

Ateşböcekleri kalabalığın arasında uçuşuyor, fae'lerin saçlarına ve giysilerine dolanıyordu ama onlar bunu fark edemeyecek kadar içmekle ve dedikodu yapmakla meşguldüler. Kral ve ailesi, küçük elmaslar gibi parıldayan gümüş süslemeli siyah giysiler içinde arenanın arka orta kısmında oturuyordu.

Kalabalığı bir kez, sonra iki kez daha taradım ama Arrowyn Ramiel ortalıkta görünmüyordu, bu da onun bir korkak olduğunu kanıtlıyordu. Beni yok etmelerini izlemeyecekse beni Güneş Diyarı'na teslim etmesinin ne anlamı vardı?

Tabii amacı bana zarar vermek değilse.

Kalabalığın içinde onun yüzünü ararken içimi bir şüphe dalgası kapladı. Ya bana ihanet etmeseydi? Ya Taln'a bana *yardım* etmek için geldiyse?

Ama sonra Raiden geldikten hemen sonra Mydorian'dan nasıl kaçtığını hatırladım, sanki benden yeterince hızlı kaçamıyormuş gibi. Ve yazdığı o iki sefil mektubu. Kuru, tutkusuz parşömen israfları.

Geçen gece Taln'a geldiğinde ve Azarn bizi dans ettirdiğinde, Arrow tutuklanmamdaki rolünü özellikle inkâr etmemişti. Ama belki de onu çok erken bir tartışmaya sürüklemiş ve konuşmasına fırsat vermemiştim.

Sanırım eski alışkanlıklar zor ölüyordu.

Fırtına Kralı'nı kızdırmak bir zamanlar en sevdiğim eğlenceydi.

Kral Azarn ayağa kalktı ve avucunu tebaasına doğru kaldırdı. "Sessizlik, Yüce Güneş'in fae'leri. Bugün, Toprak ve Taşların Prensesi-"

"Toz ve Taşlar," diye mırıldandım.

Azarn boğazını temizledi. "Toprak Prensesi Kül Ruhları Arenası'na girdi ve eğer kulaklarınızı dikerseniz, talimatlarım için ilerlerken hırıltılı nefes alışını duyacaksınız. İnsan cesurca konuşuyor ama vücudu gerçeği ele veriyor. Korkusunun iksirinin tadını çıkarın."

Saraylılar gülüyor, birkaçı uzun burunlu uluyordu. Her yönden gelen yeşil ışık orkların, trollerin, cinlerin ve diğer ateş perilerinin uzuvlarını ve yüz hatlarını iğrenç şekillere sokuyordu. Daha insan biçimli fae'lerin karanlık kanatları havayı heyecanla karıştırdı.

Birçok ateş fae'si gece gökyüzü kadar güzeldi ama düşmanca bakışlarındaki acı, yakışıklı yüzlerini çirkinleştiriyordu. Ve bana yöneltilen kaş çatmalara bakılırsa, burada kimse hayatta kalmamı istemiyordu, en azından kralları.

"Attan in ve Azarn'a doğru yürü," dedi Esen. "Aptalca bir şey yapma. Sen kaçmak için nefes alamadan Melaya seni öldürecek."

Dediğini yaptım ve çenemi kaldırıp omuzlarımı dikleştirerek ilerledim, nemli avuçlarımı giysilerime silmek istiyordum ama bu isteğime boyun eğmeyi reddediyordum.

"Azarn," dedim başımı eğerek, zayıf yüzünde süzülen zümrüt gözlere bakarken.

"Hoş geldiniz. Bugün ormana gitmeli ve kan orkidesinden bir taç yaprağı alarak geri dönmelisiniz. Eğer başarılı olur ve bu arenaya geri dönebilerseniz, savaşta ikinci rakibinizle karşılaşacaksınız. Bir kez daha, büyü kullanımı yasaklanacaktır."

"Bitkiyi bulmama yardımcı olacak bir iki ipucu alabilir miyim?" "Hayır, alamazsın."

Dişlerimi sıktım. "O zaman en azından neye benzediğini söyleyebilir misin?"

Acı dolu bir iç çekişle pelerinini bir omzundan sıyırdı ve dizlerinin üzerine eğildi. "Orkide oldukça küçüktür ve bu nedenle yapraklar arasında yerini tespit etmek zordur. Ama bir kez gördüğünüzde, siyah görünecek kadar koyu kırmızı uzun taç yapraklarından tanımak kolaydır. Onu ateş besler, su değil. Onu nasıl bulacağınız sizi ilgilendirir. Eğer bir saat içinde dönmezseniz, öldüğünüzü varsayacağız ve oğluma başka bir gelin bulacağız."

"Peki ya ölmediysem, sadece geri dönmekte sorun yaşıyorsam?"

"Yakında olacaksın. Yani endişelenmemizi gerektirecek bir şey yok."

Onun için söylemesi kolay. Orkideyi koruyan yılan fae tarafından yenecek olan o değildi. Azarn'ın bahsetmeyi unuttuğu aynı yaratık sadece şüphelerimi doğruladı: beni kesinlikle gelini olarak istemiyordu.

Ateş Kralı'nın gücünün nasıl çalıştığını daha iyi anlamak isterdim. Taln'daki diğer diyarlardan gelen büyüü engellemede bir rol oynadı mı? Yoksa Melaya bu inanılmaz başarıyı tek başına mı elde etti?

Kral ve büyücüsü bir şekilde savunmasız olmalıydı. Diyarlardaki her varlığın bir zayıflığı vardı. Benim sadece onlarınkini keşfetmem gerekiyordu.

"Esen," diye gürledi kral, düşüncelerimi bölerek. "İnsanı orman kapısına götür, biz onun dönüp dönmeyeceğini beklerken saray mensupları eğlenirler." Acımasız gözleri benimkilere dikilmişti. "Ve eğer geri dönemezsen, o zaman elveda Zali Omala. Seni tanımanın bir zevk olduğunu söyleyemem."

"Ben de öyle," diye fısıldadım sert dudaklarımın arasından. Esen'in avuç içi sırtımın küçük kısmına bastırdı. "Bekle," dedim, kımıldamadan. "Kral Azarn, lütfen, bir silah alabilir miyim?"

"Yapamazsın."

Kraliçe Estella'nın solgun bakışları kocasına kaydı, parmak eklemleri sandalyenin kolçağının parlatılmış altın rengine karşı bembeyazdı. Marcella kıs kıs güldü ve sırtındaki rünler acı içinde kaşınırken Prens Bakhur sadece bana baktı.

Zalimlikten zevk alan bir koca yerine ölümü tercih ederdi.

"Madem nişanlın sayılıyım, Bakhur, herhangi bir tavsiyen ya da önerin var mı?" diye sordum.

Çenesinin ucuna hafifçe vurdu. "Aklıma hiçbiri gelmiyor. Oh, bekle, evet.

İşte size bir ipucu. Orkidenin taç yapraklarını yemeyin. Yersen anında ölürsün." "Bildiğim iyi oldu," dedim gülümseyerek, sessizce ona lanet okuyarak.

alemler.

Eğilmeyi ya da hayatım için yalvarmayı reddederek kraliyet ailesinden uzaklaştım ve Esen'in beni arenanın güney ucundaki yosun kaplı duvarların arasına yerleştirilmiş, girdapları ve desenleri pas ve yaşla lekelenmiş dar bir metal kapıya götürmesine izin verdim.

"Sana böyle bir şey söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama iyi şanslar, insan.

Bir yangın çukuruna düşüp inatçı kıcını yaktırma."

"Bunu da söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama umarım seni tekrar görürüm Esen. Bu son günlerde, ekşi arkadaşlığın beni gerçekten büyüttü."

O gülerken ben de cesur bir yüz ifadesi takınıp göz kırptım ve kapıdan geçip gölgeli ormana adım attım.

Ani bir rüzgâr çıktı ve saç örgümü yüzüme doğru savurdu. Ama hiçbir şey hareket etmedi. Ne bir kuş, ne bir çalı faresi, ne de bir yılan yaratık.

Botlarımı genişçe destekleyerek, bir ateş bahçesi heykeli gibi hareketsiz durdum ve hayatım buna bağlıymış gibi etrafımı dinledim.

Çünkü gerçekte *öyleydi*.

OceanofPDF.com

Chapter 10

Yaprak

Bastığım yere dikkat etmeye özen göstererek, hırıltılı nefesimi susturmaya çalıştım ve sonra ormanın en karanlık kısmına doğru yürüdüm.

Hava nemli ve boğucuydu ve her birkaç dakikada bir durup tuniğimin koluyla yüzümdeki teri siliyor, bu yeşillik kaosunda bulunmak istemeyen küçük bir bitkiyi tozun içinde nasıl bulacağımı merak ediyordum.

Etrafımda yükselen ağaçlar ve sarmaşıklar güneş ışığının ipliklerine doğru tırmanıyor, alçak bir sis çalılıkların arasından süzülerek nemli dallarıyla yosunlu kayaları sarıyordu. Kuş seslerinin yokluğu ürkütücü ve iç karartıcıydı ve zihnimi kıyamet düşüncelerinden korumak için büyük çaba sarf etmem gerekti.

Orkideyi bulmak zorundaydım. Bir sonraki savaşta hayatta kalmalıydım. Ölmek bir seçenek değildi. Fen Ormanı'ndan çıkmak ve rakibimi alt etmek için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Yürümeyi bıraktım ve yaprakların yumuşak hışırtısına kulak kabarttım, altında uzaktan gelen müziğe benzeyen ince, düzensiz bir çınlama fark ettim.

Bekle... hayır... akan su muydu? Esen'e göre orkide nemli yerlerde yetişiyormuş.

Yokuş aşağı yürürken, alçak dalları kenara ittim, zaman zaman dikenli çalılıkların üzerinde süründüm, uzakta çınlayan bir dere olduğunu umduğum aralıklı sesler bana rehberlik etti.

Nefes almak için birkaç kez durdum, ateş çukurlarının tıslamasını dinlerken ve suyu bulmak için hâlâ rotamda olduğumdan emin olurken sığağı dayanılmaz buldum.

Çok geçmeden, bir söğüdün zarif kollarının bir derenin bataklık kıyılarını süpürdüğü tepenin dibine vardım. Burada hava daha serindi, sallanan otların altındaki toprak yumuşak ve nemliydi, kan orkidesi için ideal yetiştirme koşulları.

Böcekleri uzaklaştırarak sazlıkların arasından, kayaların etrafından süründüm, ıslak otlar ve eğrelti otları tenimi gıdıkladı ve tırmaladı. Dikenli sarmaşıkları dikkatle ayırırken ve mor yapraklı çiçekleri incelerken çürüyen yaprakların ve nemli toprağın keskin kokusu burnumu tırmaladı, kanımda beklenti, umut ve panik karışımı bir his dolaştı.

Yaklaşık on dakikalık aramadan sonra, siyah veya koyu kırmızı yaprakları olan tek bir çiçek bile görememiştim. Tüm orman, bana Mydorian'ı hatırlatan yeşil ve kahverengi lekeler ve çizgilerden oluşan canlı bir paletti. İçimi bir vatan hasreti dalgası kapladı. Sırtımı esnetmek için ayağa kalktım ve alnımı bir dala çarptım.

Ormana girdiğimden beri ne kadar zaman geçmişti? Belki yarım saat, umarım bir dakika bile geçmemiştir. Eğer bitkiyi bulursam, bilinmeyen bir rakiple dövüşmek için zamanında arenaya dönmek zorundaydım. Azarn beni hangi ateş perisi türüyle eşleştirdiyse, belki bir ork ya da bir cin, umarım Dorn kadar yavaş ve hantaldırlar.

Quin'le çocukken yaptığımız gibi ormanda hızla koşmayı, büyülü bitkiyi bulana kadar ormanı kesip parçalamayı arzuluyordum. Ya da aptal bir ateş çukuruna düşmeyi.

Şimdiye kadar tek bir tane bile görmemiş ya da duymamıştım ve Esen'in bunları beni yavaşlatmak için uydurduğunu düşünmeye başlamıştım. Ona asla güvenmemeliydim. Yalnız olduğum için gardiyanımla arkadaşlık kuran saf bir aptaldım. Ve acınası.

Suyun kenarını dikkatle inceledikten sonra yamaçtan biraz yukarı çıktım ve sonra tekrar dereye doğru yürüdüm, yemyeşil manzarayı dikkatle taradım.

Bu tozlu bitki hangi cehennemdeydi?

Üzerimden karanlık bir gölge geçti ve Taln'ın meşhur ejderhalarının çeneleri açık bir şekilde üzerime doğru geldikleri tüyler ürpertici görüntüyü görmemeyi umarak yukarıdaki ağaç gölgesine baktım. Hayır, hiçbir şey yoktu. O her neyse, muhtemelen uykusuz kalmış bir baykuş ya da yarasa, tünemek için güzel bir ağaç dalı bulmuştu.

Hareketsiz durmak ve paniklemek beni orkideyi bulmaya yaklaştırmayacaktı. Zaman dolmadan ve ateş fae'leri beni Fen Ormanı'nda ölüme terk etmeden önce harekete geçmeliydim.

Bakışlarımı daraltarak, birkaç metre ilerideki su dolu bir çalı yığınının arasında hareket eden kertenkeleye benzeyen şeye baktım. Etrafımdaki seslere odaklandım, cızırtılı tıslamalar duymadım. Ejderhaların kükremelerini de. Ayağımı kaldırıp bir adım atmaya hazırlanırken, çürümüş et kokusu burun deliklerimi doldurdu.

Yakınlardaki dallar kırıldı ve hava sıcaklığı birkaç derece yükseldi.

"Yerinizde olsam oraya adımımı atmazdım," diye kötü bir ses yükseldi ses telleri tahrip olmuş.

Aşağıya baktım. Ayağımın hemen altındaki zemin, sanki toprağın altında bir şey fokurduyormuş gibi dalgalanıyordu. Nihayet. Bir ateş deliği bulmuştum. *Sessiz* bir tane.

Etrafımda döndüm.

Yılan fae tepenin biraz yukarısında bir ağaç gövdesine yaslanmıştı, kaygan siyah saçları yakışıklı bir yüzün keskin açılarını çerçeveliyordu, siyah dudakları o kadar inceydi ki neredeyse hiç görünmüyorlardı.

Kaslı gövdesini kaplayan siyah ve kırmızı pullarla tepeden tırnağa ayakta duran üç fae kadar uzundu. Ancak bacakları yerine kalçalarından kalın bir kuyruk uzanıyor, ucu vücudunun alt kısmını saran kırmızı sisin içinde dalgalanıyordu.

"Kahretsin," diye nefes aldım, ayağımı nereye koyacağımdan emin değildim.

"Sola atla," diye öğütledi yılan fae. "Muhtemelen başaracaksın." Beni kandırmaya mı çalışıyordu?

İçgüdülerim bana yalan söylemediğini söylüyordu, bu yüzden bir nefes aldım ve talimatını izledim, rahat bir nefesle sağlam zemine indim.

"Ateş bataklıklarının sesini dinliydunuz, ki bu doğru.

Ne yazık ki bazıları sessiz." "Beni izliyordun, değil mi?"

"Küllenmiş Ruhlar'ın kapısından ormanıma adım attığın andan beri."

Kaşlarım havaya kalktı. Casusları yakalamakta iyi olduğumu sanırdım, duyularım beni takip eden birinin işaretlerine karşı iyi bilenmiş ve uyanıktı, ama görünüşe göre pratik yapmamıştım.

Neredeyse çok derin bir nefeste boğuluyordum, iğrenmemi gizlemeye çalışarak yüz ifademi düzelttim. Fae diyarlarından doğan yılan fae'ye bakmak büyüleyiciydi, hatta güzeldi ama kokuşmuş kokusu dehşet vericiydi ve öğürüp onu rahatsız etmemek için kendimi zor tuttum.

"Sizden önce gelenler gibi, sanırım siz de kor kan orkidesini arıyorsunuz?"

"Öyleyim," diye itiraf ettim. "Ne amaçla?"

Ona hikayemin ne kadarını anlatmalıyım?

Mümkün olduğunca dürüst olma alışkanlığımı sürdürmeye karar vermeden önce bir süre düşündüm. Yalanlar bizi sadece kendi yarattığımız, çözülmesi imkânsız, boğucu ağlara hapseder.

Gerçek her zaman en iyisiydi.

Yanlı bir adım atmaktan korkarak, yılan fae'nin av içgüdülerini tetiklememek için yavaşça, sessizce nefes aldım. Çenemi kaldırdığımda, kötü niyetli bir zekâyla parlayan bir dizi turuncu gözle karşılaştım.

"Ben Zali Omala, Dünya Diyarı tahtının varisiyim. Kral Azarn beni esir aldı. Ancak onun *etkinlik* ya da *eğlence* dediği bir dizi şeyi başarıyla tamamlarsam, öldürölmek yerine hiç ilgi duymadığım oğluyla evlenmeme izin verilecek."

Yaratığın kuyruğu arkasındaki havayı savurdu. "Azarn," diye tükürdü. "Ateş Kralı'na karşı bir sevgim yok. Ve bu sınavlardan biri benim orkidemi içeriyor, değil mi?"

"Evet. Bir taç yaprağıyla ormana girdiğim andan itibaren bir saat içinde geri dönmeliyim, yoksa beni burada ölüme terk edecek... şey... sanırım *senin* ellerinde."

Bir kıkırdama geniş göğsünü salladı. "Benimki değilse bile, bu ormanda saklanan başka birçok aç canavar var. Görüyorum ki silahın yok."

"Hayır. Kendimi savunacak hiçbir şeyim yok."

"Zekânız hariç - tabii eğer varsa. Benim adım Vyprin."

"Tanıştığımıza memnun oldum. En azından bu noktada."

Sırıtırken tırtıklı dişleri parladı. "Şansına insan kız, doğruyu söyledin. Değerli bitkime yaklaşmaya cüret eden çoğu fae yalan söyler."

aç ağızlarından. Her birini öldürdüm." "Bu bana bir taç yaprağı vereceğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır, ama sana bir tane kazanma şansı vereceğim. İki bilmeceyi doğru yanıtlarsan, taç yaprağını ve Küllenmiş Ruhlar Arenası'na hızlı bir dönüş yolunu kazanacaksın."

"Peki ya yanlış cevap verirsem?"

İnce, siyah bir dil dudaklarının arasından kayarak çenesindeki nemi yaladı. "O zaman benim akşam yemeğim olacaksın."

"Dürüst olmam gerekirse pek cazip bir pazarlık değil. Bana cevaplanamaz bilmeceler verebilirsiniz."

"Kaybetmeyeceğim. Ve eğer kaybedersen, bir taç yaprağı yemene izin vereceğim, bu da sana anında, acısız bir ölüm sağlayacak. O zaman acele etmem ve rahatsız edici çılgınlık atmadan lezzetli bir yemeğin tadını çıkarabilirim."

Pazarlığı düşünerek, fae'nin omuzlarının arkasındaki ağaç tepelerinin arasından görünen gri gökyüzü dilimine baktım ve üzerinden kocaman, karanlık bir gölge geçti. Vyprin de yukarı baktı.

"Bu Taln'ın ünlü ejderhalarından biri mi?" Ben sordum.

"Hayır, bu meraklı Fırtına Kralı, benim bölgeme izinsiz giriyor." Arrow mu? Onun burada ne işi vardı?

"Boş ver onu. Benimle bir oyun oynamak istiyor musun?" "Hâlâ ikna olmadım."

Vyprin içini çekti ve kollarını kavuşturdu. "Eski hayatımdan geriye kalan tek şey onurum. Bu yüzden soruların çözülebilir olduğuna yemin ettiğimde bana inanın. En azından düşünecek yarım bir beyniniz varsa."

Başka ne seçeneğim vardı ki? Muhtemelen Vyprin'in yardımı olmadan arenaya dönüş yolunu zamanında bulamazdım. Ve dev bir yarasa gibi yukarıda uçan Arrow'un bana faydası sıfırdan da azdı.

"Peki. O zaman bana ilk bilmeceyi ver."

"Bir insan için biraz patronluk taslıyorsun, değil mi?" "Ve bunu bana söyleyen ilk fae sen değilsin."

Yılan biraz daha yaklaştı, çürümüş kokusu bunaltıcıydı. "Alevler içinde yaşıyorum ama asla onlar tarafından tüketilmiyorum. Ben ne olabilirim?"

"Cevap vermek için bir zaman sınıırım var mı?"

Kesik gözlerini devirdi. "Sadece *düşün*. Sonra konuş."

Hm... Alevler içinde yaşayan ama onlar tarafından asla tüketilmeyen şey nedir?

Ahşap mı? Hayır, tabii ki değil. Odun yakıttı ve alevler tarafından tamamen tüketildi. Kül? Ateş tarafından yaratılmıştır, onun bir yan

ürünüdür, bu yüzden belki de değildir. Ağaç

Sap mı? Hayır, özsuğu çıtırtı ve patlamayı ekledi, ama kesinlikle onun tarafından yutuldu.

Yangının diğeri bileşenleri nelerdi?

Işık mı? Sıcaklık.

"Heat," diye ağzımdan kaçırdım fikrimi değıştiremeden, her zaman risk alan biriydim.

Pençeli elini bana doğru salladı. "Bu özel bilmece çok kolaydı." "Şanslı bir tahmindir. İkinciye bana ver, bakalım bana bir yemek yap."

Vyprin eğildi, beni yavaş yavaş yemeyi uman biri için aşırı kibar bir jestti.

"Dikkatle dinleyin. Yaşlı bir trol altınlarını üç çocuğundan birine bırakmak istemiş ama hepsi de itaatkâr olduğu için hangisinin bu onuru hak ettiğine karar verememiş."

"Neden aralarında eşit olarak paylaşmıyorlar? Bu daha adil olur."

"Trol babalarının adil olmakla suçlanabileceğı son şey adildir. Eğer yaşlanacak olursanız, servetinizi açgözlü yavrularınız arasında paylaştırmayı düşünüyor musunuz?"

Çocuk sahibi olmayı düşünmemiştim ama sorusunun amacını anladım.

"Tabii ki. Bu onların benim varisim olmak için birbirlerini öldürmelerini engeller." Altın saçlı üç bebeğın görüntüsü zihnime çarptı ve zihinsel olarak resmi uzaklaştırdım.

Eğer bir gün çocuk sahibi olmaya karar verirsem, Arrow bu diyarlarda onlara babalık edecek son erkek olacaktır.

Vyprin içini çekti. "Ne kadar sıkıcasın, Zali Omala. Trol baba, yetişkin çocuklarına altın tüyler vermiş ve her birine ambarını tavana kadar dolduracak bir şeyler almalarını söylemiş. Ucuz olduğu için en büyük oğul saman almış, ama serildikten sonra sıkışmış ve ambarı doldurmamış. İkinci oğul odun almış ama yetmemiş. En küçük çocuk, kuzgun saçlı kız, iki şey satın aldı ve babasının servetini elde etmeyi başardı. Hangi eşyaları satın aldı?"

"İki mi? Babaları iki şey alabileceklerinden bahsetmedi."

"Alamayacaklarını da söylemedi."

Ah, kızım çok zekiydi. Hangi iki şeyin bu görevi yerine getirebileceğini hayal etmeye çalışarak beynimi zorladım. Odun ve saman birlikte mi? Yine de

gereken miktarı tam olarak hesaplamak zor. Zamanla büyüyecek bitkiler ve toprak mı? Hayır, gelişmek için güneş ışığına ihtiyaç duyarlar.

Düşün, düşün, dedim kendi kendime, göğüslerimin arasından ter damlıyor ve bacaklarım titriyordu. Burası Güneş Diyarı'ydı, yani cevap bir önceki bilmede olduğu gibi ateş elementiyile ilgili olabilirdi.

Keskin bir nefes aldım, kalbim kaburgalarım doğru sertçe çarpıyordu. "Odaya bir mum ve bir çakmak getirmiş olabilir mi? Bir ateş kaynağından gelen ışık tüm alanı doldururdu."

Hayal kırıklığı ağzının kenarlarını aşağı doğru eğdi, omuzları çöktü. "Evet, haklısın ve şimdi gitmene izin vermeliyim." Yana doğru kaydı, avucunu hafifçe vurdu ve alt gövdesinin etrafındaki sis dağıldı, üç ayak yüksekliğinde bir bitki ortaya çıktı, dalları yaşlı bir meşe ağacının dibine doğru sürünüyordu.

Siyah çiçekleri saldırmak üzere olan bir örümceği andırıyordu ve ormanın zeminine koyu kırmızı bir özsu damlatıyorlardı. Ölümün kokusu yoğunlaştı ve başından beri yılan fae'yi değil, büyülü bitkiyi kokladığımı fark ettim.

Öne doğru bir adım atarak bir yaprağa uzandım. Vyprin tısladı ve elimi hemen geri çektim.

"Orkide et yer ve onu yok etmek isteyenlere karşı oldukça acımasızdır.

İzin verin." Gövdesi kıvrımlı bir hareketle eğildi ve bütün bir çiçeği kopardı. Bitki homurdandı ve hâlâ ona bağlı olan yapraklar yılan erkeğin parmaklarına uzandı, derisinde bir kan çizgisi belirdi. Vyprin yatıştırıcı sesler çıkardı ve orkidenin yaprakları titreşmeyi bıraktı. Kadifemsi çiçeği avucuma koydu. "Krala sadece istediği tek yaprağı ver. Geri kalanını sakla. Onları çok faydalı bulacaksın."

"Ne yapıyorlar?"

"Kendini zeki olarak görüyorsun, bu nedenle bunu çözebilirsin. Şimdi gitmelisin." Hiçbir uyarıda bulunmadan yere atladı, elimi ağzına götürdü ve sonra ısırıldı.

Acı dolu bir çığlık attım ve Vyprin'in sözünden döndüğünü düşünerek yer üzerime doğru hızla gelirken gözlerimi kapattım. Ama kendime geldiğimde, kendimi Küllenmiş Ruhlar'ın kapılarının önünde yığılmış buldum; kapıların ardında çınlayan kılıç sesleri ve tezahürat yapan bir kalabalık duyuluyordu.

Tökezleyerek ayağa kalktım, tuniğimi fırçaladım, sonra paslı bir kolu ittim, arenanın içindeki manzara karşısında nefesim kesildi.

Azarn'ın kraliçesi, gece yarısı saçları kadar uzun ve karanlık bir kılıç kullanan bir ateş ciniyle savaştı. Kılıcı havaya kaldırarak bir feryat kopardı ve rakibinin kafasına indirerek onu tek vuruşta ikiye böldü. Kılıcı kalabalığın içine fırlattı, ardından kutlama dansı yaparak arenanın etrafında döndü, elbisesindeki yıldızlar sessiz, yeşil tonlu ışıkta parlıyordu.

şok ve heyecan içimde titreşti.

Sessizce konuşan bir kraliçeden korkutucu bir savaşçıya dönüşüm olağüstüydü. Estella korkunç ama harika görünüyordu. Ve onun bir tanrıça gibi dönüp kollarını gökyüzüne doğru sallayışını izlerken ağzım açık kaldı.

Sonunda Azarn'ın önünde durdu, göğsü kabarmış ve gözleri parlıyordu.

Tahtından kalktı ve saray mensuplarını susturmak için bir kolunu kaldırdı.

Sonra Ateş Kralı'nın başı yavaşça döndü, bakışları doğrudan bana bakana kadar arenayı taradı. "Zali Omala," diye gürledi. "Bir sonraki Kristal Diyar'ın Kraliçesi Estella."

Chapter 11

Yaprak

Azarn ciddi olamaz. Karısıyla dövüşmemi mi istedi? *Kraliçesiyle* mi?

Dust, ne kadar sapkın bir aile. Onların boktan soyundan biriyle evlenmektense ölmeyi tercih ederim.

Estella arenanın çevresinde dolanıyordu, elbisesi arkasında muzaffer bir bayrak gibi dalgalanıyordu, kollarını kaldırmış, kılıcını gökyüzüne her saplayışında kalabalığı coşkunun yeni doruklarına çıkarıyordu.

Onu da bu etkinliğe dahil etmek Azarn'ın onun hayatında pek bir değeri olmadığı anlamına geliyordu. Tabii onun yenilmez olduğunu kesin olarak bilmiyorsa.

Madem olağanüstü bir savaşçıydı, neden iğrenç kocasının boğazını o uyurken kesmemişti? Onun yerinde olsaydım, yıllar önce ondan kurtulurdum.

Sanki binlerce kişi bu topraklarda hayatları için savaşmış ve kaybetmiş gibi arena rutubetli bir sefalet kokuyordu. Belki de yakında ben de onlardan biri olacaktım.

Boğazımdaki Aldara izi cızırdadı ve dönüp kürsüye baktım. Fırtına İğnesi Marcella'nın yanında oturuyordu ve Ruhh onun arkasında hınzırca sırtan kötü bir koku gibi geziniyordu. Arrow'un gözleri kalbimi delip geçerek benimkilere saplandı.

Dizlerini iki yana açmış, altın işlemeli bir koltuk başlığına yaslanmıştı; tüylü kulak manşetleri kasvetli ışıktaki parlıyordu ve geniş avuç içleri uyluklarının üzerinde duruyordu. Krallara yaraşır bir rahatlık içinde görünüyordu, sanki alemleri umursamıyormuş ve ölümüne tanık olmak için sabırsızlanıyormuş gibiydi.

Mor-siyah kanatları uçuşa hazırmış gibi dik duruyordu, uzuvlarının rahat haliyle çelişiyordu. Ben yılan fae ile birlikteyken Fen Ormanı üzerinde ucanın gerçekten o olup olmadığını merak ederek kaşlarımı çattım.

Arrow'un dudakları aralandı, göğsü belirgin bir iç çekişle inip kalktı ve kalbim acınası bir tepkiyle kekeledi.

Aptal kalp. Bir hayata ihtiyacı vardı.

"Bana kan orkidesini getirdin mi, Zali?" diye sordu Azarn, beni öne doğru çağırarak.

Cebimden tek bir taç yaprağı çıkarıp ilerledim ve taş kürsünün dibine ulaştığımda onu avucuma yerleştirdim.

Bir hizmetçi koşarak merdivenlerden indi, onu benden kaptı ve krala teslim etti.

"Taç yaprağı hangi güce sahip?" Ben sordum.

"Bu sizi ilgilendirmez." Azarn, gelişen olaylardan etkilenmemiş gibi tahtlarında kıpırdamadan oturan ailesinin önünde bir ileri bir geri yürüyordu. Belki de fikirlerini dile getirmekten daha iyisini biliyorlardı.

Sadece Arrow hafifçe öne doğru oturdu, parmakları dizlerine gömülmüştü ve eklemleri bembeyazdı, şu anda rahatlamış olmaktan çok uzaktı.

"Lütfen unutmayın," dedi kral, "bugünkü turnuvada büyü yasak ve öldürmeye izin yok. Kalıcı sakatlık elbette kabul edilebilir."

Oh, *tabii ki*. Daha azını beklemezdim.

Topuğumun üzerinde döndüm ve kraliçeyle yüzleştim.

Başını eğip beni onaylarken Estella'nın gözlerinde garip bir yoğunluk parlıyordu, şiddet ya da kararlılık değil, daha gizemli bir şey.

Bana doğru yavaş, bilinçli adımlar attı, hareketleri zarifti, sanki bir balo salonunda dans edecekmişiz gibi. Gülümsemesine bir parça hüznün dokunmuştu ve sanki ruhuma bakıyor, güvensizliklerimi ve başarısızlıklarımı, her umudumu ve hayalimi ortaya çıkarıyor gibiydi.

"Merak etme, Zali. Ne olursa olsun, *sana* karşı büyü kullanmayacağım," diye fısıldadı, ağır aksanlı sesli harfleri uzun, ama

Kelimeler kısa kesilmiş.

"Akıl ve kılıç," dedim başımı saygıyla eğerek. Ne de olsa o bir kraliçeydi ve oldukça zorlu bir kraliçeydi.

Söylentilere göre Estella çok eskiydi ve Kristal Âlem'in özel yıldız büyüsü türünün usta bir kullanıcısıydı. Onun kılıç kullanmadaki inanılmaz becerilerine kendi gözlerimle şahit olmuşum ama bugünkü savaşımız sırasında kozmik gücünü kullanamadığı için şükrettim.

Öğleden sonrayı çoktan geçmiş olamazdı ama gün ışığının son demleri de ağaçların ardına gömülmüştü; arena artık yalnızca mangalların, meşalelerin ve taş yüzeylere tırmanan ürkütücü mantarların alevleriyle aydınlanıyordu.

Esen belirdi ve bana bir kılıç fırlattı; Dorn'u öldürdüğüm kılıcın aynısı. Nefesimi kontrol ederek, ağırlığımı kalçalarımaya vererek ve Arrow'la ilgili tüm düşüncelerimi zihnimde etiketlediğim kapının ardına kilitleyerek kılıcı önümde lemniscate şeklinde kestim: *Tehlike. Sakın açmayın.*

Estella aramızdaki mesafeyi kapattıkça, eski taş duvarların ötesindeki orman canlandı, gıcırdıyor ve fısıldıyor, uzaktaki yaratıklar hırlıyor ve uluyordu. Ama ateş saraylıları hareketsiz ve sessiz kaldılar, ne bir pençe kıpırdadı ne de bir kanat hışırdadı. Yaklaşan çatışma için gergin bir fon.

Kolunu yana doğru savurdu. Kılıcı kalabalığın üzerinde belirdi ve havada vınlarak uzanmış eline düzgün bir şekilde indi.

Hızla hareket eden kraliçe önce saldırdı, kılıcı havayı hassas bir şekilde kesti. Toplayabildiğim tüm güçle saldırıyı engelledim, kollarım darbenin etkisiyle titriyordu. Beni geri itti, gözleri benimkileri aradı, dudaklarından buz gibi bakışlarına doğru bir hüznün titreşimi geçti.

Estella dünya dışı bir zarafetle hareket ediyor, nefes almadan darbelerimi yönlendiriyordu. Her hamlesi hızlı ve kesindi, bıçağı vücudumdan sadece bir santim ötede duruyordu, tekrar tekrar. Hayatta kalmaya kararlı bir şekilde daha fazla risk aldım, şimşek hızında vuruşlarla karşılık verdim, ayaklarım yere basarak dengemi ve gücümü korudum.

Birkaç dakika sonra kraliçenin gerçek gücünü sakladığından emindim. Eğer isteseydi kolumu üç kez koparabilirdi. Işık kıvılcımları Estella'nın kılıcını takip ediyordu. Sihir değildi ama muhtemelen doğduğu topraklardan, Kristal Diyar'dan gelmiş olması gereken metalin kendisi tarafından üretilmişti.

Nefesimin altında Mydorian savaş şarkısını söyledim, son cümleyi tekrar tekrar söyledim - Mydor kanı asla başarısız olmayacak.

Birbirimizin etrafında dans ettik, kılıçlarımız arenada bir şiddet senfonisi içinde çınliyordu. Yüzümden ter damliyordu ve kaslarım ağrıyordu ama silahımı tutabildiğim sürece teslim olmayacaktım.

Dönüp bükülürken kılıçlarımız defalarca çarpıştı, her çarpışmada homurdanıyorduk. Büyü olmadan boy ve güç bakımından eşittik ama o daha hızlıydı. Vahşiliği sahte geliyordu, Azarn'ı memnun etmek için yaptığı bir hareketti ve ben kazanmayı ondan daha çok istiyordum, bu çok açıktı.

Yorucu dans on dakika kadar sürdü, kaslarım yanıyor, ciğerlerim ağrıyordu ama sonra çocukluğumun Mydorian ormanı beni sardı ve beynim farklı bir duruma geçti, tıpkı kardeşim Quin'le antrenman yaptığım zamanlardaki gibi. Beni yok etmeye çalışmadan önce.

Onu her zaman yenerdim çünkü en çok ve en uzun süre ben çalışırdım. Ve Taln'da, geçen hafta boyunca, kulemde egzersiz yaparak, her gece bitkin bir şekilde yatağa düşene kadar bitmek bilmeyen mekik, sınav ve direnç antrenmanları yaparak kaslarımı güçlü tuttum.

Estella'nın dayanıklılık kapasitesi hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama eğer mecbur kalırsam, bütün gece boyunca dövüşebilirdim.

Bir sonraki ilerleyişinde sola doğru çalım attım, sonra saldırısından dönerek arenanın diğer tarafına koştum. Saraylılar kükredi, muhtemelen kraliçelerinin gazabından kaçan bir korkak gibi görüldüğüm için. Hız kazanmak için duvara doğru koştum, ayaklarımın üzerinde döndüm ve avının üzerine atlamak için dalgadan fırlayan bir deniz yosunu gibi çılgılık atarak kraliçeye doğru fırladım.

Estella çömeldi, sonra saldırdı, arenayı hızla geçerek bir dizi şaşırtıcı, tek kollu takla attı. Gözümü kııptım ve kılıcı omzumdan göğsüme doğru saplandı, kan tuniğimi lekeledi.

Vücudumun ön tarafını tutarak nefes nefese kaldım, bulantı içimdeki panikle savaşıyordu. Ateş Divanı tezahüratlar ve zafer çılgınlıkları içinde patladı. Kraliçeleri kazanıyordu.

Estella kılıcını iki eliyle vücudunun önünde dikey olarak tuttu, kabzası karnıyla aynı hizadaydı, bıçak yüzünün üzerinde uzun bir gölge oluştuyordu. "Sartoriahn galaxiaros," diye nefes aldı.

Parlak ışık parladı, gümüş gözlerimin arkasını yaktı ve beni kör etti. Parıldayan bir sihir örtüsü omuzlarıma yerleşti, o kadar sıkı sarıyordu ki zorlukla nefes alabiliyordum.

"Panik yapma," dedi Estella. "Etrafinıza bakın."

Dediğini yaptım, şaşkınlıktan çenem düştü. Bizi çevreleyen yarı saydam büyü alanının ötesinde, kraliyet ailesi de dahil olmak üzere arenadaki tüm fae'ler donmuş gibi görünüyordu; derileri mumsu ve gri, gözleri boştu.

Kozmik sihir. Kristal Alem'in yıldız gücüne dair hayranlık uyandıran hikâyeler duymuştum ama bu şimdiye kadar gördüğüm en inanılmaz şeydi.

"Azarn büyüü yasakladı," diye uyardım, sesim hafifçe titreyerek. "Ve sen de hiç kullanmayacağını kendin söyledin."

"Saray mensupları iyi. Endişelenmeyin. Ve sana zarar vermeyeceğim, Zali. Söz veriyorum."

Fae'lerden kaç tane bozulmuş yemin duymuştum? Sözleri anlamsızdı.

"Neden yapmayasın ki? Kocan ölmemi istiyor. Oğlunuz bana sonsuza kadar işkence etmeyi umuyor. Ben onların altın ticaretini kontrol etme planlarında bir piyondan başka bir şey değilim."

Soluk mavi gözleri bembeyaz parladı. "Sen ve ben aynıyız. Güç hırsıyla yanıp tutuşan, sınırlı vizyona sahip adamlar tarafından hapsedildik. Onların oyununa gönüllü bir katılımcı değilim ve senin de öyle olduğuna inanmıyorum. Aynı şeyleri istiyoruz; Yıldız Diyarı'nda denge, barış. Bunu başarmana yardım edebilirim, Zali."

"Pekâlâ." Başımı salladım ve içim rahatlarken kılıcımı indirdim. "Bana Taln'dan nasıl çıkacağımı söyle." Estella'ya güvenebileceğimden emin değildim ama onu dinlemekten zarar gelmezdi. Her şey plansız olmaktan daha iyiydi. Müttefiksiz olmaktan.

"Bilmeniz gereken ilk şey Melaya'nın büyü engelleme gücünün yanılmaz olmadığıdır. O güçlü çünkü hislerini ve duygularını kontrol ediyor. Zayıflığı ise ikiz kardeşi Nukala."

"Bu faydalı bir bilgi. Bana Melaya'nın kardeşinden biraz daha bahset."

"Ne yazık ki, bu uzayda, kelimelerim eskiye bağlı ve sınırlı ve daha fazlasını açıklayamam. Ama siz de bir ikizsiniz. Bunun üzerinde düşünmenizi rica ediyorum."

"Yapacağım. Ama lütfen, Taln'dan çıkmam gerek."

"Bunu burada tartışamayız," diye tısladı ve bileğimi tutup sertçe sıktı. "Dikkatle dinle, Zali. Yıldız kalkanı çözüldüğünde ben yerde yatıyor olacağım ve kılıcın boğazımda olmalı. Kimseye daha fazla kan orkidesi yaprağın olduğunu söyleme. Sakla onları..." Tremors omuzlarını salladı ve gözleri başının içinde geriye doğru yuvarlandı. "Zamana dayanamam

daha uzun süre kilitli kalır. Kral Arrowyn ile konuşacağım. Bir plana ihtiyacımız var. Şimdi kılıcını hazırla. Çabuk ol."

"Arrow mu? Onun yüzünden burada sıkışıp kaldım."

Estella bir iniltiyle yere yığıldı. Orman titrerken, alevler titrerken ve fae'ler etrafımızda kıpırdanmaya başlarken kılıcımı kaldırdım ve ucunu onun beyaz boğazına dokundurdum.

Kraliçelerinin kılıcımın altında olduğunu görünce kaos başladı; troller, orklar ve cinlerden oluşan sıralar birbirlerinin üzerine yuvarlandı, hırladılar ve homurdandılar. Azarn sessizlik istedi ve arenayı sessizlik kapladı.

Kılıcımı kenara fırlattım, sonra uzanıp Estella'nın ayağa kalkmasına yardım ettim. Ezilmiş bir rakip rolünü oynadı, azarlayan kocasının öfkesine karşı başını eğerek koltuğuna doğru süzüldü. Estella kocasının yanındaki yerini aldıktan sonra, sanki aklı başka bir zaman ve mekândaymış gibi boş gözlerle alevlerle aydınlatılmış arenaya baktı.

Ancak o zaman bakışlarımın, göğüs zırhı altın tüylerle kaplı ve gümüş gözleri ateş ışığında parıldayan kanatlı erkeğe kaymasına izin verdim. Kendini beğenmiş ve sakın görünüyordu ama muhtemelen uzuvlarım gövdemden koparılmış halde taşların üzerinde yatıyor olsaydım da aynı ifadeyi takınırdım.

Arrow'un arkasında gezinen Ruhh, muhtemelen bir büyü ya da lanet gibi anlaşılmas kelimeler mırıldanarak cehennem alemlerine hızlı yolculuklar diledi.

Esen yanıma geldi. "Aferin yine insan," dedi. "Hayatta kalmak için bir yeteneğin var."

Cevap vermek için bir nefes aldım ama Azarn sandalyesinden kalktı ve alev uçlu bir asayı göğsüme doğrulttu. "Yarın son rakibinle karşılaşacaksın ve kurallar biraz farklı olacak. Rakibin seni öldürmeye çalışabilir ama sen sadece öldürücü darbesi başarısız olursa aynı şeyi deneyebilirsin."

"Bu hiç adil değil," dedim.

Bakhur'un yüzünde nahoş bir gülümseme vardı ve yarın ne görmeyi tercih edeceğini merak ediyordum. Korkunç ölümümü mü? Ya da zaferimi, böylece işkence edecek insan bir gelini olacaktı.

Azarn, "Kuralları beğenmiyorsanız, her zaman katılmamaya karar verebilirsiniz" dedi.

"Kendi rakibimi seçmeme izin verecek misiniz?"

Kral gülümsedi ve sakalının ucunu mücevherli parmaklarının arasında döndürdü. "Bu değişir. Siz kimi seçerdiniz?"

Ben de ona sııttım. "Sen."

Kafamı koparmaya hazır görünen Melaya, elinde alev alev yanan bir kılıçla öne çıktı.

Arrow'un kahkahası gürlledi ve tüylerimi diken diken etti. Başını rahatça sandalyesinin arkasına yaslamış olan Fırtına Kralı, kukuletalı gözlerle Azarn'a bakıyordu.

"İnsan senin tüylerini diken diken etmek istiyor, Azarn," diye söylendi. "Ve sen de onu memnun ediyorsun."

Ateş Kralı'nın rengi soldu. "Melaya, otur. *Şimdi*."

Büyücü itaat etti, alev dolu gözleri beni hiç terk etmiyordu. Melaya'nın ölmemi istediğine hiç şüphem yoktu, belki de Azarn'dan bile fazla.

Esen beni kolumdan tuttu. "Birini kızdırıp kafanı koparttırmadan gidelim."

Arenadan ayrılmak için döndüğümüzde, görüş alanımın köşesinde Arrow'un ayağa kalktığını gördüm, ama sanki beni kovalamak istiyormuş gibi hızla geri oturdu, ama tam zamanında kendini hatırladı.

Gümüş ay ışığı, saatler önce onu bıraktığımız yerde, arena duvarlarının dışında ot yiyen Sable'ı aydınlatıyordu. Esen'e sorgulayan bir bakış attım.

"Onu bıraktığım yerde kalmak için büyülendi. Ve siz sormadan söyleyeyim, hayır, bu zalimce değil. Taln'ın atlarına çok iyi davranılıyor ve Sable son derece mutlu."

"Madem ısrar ediyorsun," dedim ve ata hızlı bir burun sürtme hareketiyle selam verdikten sonra ata bindim.

Esen arkamdaki eyere yerleşirken Ruhh ortaya çıktı, bileklerini çaprazlamış, ürkütücü bir gulyabani gibi budaklı bir ağaç dalına oturmuştu.

"Siktir," diye kulağıma nefes verdi Esen. "Kes şunu Ruhh. Ne istiyorsun lan sen?"

Hayalet kızın gözleri büyüdü. "Benimle böyle konuşma asker kız. Kardeşimin hoşuna gitmez."

"Oh, çok fazla umursayacağını sanmıyorum." Esen, Samur'u yürümesi için dürtükledi. "Burada olmanın bir sebebi var, o yüzden acele et ve bana sebebin ne olduğunu söyle."

Sarayın hamamında bir havluya uzanmış gibi yanağını avucuna dayayarak atın yanında süzülen Ruhh, "İnsanı kulesine ben götürmek istiyorum," dedi.

"Neden?" Esen sordu.

"Böylece onunla özel olarak konuşabilirim."

Esen güldü. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Şimdi ben bir şeytan kovucu çağırmadan önce mezarına geri dön."

Ölü kızın yüzünde korku titreşiyordu. "Her zaman eğlencemi bozmak zorunda mısın, Kral Muhafızı?"

"Evet," diye yanıtladı Esen. "Senin ne tür oyunlar oynamayı sevdiğini biliyorum, küçük hayaletim."

Sırtındaki rünler diken diken olurken, *Tal'n kraliyet ailesinin damarlarında zalimlik* dolaşüyor, diye düşündüm.

Ruhh hırladı ve gri elbisesi kararan gökyüzünde eriyerek gözden kayboldu ve Esen, Ruhh'un planları hakkında onu sorgulayamayacağımdan emin olmak için Sable'ı dört nala koşturmayı teşvik etti.

Ateş bahçelerinin yakınındaki kale duvarını geçerken Aldara izim cızırdadı. Yine ok. O olmalı. Başımı çevirip gölgeleri araştırdım ama Fırtına Kralı'ndan hiçbir iz bulamadım.

Esen atı durdururken yukarıdan gelen bir esinti saçlarımı gözlerimin üzerine savurdu, sonra Arrow önümüze indi ve devasa mor-siyah kanatlarını arkasına katladı.

Bir ya da iki, belki de üç dakika boyunca koyu yanardöner renklere, ay ışığında parlayan kanat uçlarına baktım. Ne kadar güzel, ne kadar büyüleyici olduklarını unutmuştum.

"Kral Arrowyn," dedi Esen düz bir selamlamayla. Bana bakarak, "Attan in," dedi.

Esen parmaklarını kaburgalarımın geçirdi. "Kıpırdama," dedi bana, sonra da Ok'a, "Bir haine neden güveneyim ki?"

"Eğer ben hain isem, o zaman üç kişi oluruz. Ya attan insin ya da inip benimle dövüşsün Esen. Şimdi seç. Pek sabırlı hissetmiyorum."

"Ne diyorsa onu yap," diye fısıldadı Esen kulağıma. "Söyleyeceği hiçbir şeyle ilgilenmiyorum."

"Benimle tartışma Leaf. Sadece yap," diye yanıtladı Arrow, sesi alçak ve tehditkâr.

Aldara izim zonkluyordu ve bakışları ona sabitlenmişti, burun delikleri sanki korkumun ve belki de diğer... hayal kırıklığı yaratan hislerimin kokusunu alabiliyormuş gibi parlıyordu.

Çizmelerim yere değdiği anda üzerime saldırdı, boğazımı sıktı ve beni sarayın dış duvarına doğru itti. "Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan bu işe karışma," diye omzunun üzerinden attan atlayıp arkamızdan gelen Esen'e havladı.

"Seni durduramam, Arrow, ama burada durup söylediğin her kelimeyi dinleyebilir, tanıklık edebilirim."

Arrow hırladı, gözleri benimkilere dikilmişti. Boğazımdaki Aldara izini okşadı. "Güzel. Hâlâ aktif. Bakhur sana zarar vermek istiyor ama izim yüzünden bunu yapamaz."

"Bu sadece senin işin, değil mi? Beni incitmek mi?"

Gözlerini devirdi. "Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık. Cevabım değişmedi."

"Eylemler sözlerden daha yüksek sesle konuşur," diye karşılık verdim. "Ve seninkiler şu ana kadar iğrençti."

Homurdanarak beni sert taşlara doğru daha sert itti, parmakları boğazımda esniyordu, sıkıydı ama henüz acı vermiyordu. "Peki ya yaptıkların?" diye sordu.

"*Benim* mi? Senin ihanetine denk olabilecek ne yaptım ben?" "Ah, Yaprak," dedi, sesi boğuktu ve nefesi yanağıma okşuyordu. "Sözlerin beni nasıl yaraladı."

Ateş damarlarımda cızırdıyor, her yanıma tutuşturuyordu. Dokunuşu beni hem çileden çıkarıyor hem de heyecanlandırıyordu. Utanç ve kendimden iğrenmenin her zerresi beni terk edene kadar çılgılık atmak ve onun mükemmel yüzünü tokatlamak istememe neden oldu.

Vücudum onu istiyormuş gibi yanmaya nasıl cüret eder. Sanki ona ihtiyacı varmış gibi. Bedenim zayıftı ve düşüncelerim de daha iyi değildi. Dudaklarına bakarken zihnimde kaos hüküm sürüyordu, benimkilere karşı nasıl hissedeceklerini merak ediyordum, hastalıklı bir yanım bunu öğrenmek için her şeyi yapmaya hazırdı.

Başımı salladım ve onu ittim, ama o lanet bir dağ gibi boyun eğmiyordu.

"Eğer söyleyecek önemli bir şeyin varsa," dedi Esen ona, "o zaman altın aşkına acele et."

Arrow bir küfür savurdu ve Esen tısladı, "Melaya geliyor. Azarn'ın askerlerine taktırdığı mergelyn bileziğinden onu hissedebiliyorum."

"Dikkatli ol," diye fısıldadı Arrow, sonra kanatlarını çırpı, yükselip bir rüzgârda kaybolmadan önce karanlık bir gölge beni içine aldı.

İkiz ateş büyücüleri köşeyi döndüğünde, Melaya'nın gözleri her zamanki neşeli saldırganlığıyla parlarken, Sable'a atladık ve tırısra kalktı.

"İyi akşamlar Melaya. Nukala," dedim onlarla dalga geçmek için hoş bir tonda. "Umarım ikiniz de bugünkü eğlenceden keyif almışsınızdır."

Yanımdan geçip ateş bahçelerine doğru ilerleyen Melaya hiçbir şey söylemezken, kardeşi omzunun üzerinden meraklı siyah gözlerle bana baktı.

"Kardeşin konuşamıyor mu?" diye seslendim. Esen beni susturdu ama ben onu duymazdan geldim ve büyücülere takılmaya devam ettim. "Eğer konuşabilseydi, eminim bana Ateş Kraliçesi'ni yenmenin büyük bir başarı olduğunu söylerdi."

"Ah, Zali," diye uyardı Esen. "Çeneni kapalı tutmayı öğrenebilecek misin?"

Çenemi ovuşturarak sorusunu düşünüyormuş gibi yaptım. "Hayır, hiç sanmıyorum. Ailem beni kendi ayaklarım üzerinde durmam için yetiştirdi ve aksini yapmak onların anılarına saygısızlık olur."

Esen kıkırdadı ve Sable'ı dörtnala koşturmayı teşvik etti.

Kuleme dönerken yol boyunca bana karşı yumuşadığı için şükrettim. Son birkaç gündür, bir zamanlar beni öldürmeye çalışan bu fae daha nazik, daha kibar, neredeyse beni koruyan biri gibi görünüyordu.

Belki zamanla gerçek bir dost ve müttefik olur ve onu Mydorian'a geri götürebilirim, iki muzaffer dişi, düşmanlarımızı yok ettikten sonra yükseklerle biner.

Fırtına Kralı ve Ateş Kralı.

Chapter 12

Yaprak

Ertesi gün öğle yemeğinden sonra Esen yerine Melaya beni final etkinliği için kuleden aldı, saçımı örmeyi bitirdiğimde gözleri kafatasımın arkasında delikler açıyordu, aklımda tek bir soru dönüyordu.

Bugün hayatta kalsaydım, Azarn yaşamama izin verir miydi? Çünkü oğluyla gerçekten *evlenmemi* istemediği açıktı. Son dövüşte ölmemi sağlamak için elinden geleni ardına koymayacağından hiç şüphem yoktu. Eğlenceleri bir oyundu, diyarlarda en çok istediği şey üzerinde etkisi olan tek kadını öldürmek için bir bahaneydi. Altın.

Tuniğimi derilerimin üzerinde düzeltirken ve Melaya'nın yüzüne dönerken midem çalkalandı. En azından fırında balık ve taze ekmek tabağımın çoğunu bitirmiştım. İyi bir yemek her şeyi sonsuz derecede daha katlanılabilir kılıyordu. Sadece bunun son yemeğim olmaması için dua ettim.

Ellerim önümde kelepçeliyken, ateş büyücüsü beni merdivenlerden aşağı, sarayın arka koridorlarına, oradan da ahırlara çekti; sarayın aşına olduğum tüm bölümlerine. Ne yazık ki. Luna'ya yaptığım ziyaret dışında çoğunlukla odamda kapalı kalmıştım ve bu beni rahatsız ediyordu.

Eğer kaçmayı başarırsam, hangi yöne kaçacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Sarayın deposuna giden yolu bile bulamıyordum ve en yakın limanların nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Her fırsatta Esen'i sonu gelmeyen sorularla çığına çeviriyordum, bu da beni hiçbir yere götürmüyordu, çünkü kendini kaybedip bana küfredinceye kadar ağzını bıçak açmıyordu.

"Esen bugün nerede?" Beni büyük beyaz bir ata bindirip zincirimi eyerin kulpuna bağlarken Melaya'ya sordum. Canavarın etkileyici siyah kanatları kaslı omuzlarımdan açılarak saçlarımı yüzüme savurdu. "Ya Nukala? İkinizi nadiren ayrı görüyorum."

"Kardeşim ve Esen meşguller," dedi büyücü, arkama geçerek. "Sana ısındığı gözümünden kaçmadı."

Lanet olsun. Umarım Azarn bana *iyi* davrandığı için onu cezalandırmıyordur.

Kanatlı at patlayan bir ateş gayzerinin üzerinden sıçrayıp havada süzülerek kısa sürede Fen Ormanı'na ulaştığında nefesim ciğerlerime doldu.

Melaya beni arenaya sokarken, Ateş Kralı beni selamlamak için dönmeden önce ani bir el hareketiyle saray mensuplarını susturdu. "Hoş geldin, Zali Omala, Toprak ve Taş Prensesi."

İçimi çektim ve yutkunarak karşılık verdim. Azarn unvanımı bilerek yanlış anlamıştı ve ona etkilenmiş görünme zevkini tattırmayı reddediyordum. Bugün ona sessizce siktir olup gitmesini söyleyecektim.

"Eğer son eğlenceden sağ çıkarsan," diye devam etti, "Prens Bakhur ile evlenecek ve ailemin bir üyesi olacaksın."

"O zaman senin kızın olacağım," diye yüksek sesle ilan ettim ve saray mensupları arasında kahkahaların yükselmesine neden oldum. Kürsüyü ve kalabalığı hızla taradım, Arrow'u aradım ama bulamadım. Bu garipti. Eğer benim fevkalade başarısız olduğumu görmek istiyorsa, muhtemelen bunu yapmak için en iyi zaman şimdi idi.

Azarn yüzünü buruşturdu ama bana karşı çıkmadı. Bugün kazanırsam ve beni öldürmezse, yakında evlilik yoluyla akrabası olacaktım. Ve Bakhur, Aldara işaretini taşıırken beni hamile bırakmanın bir yolunu bulduğu sürece, krallığının varislerinin annesi olacaktım.

Esen arenanın öbür ucuna doğru yürüdü, beni çözerken ağzı bir karış açıktı, sonra bana uzun bir bıçak uzattı, ama sıradan bir bıçak değildi bu. Bu *onun* bıçağıydı-Arrow'un. Quin bizi Mydorian sarayının balkonundan yuvarladıktan sonra bana fırlattığı Auryinnian metalinden yapılmış bıçak. Kardeşimi öldürmek için kullandığım bıçak.

Midem bulanıyordu. "Mümkünse bir kılıcı tercih ederim," dedim, sert sesim bir duygu karmaşasını maskeliyordu. Korku. Öfke. Üzüntü.

Azarn güldü. "O bıçakla ya da çıplak ellerinle dövüş. Hangisi olduğu umurumda değil. Seçim senin."

Başımı eğdim ve kabzayı daha sıkı kavradım.

"Şimdi son rakibinle tanışma zamanı," dedi Azarn, sözlerinde zorlukla kontrol altına alınmış bir heyecan vardı.

Arenanın kapıları gıcırdayarak açıldı ve tüm Ateş Sahası toplu halde, kesik kesik bir nefes aldı. Topuklarımın üzerinde döndüm, boynum sıcaktı ve Aldara izim karıncalanıyordu.

Kalbim durdu.

Arrow arenanın diğer tarafında durdu ve yaklaştı.

Şaşkınlıkla geriye doğru üç adım attım. Bakışlarım Ateş Kralı'nın zalim yeşil gözleri ile Arrow'un orantısız sırtışı arasında gidip gelirken çenem kapandı.

Kürsüden tiz bir kahkaha geldi ve sonunda Nukala'nın Azarn'ın ayaklarının dibinde oturduğunu fark ettim; göğsü çıplaktı, başı Ateş Kralı'nın kucağındaydı ve siyah saçları bacaklarının üzerinden dökülüyordu.

Melaya'nın ikizinde çok tuhaf bir şeyler vardı. Çözülmesi gereken bir bilmece. Ama şimdi değil. Gücsüz bir ateş büyücüsünün bulmacasından daha büyük sorunlarım vardı.

Arrow'a doğru döndüm. "Bu bir şaka mı?" Şok olduğumu aptalca belli ederek sordum. Bir düşmana gerçek duygularımı göstermenin asla faydası olmazdı. İster korku, ister şaşkınlık, ister kalp kırıklığı olsun, duygularımı içime hapsedirdim.

Ama *bu, bu* bastırılmayacak kadar fazlaydı.

"Kral Azarn hiç bu kadar ciddi olmamıştı," dedi Fırtına Dikeni, kemik saplı kılıcını çileden çıkaran bir sakinlikle savurup yakalayarak.

Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atarken, Mydorian orman kedisi gibi bana doğru yaklaştı, uzuvları gevşek ama güçlüydü, saldırmaya ve avını bir anda yok etmeye hazırdı. O anda, altın kralın dış görünüşünün altında yatanı gördüm. Şehvetli yıldırım tanrısı. Güzel. Korkusuz. Kontrollü.

Hepsi bir oyundu.

O medeni değildi. Şiddet ve zalimlikten zevk alan bir vahşiydi. Fae pisliği, tıpkı beni nehre attığı ve sonra Coridon'un zindanında kaderime terk ettiği gün düşündüğüm gibi. Esaret altında geçirdiğim haftalar boyunca onun güzelliğiyle sarhoş olmuş, yalancı ağzının ve

katilin parmakları beni kör eder ve ona bağlar, o zavallı, beceriksiz auron kanaraları gibi.

Ne kadar aptalmışım.

Tırnağımı bıçağımın kabzasındaki oymaların üzerinde gezdirirken bir anda farkına vardım. Azarn az önce elime bir fırsat vermişti. Bir hediye. Bugün Arrowyn Ramiel'i öldürmeyi deneyebilirdim. Tutuklandığım günden beri hayalini kurduğum bir şeydi bu.

Şimdi yapabilirim.

Fırtına Kralı'nın

sonunu getir.

Dudaklarındaki kendini beğenmiş sırıtışı bıçakla.

Yüzümü Azarn'a döndüm ve bakışlarımın, sanki sahneye resmedilmişler gibi etrafındaki koltuklarda hareketsiz duran ailesinin sessiz üyelerini gözden geçirmesine izin verdim. Göz alıcı ama iç karartıcı bir aile portresi, sadece dudakları ruhumla ziyafet çekmek için sabırsızlanan aç hortlaklar gibi seğiriyordu.

"Bana kuralları tekrar hatırlatın," dedim.

"Arrowyn Ramiel size istediği her şeyi yapabilir, hatta sizi öldürebilir. Karşılığında onu yaralayabilirsin ama ölümcül şekilde değil. Eğer Fırtınalar ve Tüylar Kralı'nı öldürürsen, hayatını kaybedersin."

Ah, işimizi bitirmek için ne güzel bir plan. Kim kazanırsa kazansın, Azarn'ın başındaki en büyük iki bela temizlenmiş olacaktı.

İtiraz etmek yerine, sanki kurallar adilmiş gibi başımı salladım ama orada bulunan herkes öyle olmadığını biliyordu. Bana öylesine çiğ bir yoğunlukla bakan Arrow bile, aptalca bir an için, içimin derinliklerine gömülürken bana o şekilde baktığında nasıl hissettiğimi hatırladım.

Elimdeki bıçağı döndürdüm, boynumun her iki yanındaki kemikleri tıklattım, sonra ona doğru ilerledim.

"Bekle," dedi Azarn, Nukala'nın saçlarını okşayarak. "Daha fazla talimatım var. Eğer geçitten Fen Ormanı'na çıkmayı başarırsan sana iyi şanslar. Ama şunu bilin: iki greivon ejderhası sürekli üzerinizde uçacak, kaçmaya kalkışırsanız pençelerini etinize batırmaya can atacaklar."

Greivon ejderhası da neyin nesiydi? Ne olursa olsun, beni cayır cayır yakmaya karar verirlerse yapabileceğim tek şey bıçağımı sağa sola sallayıp bağırmak olurdu. Daha kaçmaya çalışmadan ölmüş olurdum.

"O zaman başlayalım mı Prenses?" dedi Fırtına piçi, etrafımda yavaşça dönerek.

Cesaretimi topladım ve haftalar önce Mydorian ormanından ayrıldığı gün söylediği sözler zihnimde fısıldanırken topuğumun üzerinde döndüm.

"Kim olduğunu unutma - benim kanatlı hediyem, sonsuza dek benim Aldara'm" demişti. Ayrıca ona ihtiyacım olduğunda her zaman benim için geleceğine yemin etmişti. Beni kurtarmak için diyarları yerle bir etmeye. Beni güvende tutmak için her türlü bedeli ödemeye. Ne olursa olsun. Ve şimdi, işte buradaydı, beni öldürmeye çalışmak üzereydi.

Ne rezil bir yalancı.

"Zırhın yok mu?" Bakışlarım vücudunda gezinirken kaşlarımı kaldırarak sordum. Göğsü çıplaktı, üzerinde sadece metal diz kapaklı siyah deri pantolon ve ağır, baldırları saran siyah botlar vardı, kanatları gizlenmişti. "Meşhur göğüs zırhın bile yok."

"Şaşırdın mı? Beni yarı çıplak ya da sadece... çıplak görmeye alışkın olmalısın." Dudaklarını yaladı ve vücudumu taradı. "Son görüşmemizden bu yana zayıflamışsın. Seni düzgün beslemiyorlar mı?"

Bakışlarında karanlık bir şey titreşti. Öfkeye benziyordu, belki de ortak geçmişimizin bir anısından kaynaklanıyordu. Ya da kalbimi kaburgalarımın sökülüp atma arzusu.

Hançerimi daha sıkı kavradım, kabzası avucumda soğuktu. Ilık bir rüzgâr uğuldayarak saç örgümü gözlerimin üzerine savurdu ve Arrow'u bir anlığına gizledi. Saçlarımı savurduğumda daha da yaklaşmış, silahını saldırı pozisyonuna getirmişti.

Bir keresinde hiç kimseyi ve hiçbir şeyi sevmediğini ve asla sevmeyeceğini söylemişti ve kavga sırasında bu sözlerle tutunurdum. Çünkü bu Arrowyn Ramiel'in gerçeği idi. Coridon'dayken bunu açıkça ifade etmişti. Sadece o zamanlar doğru düzgün dinlememiştim.

Birbirimizin etrafında dönerken, Kül Ruhları'nın kapılarına doğru ilerledim. Eğer ormana girebilir ve yılan fae Vyprin'i bulabilirsem, belki bir bedel karşılığında bana yardım edebilirdi.

"Bütün gün böyle dans edecek miyiz?" Arrow yavaş hareketlerime ayak uydurarak sordu.

"Nasıl istersen. Her zaman bu aktiviteyi küçümsediğini söyledin, bu yüzden bunu yapmaktan mutluluk duyuyorum."

Bir kahkaha attı. "Seninle bir şey yapmaktan asla nefret etmedim Yaprak."

"Kapa çeneni ve benimle dövüş," diye tısladım, bana verdiği aptal köle ismini tekrar tekrar kullanmasına sinirlenmiştim.

Arrow hiçbir uyarıda bulunmadan, kılıcı güneş ışığında parlayarak hızla ve kasten hareket etti. Geriye ve yana sıçrayıp arkasına geçtim. Gözlerinde vahşi bir fırtına koparak etrafında dönerken kalbim küt küt atıyordu.

O daha güçlüydü ama ben daha çeviktim.

Arrow ileri atıldı, saldırıları güçlüydü. Hızla güçlerinden sıyrılıp dengesini bozdum, homurtu ve küfürlerimiz Ateş Sarayı'nda sevinç çığlıklarına neden oldu.

Tekrar yaklaştık, sonra ayrıldık. Bu bir oyundu ve benimle oynamayı, eğlencesini uzatmayı seviyordu.

Çölün kokusu hâlâ elbiselerine sinmişti ve kendi kokusu -sıcak ten ve sandal ağacı- başımı döndürüyordu. Başımı salladım ve dişlerimi sıktım. Bugün bayılmaya izin yoktu. Bu bir savaştı, aşkların buluşması değil.

Nefesimin altında Mydorian savaş ilahisini fısıldadım. *Dal ve kökle, toprak ve taşla, kas, kalp ve kemiğe güç ver. Yaşamak için her şeyi ezin. Fethet ve galip gel-*

"Mydor kanı asla başarısız olmaz," diye bitirdi

Arrow. "Ne?"

Bileğini büküp kabzaları birbirine kilitleyene kadar kılıçlarımız kayarak çeliklerin öfkeli çarpışması içinde birbirine dolandı, sıcak nefesi dudaklarımın üzerinde gezindi. Arrow dişlerini sıkıp beni kendine doğru çekerken kendi nefesim boğazımda düğümlendi. "Bunu hiç istememiştim."

Dudaklarımı ayırdım ve sanki onu öpecekmişim gibi içine düşüyormuş gibi yaptım. Riskli taktik işe yaradı ve şaşkınlık içinde kaşlarını çatarak bıçağı tutuşunu gevşetti. Uzun bıçağımı sekiz şekilde savurdum ve hafifçe geri çekilerek bağı çözdüm.

"Öyle değil mi?" Ben sordum. "O zaman belki de beni Güneş Diyarı'na satmamalıydın."

Tekrar ilerledi. "Sen bir aptalsın. Gözünün önündekini asla göremedin. Beni hiç net göremedin."

"Haklısın. Sahte gülümsemelerinizin ve tatlı yalanlarınızın ardındaki işbirlikçi şeytanı göremediğim için her zaman pişmanlık duyacağım."

Arrow'un gözleri karardı ve ön kolunu gevşeterek kılıcını yere doğru doğrulttu.

Kalabalık kükreyerek sataştı ve Fırtına Kralı'na kana susamış talimatlar verdi.

Öldür onu. İnsanı öldürün. Bağırsaklarını çıkarın ve bize atın. Bize gerçekte kim olduğunu göster.

Chapter 13

Yaprak

Kürek kemiklerim Ashen Souls'un kapısına çarptı ve dönmeden arkama uzanıp mandalı bulmaya çalıştım.

Arrow sahte, kibar bir hareketle bir avucunu yukarı kaldırdı ve onu arena duvarlarının ötesindeki ormana doğru yönlendirdi. "Lütfen devam edin. Eminim sizi kovalamaktan ne kadar keyif aldığımı hatırlıyorsunuzdur."

Gök gürültüsü tam tepemizde patladı, ben kapıdan geçip canımı kurtarmak için koşarken şiddetli yağmur yağmaya başladı.

Tökezleyip düştüm ve kırımın üzerinde yerde kaymaya başladım. Arrow'un arkamda olduğunu duydum, koşmuyordu ama bir avcı gibi sakince beni takip ediyordu. Onu göğüs göğüse dövüşte yenemeyeceğimi biliyordum. Neredeyse benim iki katım büyüklüğünde ve üç kat daha acımasızdı. Öyle bile olsa, zaferi için onu uğraştıracaktım.

Ayağa fırladım ve Arrow'un kalbine doğru bir hamle yapar gibi yaparak ileri atıldım.

Darbeyi savuşturdu, bıçağı yanağımın önündeki havayı sıyırdı.

Dövüşürken gözleri gök gürültüsü bulutlarının rengine, koyu ve şiddetli bir griye döndü. Bir ileri bir geri süründük, dev ağaç gövdelerinin etrafında döndük.

Hayal kırıklığı içimde kaynıyordu. Çok güçlüydü ve tek yapabildiğim eğilip hızlıca savrulmaktı, hatta bir keresinde bacaklarının arasından kaymışım.

Hâlâ benimle oynuyordu, arkasından fırladığımda güldü, sonra koluna sapladığımda daha çok güldü. Botu kalçamı sıyırdı ve beni geriye doğru tökezletti.

Yağmur ve kan derisini çizdi ve Arrow hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi gülmeye devam etti. Ya da aklını kaçıırıyormuş gibi. Deli herif. Hiç değişmemişti.

Ama ben de bilmiyordum.

Ve o beni öldürene kadar savaşmayı bırakmayacaktım.

Bir ağaç kütüğüne tırmandım ve sıçrayarak ona doğru uçtum, hançerim göğsüne nişan almıştı. Dönerek kılıcımdan kıl payı kurtuldu ve şiddetli bir dönüş ve beni sersemleten bir vuruşla karşılık verdi. O anda beni öldürebilirdi ama öldürmedi.

Neden kendini tutuyordu?

Cevap beni Fırtına Kralı'nın şimşeği gibi çarptı. O sıkılmış bir çöl kedisiydi, bense koşuşturan bir fare. Birazcık eğlence. Bu oyunu sonsuza kadar oynayabilirdi.

Bir sonraki saldırısını zar zor engelledim, hançerim onun gücünün altında titriyordu. Bu kadar yakinken, terlemeden beni ikiye ayırabilirdi. Kısa bir kas esnemesiyle vücudu benimkini ezebilirdi. Bir yanım acele edip bunu yapmasını ve ikimizin de acısına son vermesini diliyordu.

Ama bitirmek yerine, nefesi kesilirken ve aldatmacasının derinlikleri beni vururken baktı ve baktı. Arrow'un beni öldürmeye niyeti yoktu.

Peki bu şiddet eylemiyle kimi kandırmaya çalışıyordu, beni mi yoksa Azarn'ı mı?

Vahşi çığlıklar uzaklarda yankılanıyor, ses giderek yaklaşıyordu. Ejderhalar. Hay sikeyim.

Boynumu büküm ve yukarı baktım. İki siyah yaratık yukarıda uçuyor, nefesleri her geçişte ağaç tepelerini yakıyordu.

Arrow'un kanatları belirdi ve koruyucu bir zırh gibi omuzlarının üzerinde genişledi.

"Buna izin var mı?" Ben sordum. "Azarn büyü kullanımını yasakladı."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sizinle savaşmak için büyü kullanmıyorum. Bizi Greivon canavarlarından koruyorum. Kurallara uymazlar ve muhtemelen sizi kapıp götürür ve inlerini kemiklerinizle süslerler."

"Ve eğlencenizi elinizden almalarına izin veremeyiz, değil mi?"

Gözleri daha da karardı. "Öyle de denebilir, Prenses."

"Haydi. Onları görmezden gel ve benimle dövüş," dedim, çömelip eğretili otlarının arasından onun etrafında dönerek. "Hadi bitirelim şu işi."

Islak saçlarını gözlerinden silkeledi ve savunma pozisyonu aldı, her hareketimi inceliyor ama kendi hareketini yapmıyordu.

Botlarımın altında dallar ve budaklar çatırdıyor, gökyüzünden homurtular yükseliyordu.

"Hareket etmeyi kes," diye emretti, ben de itaat ettim. "Solunda bir ateş deliği var. Benimle birlikte açıklığa doğru ilerle. Burada tehlike yok."

"Senden başka."

Burnundan bir kahkaha attı. "Buna gerçekten inanıyor musun?" "Hadi öğrenelim, olur mu? Geri çekilmeyi bırak seni kanatlı kış ve *savaş* beni. Aksi takdirde Azarn ikimizi de öldürecek."

"Nasıl istersen," dedi ve dönerek ileri atıldı. Dört hızlı hareketle beni dev bir ağaç gövdesinin sert kabuğuna bastırdı, nefesi saç tellerimi karıştırıyor ve bıçağının ucu boğazımı öpüyordu.

Zor nefes almasına rağmen yorgun olmadığını biliyordum; hiç de öyle değildi.

Serbest kalan kolumu arkamdan manevra yaptırıp ağırlığını kullanarak hapsederken, tutuşuna karşı bir iblis gibi savaştım. Sonra diğer bileğimi demir gibi kavrayarak ona vurmamı engelledi.

Botumla alt bacağını sıyırdığımda içimdeki öfke kanıma karıştı. Beni teslim olmaya zorlamak için sıkıca tuttu, ama botlarımın uçlarını onunkilerin altına sıkıştırıp beni hareketsiz hale getirene kadar ona karşı direndim.

Hayır, kesinlikle yorgun değildi. Vücuduma batan sertlik bana bundan ne kadar zevk aldığını gösteriyordu. Güç ve kontrol onu her zaman olduğu gibi ateşlendiriyordu.

"Senden nefret ediyorum," dedim, yağmurun gözyaşları gibi yanaklarından süzülüşünü izlerken. "Biliyorum."

Ejderhaların kanat vuruşlarından çıkan rüzgâr saçlarımızı birbirine doladı. Koyu altın ve kir kahverengisi saç telleri, bu manzara midemi bulandırdı.

Fırtına Kralı yine kazanmıştı, beni esir almış, tuzağa düşürmüştü, tam da istediği gibi. Coridon'da beni gerçekten *önemsediğine* inanarak hayali bir süre geçirmiş olmam çok yazıktı.

Işık Diyarı'nın sahte tanrısına tapınmaktan bıkmıştım. Bu erkeğin merhametine kalmaktan bıkmıştım. Tek istediğim bunun sona ermesiydi. Sonsuza kadar.

"Öldür beni." Gözlerimi sıkıp kapatarak ona karşı sarsıldım. "*Yap şunu, Arrow*. O kendini beğenmiş yüzünü bir daha asla görmek istemiyorum ve

bunun tek yolu

bunu başarmak için, o zaman öyle olsun. Bir saniye daha merhametinize sığınmaktansa ölmeyi tercih ederim."

"Gözlerini aç."

Başımı salladım.

"Seni asla bir korkak olarak görmedim Aldara'm. Bak. Bak. Bana."

Acı dolu bir nefes alarak gözlerimi araladım ve kendimi erimiş gümüşün girdaplı havuzlarında boğulurken buldum.

"Her şeyin ilk görüldüğü gibi olmadığını en iyi senin bilmen gerekir, Leaf."

"Genellikle çok daha kötüdür. Acele et ve beni öldür, böylece senin ve Azarn'ın Beş Diyar'ı boka çevirmenizi izlemek zorunda kalmayacağım. Ari'ye sevgilerimi ilet."

Aklım umutsuz planlarla dolup taşıyordu. Eğer pes ettiğime inanırsa ve bir şekilde dikkatini dağıtabilirim, belki de aramızda kaçmak ve bıçağımı boynuna saptırmak için yeterli boşluk yaratabilirdim.

Bıçağın kabzasını sıktım ve onun yumruğu bileğimi sıktı. Neden beni silahsızlandırmamıştı? Kavrayışına karşı mücadele ederek tekrar direndim ve o da bir küfür savurdu.

"Kes şunu. Seni öldürmeyeceğim."

"Ve ben aptal değilim. Azarn'ı duydun. Başka seçeneğin yok."

"Sen bir aptalsın," diye cevap verdi, sesi alçak ve aceleciydi. "Bir zamanlar seni köleleştiren fae'yi önemseyen, onun kurtuluşuna inanan, sonra da elinde çok az kanıt varken sana *ihanet ettiğini* düşünecek kadar küstah olan aptalsın. İnkâr mı ediyorsun?"

"Tabii ki hayır. Gerçek bu. Bana hiçbir zaman fiziksel işkence yapmadın, beni bilerek kesmedin ya da etimi morartmadın, sadece haysiyetime ve gururuma saldırdın. Bu beni senin bir canavar olmadığına inandırdı. Ama yanılmışım. Senden bir zamanlar nefret ediyordum ve şimdi daha da çok nefret ediyorum."

"Yalancı." Kalçasındaki bıçağı kınına soktu ve parmaklarını boğazıma doladı. "Sen beni *sevdin*."

"Bir mahkûm gardiyanını gerçekten sevebilir mi?" Acınası gözyaşlarım yüz hatlarını bulanıklaştırırken sordum. "Zulmün yokluğu şefkatle karıştırılabilir mi? Evet, bir zamanlar buna inanacak kadar aptaldım. Ama Esen ve Melaya'nın beni çölde tutukladığı gün, tüm o aptalca varsayımlar kalbimi paramparça etti. Keşke beni yaldızlı pazar kafesinde çürümeye bıraksaydınız."

"İnan bana, bana çektireceğin acıya dair en ufak bir fikrim olsaydı, çoktan çekerdim."

Sessizlik ağaçların arasında uğulduyor, sadece bizim hırıltılı nefeslerimizin ve ejderhaların doğudaki yumuşak gümbürtülerinin sesiyle bozuluyordu.

İçimi çektim. "Arrow, bu çok saçma. Bütün gün burada duramayız. *Yap* bir şey. *Lütfen*."

Başını salladı, kaşları acıyla çatılmıştı. "Kahretsin, Yaprak. Üzgünüm ama bunu daha güçlü hale getirmeliyim. Ne kadar sürer bilmiyorum ama-"

"Neyi? Neyi güçlendireyim?"

Bakışları boğazımda gezinirken farkına vardım ama tepki veremedim sıcak dudakları tenime değdi ve beni uyarmadan ısırıldı.

Hayır, hayır, hayır, diye düşündüm başım ağaca yaslanırken, gözlerim yoğun, zihnimi uyuşturan bir zevkle dönüyordu.

Dişleri etimin derinliklerine doğru kayarken, sıcaklık ve arzu damarlarıma doldu ve kendime sordum, içimden aktığını hissettiğim şey *benim* mi yoksa *onun* mu özlemiydi? Sarhoş edici bir zehir. Beni yok ediyordu.

"Aldara bağı," diye mırıldandı, kelimeleri boynuma çarpıyordu. "Seninle konuşmak için güçlü olmalısın."

Ne cehennem alemlerinden bahsediyordu?

Hiçbir anlam ifade etmiyordu ama göğsünden derin bir inilti yükselirken içimde bir kıvılcım çaktı. Berraklık. İşte buydu. Üstünlüğü ele geçirmek için tek şansımdı. İşkencecim Arrowyn Ramiel'i öldürmek için. Sevgilimi.

Dudaklarımdan bir inilti kaçmasına izin verdim ve kıvrandım, kalçalarımı onunkilere bastırdım, alay ettim, sanki daha fazlası için yalvarıyordum.

"Yaprak," diye fısıldadı, dudaklarımı dehşet verici bir şefkatle kavradı.

Öpücüğünün şoku beni neredeyse çözüyordu ve kontrolümü kaybetmemek için varlığımın her zerresiyle savaştım. Onun kollarında erimekten başka bir şey istemeyen o sefil yanıma yenik düşmemek için. Onun hâlâ benim olduğuna inanmak istiyordum. Benim sığınağım. Ve sonsuza dek birbirimize ait olduğumuza.

Ağzının yumuşak, ıslak sıcaklığı ölümcül bir uyuşturucuydu, kemiklerimi ve sahip olduğum kalan gücü eritiyordu. İç çekişleri, dişlerinin sıyrılışı, saf işkence ve dayanılmazdı. Bana dokunduğu her anın anıları üzerime akın etti. Heyecan, korku, onun olmanın tam ve mutlak mutluluğu.

Teslim olmanın.

Oh, acımasız tanrılar, bunu bir daha hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim, onun sıcaklığını, kaslarının parmaklarımda altında daha da sıkılaştığını. Daha fazlasını istiyordum. İstiyordum.

Her şeyi.

Mydor kanı asla başarısız olmaz. Ona teslim olma. Sakın... teslim olma...

Ejderhalar kabarcıklı cıvıltılar ve alçak hırıltılarla birbirlerine sesleniyor, yaklaşıyorlardı. Biri kükredi ve yakınlardaki üç ağacı tutuşturan bir ateş hattı fırlattı.

Arrow'un kanatları kalktı ve beni yanardöner tüylerden oluşan sıcak bir battaniyeye sardı.

Ejderhanın nefesinden çıkan ısı başımızın üzerinde patlarken bir kükreme sesi daha duyuldu. Arrow küfrederek yukarı baktı ve dikkati dağılmış bir halde geri geri çekildi.

Mükemmel.

Hırlayarak dişlerimi sıktım ve bıçağımı boynuna sapladım, gerçek bir hasar verecek kadar derin değildi. Sonra tüm gücümle göğsüne, kalbinin biraz sağına sapladım ve hedefimi iskaladım. Gözleri şok içinde genişlerken bıçağı döndürdüm.

Geriye doğru tökezleyerek bir ağaca çarptı ve ardından gövdesinden aşağıya doğru kayarak yere düştü.

Yanına çömeldim, avucumla bıçağın etrafındaki altın deriye bastırdım, son gücüyle beni boğmaya çalışırsa sıçramaya hazırlandım.

"Seni öldürmek gerçekten bu kadar kolay mı Fırtına Kralı?" Gözlerimde biriken ve dökülmekle tehdit eden istenmeyen yaşlarla sordum.

"Beni öldürmek mi? Hayır." Göğsünden çıkan bıçağa kısa bir bakış attı ve güldü. "Bir süredir beni böyle görmek istiyordun Yaprak. Söyle bana, iyi hissettiriyor mu?"

Evet, öyle düşünmüştüm. Evet, öyle oldu.

Ejderhalar delici çılgınlıklar atıp dönerek arenaya doğru uçarken, akşam yemeği olmayacağıma şükrederek içime bir rahatlama dalgası yayıldı. Hayattaydım ve en azından öngörülebilen gelecekte öyle kalmayı umuyordum. Dust, Azarn'ın zaferime nasıl tepki vereceğini biliyordu.

"Benim vahşi, en sarhoş edici katilim, lütfen... Lütfen beni bırakma." Öksürdü ve titreyen elini yanağıma doğru uzatarak nemli saçlarımı okşadı. "Seni sevmekten asla vazgeçmediğimi anlamalısın."

Güldüm. "Hiç durmadın mı? Kendi sözlerine göre, hiç başlamamışsın. Bana değer verdiğini söyledin, birçok kez senin olduğumu ve sana ait olduğumu ısrarla vurguladın. Ama bir kez olsun beni sevdiğini söylemedin."

"Öyle değil mi? Bunu benim için iyi olandan daha fazla düşündüm. Sürekli bir nakarat, sana olan aşk düşüncelerim beni uçurumun kenarına sürükledi."

delilik."

"Tam da bıçağımı kalbinin derinliklerine saplamak üzereyken böyle şeyler söylemen çok ilginç."

"Teknik olarak, o benim kılıcım. Ve sen kalbimi ıskaladın, küçük Yaprak. Bana olan inançsızlığın ölümcül bir darbe oldu. Eğer beni bir şey öldürecekse, bu sadece ve sadece bu olacaktır."

Bıçağın kabzasına uzandım ve kanlı parmakları bileğime dolandı. "Dinle. Geliyorlar."

Arrow başını ıslak toprağa yasladı ve beş ateş büyücüsünün yaklaşmasını izledi, Melaya onlara liderlik ediyordu, ikizi ise sanki bir yaz ortası pikniğine gidiyormuş gibi arkalarında zıplıyordu.

"Mydorian'da sana ne söz verdiğimi unutma," dedi Arrow, sesi zar zor duyuluyordu. "Sana verdiğim sözü... Seni her zaman koruyacağım. Her zaman senin için geleceğim. Buna güven... başka hiçbir şey olmasa bile. Sen beni öldürmeye çalışırken, seni *kurtarmak* için düşmanın rolünü oynamaktan başka seçeneğim yoktu. Sarayda... söylediklerim izleniyor. Zaret'i bul. O açıklayabilir."

Grendal'ın oğlu burada mıydı? Taln'a Arrow ve Raiden ile gelen genç insan olmalı.

Büyücüler birkaç adım önümde belirdi ve Melaya parmaklarının küçük bir hareketiyle beni ormanın zeminine uçuran bir büyü patlaması yaptı. İlahiler söyleyerek Arrow'u ateşten zincirlerle sardılar ve sonra onu sürükleyerek götürdüler, gümüş gözleri kapıdan kaybolana kadar bana sabitlenmişti.

Yalan söyleyen gümüş gözler.

Arrow sadece hayatını kurtarmak için kurtarıcıymış gibi davrandı ama onun hikâyelerine inanmamam gerektiğini biliyordum. Dersimi almıştım. O bir haindi. Tam bir pislikti.

Ve onu öldürmeye çok yaklaşmıştım, bu da final müsabakasını kazandığım anlamına geliyordu.

Omurgamdan aşağı soğuk bir

ürperti yayıldı. Hayatta kalmıştım.

Ama Ateş Kralı şimdi benimle ne yapacak?

Chapter 14

Yaprak

Yağmur nihayet durmuştu ve Arrow gitmişti. Uzun bir nefes dudaklarımı titretti, bacaklarım güçsüzleşti ve titredi. Alçak bir dala tutundum, başım dönerken ayaklarımın üzerinde sallanıyordum. Bu sadece yorgunluktu. Başka bir şey değildi.

Fırtına Kralı'nın ölmesi umurumda değildi ve eğer ölürse, o zaman, harika, amacıma ulaşmıştım ve sadece sevinç beni bayıltmalıydı. Ama ne yazık ki bundan daha fazlasıydı.

Utanç, pişmanlık, hatta keder damarlarımda dolaşıyordu. Bir parçam Arrow'un var olmadığı bir dünyada yaşamayı hayal bile edemiyordu. Bununla yüzleşmeliydim; zihnim çelişkili bir karmaşaydı.

Daha fazla fae ormana akın ederken ayak sesleri çalılarının ve dökülen yaprakların üzerinde çıtırdadı - önce Azarn ve Estella, hemen arkasından da Bakhur.

Kraliçenin gözleri bana parladı ve yorumlayamadığım bir mesaj ilettiler. Hele ki şu anki bitkin halimle. Düzgün düşünmek bir yana, zar zor ayakta durabiliyordum. Belki de kocasının yaşamama izin vereceği konusunda beni rahatlatmak istiyordu. Ama eminim bunu başarmanın daha iyi yolları vardı... mesela kulemi gizlice ziyaret edip onu yok etmek için bir plan yapabilirdik.

Azarn bana doğru yaklaştı. "Görünüşe göre neredeyse Kral Arrowyn'i öldürüyormuşsunuz Prensese," dedi sesinde bir parça hayranlık vardı. Oğlunun gözlerinde de benzer bir heyecan parıltıyordu. "Neyse ki senin için, o hâlâ yaşıyor. Şimdilik. Ama eğer sebep olduğun yaralar yüzünden ölürse, o zaman senin hayatın da sona erer."

Estella Azarn'a buz gibi bir bakış fırlattı. "Kocacığım, Arrowyn çok zayıflamış durumda ve şifacılarımız ilgilenmezse ölecek."

Göğsüm acı ve zaferin kafa karıştırıcı karışımıyla daraldı. "Onun ölmesine izin verecek misiniz, Kral Azarn?" diye sordum.

Güldü. "Arrowyn Ramiel'in sağlığının iyi olmaya devam etmesi hâlâ gerekli.

Gelin. Zaferinizi saray mensuplarıma duyurmalıyız."

"Bir fae'yi hızlıca öldürmek için," diye fısıldadı Estella birkaç adım geri çekilip birlikte arenaya girerken. "Kalbini tam ortasından vurmalsın, doğal iyileştirme güçleri hasarı onarmadan önce atmasını durduracak kadar derinden. Ama bu taktiği Arrowyn üzerinde kullanmaman için sana yalvarıyorum. Koşullar elverdiğinde sana anlatacağım çok şey var."

Arenanın ortasına çömelmiş iki devasa ejderhaya baktım. Uzun boylu bir fae'nin en az on katı büyüklüğünde olan bu ejderhalar bir araya toplanmış, uzun boyunlarını ve kırmızı uçlu kanatlarını germiş, sarı gözleriyle kalabalığı tarıyor, belki de lezzetli bir meze arıyorlardı. Burun deliklerinden çıkan kötü kokulu duman havaya karışıyordu.

Korkunç yaratıklardı ve umarım onlara fazla yaklaşmak için bir nedenim olmazdı.

"Senin türünü en iyi nasıl öldürebileceğimizi tarif etmek akıllıca mı Estella? Fırsatını bulursam, bu taktiği senin üzerinde de kullanabilirim."

"Öldürmeye çalışacağın son fae Taln'daki tek dostundur." Anlamı: Estella kendini benim müttelikim olarak görüyordu.

Bu haberi Azarn ya da oğluyla paylaşıp avantaj elde edebileceğimden endişelenmiyor muydu? Ve bana Arrow'a zarar vermememi öğütüyordu; işte bu, filizlenmekte olan dostluğumuzu geriyordu. Kimsenin benden bunu istemeye hakkı yoktu.

Ormanda söylediği şeyler zihnimde dönüp duruyor, avuçlarım ıslanıp alnımdan ter boşanırken benimle alay ediyordu.

Seni sevmekten asla vazgeçmediğimi anlamalısın. Güven sorunlarım olduğunu fark etti mi? Büyük olanlar.

Onun sözlerine inanmak için, hayatını ellerimde tutarken doğruyu söylediğini kabul etmem gerekirdi. Hiçbir zaman düşmanım olmamıştı. Her zaman beni korumaya çalışmıştı. Ve beni her şeyden çok önemseydiğini.

Ama bu mümkün değildi. Kanıtlar bunun tam tersinin doğru olduğunu gösteriyordu.

Quin'in ölümünden sonra ayrı kaldığımızda yazdığı mektuplar - üç haftalık bir süre içinde iki tutkusuz mektup. Eğer gerçekten umursasaydı ve bunu Güneş Diyarı'ndan saklamak isteseydi, beni gizlice ziyaret edebilirdi. Ne de olsa adamın kanatları vardı.

Birçoğu beni incitmişti. Davy, Coridon'un yeraltı hücresinde. Grendal. Esen. Kaptan Loligos'un gemisindeki denizciler. Kendi ikizim bana karşı döndü. *Herkes* bana ihanet etti. Bir daha kimseye güvenemezdim - belki Ari, Van ve Raiden'in annesi Ildri hariç. *Asla*.

Estella beni sert sırtlı ailesinin beklediği kürsüye çekti ve ardından Esen elinde kadife kaplı bir paketle geldi. Kraliçeye başıyla selam verdi ve paketi onun açık avucuna koydu.

"Zali," dedi Estella, sesini tüm sarayın duyabileceği şekilde yansıtarak. "Kral Azarn'ın üç eğlencesinde de zafer kazandığına göre, yakında uzun zamandır arzuladığım kızım olacaksın. Şu andan itibaren şehrimizdeki hareketlerin kısıtlanmayacak."

Nabzım hızlandı ve yüz ifademi boş tutmak için mücadele ettim. Bu inanılmaz bir haberdi. Sarayda ve arazide serbestçe dolaşarak en iyi kaçış yolunu keşfetmem uzun sürmeyecekti ve-

"Zali?" dedi kraliçe. "Beni duyabiliyor musun?"

Gözlerimi kırıştırdım ve Estella'nın uzattığı, siyah metalden yapılmış ve alevlerle oyulmuş bir bilekliğe odaklandım. "Bu seni Melaya'ya bağlıyor ve Taln'ın sınırlarını terk etmeni engelliyor."

Estella diz çöküp ayakkabımı çıkardıktan sonra halhalımı bacağıma bağladı ve botlarımın bağcıklarını yeniden bağladı. Tüm niyet ve amaçlar için, her olayı kazanmıştım, uysal ve uysal gibi davranmıştım, asla yaygara yapmamıştım ve yine de buradaydım - hala bir tutsaktım.

Azarn ve Bakhur bize katıldı, kral oğlunun ve varisinin gücü ve mucizesi hakkında atıp tutuyordu, iddiaları oldukça şüpheliydi. Sonra krallığının güzelliği ve yenilmezliği üzerine ağdalı sözler söyledi ama ben Güneş Diyarı'nı yorum yapacak kadar görmemişim. Sonunda cevap vermememden sıkılarak arenayı terk etti, ailesi kasvetli bir cenaze alayının tüm neşesiyle arkasından geliyordu.

Yavaşça saray mensupları beni takip etti, meraklı bakışlarla yanımdan geçip gittiler. Yalnız kaldığımda kralın tahtına yerleştim ve çizmelerimi çıkardım. Tırnaklarımı bilekliğin her çizgisine batırdım, ittim ve bir çatlak ya da zayıflık aradım.

"Enerjini boşa harcama," dedi Ruhh, yapmayı çok sevdiği gibi bir anda ortaya çıkarak. "Melaya büyüü serbest bırakmadıkça mergelyn halhal çıkarılamaz."

Hayal kırıklığı içinde inleyerek bağcıklarını sıktım ve ayağa kalktım, derilerimdeki yaprakları ve kiri fırçaladım ve tekrar ayaklarımın üzerinde sallandım. Karnım gurulduyordu. Dust, açlıktan ölüyordum. Şu anda bütün bir somun ekmeği içime çekebilirdim. Hatta belki iki tane.

Kürsü merdivenlerini dikkatle indim ve ardından yürüyüşüm biraz dengesiz olsa da Küllenmiş Ruhlar Arenası'ndan çıktım. Umarım o tozlu lanet yeri bir daha görmezdim. Kabuslarımda bile.

"Sırada ne var?" Ruhh yanımda süzülürken sordu, hortlak gibi gülümsemesi yüzümün sol tarafıyla aynı hizadaydı.

"Ah, hâlâ buradasın," dedim, yüzümü buruşturarak, saraya kadar uzun bir yürüyüş yapmam gerektiğini fark ettim.

"Senin için bir at bırakmışlar." Ruhh gün batımına doğru, dalları büyüü alevlerle yanan ve Sable'ın yakınında ot yediği, o güne kadar gördüğüm en büyük iğ ağacını işaret etti.

Topraktan ateşli kıvılcımlar fışkırdı ve at korku içinde kişneyerek şaha kalktı. "Hangi dahi onu bir gayzerin yanına bıraktı? Belki de ben onu bulmadan önce yanıp kül olmasını umuyorlardı."

Ruhh güldü. "Tabii ki hayır. Sable az önce en sulu otların üzerinde dolaştı. Acele et ve atına bin. Sana göstereceğim bir şey var."

"Ne oldu? Yorgunum ve oyun oynayacak havamda değilim."

"Yeni keşfettiğin özgürlüğünü keşfetmek için kullanmak istemez misin?" "Kesinlikle. Ama önce suya, yiyeceğe ve banyoya ihtiyacım var."

"O zaman iki saat içinde yangın hendeğinin yanında buluşalım. Esen'in kulenden çıktığı çıkıştan güneye doğru saray duvarını takip et. Sana Arrowyn'i sonsuza dek nasıl durduracağını ve onun ölümünün suçunu nasıl üstlenmeyeceğini göstereceğim."

"Oh?" İçimde utanç ve heyecan karışımı bir duygu çalkalandı. İstedğim şey buydu, değil mi? Fırtına Kralı'nın ölümü?

"Lütfen gel Zali," dedi Ruhh. "Kan orkidesi yaprağını da yanında getirmeyi unutma."

"Nereden bildin-"

"Ben bir ruhum. Her yere seyahat edebilirim. Her şeyi görebilirim. Güven bana."

Ona güvenmek mi? Bu yapmam gereken son şeydi. Ama teklifinin ilgimi çekmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

Sable'a bindim ve yemek yemek ve yıkanmak için kule odama döndüm, merakımı gidermek için can atmama rağmen yol boyunca sarayı keşfetmekle vakit kaybetmedim. Ayrıca Melaya beni cezalandırmak için gelmeden önce Taln'ın sınırlarında ne kadar ilerleyebileceğimi de araştırmak istiyordum. Ama bu iki şey de yarına kadar bekleyebilirdi.

Keyifli bir banyo ve kısa bir uykudan sonra, dolabımdan temiz bir tunik giydim ve hayalet prensesle buluşmak için aceleyle kule merdivenlerinden aşağı indim, zihnim hala uykudan uyuşuktu.

Ruhh'un gri-beyaz teninden geriye kalanlar, saray duvarının yakınındaki gölgelerin arasından süzülürken ay ışığı altında parıldıyordu. Üstünde, parıldayan yıldızlarla bezeli çivit mavisini bir örtü olan gece göğü belirdi. Ateşböcekleri nemli havada dans ediyordu ve uzakta bir gayzer patlayarak Fen Ormanı'nın kenarındaki ağaçları aydınlattı.

Karanlık ve engebeli arazide kayaların etrafından dolanırken, "Tam zamanında, Prenses," dedi. "Petalı getirdin mi?"

Kaşlarımı kaldırarak cebimi yokladım ve Ruhh'un beni karanlıkta sarayın arkasından geçen ateş hendeğine götürmesine izin verdim. Lavlar hendeğin kenarından akıyor, yakındaki deniz kayalıklarından yuvarlanarak kayaların içine yerleştirilmiş bir mağaranın parlayan ağzına iniyordu. Bir kayaya tutundum ve öne doğru eğildim, gördüklerimi anlamlandırmaya çalışırken gözlerimi kısarak karanlığa baktım.

"Hiç sorma," dedi Ruhh. "O mağarada neler olduğu hakkında ne kadar az şey bilersen o kadar iyi."

Tabii ki onun bu yorumu merakımı daha da artırdı ama mağaranın da beklemesi gerekiyordu. "Bana ne göstermek istiyordun?" diye sordum.

Ruhh yakınımaya süzüldü, parmaklarını saçlarımda gezdirirken nemli hava beni sarmaladı. "Orkide yaprağı tenine sürüldüğünde seni görünmez kılacak, tıpkı kundakçının pelerini gibi."

"Zehirli olduklarını sanıyordum." Ona gerçekten güvenmemeliydim. Yalan söylüyor olabilirdi ama söylediği doğruysa görünmezlik kullanışlı bir silahtı.

"Vyprin herkesin yaprakların tehlikeli olduğuna inanmasını istiyor. Eğer gerçek değerleri biliniyor olsaydı, ininde binlerce fae kemiği daha yığılmış olurdu."

"Bundan hoşlanacağını tahmin ediyorum."

"Hayır, o tembel ve zamanını uyuyarak geçirmeyi tercih ediyor. Söyle bana Zali, Arrowyn Ramiel'i hâlâ seviyor musun?"

Parmaklarım eklemlerim çatlayana kadar avuçlarımda içinde kıvrıldı. "Hayır," diye cevap verdim çenemi kaldırarak.

Lavdan üç yaratık oluşurken hendekte kıvılcımlar patladı, gözlerim kamaştı, yükselirken uzun uzuvlarının üzerinde alevler titriyordu. Çeneleri yüzüme yaklaştı ve vücutları tekrar ateş nehrine gömülüp kaybolmadan önce garip mırıltılar çıkardılar.

Ruhh kıkırdadı ve hendeğin üzerinden uçtu, taklalar atarak önümde durdu, çıplak ayak parmakları üzerinde durduğum kayaların birkaç santim üzerindeydi.

"Fae diyarlarında neydi onlar?" Çenem açık bir şekilde sordum.

"Khareek-yalan arayanlar. Onlar için oldukça açgözlüler ve sizinkileri çok beğendiler."

Oh. Utanç yanaklarımı haşladı. Ruhh'un sorusuna verdiğim cevap onları hendeğin yüzeyine mi çağırmıştı? Çünkü derinlerde bir yerde, aptal bir parçam hâlâ Arrow'u seviyordu -neredeyse ondan nefret ettiğim kadar.

"Bir yaprağın büyüğü ne kadar sürer?" Ben sordum.

"Bir yaprak... hm, çok uzun değil. Yaklaşık yarım saat, ama nasıl uyguladığınıza ve vücudunuzun tepkisine göre değişir. Elinizde sadece bir yaprak mı var?"

Bu soruya cevap vermem mümkün değil. Onun yerine, dikkat dağıtmak için kendi sorumu sorardım. "Sana neden güvenmeliyim, Ruhh?"

"Çünkü burada, Taln'da neyi başarmayı umduğunu biliyorum. Sana Arrow'un tutuklanmanı emrettiğini söylediler ve o zamandan beri onu öldürme düşüncesi seni tüketiyor."

Sertçe yutkundum ama hiçbir şey söylemedim.

Yakınıma eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Benim düşüncelerim de benzer şekilde meşgul. Savaş yaraları iyileşmeden Arrowyn Ramiel'in işini bitirebilirsin. Onun ölümüne sevinen sadece biz olmayız."

"Beni neden buraya getirdin? Bunu bana arenadan dönerken de söyleyebilirdin."

"Çünkü khareek yalanları ortaya çıkarıyor ve senin hâlâ Arrowyn'i öldürmek i s t e y i p istemediğini bilmem gerekiyor. *İstiyor musun, insan?*"

Dişlerimi sıkarak tutuklanmamın anısına odaklandım. Işık Diyarı çölünde beni karşılayan Melaya'nın sözlerine: *Mydorian'ın Gizli Şehri'nden Zali Omala, Fırtınalar ve Tüyler Kralı Arrowyn Ramiel'in emriyle tutuklusun.*

"Evet, hâlâ Fırtına Kralı'nı öldürmek istiyorum," diye cevap verdim dönüp ateş nehriyle yüzleşirken. Sakince akıyordu, yüzeyinde sadece küçük kıvılcımlar yüzüyordu.

"Doğru söylüyorsun," dedi Ruhh.

"Peki ya yalan söyleseydim?"

"Seni hendeğe iterdim."

"Acımasız," dedim, istemeyerek de olsa etkilenmiştim. "Taç yaprağını cildime sürersem bana herhangi bir zararı olur mu?"

"Yutmadığın sürece olmaz."

Hendeği kontrol ettim ve yüzeyinin hâlâ sakın olduğunu gördüm. "Güzel. Dürüst olduğun için teşekkür ederim," dedim.

"Bana teşekkür ederek nefesini boşa harcama. Bunun yerine kendini görünmez yap ve Arrowyn'i ziyaret et."

"Neden onu kendin öldürmüyorsun?" diye sordum.

"Yapabilseydim yapardım ama şu anki halimle bıçağı pek iyi kullanamıyorum."

"Yeterince adil. Onu nerede bulabilirim?"

"Kraliyet konukları sarayda genellikle nerede kalır?" dedi tatlı bir sesle. İçimi çektim. "Bu pek yardımcı olmadı."

"Onun yerini ifşa ettiğim için bana karşı bir büyü yapıldı. Melaya o güzel orkide yaprakları dışında her şeyi düşünüyor. Şimdi acele et, Zali. Bu gece Fırtına Kralı zayıf. Daha iyi bir fırsat bulamazsın."

Birinden emir almaktan nefret ederdim, hele ki ürkütücü bir hayalet kızıdan. Ama o haklıydı. Zaman çok önemliydi. İçine birkaç yaprak sıkıştırdığım bezi dikkatlice açtım, çiçeğin geri kalanı Ruhh'un onu benden almaya çalışması ihtimaline karşı odamda saklıydı.

"Bunu herhangi bir yere uygulayabilir miyim?" Avucumdaki kadifemsi taç yaprağına bakarak sordum.

"Evet, ama en iyi yer kalbinizin üstüdür ve iyice ovduğunuzdan emin olun."

Yaprağı tuniğimin altına sürdüm ve avucum koyu renkli sıvıyla yapış yapış oldu. Yavaşça nefes alarak bekledim, kalbim hızla çarpıyordu. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Sonra bir bulantı dalgası beni vurdu ve bunu hissettim - kanımda dolaşan büyüünün tatmin edici hissini.

Ben kadim elf ilahisini fısıldarken Ruhh güldü ve hayalet kızın görüş alanından kayboldu.

"Zali?" diye seslendi. "Reaver ilahisine ihtiyacın yok. Yapraklar kendi güçlerine sahipler."

Bunu biliyordum ama eski alışkanlıklardan vazgeçmek zordu.

Onu görmezden gelerek, ana girişe gelene kadar sarayın kavisli dış duvarlarını hızla geçtim. Dış merdivenlerden yukarı, üzerinde küçük kemikler ve alevler olan bir çift devasa siyah kapıya doğru koştum, yanlarındaki iki muhafız kurda benzeyen burunlarıyla havayı koklarken titriyordum.

Büyük fuayenin cilalı obsidyen zemininde şamdanlardan ve duvar apliklerinden yansıyan alevler parlıyor, baharatların ve kavrulmuş etin baş döndürücü karışımı havayı tatlandırıyordu. Hiç düşünmeden, ağız sulandıran kokunun izini takip ettim.

Sessizce ilerleyerek, beni sarayın derinliklerine götüren kıvrımlı koridorlar boyunca aceleyle ilerledim; bu koridorlar büyük ve ışık dolu koridorlardan dar ve karanlık koridorlara mantıksız ve nedensiz bir şekilde dönüşüyordu. Sarayın kendine ait bir iradesi vardı ve ilerlememi engellemek istiyordu.

Neyse ki kolay kolay ürkmedim.

Karanlık bir koridor aniden süslü bir fuayeye açıldı. Büyük, kalıplanmış siyah kapıların çatlaklarından müzik ve kahkahalar süzülüyor, yemek kokusu yoğunlaşıyordu. Gürültülü saray mensuplarıyla dolu bir ziyafet salonunun girişini bulmuştum. Midem guruladı ve taleplerini yerine getirecek zamanım olana kadar kibarca susmasını istedim.

Fuayenin diğer tarafında büyük, siyah mermerden bir merdiven, onun iki yanında da zarif kavisler çizerek yukarı doğru çıkan ve daha küçük kulelere açılan iki küçük kemik beyazı merdiven duruyordu. Azarn, Arrow'u aşağılayıp ona daha az prestijli bir yerde bir oda vermediyse, ziyaretçi bir kralın en büyük kulede uyuyacağını tahmin ederek ortadaki merdivenden hızla çıktım. Ki bu fazlasıyla mümkündü.

Merdivenlerin yarısında, siyah tuniklerin üzerine beyaz önlükler giymiş ve tıbbi malzemeler -katlanmış bandajlar ve parlak renkli sıvı dolu cam şişeler- taşıyan iki dişi cin sahanlıkta belirdi, sonra solumdaki koridorda ilerledi. Geçidin sonunda, üzerinde altın bir anka kuşu bulunan çift kapıdan geçerek gözden kaybolmalarını izledim.

Parmak uçlarımda kapıya doğru ilerledim ve kulağımı kapıya dayadım. Erkek sesleri mırıldanıyordu, tanımlanamayacak kadar kısıktı. Karşı duvarda asılı duran aynayı kontrol edip hâlâ görünmez olduğumdan emin olduktan sonra bekledim. Kan kulaklarıma hücum etti, ses Arrow'un yatak odası olduğunu umduğum yerdeki konuşmadan daha yüksekti.

Yaklaşık on dakika sonra, cin şifacılar odadan çıktılar. Yana doğru eğildim ve y a n ı m d a n geçip gittiler. Tekrar öne doğru süründüm ve

kapıyı dinledi ve diğer tarafta mırıldanılan sözleri anlamaya çalıştı.

Sesler yükseldi ve kalbim tekledi ve kaburgalarımın çarptı.

Onlar Arrow ve Kral Azarn'a aitti.

Doğru odayı bulmuştum ama keşke konuşmalarını deşifre edebilseydim. Parmaklarım kapı tokmağına doğru büküldü ama elimi hızla geri çektim.

Petalin etkisi her an geçebilirdi ve bu da Azarn'ın önünde felaket olurdu. Sabırlı olmalı ve o gidene kadar beklemeliydim.

Ve eğer odanın içine girmeyi başarırısam, Arrow'un önünde yeniden belirdiğimde, o tepki veremedi bıçağımla kalbinin derinliklerine saplamak için zamanım olacağını umuyordum. O zaman, sonunda, ölmüş olacaktı.

Acı içimi kemiriyordu ama kararlılığımı pekiştirerek nefes aldım. Arrow bugün ormanda ne söylemiş olursa olsun, hiçbir şey onunla ilk tanıştıgımda olduğu kişiyi değiştiremezdi.

Bir köle taciri. Gardiyanım. Beni kontrol etmeye çalışan erkek. Beni isteğim dışında tutan bir fae.

Ve bunun bedelini ödemek zorundaydı.

Chapter 15

Ok

"İnsanı yok edecek şey nedir?" Azarn volta atmayı bırakıp bir omzunu odamdaki oyma yatak direğine yaslayarak sordu. "Onu bir süre kafeste tuttuğuna göre, Arrowyn, onun ruhunu kırmanın anahtarını biliyor olmalısın."

Ağırlığımı şiltenin üzerinde kaydırarak usulca iç çektim ama göğsümden çıkan kendi bıçağımla yüzümü olabildiğince boş tuttum.

Kralın büyücüleri yarayı mühürleyerek yaşam gücümün dışarı sızmasını engellemişti ama Taln'ın şifacılarının yardımı olmadan bıçak güvenli bir şekilde çıkarılamazdı. Umarım bu lanet yüzyıl içinde gelirler. Azarn'ın onları beklerken ölmemi istediğini düşünmeye başlamıştım.

Kan kaybından zayıf düşmüş bir halde Ateş Kralı'na odaklanmaya çalışırken bir yandan da konuşmadan önce zihnimde umursamaz bir ses tonunun provasını yapıyordum. Leaf'in hayatı Azarn'ın onun kaderine kayıtsız kaldığıma inanmasına bağlıydı. Onu önemsemediğime. Ama hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamazdı.

"Neden onu yok etme ihtiyacı duydun?" diye sordum. "Birkaç saat önce onu oğlunuzun müstakbel gelini olarak ilan ettiğinizi duyduğumu sandım." Bu olay

sadece cesedimi çiğnediğinde ortaya çıkar, diye ekledim içimden. "Ben senin en sadık saraylılarını, demirci Gorbınvar'ı yok ettim, insanı değil. Ona olan takıntını anlamıyorum."

Ne yazık ki anlıyordum, çünkü onun tutkusunu tamamen paylaşıyordum. Ama onu mahvetmek yerine, Zali Omala'nın benim olmasını, her zaman güvende olmasını ve tüm diyarlarda, tüm varlıklar, fae veya insan tarafından böyle tanınmasını istiyordum.

Ben Işık Diyarı'nın hükümdarı, Altın Anlaşmalar'ın Yüce Lordu'ydum ve Azarn önemsiz bir hırsızdan başka bir şey değildi. Şüphesiz, galip gelecektim ve yakında Aldara'm özgür olacaktı.

Azarn yatağın direğini itti ve siyah ipek cüppesi arkasında havayı kırbaçlayarak yer halısı üzerinde ileri geri yürümeye devam etti. "Bu kız geleceğin kraliçesi," dedi. "*Kraliçe* terimini oldukça gevşek kullanıyorum elbette, çünkü diyarlarda yaşamış en aşağılık ırka mensup. Reaver kanı sayesinde altın ticareti üzerinde güç sahibi. Bu iğrenç yaratık sarayınızdaki kendi elçimi öldürmeye çalıştı! Zali Omala ve *halkı* ne kadar çabuk yok edilirse, tüm fae krallıkları için o kadar iyi olur. Coridon dahil."

Bundan çok şüpheliydim.

Aslında Azarn'ın asıl kastettiği, bir insan kızının üstünlüğü ele geçirmesine, altın ticareti üzerinde kendisinin sahip olabileceğinden daha fazla kontrole sahip olmasına dayanamayacağıydı. Neyse ki, diyarlardaki tüm krallıklar için, Leaf gücü elinde tutan bir zalim değildi. Kalbi ve niyeti iyiydi. Hatta yardımseverdi.

Ama ne olursa olsun, onun Mydorian'a geri dönmesine, reaverlar tarafından güvenli bir şekilde gizlenmesine, ne Azarn'ın ne de benim onu ele geçiremeyeceğimiz bir yere ihtiyacım vardı.

Amacım buydu. Onu kendim de dahil olmak üzere tüm fae'lerden kurtarmak. Leaf her şeyden çok özgür olmak istiyordu ve ben de ona bu hediye vermek için her şeyi yapardım. Ama içten içe, onu Mydorian'da bırakma zamanı geldiğinde, onu bırakacak gücü asla bulamayacağımı biliyordum. O benim tek kötü alışkanlığım, ölümcül bağımlılığım. Ondan asla vazgeçemezdim.

Eğer bu beni ikiyüzlü, pislik ya da her ikisi birden yapıyorsa, öyle olsun. Bu unvanı memnuniyetle taşıyım.

"Görünüşe göre Dünya Prensesi, küçücük bir kız parçası, derinizin altına girmiş," dedim titreyerek ve yatak çarşafını göğsümden çıkan bıçağın hemen altına kadar çekerek.

"Yağmacılarla aynı safta yer alıyor, damarlarındaki kanla onlarla akraba. O kanın toprağı ıslattığını ve altın ticaretinin kontrolünün sadece Fae krallıklarına geri döndüğünü görmeyi tercih ederim." Yanakları kızarıırken Ateş Kralı'nın omuzlarını bir kahkaha sarstı. "Elbette *sana* geri dönmesini kastediyorum, Arrowyn. Ve ben her zaman çabalarını destekleyerek senin yanında olacağım."

Azarn'ın dudaklarından dökülen yalanların sayısını unutarak, tiksinti dolu bir küçümsemeyi bastırmaya çalıştım.

Azarn'ın hayalleri basit, açık ama ulaşılması imkansızdı. Bir gün Coridon'u kontrol etmeyi umuyordu. Ya da en azından Auron Kanara'yı. Ama tüyleri olmadan, kundakçıların kanı altına dönüşemezdi. Ve Güneş Diyarı topraklarını ilhak etse bile, kuşları hayatta tutmak için yıldırım büyüüne ihtiyacı olacaktı, hem de çok fazla. *Bunun* için de benim işbirliğime ihtiyacı vardı.

Azarn'ın eli kolu bağılıydı ama açgözlülük gözünü kör etmişti.

Yıllar boyunca Güneş Diyarı, üzerinde yasadışı deneyler yapmak için krallığımdan hem kanaraları hem de yıldırım dokumacılarını çaldı. Ancak kendisi de güçlü bir şimşek kullanıcısı olan hain Esen bile benim varlığım olmadan birçok kuşu uzun süre hayatta tutamazdı.

Yıldırım dokumacılarının büyüünü tek başıma kaynağa bağladım. Ve daha da önemlisi, Auryinnia'nın Zareen'iyile olan bağım sayesinde kaynak bendim.

Coridon'un kundakçı elflerle yaptığı anlaşma sadece gücü elinde tutmanın değil, diyarlardaki dengeyi korumanın da anahtarıydı. Kundakçılar kendi başlarına yıldırım yaratamazlardı ama Zareen her yeni Fırtına Kralı'na taç giydiğı gün kanatlarını takarak ona büyü aktarma gücü verdiğinde, o da tüm Işık Diyarı fae'lerinin gücünü artırırdı. Hiçbiri yıldırım dokumacılarından daha önemli değildi.

Eğer Yıldız Diyarı'ndaki hâkimiyetin gerçek ölçüsü bir fae'nin kontrol ettiğı altın miktarıysa, o zaman Zareen en güçlü varlıktı. Azarn ya bu ebedi gerçekten habersizdi ya da bunu sadece bir söylenti olarak görmezden gelmeyi seçmişti.

Onu daha çok kandır.

Leaf'in ölümcül dokunuşuyla beni onurlandırdığı son yer olan bıçağın kabzasını dikkatle kavrayarak bana olan inançsızlığının acısıyla nefes aldım ve Azarn'a tekrar hitap ettim. "Madem insanlardan bu kadar nefret ediyorsun, neden kardeşiyle uğraşıyorsun? O türün en kötüsüydü, kibirli ve zayıf, sonunun şiirsel adaletini hak eden güvenilmez bir aptal. Kendi ikiz kardeşi tarafından öldürüldü."

İkizler deyince Azarn'ın yüzü kızardı. Melaya ve Nukala'yı düşündüm ve onları hatırlamanın Ateş Kralı'nı bir nedenle rahatsız edip etmediğini merak ettim.

Elini küçümser bir hareketle salladı. "Quin Omala manipüle edilmesi kolay, altın bağımlısı bir morundu."

Çenemi kaşırken kirli sakalım törpülendi ve Aldara'mı zayıflatmak için seçenekleri düşünüyormuş gibi yaptım. Ateş Kralı'na ne söylersem söyleyeyim kulağa makul ve ikna edici gelmesi gerekiyordu.

"Soruna cevap olarak, Azarn, insan her şeyden önce aşılanmaktan nefret eder. Güçsüz hissetmekten. Eğer ondan beslenirsem, onu yavaş yavaş tüketebilir, iradesini zayıflatabilir ve ihtiyaçlarınıza uygun hale getirebilirim."

Azarn'ın kaşları ilgiyle kalktı. "Böyle bir olayı haklı çıkaracak ne olabilir? Karımın planlarımızdan haberdar olmamasını tercih ederim."

"Estella'ya yaralarımın tamamen iyileşmesi için Aldara'mdan her gün beslenmem gerektiğini söyle. Gerekirse, bazen günde iki kez. Yine de mümkün olduğunca seyrek beslenmek için elimden geleni yapacağım. Bu süreç... tatsız."

"O zaman neden en başta onu işaretlediniz?"

"Onu burada, Taln'da tutmanızın sebebi de aynı. Zareen'le olan kan bağı sayesinde altının kontrolünü elinde tutmak için."

"Seni öldürmeye çalıştığına göre, Arrowyn, savaşmadan boyun eğeceğini sanmıyorum."

Küçük insanımın zorlu kararlılığını neyin erittiğini hatırlayarak-
Şehvet. Bunu yapmasını sağladım.

Azarn'a kayıtsız bir omuz silkme hareketi yaptım ve bir sonraki sözlerimin vereceği acıya karşı dişlerimi sıktım. "Onun şu anki efendisi sensin, bu yüzden ona itaat etmesini emret."

Ateş Kralı'nın alevlerden tacı dalgalandı, neredeyse püskürerek sandalyeye yığıldı ve başının arkasını koltuk başlığına vurdu. "Peki. Kâtiplerime kararnameyi yazdıracağım. Devam edin ve ona istediğinizi yapın. Ya da en azından yapman gerekeni yap. İstersen onu kır. Büyücülerim onu tekrar bir araya getirebilir. Olmazsa, sen ve ben yaşayan tüm reaverları köleleştireceğiz ve sonra altın ticareti karını ikimize de uygun olduğu sürece paylaşacağız."

Paylaşmak mı? Ne saçmalık. Azarn benimle tek bir altın tüy bile paylaşmayı planlamamıştı. Yaprak sadece beni kontrol etmek için onu kullanmayı umduğu için hayattaydı. Her ne kadar aksini dilersem de, Ateş Kralı tamamen aptal değildi. Bu oyunu dikkatli oynamalı ve onun benim için hiçbir şey ifade etmediğine onu ikna etmeliydim.

"Elbette, *ziyaretleriniz*... muhafızlarım tarafından denetlenmeli ve söylediğiniz her şeyi duyacaklar. Dikkatli ilerleyin, olur mu?"

Bunu aşmak için çok iyi bir yolum olduğunu fark etmemesi aptallıktı. Güldüm. "Çok güvensizsin."

"Beni suçlayabilir misin, Fırtına Kralı?"

Haklıydı. "Hayır. Yerinde olsam ben de aynısını yapardım. Muhafızlarınızın katılması da umurumda değil. Onun daha fazla aşağılanması neden olacaklar, bu da benim için sadece süreci geliştirecek. Başkalarının önünde performans sergilemeyi umursamıyorum."

Kapı çalındı, ardından Azarn'ın havlayarak yaptığı davet üzerine iki şifacı odama girdi. Omuzlarında yılan gibi kıvrılan ateşten sarmal örgüleri olan uzun boylu dişi cinler hiç konuşmadan bıçağı göğsümden çıkarıp yarayı büyümlü ipliklerle dikmeye başladılar.

On dakika kadar sürdü ve Azarn onların her hareketini izledi, muhtemelen işlem sırasında ölmem için dua ediyordu.

Şifacıların çalışması beni anında yeniden şarj etti ve iyileştirdi, ama ateş fae'lerinin yararı için başka türlü davrandım. Beni ne kadar hafife alırlarsa o kadar iyiydi.

Azarn kısa bir süre sonra bana iyi geceler dileyerek ayrıldı ve beni bugün Yaprak'la olan savaşımın her anını yeniden yaşamaya bıraktı. Ona tekrar yakın olmak beni coşkuyla doldurmuştu ama aynı zamanda bana güvenmediğini ve artık beni sevmediğini iddia ettiğini fark etmek de çok sinir bozucuydu.

Ama kesin olan bir şey vardı; o hâlâ beni istiyordu. Hem de fena halde. Arzusunun parfümü baş döndürücü, uyuşturucu dozlarda teninden yayılıyordu.

Fen Ormanı'ndayken benden herhangi bir şey yapmamı isteseydi, ne olursa olsun, dizlerimin üzerine çöker ve kendimi onun hizmetkârı ilan ederdim.

Başımı yastığa vurarak inledim, kanım Leaf yakınımdayken olduğu gibi damarlarımda yanıyordu. Büyümüş gözbebeklerinin, zümrüt yeşili gözbebeklerini yutan siyahın ve onu ağaca hapsettiğimde kalp atışlarının düzensiz atışının görüntüleri beni çıldırtıyordu.

Onun güvende olmasına ihtiyacım vardı. Tehlikeden kurtulana kadar rahat etmeyecektim. İşin sırrı, umurumdaymış gibi görünmeden bunu başarmaktı.

Düşüncelerim karanlığa gömüldü, Leaf için duyduğum korku tüm uzuvlarımı titretti. O şimdi neredeydi? Güvende miydi? Azarn'ın olaylarını kazandığına göre Ateş Divanı ona ne gibi dehşetler yaşatacaktı? Ve lanet olası Bakhur ondan uzak dursa iyi olurdu, yoksa o lanet olası kafasını boynundan koparırdım.

Ani bir şimşek çakması gibi, gliflerim Yaprak yakınımdayken olduğu

gibi aktive oldu ve yandı. Acaba...?

Hayır, mümkün değil, ama yine de donup kaldım ve usulca, sessizce nefes aldım, gölgeleri izledim ve bekledim. Havanın tenimin üzerinde cıtırdadığını, cızırdadığını ve vızıldadığını hissediyordum.

Kapı yavaşça aralandı, sadece küçük bir insanın aradan geçebileceği kadar genişti. Yaprak büyüklüğünde bir boşluk.

Pencerenin dışında bir ateş gayzeri patladı, ılık odayı kıızıla boyadı. Aldara'm dokunacak kadar yakınima geldiğinde kanım aynı şekilde uğulduyordu.

Şok kalbimi kaburgalarımın vurdu. "Yaprak?" Ağırılığımı dirseklerime verirken mırıldandım, sonra yataktan çıktım. Yavaşça topuklarımın üzerinde döndüm, gözlerim kocaman açılmıştı ve tenim farkındalıkla karıncalanıyordu.

Yaprak buradaydı.

Onu hissedebiliyordum.

Ama nasıl? Melaya'nın bloğu yerindeyken nasıl oldu da Reaver'ın pelerini aktive etti?

Odayı tararken olağandışı bir şey görmedim, sonra aniden bıçağım komodinden kayboldu. Onu eline almıştı, pelerini görünen şeklini emiyordu.

Parmak eklemlerimi kırdım ve damarlarımdan sakinleşmeyi diledim. Sonra yavaşça nefes alarak odanın kemerli penceresine doğru yürüdüm ve taş çerçeveye yaslanarak ateş fae'lerinin krallığına baktım. Kadim yıldızlar siyah gökyüzünde parıltıyor, aşağıdaki karanlık şehrin titreyen meşaleleri ve patlayan tek tük ateş gayzerleriyle bölünüyordu.

Kalp atışlarını sayarak bir hamle yapmasını

bekledim. Bir. İki. İki. Üç. Sonra dört, beş ve altı.

Yine de bir şey olmadı.

Ona kadar saydığımında bunu hissettim, havada bir rahatsızlık, insanımın kokusu zirve yaptı - şimdi biraz farklıydı. Tatlı elmaların ve gece yarısı açan auron güllerinin notaları daha koyu bir şeyle renklenmişti. Biraz acı. Korku. Öfke. Çaresizlik.

Etrafımda dönerek, körü körüne uzandım ve bileğine yapıştım, *sertçe*, böylece canı acıyacak ve onu küçük sinsi izlerinde durduracaktı.

Tısladı ve bir kolumu ona doladım, bıçağın kabzasını ararken vücudunu kendime bastırdım, onu yakaladım, o bana karşı kapana kısılmış, kırılmamış bir kısırak gibi çırpınırken yere fırlattım.

Onu duvara yasladım, avuçlarım yüzüne değene kadar ellerimi kıvrımlarının tanıdık cennetinde gezdirdim. "Keşke seni görebilseydim, küçük

Yaprak, bu an mükemmel olurdu," diye fısıldadım. "Bunun yerine, kalbimi hüzün dolduruyor."

Bir acı şimşegi çaktı ve bir küfür savurdum, bedenim acıya karşı sarsıldı.

"Zavallı Arrow. Dizimin kasığına vurduğunu göremediğin için üzgün müsün?" diye hırladı.

"Herhangi bir parçanızın bana dokunduğunu görmeyi çok isterim."

Yaprak yumuşaklığındaki dudaklarını yakalayarak nemli sıcaklığına bastırdım ve onu öptüm. İçimde binlerce fırtınanın gücü dolaşıyormuş gibi bedenim titredi. Bana doğru açıldı, iç çekti ve sonra, altın beni kurtardı, dokunuşumu özlemiş gibi inledi. *Beni* özlemişti.

Her umutsuz öpücükte görünmezlik pelerini titriyor ve vücudunun bazı kısımları görünür hale geliyordu. Bu gece, alevlerle işlenmiş siyah bir tunik ve bir Ateş Sarayı pelerini giymişti. *Benim pelerinimi* değil. Mydorian'dan ayrılmadan önce ona verdiğim pelerin değil.

Yanaklarının alaca tepelerinde güve kanatları gibi çırpınan kirpiklerine, sağlıklı parlayan teninin parlaklığına bir an gözüm takıldı. Onu Mydorian ormanında bıraktığım o korkunç günde daha solgundu.

Onu çok istemiştim. Onu yanımda götürmeyi çok istemiştim. Gitmesine asla izin vermemek için. Ama kalbimin arzularını takip etmek yerine, ihtiyatlı sesleri dinlemiştim-Raiden ve Sayeeda'm.

Göğsümden bir inilti koptu, o kadar yüksekti ki neredeyse dur komutunu kaçırıyordum. Neredeyse beni öldürecek olmasına rağmen geri adım attım, pelerini arızalı bir cazibe gibi açılıp kapanırken hala omuzlarını kavırıyordum.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

"Görünmezlik etkisini yitiriyor. Biri beni burada bulmadan önce gitmeliyim."

Yıpranmak mı? Bunu ifade etmek için garip bir yoldu.

Başparmaklarım köprücük kemiğinin üzerinde kıpırdanırken başımı salladım, parmaklarım daha sıkı kıvrıldı. "Muhtemelen en iyisi bu."

"Arrow, beni bir Mydorian orman pitonu gibi sıkımayı bırak. Bırak beni. Başka bir gece geri gelip seni öldürmek için üçüncü bir girişimde bulunacağım."

"Üçüncü mü? Senin sayının daha fazla olduğuna eminim." Ona alaycı bir gülümseme verdim ve kendimi geriye doğru bir adım daha atmaya zorladım. "O halde beni hâlâ hayatta bulduğunuz için hayal kırıklığına uğramış olmalısınız."

"Evet. Göğsüne saplanan bir bıçağın seni öldüremeyeceğini öğrenmek de üzücü."

"Mm. Korkarım kalbe vurmalı. Tam ortasından. Ve çok *derin*. Bu görev için tüm gücünüzü kullanmanız gerekecek."

Kapıya doğru yürüdü ve açtı, sonra ben merhamet dileyen bir yakarışla onun adını söylerken omzunun üzerinden baktı. "Yaprak, bir dakika bekle. Lütfen. Sen iyi misin? Sana zarar verdiler mi?"

Yeşil gözler şaşkınlık ya da kızgınlıkla açıldı. "Ben iyiyim."

"O zaman beni yarın gece odanızda bekleyin," dedim, yüz hatlarında düşmanlıktan başka bir şey görmeyi umarak.

"Neden?" diye sordu, kaşlarını daha da çatarak.

Bıçağı göğsüme sapladığı zamankinden daha kötü bir acı içimi parçaladı.

"Neden? Çünkü sana *yardım* etmeye çalışıyorum. Lütfen, beni dinle.

"Söylediğin tek bir kelimeye daha asla inanmayacağım, Arrow," dedi, kapı

tıklayarak kapattığında, o lanet şeyi suratıma çarpmış da olabilirdi.

Yatağa yığıldım, dirseklerimi dizlerime dayadım ve sıkılı yumruklarımın kana bulanmış saçlarımı çekiştirdim.

Neden? Neden bu kadar inatçı olmak zorundaydı?

Boynumu kırarak yataktan kalktım ve üç bardak su içtim. Sonra hiç vakit kaybetmeden giyindim ve Raiden ile Zaret'in içmeyi tercih ettiği Taln'ın üç meyhanesinden daha küçük olanına koştum.

Onları hazırlamalıydım, insanımın hâlâ düşmanca ve inançsız olduğu konusunda onları uyarmalıydım.

Ve felakete doğru koşmak üzere.

Chapter 16

Yaprak

Ertesi gün erkenden yataktan fırladım ve yeni keşfettiğim özgürlüğümün tadını çıkarmak için Taln'ın, kayrak grisi bir gökyüzünün altında çimenli bir yamaçtan aşağıya doğru inen, havası yemek dumanı ve baharatlarla dolu, başıboş pazar bölgesini keşfe çıktım.

Sabahı pazar tezgahlarındaki malları inceleyerek, Buz Diyarı'ndan gelen kukuletalı tüccarları, demircileri, cam üfleyicilerini ve fırıncıları sorularla rahatsız ederek, büyüğü ıvır zıvırlarına ve yenilebilir lezzetlerine - büyüğü kılıçlar, ateş rünleri, muskalar, iksirler ve sağlık iksirleri - ilgi gösteriyormuş gibi yaparak geçirdim.

Amacım yeni edindiğim takı eşyam, iğrenç mergelyn halhal hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek ve tozlu lanet şeyden bir an önce kurtulmaktı.

Kırışmış, uzun saçlı, deri giysili savaşçılar kalabalığının arasında dolaşıyor, bazıları silah satın alıyor, diğerleri ise kasaba değirmeninin etrafına yerleştirilmiş kabaca yontulmuş masalardaki büyük tankerlerden bira içiyordu.

Yakınlardaki bir tabureye tüneyip kulak misafiri oldum ve sonunda avlanma taktikleri ve en iyi yatak odası uygulamaları hakkındaki konuşmalarını şu şekilde sonlandırdılar

ortaklarına ılık attırmak bana pek yardımcı olmadı. İkimi bitirir bitirmez, kapüşonumu yüzümün altında tuttum ve yanlarından geçip gittim.

Pazarın en dibinde, yamacın içine yerleştirilmiş sığ bir mağaranın duvarlarına yerleştirilmiş yirmi kadar kafes buldum. İleri, sarayda kraliyet ailesi gibi dolaşan ve mücevherli tasmalar takan kedilerin boyutlarında ejderha benzeri yaratıklarla doluydu.

Kafesteki ejderhaların acınası miyavlamaları yüreğimi sızlattı ve onları serbest bırakmayı ne kadar çok istesem de yapamadım. Bunu yapmanın beni tekrar kuleye hapsedeceğini biliyordum.

Ya da daha kötüsü.

Karnım guruldayınca tepedeki yiyecek tezgâhlarına geri döndüm ve Esen'in bu sabah bana verdiği altın tüyü kullanarak öğle yemeğİ için bir kâse baharatlı çorba ve yapışkan bir börek aldım. Fae'lerin arasına karışarak bir tavernanın önündeki kalabalık masaya oturdum ve Taln'ın meşhur ejderha binicilerinin güneş doğduğundan beri gökyüzünde ikinci turlarını atmalarını izlerken yemek yedim.

Pastanın son balını parmaklarımdan yalarken, Raiden'in bir tüccarla pazarlık yaptığını gördüm. Uzun raylara asılı giysi sıralarının arasından süzıldüm ve onun parlayan siyah incilerle çerçevenlenmiş, gözyaşı şeklinde tek bir yakutu olan altın bir kolye almasını izledim. Çok güzeldi, insanın sevgilisine verdiği türden bir mücevherdi. Raiden'in bunu tam olarak kimin için aldığını bildiğim için kendi kendime gülümsedim: Arrow'un altın Sayeeda'sı.

İçimi bir hü­zün dalgası kapladı. Ari'yi çok özlemiştim.

Bu çarpık yalanlar mahkemesinde yanımda olması için neredeyse her şeyimi verirdim ve Raiden'in da aynı şekilde hissettiğinden emindim.

Arrow'un siyah saçlı muhafızını, bulmayı umduğum kişiye, altı gün önce Fırtına Mahkemesi maiyetiyle gelen insan gencine rastlayana kadar siyah duvarlı sokaklarda ve ara sokaklarda takip ettim.

Ormanda Arrow, Zaret'in burada olduğundan bahsetmiş ve onu bulmamı tavsiye etmişti. Ama bu gerçekten Grendal'ın oğlu olabilir miydi? Altın yağmacılarının kampında yaşamış bir insanın, türümüzden nefret ettiğini sık sık ve yüksek sesle ilan eden bir fae kralıyla seyahat etmesi hiç mantıklı değildi.

Erkekler dostça sohbet etti, Raiden Ari'nin kolyesinin güvenle saklandığı ceketinin cebini okşarken güldü, sonra çocuğun omzunu sıvazladı ve tek başına tepeden saraya doğru ilerlemeye devam etti.

Hiç vakit kaybetmeden fae gruplarının arasından sıyrılıp genç adamın önüne çıktım. "Merhaba," dedim ve selamlamak için elimi uzattım. "Bu güzel

sonunda Taln'da başka bir insanla tanıştım."

Koyu teninde gri bir ton belirdi. "Prenses," diye kekeledi, bana derin bir selam verdi ve uzattığım elimi görmezden geldi. Belirgin bir rahatsızlık içinde bakışlarını pazar tezgâhlarına, yere ve nihayet tekrar yüzüme çevirdi. "Size nasıl... yardımcı olabilirim?"

"Elimi sıkarak ve bana adını söyleyerek başlayabilirsin."

Utangaçlık nöbetinden kurtulup elimi tuttuğunda göğsünde kahkahalar gümbürdüyordu. "Arrow beni kör olduğun konusunda uyarmıştı," diyerek beni kalabalığın arasından geçirdi ve deniz kenarındaki küçük ateş bahçelerinden birine doğru götürdü.

Lanet olası Arrow. Neden herkesin konuştuğu tek şey oydu ve daha da kötüsü benim düşünebildiğim tek şey oydu? Dün gece paylaştığımız öpücüğü, onun dokunuşuyla nasıl eridiğimi hatırladığımda kendimden iğrenme damarlarımda dolaştı. Titreyerek aldığım üç nefeste, kırık kalbimin etrafındaki duvarlar yıkılmıştı ve tek istediğim bana tekrar Aldara'm demesiydi. Sadece onun.

Ve bana *onun* olduğumu, başkasının olmadığını söyle.

Kuşlar tam tepemde daireler çizerek zalim çığlıklarıyla benimle alay ederken martıların yüksek sesli gaklamaları beni yumuşak, arayan dudaklar ve erimiş gümüş gözlerin hayalinden uyandırdı.

Çocuk boğazını temizledi. "Senin hakkında söylenenlerin doğru olmasına sevindim.

Belki ben de aynı şekilde konuşursam beni affedersiniz."

Gülümsedim. "Açık sözlülüğü takdir ediyorum," diye itiraf ettim kalın kaşları ve yüzünün güçlü kemikleri etrafında kıvrılan koyu renk saçlarıyla çerçevelenmiş berrak gri gözlerini incelerken. "Fae'lerin sürekli sırlarının etrafında konuşmalarından, nadiren sadede gelmelerinden bıktım. Cesurca konuşun. Bu canlandırıcı bir değişiklik olacak."

"Ben Grendal'ın oğlu Zaret. Senin hakkında çok şey duydum."

"Zaret? Gerçekten sensin, değil mi? Annenin gri gözlerini almışsın." Parmaklarım elmacık kemiğini sıyırdı. "Arrow burada olduğunu söyledi, ben de doğru olduğunu umdum. Ama tüm bu olanlardan sonra, Fırtına Kralı'nın söylediği tek bir kelimeye bile güvenmek zor artık."

Yüzünde Grendal'ın muzip gülümsemesine o kadar benzeyen bir sırıtış belirdi ki, onun annesi olduğuna hiç şüphe duymadım.

"Benimle oturur musun?" diye sordu, ateş gayzerlerinin bulunduğu bir alana bakan düz bir kayanın üzerine tüneyerek.

Yanına yerleştim ve elini tutup sıktım. "Annene olanlar yüzünden beni hor mu görüyorsun, Zaret?"

Kaşlarını çattı. "Hiç de değil. Sayeeda, Ildri ve Arrow, hepsi annemin çay bahçesinde öldüğü gün neler olduğunu anlattı. Annem beni bir bağımlılık hayatından kurtarmak umuduyla aptalca bir şey yaptı. Ama bunu yaparken, tek gerçek dostu olan sana ihanet etti. Altın ticareti onun ölümünün gerçek sebebiydi."

"Evet, ve bu Arrow'un hatası. Onun sarayı hizmetkârlarına vahşice davranıyor, onları kontrol etmek için serum bağımlısı olmalarına izin veriyor."

"Sen gittiğinden beri Coridon'da çok şey değişti. Hizmetkârlar artık serum bileziği takmıyor. Ve akıncılara katılmayacaklarına yemin ettikleri sürece, ücretin en iyi olduğu sarayda veya madenlerde çalışmak istemiyorlarsa şehri terk etmekte özgürler. Ama çoğu kalıyor, çalışmaktan ve rahat yaşamaktan memnun."

Bir an için, bir gayzerin patlayıp çimenlik bir alana kıvılcımlar püskürtmesini izlerken hiçbir şey söylemedim. Bir fae elinde bir kovayla belirdi ve etrafta koşturarak yangınları söndürdü.

"Bana Arrow'un seni bulduğunu, seninle *arkadaş* olduğunu ve birkaç hafta içinde Işık Diyarı'nın köle ticaretini ortadan kaldırdığını mı söylüyorsun? Buna inanmamı bekleyemezsin."

"Evet, Zali, yaptı. Ve sana söylemeliyim ki bunların hepsi-"

Kaburgalarına dirsek atarak sözünü kestim, hafif esinti tepeye doğru hırıltılı bir ses taşıyordu. "Burada neyimiz varmış?" diye alay etti ses. "Ateş ve Alevler Sarayı'nda bir insan ayaklanması mı?"

Omzumun üzerinden baktım ve Prens Bakhur'un kendini beğenmiş, bok yiyen sırtışıyla bize doğru geldiğini gördüm.

Zaret'in elini bırakarak kendi elimi kalçama sildim ve gülümsemeye zorladım. "Bize katıl, Bakhur. Biz de tam Kral Arrowyn'in nasıl bir pislik olduğunu tartışıyorduk."

"En sevdiğim konu." Bakhur Zaret'e döndü ve hırladı. "Git buradan, insan. Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan çabuk yap."

Zaret acele etmeden ayağa kalktı ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi uzaklaştı. Rahat kibri bana Fırtına Kralı'nı hatırlattı, Zaret'in çok dikkat ettiği bariz bir rol modeldi.

Pelerinini yukarı sıyıran Bakhur yanıma oturdu. "Babam insanlarla arkadaşlık ettiğini duymaktan hoşlanmazdı."

"Neden olmasın? Ben de insanım. Kendi türümle konuşmayı rahatlatıcı buluyorum."

"Kral Azarn senin rahatına pek önem vermiyor."

Tahminimce oğlu da öyle.

Bakhur mergelyn halhalıma başını salladı. "Bu cihaz hakkında pek çok söylenti duydum. Bunlardan ısrarcı olanı Melaya'nın konuşmalarınızdan parçalar duymasını sağlaması. Görünüşe göre, düzensiz ve güvenilmez, ancak insan çocukla veya Fırtına Mahkemesi üyeleriyle tekrar bir araya gelerseniz, sözleriniz bize geri dönebilir."

"Ateş Mahkemesi'nin arkadaşlar arasındaki zararsız bir sohbetten korktuğunu itiraf ederek beni şaşırtıyorsun, Bakhur."

"Yaptığın hiçbir şey zararsız değil, Zali."

İçime bir huzursuzluk yayıldı. Melaya gerçekten de mergelyn halhal aracılığıyla beni gözetliyor olabilir miydi? Şu andan itibaren, kime ne söylediğime azami dikkat göstermem gerekiyordu.

Botlarımı kayaya dikip dizlerimi göğsüme çekerek ağır bir iç geçirdim. "Her neyse, *Melaya şöyle Melaya böyle* laflarını duymaktan bıktım. Kardeşi Nukala hakkında kimse konuşmuyor ama baban ona çok düşkün görünüyor. Onun hikâyesi nedir?"

Nukala'dan bahsedilince Ateş Prensi'nin teni bembeyaz oldu. "Nukala'dan bahsedilmiyor çünkü o sıkıcı biri. İşe yaramaz, güçsüz bir ateş büyücüsü."

"Ama neyse ki güzel bir tane," dedim, gülümsemeye zorlayarak ve Bakhur'un doğruyu söyleyip söylemediğini merak ederek. Kral neden zayıf ve iktidarsız bir büyücüye yaltaklınsındı ki? Kral Nukala'ya deli gibi aşık olmadıkça, bu hiç mantıklı değildi.

Ayağa kalktığımda Bakhur bileğimi kavradı ve beni yerimde tuttu. "Bu akşam salondaki yemeği atla ve onun yerine benim özel bacchanal'ıma katıl. Pişman olmayacaksın, Zali. Fırtına Kralı hakkında nefesinizi kesecek hikâyeler anlatabilirim. On yıllar boyunca sayısız kadının ölümüne sebep olan bir fae ile kıyaslandığında beni bir fare olarak göreceksin."

Arrow tacını sadece son iki yıldır giyiyordu, bu yüzden Bakhur'un Kral Darian'la ilgili hikâyeleri oğluyla ilgili hikâyelerle karıştırdığından oldukça emindim.

"Bunu düşüneceğim," diye cevap verdim, sonra Bakhur'a veda ettim ve Zaret'i bulmak için aceleyle yola koyuldum.

Arrow hakkında benim bilmediğim şeyler biliyordu. Belki de Ateş Sarayı'na nasıl geldiğimi bile. Grendal'ın oğlundan her detayı öğrenmeliydim.

Fırtına Kralı'nın bir kötü adam mı yoksa şok edici bir şekilde aslında *benim kurtarıcım* mı olduğunu merak etmeden önce.

Kasabanın üç meyhanesini, ticaret dükkanlarını ve sarayın ortak alanlarını baştan aşağı aramama rağmen şansım yaver gitmedi. Fırtına Mahkemesi partisi hiçbir yerde bulunamamıştı. Yine de öğleden sonram tamamen boşa gitmedi çünkü mergelyn halhalının sınırlarını test etme fırsatını yakaladım.

Melaya'nın büyüleri sınırlarını geçip yürümeye ya da koşmaya çalıştığımda bayıldığımı anlamam uzun sürmedi. Kayalıkların altındaki çalkantılı denize belime kadar girmeyi göze aldığım bile zihnim karardı ve sanki görünmez bir güç alanı beni fırlatmış gibi siyah kumlu sahilde bilincimi yeniden kazandım.

Aynı şey ateş gayzeri alanının dibinde, ormanın kenarında ve yine şehir duvarının bir bölümünü tırmanırken, kalın, aşırı büyümüş sarmaşıkları bir merdiven gibi tırmanırken de oldu. Tavuk filetolarından oluşan bir masanın üzerinde uyandım, kanatlı bir kasap keskin pençelerini açmış bana bakıyordu.

Banyo yapma ihtiyacı içinde odama çekildim ve çaresizlik duygularımı bir kenara bırakmaya çalıştım. Yangın Mahkemesi'nden kaçmanın neredeyse imkânsız olduğunu keşfetmişim, bu yüzden evle ilgili anılarımı karıştırarak kendimi umutsuz durumumdan uzaklaştırmaya çalıştım. Ailemle, kardeşim Van'la geçirdiğim değerli zamanları hatırladım ama kalbimi kıran ve güven sorunumu on kat artıran ikizim Quin'i hatırlamadım.

Ve *asla Arrow olmadı*. Mydorian'a gitmemiş gibi davranmak için elimden geleni yaptım ve doğum hakkımı rehin alan gaspçıdan tacı geri kazanmama yardım ettim.

Fırtına Kralı'nın tüm görüntülerini zihnimden kovdum, onların yerine babamla oyun oynadığım ya da annemle avlandığım sahneleri koydum, çünkü onlara izin verirsem kendime çok zor bir soru sormam gerekecekti.

Neden Arrowyn Ramiel bana yardım etmek için bu kadar çok şey yaptıktan sonra beni başka bir diyara teslim etsin ki?

Aklımda kök salmadan önce bu düşüncüyü bastırdım ve kendime tüm fae'lerin yalancı olduğunu hatırlattım. Benim türümden nefret ediyorlardı. Ve Fırtına Kralı muhtemelen beni yok etmek için uzun bir oyun oynuyordu.

Neden?

Çünkü benim aracılığımla Mydorian'ı kontrol edebilir ve Dünya Diyarındaki meşru altın ticaretinden bir servet kazanabilir, servetini ve diğer diyarlardaki nihai gücünü artırabilirdi.

Benim deneyimlerime göre, açgözlölük neredeyse her seferinde sevginin önüne geçti.

Ve buna inanmak için tek yapmam gereken, son gittiğimden beri Coridon'da yapılan değişiklikleri Zaret'in uydurduğuna kendimi inandırmaktı.

Bu kolay olurdu.

Hiçbir şey olmasa bile, beni gelecekteki kalp kırıklıklarından koruyabileceğini düşündüğüm sanrılarima bağlı kalma konusunda yetenekliydim.

OceanofPDF.com

Chapter 17

Yaprak

Akşam yemeği için giyinirken, Bakhur'un küçük partisine katılma teklifini düşündüm.

Her ne kadar Arrow'u eleştirmekle geçecek bir akşam kulağa cazip gelse de, bir yemek masasının karşısında altın düşmanıma kaşlarını çatmak, Bakhur'un saatlerce onun hakkında sızlanmasını dinlemekten çok daha tatmin edici bir deneyim olacaktı.

Böylece doğru seçimi yaptığımdan emin olarak, kulemi sarayın geri kalanına bağlayan merdivenlerin dibinde sola döndüm ve Ateş Prensi ile kindar arkadaşlarını aramak yerine Büyük Salon'a doğru yol aldım.

Akşam yemeği sırasında, her zamanki gibi, salonda kaos hüküm sürüyordu. Ortam dumanlı ve karanlık, yemekler baharatlı, müzik ve kahkahalar gürültülüydü. Sayısız mangaldan ve yan duvardaki devasa şömineden yayılan sıcaklık alnımda sürekli boncuk boncuk ter birikmesine neden oluyordu. Ateş saraylıları sıcak şeyleri severdi.

Bakhur ve teyzesi Marcella yokken, Estella ve Azarn'ın arasındaki yüksek masaya oturdum, Arrow Ateş Kralı'nın sağındaydı ve Ruhh

onun yanında geziniyor.

Hayalet prenses Arrow'dan iddia ettiği kadar nefret ediyorsa, neden ona o hastalıklı tatlı sesiyle hitap ediyor ve soğuk parmaklarını sık sık saçlarında gezdiriyordu? Dişlerimi gıcırdatarak onlara bakmamaya yemin ettim, böylece yemeğimi kaybetmeden tadını çıkarabilecektim.

Baharatlı kök sebzeler ve kayısılardan oluşan toprak kaptaki güvecimi yerken şarabımı yudumladım ve Ruhh ile Arrow'un konuşmalarını duymamak için elimden geleni yaparak kraliçeye doğum yeri olan Kristal Diyar hakkında sorular yönelttim.

Estella sorularıma temkinli bir şekilde cevap verdi; ülkesi, güçleri ya da kaçmama nasıl yardımcı olabileceği hakkında çok az faydalı bilgi aktardı. Konuşurken yüz ifadesi temkinliydi, sanki Küllenmiş Ruhlar Arenası'nda yaptıklarını aniden açıklayabileceğimden şüpheleniyordu. Ve kocasına gerçekte kim olduğunu söyleyebilirdim - onun hayal bile edemeyeceği kadar güce sahip bir kraliçe.

Hâlâ müttefikim olduğunu umduğum bir kraliçe.

Yemekten sonra kral ayağa kalktı ve saray mensuplarına hitap etmek üzere kürsünün önünden çalımla geçti. "Bu gece özellikle hoş bir olay gerçekleşecek," dedi onlara. "Sizleri eğlendirmek için, hain bir ork ateşin üzerinde bilinci yerinde olduğu sürece dans edecek."

Bir ağız dolusu şarapla
boğuldum. Orion olmalı.

Akşam yemeğim midemde pıhtılaşırken kalbim düzensiz bir şekilde çarptı ve üç muhafız salona girdi. Kukuletalı bir mahkûmu, küçük bir ateşin yakılmakta olduğu zeminin ortasına sürüklerken zincirler şangırdıyordu. Melaya öne doğru süzüldü ve Orion'u ateşin üzerindeki büyük bir direğe bağlamak için kullandığı bir ipe ateş büyüü yaptı.

"Merak etme Zali," dedi Azarn. "Bu arkadaşının ölümü olmayacak. Ork için daha *ilginç* planlarımız var."

Kısa bir süre önce Işık Âleminden kaçmama yardım etmek için hayatını tehlikeye atan tek gözlü bir denizci umurumda değilmiş gibi Ateş Kralı'na başımı salladım. Ama hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamazdı. Orion'u nerede esir tuttuklarını öğrenmek için hiçbir çabadan kaçınmayacaktım. Bu geceden sonra, onu bağlarından kurtarmak için her şeyi yaparım.

Boğazımı temizleyerek şarap kadehimi yavaşça masaya bıraktım, midemdekileri kaybetmeden Orion'un işkencesine tanık olamayacağımı biliyordum. Bir an önce salondan çıkmalıyım.

"İzninizi isteyebilir miyim, Estella?" diye sordum. "Çok yorgunum ve Arrowyn'le dünkü kavgadan sonra hâlâ kendime gelemedim. Henüz başka bir *eğlence* izlemeye hazır olduğumu sanmıyorum." Eğlence kelimesinin etrafına tırnak işareti koydum ve kraliçe mavi gözlerinde kaynayan acıma duygusuyla gülümsedi.

"Elbette, Zali. Yakında konuşmalıyız. Uygun bir zamanda seni çağıracağım."

Müzisyenler jigi andıran neşeli bir müzik çalarken, Orion'un çektiği acıyı görmeye dayanamayarak başımı öne eğdim ve salonu terk ettim. Hepsi *benim yüzümden*.

Dolunayın ışıltısı altında, içimde yuvarlanan duygu karmaşasını yatıştırmak için çaresizce yangın hendeğinin yanından geçen rotayı izledim. Deniz kayalıklarının yakınında, okyanustan taze bir esinti esiyor ve Taln'ın kükürtlü tatlı havasını ormana doğru sürüklüyordu.

Kollarımı kavuşturarak derin bir nefes aldım. Kaptan Loligos ve adamları beni Dünya Diyarı askerlerine sattıktan sonra Orion'a ne olduğunu hep merak etmiştim. Artık biliyordum. Ve gerçekten bilmemeyi diledim.

Orion'la Gözyaşı Limanı'nda kısa bir süre için tanıştığımda, o zamanlar savunmasızdım, hiçbir anım yoktu, kim olduğumu bilmiyordum ve o bana çok nazik davranmış ve bana yardım etmek için hayatını tehlikeye atmıştı.

Ve şimdi, sırf Ari ondan bir iyilik istediği için, cesaretinin bedelini korkunç bir şekilde ödeyecekti.

Orion'u Taln'dan çıkarmanın bir yolunu bulmalıydım, bu benim asla özgür olamayacağım anlamına gelse bile. Ben rahat rahat otururken başkalarının bana yardım etmesini bekleyemezdim. Bu haksızlık olurdu. Haksızlık olurdu. Ve her zaman halkıma örnek olmaya çalıştım.

Dostluk ve sadakat hayatlarımızı riske atmaya değerdi.

İlk olarak, ateş fae'lerinin tutsaklarını nerede tuttuklarını bulmam çok önemliydi. Sonra Taln'ı iyi tanıyan birinden bir plan oluşturmak için yardıma ihtiyacım olacaktı. Ruhh, karşılığında değerli bir şey teklif edersem yardım ederdi, ama Arrow'u öldürmeyi başaramadığım için bana tekrar güveneceğinden şüpheliydim, bu da Estella'yı tek seçeneğim olarak bıraktı.

Hayalet kızın Fırtına Kralı yerine *benim* ölmemi istediğini düşünmeye başlamıştım, böylece onun etkileyici ama hain kaslarını kemikli ellerine almasının önünde hiçbir engel kalmayacaktı. Çoğunlukla onu aştığımı fark etmemiş miydi?

Kule odasına çıkan merdivenleri tırmanırken iç cebimi kontrol ettim ve orkide yapraklarının bulunduğu yumuşak bezi hissettim. Yedi tane kalmıştı ve

Benim için etkileri yaklaşık bir saat sürüyordu, bir orku hapisten kurtarmak ve onu Ateş Krallığı'ndan güvenli bir şekilde çıkarmak için yeterince uzun değildi. İki taç yaprağı kullanmanın görünmezlik süresini artırıp artırmayacağını merak ettim.

Orion'un durumuna duyduğum öfkeyle, kaslarım titreyene ve ter derimi kaplayana kadar gece egzersizlerimi yaptım, sonra Bakhur'un bana mergelyn halhaliyla ilgili söylediklerini düşünerek banyo yaptım.

Melaya'nın zaman zaman konuşmalarımı duyabildiği doğru muydu? Yoksa Bakhur beni Zaret'le plan yapmaktan vazgeçirmeye mi çalışıyordu? Ve eğer Melaya kulak misafiri olabiliyorsa, ne zaman dinlediğini anlamanın bir yolu var mıydı?

Doğru ipuçlarına dikkat ederseniz ince büyü bile tespit edilebilirdi. Bu yüzden şu andan itibaren, uzuvlarımın aniden karıncalanması, kulaklarımın çınlaması, saçlarımın çatırdaması veya açıklanamayan mide bulantısı gibi işaretler için tetikte olacaktım.

Zaret'le tekrar konuşmaya çok ihtiyacım vardı. Ben ayrıldığımdan beri Coridon'da olan her şeyi açıklayabilirdi. Arrow'un şehrin köle ticaretini sözde nasıl düzelttiğinin ayrıntılarını bana anlatırken, onunla ilgili tüm güzel anılarıma ihanet edip Güneş Diyarı'nın beni yakalamasına izin verdi.

İki yüzlü bir canavara aşık olmama nasıl izin vermiştim? Kalbimi paramparça etmekten çekinmeyen duygusuz bir fae'ye?

Dişlerimi temizledim ve saçımın uzun tarafını fırçaladım, her gün uzayan kırpılmış tarafı parmaklarımla taradım, tüm bu süre boyunca Melaya'nın Orion'un koridorda çok fazla acı çekmesine izin vermemesi için dua ettim.

Yatak örtülerini sıyırırken esnedim, kapının diğer tarafından üç kez yüksek sesle vuruldu ve ardından bir erkek sesi duyuldu. *Arrow'un* derin sesi. "Prenses, aç kapıyı."

Toz. Beni bu gece ziyaret edeceği konusunda uyarmıştı ama safça, sözlerini bir tehdit, beni korkutmaya yönelik bir girişim olarak algılamıştım, başka bir şey değil.

"Bir dakika bekle," dedim, bornozumu giydim, ipek çıplak kollarıma ve bacaklarıma karşı serindi. Kapıyı açtığımda çenem düştü.

İki iri yarı Ateş Mahkemesi muhafızı tarafından kuşatılmış olan Arrow, çözülmüş bir parşömeni iki parmağının arasında tutarak önümde itip kakıyordu. Parşömene dudak büktüm, sonra da kaşlarımı kaldırıp ona baktım.

Burnumun dibinde salladı. "Bu Azarn'dan imzalı bir emir. Okumalısın."

"Hiç havamda değilim." Bir esneme numarası daha yaptım ve kapıyı

ittim ama Arrow'un botu dışarı fırlayarak kapıyı açık tuttu.

"Daha uygun bir zamanda mı geleyim?" diye sordu alaycı bir ses tonuyla.

"Evet, lütfen. Bunun ne zaman olabileceğini düşünmeme izin verin..." Var olmayan programımı düşünüyormuş gibi çenemi sıvazladım. "*Hiçbir zamana* ne dersin?"

Küçük grup aceleyle odama girerken muhafızlardan biri parşömenin sorumluluğunu aldı ve sakallı fae yüksek sesle okumaya başlarken Arrow bana baktı.

"Kral Azarn Thrusheel'in emriyle, Işık Diyarı'nın hükümdarı Arrowyn Ramiel'e, kral iznini geri çekene kadar, dilerse günde iki kez işaretli Aldara'sının damarlarından yaşamı destekleyen kan alma izni verildi."

Kırık bir haykırıyla Arrow'un üzerine atıldım, yumruklarım sallanıyordu.

Muhafızların silahları arkamızda şakırdarken Arrow, "Ona dokunmayın," diye bağırdı.

Beni kollarının arasına aldı, yatağa fırlattı ve vücut ağırlığını kullanarak beni tuttu.

Kapana kısılmış bir kurt gibi çırpındım ama faydası olmadı. O çok güçlüydü.

Çok acımasız.

"Bu hiç adil değil," dedim, yumruğumla göğüs zırhına vururken pes etmeye en çok yaklaştığım andı. Bir hıçkırık yutarak nefesimi tuttum. "Erkeklerin oynadığı aptal oyunlarda bir piyon olmaktan bıktım."

"Anlaştık," dedi, şaşkınlık içimi titretirken dudakları zar zor kıpırdıyordu.

Anlaştık derken ne demek istedi?

Kesik kesik nefeslerimiz birleştiğinde kaşlarını çatarak bana baktı, yüzlerimiz rahat edemeyecek kadar yakındı. Tenindeki tüy kabartmaları koyu kızıldan altına dönüştü. Nabzım fırladı, Aldara işareti etimi yaktı ve kemiklerim yaz balı gibi eridi. Lanet olsun. Onun yakınlığının beni etkilemesinden nefret ediyordum.

Başımı çevirdim, şişmiş göz bebeklerimi ve tenimde kızaran arzusunun işaretlerini fark etmemesini umuyordum.

"Bana bak," diye homurdandı.

Başımı çevirdim ama bakışlarımı boğazındaki düzensiz nabza sabitledim.

"Yaprak."

"Bu benim adım değil."

"*Zali*, o zaman. Savaşmayı bırak. Neden bunu olması gerekenden daha zor hale getiriyorsun?"

"Bir zalim için sorması kolay bir soru. Boyun eğdirilen içinse cevap açıktır; *işleri zorlaştırmaktan* başka bir seçenek yoktur."

Sessizlik havada uğulduyor, odadaki tek ses hırıltılı nefes alış verişlerimizdi. Gardiyanlar şu anda ne halt ediyorlardı? Bekliyor, izliyor ve sırtıyor muydu? Bu aşağılanma dayanılmazdı.

Arrow'un başparmağı boynumu okşarken, sertliği karnıma bastırdı. Beni ısırma hazırlanırken yutkunduğunu, neredeyse ağzından salyalar aktığını duydum.

"Yapma bunu," diye fısıldadım. "Lütfen."

Dişleri etime batarken, dudakları boynumdaki uzun kası emerken, "Başka seçeneğim yok," diye usulca hırladı.

Damarımı yavaşça çekerken, boğazımdan acı ve coşku dolu bir çığlık koptu. "*Rahatla, küçük Yaprak. Sana zarar vermeyeceğim. Seni asla incitmem. Söz veriyorum.*"

Ne oluyor lan? Vücudum şok içinde sarsılırken düşündüm. Bir şekilde zihnimde mi konuşmuştu?

"*Seni duyabiliyorum, pervasız. Benden saklamak istediğin sırların varsa düşüncelerini koru. Aramızda akan kana konsantre ol ve sadece duymamı istediğin şeylere odaklan.*"

"*Bu hiçbir şey olmazdı. Neden bana bunu yapabileceğimizi söylemedin?*"

Boynuma doğru inledi ve çenemi sertçe kavradı. "*Çoğunlukla sadece beslenme sırasında işe yarıyor. Ama bundan nefret edeceğini biliyordum, istiladan. Ve seni önemseydiğim için... Bunu bastırdım.*"

"*Şimdi beni önemseydiğini iddia etmen çok zengin bir davranış.*"

"*Hiç durmadım. Sen, Zali, benim değerli mücevherimsin, ışığımın, ateşimsin, toprağımın ve buzumsun.*"

Damarımı daha derine çektii ve ben nefes nefese kaldım, kalçalarım onun sert uzunluğuna çarptı.

"Kıpırdama insan," dedi yüksek sesle, "yoksa boğazın parçalanacak."

Muhafızlar güldü, sesleri iyice eğlenmiş gibiydi.

Parmaklarım Arrow'un boynunun dibindeki saçlarına dolandı, sanki onu çekip koparacaktım gibi. Ama çekmedim. Sanki hayatım buna bağlıymış gibi onu yerinde tuttum.

Daha

yakın.

Daha

sıkı.

Sonsuza

kadar.

"*Beni Taln'a sattın,*" diye dikkatlice düşündüm, anlayabilmesi için her

kelimeye odaklandım. *"Her zaman benim için geleceğini söyledin. Bana söyledin ki*

birden fazla kez, Arrow. Ama sen gelmedin."

"Şşş, şimdi buradayım," diye yatıştırdı. "Başka söz yok. Bu oyun oynanmalı. Sana söylemek istediğim çok şey var ama zamanım yok. Hiç zamanım yok."

"Bana bir şey söyle," diye düşündüm, son bir yudum aldıktan sonra yaramı yaladı. "Gücün Taln'da çalışıyor mu?"

Sanki beni boğacakmış gibi boynumu daha sıkı kavradı, parmakları kaslarıma saplandı. "Hayır, korkarım öyle değil. Kanınız bana güç veriyor. Ormanda senden aldığım küçük bir miktar, Azarn'ın seni ziyaret etmeme izin vermesini sağlamak için üzerinde çok hafif bir büyü kullanmamı sağladı. Ama hiçbir kan miktarı Melaya'nın bloğu aracılığıyla fırtına büyüüne erişmeme yardımcı olmayacak. Ama endişelenme. Seni Taln'dan nasıl çıkaracağıma dair birkaç fikrim var."

"Ve onlar?"

"Başka bir günün konuşması. Şimdi kalk ve benden nefret ediyormuş gibi davran." "Bu zor olmamalı," dedim o yataktan kalkıp beni bırakırken.

onun yokluğunda titriyordu.

Muhafızların yararlanması için yüksek sesle, "Bunun için senden hep nefret edeceğim, Arrowyn Ramiel," dedim.

Yüzünü buruşturmasına ve üzerime hücum eden baş dönmesi dalgasına aldırmadan yataktan kaydım, sendeleyerek dolaba gittim ve pelerinimi çıkardım. Hayır, benim pelerinimi değil. Onun peleriniydi.

Hiçbir zaman gerçekten benim olmamıştı.

Kirli bir paçavraymış gibi parmağımdan sarkıttım. Tutulmamış bir söz. Solmuş bir kalp.

"Al şunu," dedim. "Bir daha asla benimde hissetmek istemiyorum."

Yüzü kızardı. "Ama o senin." Bir adım daha yaklaştı ve sesini acil bir fısıltıya düşürdü. "Lütfen."

"Al onu Fırtına Kralı, yoksa ateşe atarım." Pelerine baktı, ben de tutuşumu bıraktım ve yere düşmesine izin verdim.

Muhafızlar duyulabilir nefeslerle tısladılar. Ocakta mor alevler çıtırdıyordu. Dışarıda, yakındaki cırcır böceklerinin ritmik cıvıltıları, dalgaların kayalıklara hafifçe çarpmasından duyulabiliyordu.

Arrow yumuşak bir iç çekişle pelerini aldı ve kapının yanındaki kancaya astı. Sonra bakışları muhafızlara kaydı ve yapmak üzere olduğu şeyin sadece onlar için olduğunu belirtti. Tekrar bana baktığında yüz ifadesi taşa dönmüştü.

Öne doğru fırlayarak beni pencerenin yanındaki duvara yasladı, dün gece odasında yaptığı gibi. Ama bu sefer, bizim

İzleyiciler ağırlıklarını değiştirdi, silahlar şiddet beklentisiyle şingirdadı.

Diyarlardaki herkes Fırtına Kralı'nın acımasız doğasına dair hikâyeler duymuştu ama nihayet hikâyelerin fazlasıyla abartılı olduğunu anlamaya başlamıştım.

"Benimle bir daha böyle konuşursan insan, sana kontrolün kimde olduğunu gösteririm. Seni onların önünde becermemi ister misin?"

"Buna cesaret edemezsin," diye tükürdüm.

"Azarn bana seninle istediğimi yapmam için izin verdi. Bu suç olmaz," diye karşılık verdi.

Bu hala bir rol müydü? Çok gerçekçiydi. Vücudunun benimkine zalimce vuruşu. Gözlerinde parlayan öfkeli çelik. Daha birkaç dakika önce bağlılığını ilan etmişti, şimdi ise şiddet ve aşağılama tehdidinde bulunuyordu. Aklım karışmıştı. Ona güvenebilir miydim?

Uyarı vermeden, sıcak dudaklar benimkilere çarptı, beni daha önce hiç yapmadığı kadar acımasızca öperken boğuk çığlığımı yuttu. Korku yerine sıcak alevler beni sardı, içimi yaladı.

Dişleri sıyırdı, dili okşadı ve parmakları etime öyle sıkıca saplandı ki bayılacağımı ya da bacaklarımı açıp içime girmesi ve bu işkenceye son vermesi için yalvaracağımı sandım. Beni unutulmaya doğru o uzun, mutlu yolculuğa çıkar.

Sadece *onun* bana verebileceğı türden bir unutuş.

Şu anda tüm Ateş Mahkemesi izliyor olabilirdi ve ben isteyerek beni almasına izin verirdim.

"Terbiyeli olmayı öğren," diye homurdandı, öpüşmeyi kesip başımı duvara vurdu, parmakları darbeyi almak için kafatasımın arkasına destek oldu. "*Seni seviyorum*," diye mırıldandı, sonra pencere çerçevesini itti ve tek kelime etmeden odamdan çıktı.

Üzerime bir soğuk hava şoku daha geldi ve sallanmaya başladım, başım dönüyordu ve yönümü şaşırmıştım. Az önce ne olmuştu böyle?

Muhafızlar Arrow'u takip etmeden önce bana sırttılar ve kapıyı o kadar sert çarptılar ki pencere camları sarsıldı.

Yere düşene kadar duvardan aşağı kaydım ve Aldara izimi avucumla kapattım. Arrow'un beni ısırıldığı yer kalbimin her atışıyla birlikte nabız gibi atıyordu; yavaş, yatıştırıcı bir ritim, zihnimin içinde dönen kaosla tam bir tezat oluşturunuyordu.

Olanları anlamlandırmak için çaresizce düşüncelerimi sıralamaya çalıştım.

Arrow beni *sevdiğini* söylemişti.

Yoksa o kısmı hayal mi etmiştim?

Bu sözleri bana daha önce söyleyip söylemediğini merak ederek beynimi zorladım, bir yanım bunun doğru olduğuna inanmayı arzuluyordu. Beni her zaman önemseydiğine, iddia ettiğı gibi hiç durmadığına güvenmek istiyordum.

Başımı salladım, yüzümü ellerimin beşğine gömdüm. Ona inanmak bir ölüm cezası olurdu. Yuvadaki bir yavru kuş gibi, vahşî bir fırtına başlamadan önce ailesinin dönmesini bekleyerek umut beslemek.

Arrowyn Ramiel zorlayıcı bir yalancıydı.

Ve hayat bana eninde sonunda herkesin bana ihanet ettiğini öğretmişti.

Arrow'un güvenimi yeniden kazanma çabası, altın üzerindeki gücünü sürdürme ve bu süreçte beni yok etme planının bir parçasından başka bir şey değildi - o kadar hor gördüğü ırkın gelecekteki kraliçesi.

Yoksa öyle miydi?

Muhafızlar görüş alanını kapattığında bana öyle şefkatle dokunmuş, öyle tatlı bir özlemle bakmıştı ki ona inanmıştım.

Ama şimdi ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Bildiğim tek şey, ona Yangın Mahkemesi'nin Orion'u muhtemelen nerede tutacağını sorma fırsatını boşa harcadığımdı.

Yarın kendim öğrenecektim.

Ve bu arada, Arrow'un bu gece söylediğı her harika kelimeyi anlamlandırmaya çalışacaktım - hem yüksek sesle hem de aramızdaki bağ aracılığıyla.

Chapter 18

Yaprak

"Zali, bekle," diye seslendi Esen uzaktan, yağmurda dik bir patikadan aşağı inip denize doğru ilerlerken.

Taln Sarayı, hain kayalardan oluşan bir kümenin üzerine konmuş dev bir kara karga gibi yukarıda belirliyordu ve arkamda Esen hızla yaklaşıyordu. Her birkaç adımda bir kayıp düşen benim aksime, onun fae hızı ve zarafeti zorlu araziye kolaylıkla kat etmesini sağlıyordu.

İlerlemeye devam ederken, selamlamak için elimi omzumun üzerinden salladım ama durmadım, iki gece önce hendekte Ruhh ile birlikteyken kayalıklardan gördüğüm ateş mağarasını bulmaya kararlıyım.

"Bu aceleyle nereye gidiyorsun?" Esen yanımda yürümek için bir kaya duvarından atlarken sordu.

Bu sabah hava çok kötüydü. Sürekli yağan yağmur kayalıkları dövüyor ve denizi, benim tedirgin ruh halimi yansıtan vahşi, köpüklü dalgalara dönüştürüyordu.

"Keşfetmek. Ve güne sıırıslıkam olarak başlamayı ve acımasız bir deniz meltemi tarafından kamçılanmayı kesinlikle seviyorum," dedim, ıslak saçlarımı yüzümden süpürürken yüzümü buruşturarak. "Çok ferahlatıcı, sence de öyle değil mi?"

"Hayır, pek sayılmaz." Esen sırılsıklam halime güldü, sonra göğsüme bir ateş büyüsu topu fırlattı. Ateş topu tepemden tırnağıma doğru vınlayarak saçlarımı ve giysilerimi bir anda kuruttu ve vücuduma doladı.

"Güzel," dedim tuniğimi düzelterek. "Ama söyle bana, bu gece örmek için kafamda hiç saç kaldı mı?"

"Merak etmeyin. Parfümlü yağ, bir çember ve birkaç kurdele kısmen kel kafalar için harikalar yaratır."

Kafatasımı okşadım, asi kahverengi yelelerimin çoğunlukla bozulmamış olduğunu gördüm. "Gücünü beni kurutmak için harcamanın pek bir anlamı yok Esen. Yağmur yakın zamanda dinmeyecek."

"Özür dilerim. O an kendimi kaptırmışım. Hâlâ hayatta olduğunuzu gördüğüme sevindim," dedi. "Bütün Ateş Mahkemesi Fırtına Kralı'nın beslenmesini duydu. Seni kurutmadan ya da zayıf bedenini kırık kemik yığınının çevirmeden önce bir hafta bile dayanamayacağına dair bahisler var."

"Büyüleyici," dedim ve Arrow'un tüm Güneş Diyarı'nın buna inandığını ve bu nedenle iki olası nedenden biri için beni yalnız bırakacağını umduğunu tahmin ettim.

Birinci seçenek: Gerçeği söylemişti ve bana yardım etmek için Taln'daydı.

Ya da iki: Ateş Divanı'nın benimle oynamasına izin verilen tek fae olduğunu bilmesini istedi.

İçimde derinlere gömdüğüm kayıp kız ilk seçeneği tercih etti. Beni neden Azarn ve Bakhur'a sattığının mantıklı bir açıklaması olmasını umuyordu. Ama o zamandan beri dönüştüğüm kız - kalbini aptalca bir şekilde fae sahibine verdikten sonra öz kardeşini öldüren kız, şey... Ona güvenmeme izin veremezdim.

En azından henüz değil.

Ateş Krallığı'nda kapana kısılmamın nedeninin Azarn olduğu ortaya çıkarsa, Arrow'un beni Mydorian'da bu kadar uzun süre yalnız bıraktığı için affedilmek için yine de çok fazla yalvarması gerekecekti. Ve ayrıca bu kadar boktan bir mektup yazarı olduğum için.

Boynumdaki Aldara izini ovuşturdum. Zihinlerimizde sohbet etmemizi sağlayan bağın sadece o benim kanımı içerken yenilenmesi Arrow için şüpheli derecede uygun görünüyordu. Bu eylemin aklımı kaybetmeme ve onun için yanmama neden olduğunu biliyordu, bu da beni manipüle etmeyi daha da kolaylaştırıyordu.

Kendimden iğreniyordum. Onun büyüüne tekrar nasıl bu kadar zahmetsizce kapılabilirdim?

Bir kayaya takıldım ve dengemi yeniden sağlamak için Esen'in kolunu tuttum.

"Bildığım kadarıyla beni en az bir kez öldürmeye çalışmışken hayatta olduğum için mutlu olduğumu iddia etmen bana garip geliyor. Benden nefret ettiğini ve sadece o sırada hangi kralla işbirliği yapıyorsan onun onayını ne kadar hızlı alabileceğini önemseydiğini sanıyordum."

"Belki de yaptığım hatanın farkına vardım." Bir kaya parçasından aşağıya, uçurumun kenarından zikzaklar çizerek inen patıkaya atladı, sonra elini uzattı ve ona katılmam için aşağıya atlamama yardım etti.

Bir an durup Melaya'nın büyüünün dallarını tenimde hissedip hissetmediğimi kontrol ettim. Dinliyor olabileceğini gösteren hiçbir şey bulamayınca devam ettim. "Bu kayalıklarda saklı ateş mağarasını arıyorum," dedim ve görevim konusunda ona güvenmemin aptalca olup olmadığını düşündüm. Ama beni Azarn'a ispiyonlarsa, sadece meraklı doğamı suçlardım. "Ruhh geçen gece bana o tozdan lanet şeyi gösterdi ama şimdi ortadan kayboldu. Yağmurda ateşinin cızırdadığını duyabiliyorum, bu yüzden yakınlarda olmalı, ama şimdiye kadar denediğim yollar beni sadece daireler çizmeye yönlendirdi. Onu bulmama yardım edebilir misin?"

Bana kısık bir bakış attı, sonra yolu kapatan bir tuz çalısının etrafından dolaşmama yardım etti, gövdesine nasıl tutunacağımı ve aşağıdaki çalkantılı denizin üzerinde nasıl sallanacağımı gösterdi. Kayalıklarda kanlı parçalara ayrılmış bedenimin görüntüsünü silmeye çalışırken onun yöntemini izledim.

Tekrar güvenli bir şekilde yola çıktığımızda, "Neden mağarayı ziyaret etmeyi bu kadar çok istiyorsun? Sizin gibilere yasak olmasının bir sebebi var."

"Merak ediyorum. Sadece içeriye hızlıca bir göz atmak istiyorum."

Güldü. "Merakına pişman olabilirsin. Orası tehlikeli ve bir kez korkunç bir şey gördünüz mü, bir daha görmemeniz mümkün değil ve gözlerinizi her kapadığınızda aklınızdan çıkmayacak."

Başımı salladım. Fae'ler çok dramatikti. "Tecrübelerine dayanarak konuşuyorsun gibi görünüyor, Esen."

Tuzlu bir rüzgâr saçlarımı bugün yüzüncü kez gözlerimin üzerine savurdu, yağmur hâlâ yağıyor ve uçurumun kenarından aşağı doğru ilerlerken ilerlememizi yavaşlatıyordu.

Yolun yaklaşık üçte birinde Esen beni durdurmak için avucunu uzattı. "Tamam, geldik. Geldik işte."

Kalbim küt küt atarak kara kayalıkları ve sarp bir kuytuda tüneyen zümrüt yeşili kuş kümesini taradım. "Ben bir şey görmüyorum."

Esen sırtıttı. "Yakından izle." Bir büyü mırıldandı ve havada anka kuşu şeklinde altın bir mühür belirdi. Dağıldığında ve dumanlı

Pus dağıldığında, içi ateşten bir duvarla korunmuş büyük bir mağaranın ağzı ortaya çıktı.

"Neden geçen gece uçurumun tepesinden parladığını görebildim?"

"Çünkü sen Ruhh'la birlikteydin ve o da senin görmeni *istedi*, bu da bana onun bir şeyler çevirdiğini gösteriyor. Hayalet kızın entrikalarına kapılma. O bir bela."

"Onun yanında her zaman dikkatliyimdir." Mağaraya doğru bir kaşımı kaldırdım. "Yolu göster."

"Çok endişeli görünmüyorsun," dedi Esen.

"Belki bana orada ne olduğunu söylerseniz, o zaman olabilirim."

Güldü, ıslak saçlarını sivri kulağının arkasına sıkıştırdı. "Önden buyurun," dedi elini zarif bir kavis çizerek uzatırken, sanki beni gösterişli bir baloya götürüyormuş gibi.

Uzun bir nefes alarak ateşten duvarın içinden geçtim. Alevlerin sesi kulaklarımda şiddetli bir şekilde çıtırdasa da, mağaraya girdiğimde uzuvlarımı fırçalayan ipeksi bir örtü gibi hissettim.

Bir an için zifiri karanlıkta gözlerimi kırıştıtararak durdum. Sonra Esen bir el salladı, büyü küçük bir mağaranın her tarafını turuncu ışıkla aydınlatan meşaleleri tutuşturdu, duvarları yüzyıllardır yanıyormuş gibi görünen ateşlerden kömürleşmişti, izler o kadar kalındı ki.

Esen arka duvara doğru ilerlerken bir geçit görünür hale geldi. "Haydi. Burada gereğinden fazla kalmak istemiyoruz. Eğer bulunursak... bu ikimiz için de iyi olmaz ve bunu istemiyoruz. Anladın mı?"

"Evet," dedim, kalp atışlarım hızlanmıştı ve bir baş dönmesi dalgası beni sarmıştı. Bu bir tuzak olabilirdi. Esen beni sonsuza dek buraya kilitleyebilir ya da boğazımı kesebilir, hatta...

Rahatla, dedim kendime. *Ölüm başka bir yolculuk. Cesur ol. Mydorian kanı asla başarısız olmaz.*

Ve eğer benimkinde bir sorun varsa, Zareen'in benim yerime soyumdan bir erkekle çalışmayı kabul edeceğinden emindim. Kardeşim Van güçlü iradeli, iyi kalpli biriydi ve gerekirse harika bir hükümdar olacağını biliyordum.

Esen'in peşinden kayalık bir tünelden geçerek uçurumun kalbinde bir yerde geniş bir mağaraya girdim. Kireçtaşı zeminin ortasındaki küçük bir çukurun içinde yanan yeşil alevlerden oluşan bir ateşle aydınlanıyordu.

Duvarlara kazınmış karmaşık ateş sembolleri boyunca büyü damarları titreşiyordu. Karanlık Unseelie büyü. Ailemin bana uzak durmamı öğrettiği türden.

Bakışlarım yukarı doğru kaydı, ateş çukurunun üzerinde neyin -daha doğrusu *kimin- asılı olduğunu* gördüğümde nefesim *kesildi*.

Orion.

Uzuvları, açık gökyüzündeki yıldızlar gibi siyah ve ışıltılı, ters çevrilmiş büyük bir üçgen şeklindeki Xanthanian metal direklerine bağlanmıştı. Büyülü alevlerden oluşan bir kafes, etrafında parmaklıklardan bir çember oluşturarak dans eden bir ateş hapishanesi meydana getiriyordu. Gölgele vücutunun üzerinde titreşiyor, gevşemiş yüzünü bir korku maskesine dönüştürüyordu. Beyaz dişleri ve gür sakalı kesilmiş, gri teni güneşte ağarmış kâğıt gibi sararmıştı.

Orkun çektiği acı mide bulandırıcı bir şekilde ortadaydı. Safra yuttum, tüm vücudum titriyordu. Mağaradan kaçmak ve anısını beynimden kazımak istedim. Aynı zamanda, sonsuza dek burada durmak istedim, böylece Orion'un fedakârlığı tüm zamanlar boyunca kalbime kazınacaktı.

Varlığımın her zerresiyle, Beş Diyar'da barış arayanlar için bir şehit olmaması için dua ettim. Orion yaşamayı hak ediyordu. Gelişmeyi. Tek yapmam gereken onu oradan nasıl indireceğimi bulmaktı.

Sıcak közler parıldayan, ekşi kokulu havada süzülüyordu ve ne kadar derin nefes alırsam alayım, yeterince oksijen çekemiyor gibiydim.

"Onu diri diri yakıyorlar," diye mırıldandım sonunda.

"Pek sayılmaz. Ork, uyan," diye emretti Esen, sert sözlerine rağmen yüz ifadesi acıma doluydu.

Orion'un göğsünden bir inilti yükseldi, sonra yavaşça başını kaldırdı, kırmızı çerçeveli tek kehribar gözü bana sabitlendi. Bir inilti daha dudaklarını yırttı; beni görmek acısına acı katıyordu.

"Yaprak," diye mırıldandı. "Git... Lütfen. Sana yalvarıyorum."

Değişen yeşil ve siyah desenlerin ışıltısıyla yıkanan, cehennem alemlerinde sonsuza dek yanmaya mahkum edilmiş kadim bir ateş tanrısına benziyordu, çektiği acı Azarn'a karşı isyan etmeyi arzulayan tüm fae'ler için bir ders niteliğindeydi.

Yanaklarımdaki gözyaşlarını silerek yaklaştım. Orion çığlık atmadı ya da hıçkırmadı ama teninden damlayan ter acısını anlatıyordu.

"İndirin onu," dedim Esen'in üzerine atılıp ellerimi boğazına dolayarak. "Hemen şimdi. Yoksa seni öldürürüm."

"İmkânsız," dedi hafifçe, onu duvara yaslamama izin vererek. "Sen insansın ve benim ateş büyümle boy ölçüşemezsin. Bir parmak şıklatmamla öölürsün ve orka yardım edemezsin. Sana sakın olmanı öneririm, Zali. Öfken sadece sorunlarını artırıyor."

"Yine Arrow gibi konuştun," dedim, beynim ağzıma yetişmeden kelimeler ağzımdan döküldü. Esen'i bıraktım ve orka döndüm. "Konuşabiliyor musun Orion? Bıçağını bana ver Esen. Lütfen, onu keselim."

İlk alev hattının üzerinden geçmeye başladığımda Orion inledi. Esen kolumdan tuttu ve beni geriye doğru sürükledi. "Aptal. Bu alevler onları aşan herkesi öldürecek."

Hayal kırıklığı içimde kabardı. "O zaman onu nasıl aşağı indireceğiz?"

"Yapamayız. Büyüyü bozmak ve alev hapishanesini çözmek için Azarn'ın ailesinden birine ya da Melaya'ya ihtiyacınız var. Onun için yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Sentura Piresi sonsuza dek sürecek bir işkence. Alevlerin kendisi, kurbanın mümkün olduğunca uzun süre acı çekmesi için su ya da yiyecek gerektirmeden, yaşamın en zayıf görüntüsünü sürdürür."

"Bu iğrenç." Suçluluk duygusuyla avuçlarımı kaldırdım. "Orion, çok özür dilerim. Bu *benim* hatam. Bana nasıl yardım edeceğimi söyle. Bedeli ne olursa olsun seni kurtarmanın bir yolunu bulacağım. Söz veriyorum."

Başını salladı ve çatlamış dudaklarından kuru bir inilti yayıldı.

"Ailen... onlara yardım edebilir miyim? Bir keresinde annenizin bir dağın altında yaşadığından bahsetmiştiniz. Lütfen Orion, bana onu nasıl bulacağımı söyle."

Çenesi göğsüne düşerken ter damlaları alevlerin içinde cızırdadı.

Esen çıkışa doğru yürüdü. "Gel Zali. İstedğini aldın. Artık ateş mağarasının içinde ne olduğunu biliyorsun."

"Geri döneceğim," dedim Orion'a, hıçkırıklarımı yutarken, başım aciz bir öfkeyle ağrıyordu. "Bundan hiç şüphen olmasın."

Bizi bu tozlu yerden çıkaracak geçide yaklaştığımızda Orion öksürdü, sonra boğazını temizledi. "Yaprak... Bunu sadece ateş fae'leri açabilir..." Sözleri kesildi, gözleri kafasının içinde geriye doğru yuvarlandı.

"Sadece ateş fae'leri neyi açabilir?"

diye sordum. "*Bu mağarayı,*" diye tısladı.

Esen kolumdan tutarak beni geçide sürükledi, Orion'un ürkütücü fısıltısı arkamızda yankılanıyordu.

Mağarayı sadece ateş fae'leri açabilir derken ne demek istedi?

Sadece ateş fae'leri açabilir-

"*Esen,*" diye bağırdım gerçekler kafama dank edince. "Sen ne yaptın böyle? Şimdi de *onlardan* biri mi oldun?"

OceanofPDF.com

Chapter 19

Yaprak

Mağaranın dışında yağmur yüzümüze vuruyor, onu kendime çekerken saçlarımız birbirine dolanıyordu.

"Nasıl?" Rüzgârın uğultusu arasında bağırdım. "Ne yaptın sen Esen?"

Yanakları kızardı ve hafif bir kahkaha attı. "Ben her zaman onlardan biriydim. Ben bir ateş fae'si olarak *doğdum*."

"Ne?" Şok içinde topuklarımın üzerinde döndüm ve patikadan yukarı doğru yürümeye başladım. Kaygan bir kaya parçasına takılıp tökezledim ve destek için Esen'in kolunu kavradım. "Bu mümkün değil. Seni fırtına büyüsü kullanırken gördüm."

"Kral Azarn beni Fırtına Sarayı'na casus olarak yerleştirdi. Bunu daha yeni öğrendim. Görünüşe göre, gücü bastırılıp fırtına büyüsüne dönüştürülebilecek kadar güçlü bir çocuk bulmak büyücülerinin yüzyıllarını almış. Ama başardılar. Beni buldular. Ailemi öldürdüler ve beni Coridon'un kapılarına bıraktılar."

Midemde acıma ve dehşet duyguları çalkalandı. Esen bu kadar genç yaşta kullanılmış, istismar edilmiş ve Ateş Kralı'nın açgözlülüğünün bir hizmetkârı haline getirilmişti. Bir seviyede, çarpık, yanlış hissetmiş olmalı, gerçek özü damarlarında akan yıldırım büyüsüyle uyumsuz.

Artık onunla ilgili pek çok şey anlam kazanmıştı, özellikle de acımasız kişiliği. Nefret dolu varlıkların çoğunda olduğu gibi, o da biçimlendirici bir zamanda hasar görmüş ve büyük acılar çekmişti.

"Ama Coridon'un fae'leri neden bir şeylerin ters gittiğini fark etmedi? Yani Arrow'un babası-"

"Melaya'nın gücü engelleme ve bastırma yeteneği müthiş." Beni temkinli bir şekilde izledikten sonra iç geçirdi ve sııttı. "Hadi gel. Boğulmadan önce yürümeye devam edelim. Kumsala vardığımızda tüm can sıkıcı sorularını cevaplayacağım."

"Bu yağmurda mı?" Tepeden aşağı inmeye başladığımızda botlarım taşların üzerinde çıtırdadı ve kaydı. "Seni odamdaki ateşin başında rahatça sorgulayamaz mıyım?" Ateş kelimesini söyler söylemez kalbim sıkıştı ve Sentura Piresi'nin üzerinde asılı duran Orion'un görüntüsü bana saldırdı. İçi boş, çarpık yüz hatları. Kösele gibi derisini kaplayan ter. Çok fazla ıstırap. Ve hepsi benim yüzümden.

"Bunu burada yapmayı tercih ederim," dedi Esen. "Dalgaların sesinin kimsenin kulak misafiri olmamasını sağlayacağı bir yerde."

Vücuduma uyum sağlayarak herhangi bir garip his olup olmadığını araştırdım. "Melaya dinlemiyor, Esen. Başka bir varlığın büyüğü müdahalesine dair hiçbir işaret hissetmiyorum. Aslında, halhal bana verildiğinden beri, hiç hissetmediğimden oldukça eminim."

"Güzel. Ama ben yine de dışarıda olmayı, rüzgar ve yağmurun gözyaşlarımı saklayacağı bir yerde olmayı tercih ederim."

Şok olmuş bir şekilde ona bir bakış attım. Sert dış görünüşüyle Esen'in herhangi bir duygusu olmadığını varsaymak kolaydı. Ama belli ki yanılmışım.

Neredeyse sahile varmak üzereyken tepeyi işaret ettim. "Saraya geri dönsek daha iyi olur. Estella'yı bulmalıyım ve-"

Bir hırıltıyla sözümü kesti. "Kraliçeye seni o mağaraya götürdüğümü söyleme. Lütfen, Zali. Bu benim ölümüm olur."

"O zaman kiminle konuşmalıyım? Orion'u serbest bırakmama kim yardım edebilir?"

"Hiç kimse," dedi, düz bir kayadan siyah kumun üzerine atladı ve beni takip etmem için işaret etti. "Bunu yapmana kimse yardım edemez."

Yanlış cevap. Birinin yardım etmeye istekli olması gerekiyordu. Başka çare kalmasaydı, Arrow'a bile soracaktım ki bu onun çokça dile getirdiği sadakatini test edecek ve gerçekten yalancı olup olmadığını açıklığa kavuşturacaktı. Kararsız kaldığım bir konu.

Üzerimizde beliren arduvaz grisi gökyüzünde tek bir martı ya da deniz kartalı bile süzölmüyordu. Esen'in hıçkırıkları dalga seslerinin ve yakındaki kayalara çarpan yağmur damlalarının cızırtılarının arasından duyuluyordu. Kalbim onun için kırıldı ve onu sıkıca kucaklayıp teselli etmeyi arzuladım.

Yüzümü kaldırıp kollarımı iki yana açarak kumların üzerinde döndüm ve mağaranın dehşetini zihnimden silmek için serin havayı ciğerlerime çektim. Esen'in elini tuttuğumda kalbim şefkatle doldu ve dönmeyi bıraktım.

"Işık Diyarı fae'lerinden farklı olduğunuzdan mı şüpheleniyordunuz?" Ben sordum.

İç çekerken göğsünü kaplayan deri zırh gıcırdadı, siyah ve kırmızı pelerini vücudunun etrafında dalgalandı. "Hayır. Beni Coridon'a bıraktıklarında hafızamı sildiler, tıpkı sana olduğu gibi Zali. Hikâyelerimiz oldukça benzer."

Başımı salladım ve avucumu yağmur ve gözyaşlarıyla ıslanmış yanağına bastırdım. "Biz birbirimize benziyoruz Esen. Biz düşman değiliz. Eğer arkadaş olmayı seçersek değiliz."

Gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Bir bakıma haklısın. Çocukken içimde yanlış bir şeyler hissediyordum. Bir şekilde farklı olduğumu, Fırtına Fae'sinin sevgisine layık olmadığını biliyordum. Öfke damarlarımdan akararak beni ayakta tuttu ve üvey ailem Ildri ve Stormur hariç herkesten nefret ettim. Kardeşim Raiden'ı da seviyordum. Ve Arrow'a, onun gibi bir erkeğin sevmemesi gerektiği şekilde aptalca tapıyordum. Senden nefret ettim çünkü seni ilk gördüğü andan itibaren sende bir şeyler onun yaralı kalbini çağırdı. *Bana* o şekilde bakmasını arzuladım. Senden kurtulursam, bir gün kurtulacağını düşündüm."

Omzunu sıktım. "Esen..."

"Bana acıma. Lütfen... bunun dışında her şey."

Yüz hatlarımdan üzüntüyü zorla çıkardım, sonra geri çekildim, artık teselli etmiyordum, çünkü bu onun istediği son şeydi.

"Arrow Mydorian'da kardeşini öldürmene yardım ederken, Azarn Coridon'a gerçek kimliğimi açıklayan bir elçi gönderdi. Ateş Kralı bir toplantı istedi ve Arrow'a karşı nefretle doluydu, seni öldüren fae -Bir insan olarak Azarn'ın istediğini yaptım. Ve sonra ateş büyümü yıldırıma dönüştürmek için bana yaşattıkları şey hakkındaki korkunç gerçeği öğrendim. Kullanılmış hissetmek yerine, istendiğimi, ihtiyaç duyulduğumu hissettim, sanki sonunda yerimi bulmuştum. Amacımı."

"Ama bir şeyler değişti," diye tahmin ettim. "Neydi o?"

"Ateş Fae'lerinin seni nasıl kullandığını gördüm, Zali, sanki bir hiçmişsin gibi. Takas edilecek bir mal gibi. Manipüle edilen. Hapsedildin ve kontrol edildin. Coridon'da aynı muameleye maruz kaldığında kıskançlık sana acımanı engelledi. Ama senin atan büyük Zareen'le evlendi. Onun kanı senin damarlarında akıyor ama Azarn'ın buna hiç saygısı yok. Büyülü kan bağı bunu gerektirse bile *sana* saygı duymuyor. Ve sonunda fark ettim ki, sadece güç ve zenginlik kazanmasına yardımcı olmak için ne yapabileceğimi önemsiyordu. Onun için hiçbir şey ifade etmiyordum. Hiçbir zaman da olmadı."

"Anlıyorum. Azarn gibi adamlar bizi her zaman küçümseyecektir ama birlik olursak ve bir arada durursak gücü onlardan geri alabiliriz. Bana yardım edecek misin, Esen? Eğer edersen, sana hak ettiğin bir mevki vereceğim. Mydorian Kraliçesi'nin yüksek danışmanı belki. Ve eğer bu rol sana uymazsa, o zaman uygun başka bir rol bulacağım."

Uzun süre hiçbir şey söylemedi ama en azından ağlaması kesilmişti. Yağmur yağmaya devam ediyordu, giysilerimiz ıslak çuvallar gibi sarkıyor, bedenlerimize yapışıyor.

Sonunda Esen gülümsedi. "Sizin müttetifkiniz olmak istiyorum. Gerçekten istiyorum. Ama her şeyden çok, Zali, senin arkadaşın olmak istiyorum."

Keyifli bir kakhaha atarak öne doğru fırladım ve kollarımı onun sert gövdesine dolayarak sıkıca sarıldım. Birkaç kalp atışı boyunca bu sevgiye katlandım, sonra kollarımdan sıyrıldım.

"Gitmeliyiz," dedi Esen. "Arrow'u bulmalı ve ondan af dilemeliyim. Melaya'nın büyüü dilimi düğümlerken elimden geldiğince onun yardımını almalıyım."

Dağın yamacına doğru yürürken, kalbimde yeni bulduğum bir umutla onun sözlerini düşündüm. Eğer Esen Arrow'dan yardım istemeyi planlıyorsa, o zaman Taln'a geldiğinden beri Ateş Kralı'na yakınlaşmasının sadece bir rol olduğuna inanıyor olmalıydı. Başka bir şey değil.

Yangın hendeğine yaklaştığımızda, "Bana gerçeği söyle," dedim. "Arrow bana ihanet mi etti? Yoksa Azarn buna inanmam için beni kandırdı mı?"

Başını sallarken mavi saçları yüzünü perdeledi. "Bu konuda konuşamam. Melaya, Arrow'u doğrudan ilgilendiren Güneş Diyarı planlarını açıklayamam için konuşmamı lanetledi. Büyüyü bozmanın ve size söylemenin bir yolu olsa bile, bu benim sonum olur. Uzun ve *acı verici* bir son. Ancak size söylediklerimi ve yakalandığınızdan bu yana gördüklerinizi dikkatlice düşünmenizi tavsiye ederim."

"Yapacağım," dedim, kalbim kaburgalarımın karşı takla atıyordu, çünkü sözleri *neredeyse* Arrow'un benim tarafımda olduğunu onaylıyor gibiydi.

Umutla sersemlemiş bir halde, güney duvarını dönüp sarayın ana fuayesine çıkan merdivenleri tırmanırken Esen'e sııttım. "Büyün, fırtına ve ateşin birleşimi, serbest bırakıldığında inanılmaz olmalı."

"Bir gün sana göstereceğim." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Melaya'nın dengi değilim... ama Mydorian'da oldukça faydalı olacağım. Azarn'ın askerlerinin katılmam gereken bir eğitim seansı var. Şimdi git ve kraliyet ailesiyle vakit geçir. Uysal ve yumuşak görün -eğer içinde varsa- ve *her şeyi* bir deniz şahini gibi izle."

Sarayda hızla ilerlerken, Esen'in şaşırtıcı ifşasını başka kimin bildiğini merak ettim. Arrow ya da Raiden onun Taln'da bir ateş *perisi* olarak doğduğunu fark etmiş miydi?

Esen ve ben birbirimize çok benziyorduk. Hafızalarımız ve geçmişlerimiz silinmiş, bizi kendi sapkın amaçları için kullanan Azarn ve Quin tarafından bizden çalınmış ve amaçlarına hizmet ettiğimizde, bizi bastıkları pis kokulu bok gibi atmışlardı.

Birlikte, onlar gibi adamlara bunu ödetebilirdik. Birlikte onları mahvedebilir ve bizi küçümsediklerine pişman edebilirdik.

Taln'a geldiğimden beri ilk defa omuzlarımdan bir yük kalktığını hissettim.

Artık Esen benim dostum ve
müttefikimdi. Ve muhtemelen
Arrow da.

Azarn ve ailesini kürsüde öğle yemeği yerken bulmayı umarak Büyük Salon'a doğru ilerlerken, ona hâlâ umutsuzca, aptalca aşık olan yanım bayılmakla ve kafamın içinde zafer dansı yapmakla meşguldü.

Şekil değiştiren geçitler boyunca ilerlerken, bakışlarımı duvarları kaplayan sonsuz aynalardan uzakta, ileride sabit tuttum. Bugün, karanlık yüzeyleri, onlara bakma hatasını yapan herkese katran benzeri bir madde tüküren boynuzlu ateş fae'lerinin görüntülerini yansıtıyordu.

Yönümü şaşırmış ve salonu bulma yeteneğimden şüphe ederken bir köşeyi döndüm ve göz hizamda bir hortlak gibi gezinen Ruhh ile karşılaştım.

"Kahretsin," dedim esprili bir şekilde, yarı saydam bedeninin içinden geçmemek için geriye doğru sıçradım, bunun ikimiz için de korkunç bir his olduğunu deneyimlerimle öğrenmiştim. "Lütfen böyle... bir hayalet gibi davranmayı ve uygunsuz zamanlarda beni korkutmayı bırakır mısın?"

"Keşke yapabilseydim," diye cevap verdi, cılız kahkahası omurgamdaki tüyleri diken diken etti. "Bu sabah kendini nasıl meşgul ediyordun, eski sevgilisini öldürmek gibi basit bir görevi başaramayan insan?"

"Basit mi? Ruhh, Arrow'u öldürmeye çalıştım. *İki kez*. Geçen gece yatak odasına girmeyi başardım ama girdiğim anda orada olduğumu anladı. Ve neden bana Fae'lerin sadece *kalbe* saplanan bir bıçakla öldürülebileceğini söylemedin, göğse, boğaza ya da lanet olası mideye değil."

"Bu tüm fae'ler için geçerli değil, sadece krallar ve kraliçeler için geçerli."

"Tamam. Bu kafa karıştırıcı ama faydalı bir bilgi. Ailen nerede?" diye sordum. "Yakında yeğeninle evleneceğime göre onları daha yakından tanımalıyım."

"Yangın konservatuarında öğle yemeği yiyorum. Size nazikçe yolu göstereceğim."

Sahte bir selam verdim. "Oh, evet, sen yarı saydam bir iyilik fenerisin."

"*Gerçekten de* bugün nazık biriyim. Böyle bir nezaketi hak ettiğinizden değil. Şansınıza, motivasyonlarınız beni ilgilendiriyor. Luna'yı kısaca görebilmeniz için sizi ahırların yanından geçen yoldan kış bahçesine götüreceğim. Mergelyn bilekliği sana şehirde hareket etme özgürlüğü verdiğinden beri atını ziyaret edişini izliyorum ve en çok ateş bahçelerinde ona binişini seviyorum. Bir gayzere denk gelebileceğini umuyorum."

Gözlerimi devirdim. "Büyüleyici."

"Elimden geleni yapıyorum," dedi sırtarak, koridor boyunca zum yapmadan önce, beni peşinden kovalamaca oynayan çocuklar gibi koşmaya zorladı.

Chapter 20

Yaprak

Ruhh beni kasabanın تنها bir köşesine götürdü; burada yangın konservatuarının kule benzeri yapısı, etrafını çevreleyen çam ormanının üzerinde yükseliyordu. Tamamen canlı vitraylardan yapılmış, pırıl pırıl parlayan kulesi gökyüzüne uzanıyor ve sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünüyordu.

Ruhh'u girişte takip ettiğimde, binanın karanlık güzelliği karşısında ağzım açık kaldı.

Hava düzelmiş ve güneş ışığı bulutların arasından sızmış olsa da, kış bahçesinin içinde tek bir ışın bile parlamıyordu. Bunun yerine, büyülü alevler pencerelerin altındaki bir kanal boyunca dans ederek tüm mekâna ürkütücü bir parlaklık yayıyordu. Gölgeler gümüş karo zemin üzerinde süzülürken, vitraydan gelen canlı kırmızı ve turuncu tonlar çoğu yüzeyde yayılan yemyeşil yaprakları süslüyordu.

"Bitkiler güneş ışığı olmadan nasıl büyüyor?" Ruhh'a sordum.

"Büyü, aptal." Kıkırdadı ve uzun, siyah bir masanın arkasına dizilmiş gümüş sandalyelere tünemiş kraliyet ailesinin arkasında süzölmeye başladı.

Zeminde akan büyülu madde akıntılarının etrafından dikkatle dolaşarak, bazı kanallardan su, bazılarında ateş akarken, Ateş Prensi'nin önünde durana kadar yüksek masaya doğru ilerledim.

"Merhaba, *Zali*. Neden bize katılmıyorsun?" dedi Bakhur, kucakını sıvazlayarak. "Sana bir koltuk ayırdım."

Azarn yemeğine odaklanarak beni görmezden geldi. Estella başını hafifçe salladı ve Marcella sanki benim gelişime şaşırması gibi yüksek bir sesle çatalını bıraktı.

"Yanımda boş bir yer var, insan," dedi kralın kız kardeşi. "Gel ve bana Coridon'da geçirdiğin zaman hakkında her şeyi anlat."

Coridon.

Özlem dolu bir iniltiyi bastırdım.

Fırtına Sarayı, Taln'ın kokuşmuş cehennem çukuruna kıyasla altın ve ışık dolu bir cennetti. Doğrusu, Arrow'un şehrini Güneş Diyarı'nın başkentine milyonlarca kez tercih ederdim, bu fikrimi Marcella'yla paylaşmasam daha iyi olurdu. "Bana insan yerine isimle hitap edersen memnuniyetle seninle otururum," dedim.

dedi, neşeli bir gülümseme takınarak.

"Zali, lütfen bana katıl," diye cevap verdi zarif bir baş sallaması ve aynı derecede sahte bir gülümsemeyle.

Masanın ucuna oturduğumda, Ruhh fermuarını çekti ve sağ omzumun üzerinde süzüldü, elbisesinin hayalet gibi dalgalanan parçaları tenimi okşadı.

"Rahibe," dedi Marcella, uzun kıvılcık saç tellerini parmağının etrafında kıvrarak. "Bırak da Zali'yle özel olarak konuşalım. Git Estella'yla konuş. O ve hizmetçileri yakında Bakhur'un ölümüyle düğününü planlamaya başlayacaklar. Belki sen de Fırtına Kralı babamın evlenme teklifini kabul etme nezaketini gösterseydi nasıl bir tören yapacağımıza dair hayallerini paylaşırsın."

Ruhh öfke dolu bir çığlık attı ve ardından yeşil tozdan bir iz bırakarak kış bahçesinin kemerli kapısından içeri süzülerek gözden kayboldu.

Marcella omuz silkti, dudakları acımasızca büküldü. "Ruhh'u Kral Arrowyn'le olan efsanevi düğünü hakkında konuşmaktan vazgeçirmek oldukça zor. *Şu anda* Estella'ya bu konuda ders vermek istememesi garip."

"Oldukça tuhaf," diye yalan söyledim.

Marcella, ölen zavallı kız kardeşine işkence etmekten zevk aldığını açıkça belirtmişti ve Ruhh'a duyduğum sempati içime doldu.

Obsidyen bir kadehe şarap doldurdu, sonra bana uzattı.

"Dün gece mahkeme önüne çıkarılan orka ne oldu?" Mide bulandırıcı cevabı zaten biliyor olmama rağmen sordum.

"Coridon'dan kaçmana yardım eden kişi mi?" Elini umursamazca salladı. "Hapiste tabii ki."

"Öldürülecek mi? Yoksa cezasını çektikten sonra serbest mi bırakılacak?"

"İkisi de değil." Keçiye benzeyen bacaklarının üst kısmını gizleyen muhteşem kıvılcık bir palto giymiş bir hizmetçi, önündeki masaya iki kristal kâse dolusu kesme şeker ve krema bırakırken hafifçe yaslandı.

"Görüyorum ki iştahın yerinde," diye takıldım.

Kıvılcık bir kaş yükseldi. "Bir tanesi senin için, bilge ağız."

"Bilge ağız mı? Sanırım bu Güneş Diyarı'nda büyük bir iltifat," dedim ve inlememeye çalışarak tatlıyı ağzıma attım. Tatlar için ölmek gerekiyordu. Beni zehirlemeye cesaret edip edemeyeceklerini merak ederek, gerçek anlamda değil diye umdum.

"Kralınız neden sadece bir denizciyi bu kadar ağır cezalandırmak zorunda?"

"Sıradan bir denizci mi?" Marcella tüneli kremlerle lekeleri tükürerek tekrarladı. "Azarn'ın izni olmadan Coridon'dan kaçmana yardım etmek ihanetti ve bu tür eylemlerde bulunanlar Güneş Diyarı'nda pek iyi karşılanmaz. Toprak ve Taş'ın insanları ihanet edenlere nasıl davranır?"

"Toz ve Taş," diye düzelttim kulağına yaklaşırken. "Eminim kardeşim Quin'in kaderini hatırlıyorsunuzdur."

"Ama Quin Omala bir hain değildi. O *benimle* ortak çalıştı Kardeşim, Ateş ve Alevlerin Kralı."

"Bu da onu hala kraliçesine ihanet eden biri yapıyordu ve hafızanızı tazelemek için söyleyeyim, bu kişi *benim*."

"Belki de. Ama henüz taç giymiyorsun." Ayaklarıma doğru başıyla işaret etti. "Onun yerine, çıkarılması imkânsız bir mergelyn halhal."

Aptal cihazın cildime sürtünmesinden bahsedince irkildim. Bu tozlu lanet şeyi çıkarmanın bir yolunu bulmalıydım. Her hareketimi izlediğini düşünmek bile beni çıldırtıyordu.

"Ve çok geçmeden, yeğenin Bakhur ile evleneceğim. O zaman bir prenses ve kraliçe olacağım."

"Ama *hâlâ* Melaya'nın muhteşem cihazını takıyor," diye fısıldadı yanağıma.

"Doğru." Tatlı tatlı gülümsedim. "Nasıl çıkarılacağına dair bazı ipuçlarını paylaşmak ister misin?"

Marcella güldü. "Seni oldukça katlanılabilir buluyorum, Zali. Gücsüz bir ölümlü için şaşırtıcı bir cesarete sahipsin."

Neredeyse ağzıma geleni söyleyecektim ve ona Reaver kanı taşıdığımı hatırlatacaktım. Neyse ki yapmadım. Marcella'nın beni zayıf ve çaresiz olarak düşünmesi en iyisiydi. Bu benim amacıma hizmet ediyordu; Orion'u o korkunç mağaradan çıkarmak ve Taln'dan mümkün olduğunca uzağa götürmek.

Bunu nasıl başaracağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama Estella ve Esen'in yardım edebileceğinden emindim. Ve Arrow. Onun da yanımda olmasının işe yarayabileceğini düşünmeye başlamıştım.

"Fırtına Kralı nerede saklanıyor?" Kaşığımla yalayarak söyledim.

"Ruhh'a sor. Her zaman onu takip ediyor. Ama Nukala bana Fırtına Mahkemesi partisinin genellikle Roundwood Tavernası'nda bulunabileceğini söyledi. Gün ışığıyla dolup taşıyor ve diyarlarımız arasındaki geçide yakın, bu yüzden cazibelerini anlayabilirsin."

"Öyle mi? Sence yakında ayrılmayı mı planlıyorlar?"

Başını iki yana salladı. "O yoldan değil. Kasabaya geçitten girdiler ama Melaya o zamandan beri geçidi onların çıkışına karşı korumaya aldı. Taln'dan atlarıyla çıkmak zorunda kalacaklar. Ya da Arrowyn'in durumunda uçarak."

"Ve bunu zaten biliyor olmalılar, yoksa bana söylemezsiniz, haksız mıyım?"

"Kesinlikle," diye kabul etti.

"Melaya neden kardeşini devirmiyor? Tüm güç onun elinde gibi görünüyor."

"Her şey görüldüğü gibi değildir, Zali," diye cevap verdi, bakışları masanın üzerinde gezinerek krala geldi.

"Peki ya Nukala? Azarn'a yaltaklanmak dışında pek bir şey yapmıyor. Tek görevi kralı eğlendirmek ve Arrow'un partisinde casusluk yapmak mı?"

Dişlerinin arasında bir parça bükülmüş şeker ezdi. "Dediğim gibi, herkes ilk görüldüğü gibi değildir."

"Her şey," diye düzelttim. "Her şey görüldüğü gibi değil demiştin, herkes değil."

"Arrowyn'i delirtmene şaşmamalı," dedi öfkeyle. "Ayrıntılar konusunda çok titizsin."

Masayı taradım. Bakhur ve babası koyu renk başlarını birbirine eğmiş, derin bir sohbe dalmışlardı. Ruhh geri dönmüş ve Estella için korkunç bir dans sergilemişti, benekli kemikleri lekeli kumaşla kırmızıya boyanmıştı.

cam ve titrek alevler arasında dönerken, ağzı pekâlâ zevk sinyali verebilecek çarpık bir yüz ifadesine bürünmüştü.

"Bakhur benimle pek ilgileniyor gibi görünmüyor," dedim Marcella'ya, hayal kırıklığına uğramış gibi yaparak.

"O bir prens. Egosunun okşanmaya ihtiyacı var. Seni yemeğe davet etti ve sen teklifini reddettin. Onu daha sık aramalısın. Onun arkadaşlığının tadını çıkar."

Marcella haklıydı. Bakhur'la geçirdiğim zamandan zevk almamın imkânsızlığına rağmen, ona iyi bir eş olabileceğimi göstermem gerekiyordu. Onun güvenini kazanmalıydım ki bir gün bu güvenden faydalanabileyim.

Örgümü omzumda düzelterek ayağa kalktım ve Marcella'ya gülümseyerek koltuk sırasının arkasına geçip Bakhur'un yanında durdum.

Daha iyi bir giriş yapmak için "Tatlı çok lezzetliydi," dedim.

Başını kaldırdı, altın rengi gözleri kötü niyetli bir ilgiyle bana dikilmişti. "Ah, müstakbel gelinim geri döndü. Söyle bana, kibarca sorsam, şeker mizacını tatlandırıdığını göre artık kucağıma oturur musun?"

Gözlerimi kafamdan düşecek kadar sert devirmemek için tüm gücümü harcadım. "Teşekkür ederim ama çok uzun süredir oturuyorum ve ayakta durmayı tercih ediyorum. Bakhur, evlilik anlaşmamız hakkında kimse benimle konuşmadı. Sanırım hala devam ediyor. Biz... gerçekten nişanlı mıyız?"

"Evet, elbette." Bakhur içini çekti. "İşte şimdi canımı sıkmaya başladın, insan." Elini salladı ve kış bahçesinin duvarlarını yalayan alçak alevler harekete geçti, yükseğe sıçradı ve uzun bir fae'den üç kat daha büyük yedi ateşli beden oluşturdu.

Kıvılcım ve köz patlamasıyla masaya doğru dönmelerini dehşet içinde izledim.

"Ateş tanuranlarımı nasıl buldunuz?" diye sordu Bakhur.

Yaratıklar kendi hareketlerinin ritmik vızıltısı ve çıtırtısı eşliğinde kıvranıp dönüyor, siyah gözleri boş boş ileriye bakıyordu. Ruhh keyifle ellerini çırparak güldü. Ama tanouranların kolları bana doğru her uzandığında irkilmekten kendimi alıkoyamadım.

Boğazımı temizledim. "Çok... ısıtıcı."

Alay etti, sonra da parmaklarını bana doğru salladı; gördüğüm en küçümseyici hareketti bu. "Git annemle düğün hakkında konuş. Düzenlemelerin benimle bir ilgisi yok."

"Yapacağım. Bir sonraki özel partiniz ne zaman? Sonuncusunu kaçırdığım için katılmak isterim." Sesimi alçaltarak kulağına fısıldadım.

Sizi daha rahat bir ortamda tanımak için sabırsızlanıyorum."

Yanımızda Kral Azarn homurdandı. "Oğlumun *sizin* varlığınızdans hoşlanacağına eminim Prenses. Ama Bakhur'un arkadaşlığına *katlanmayı* mutlaka öğrenmelisiniz."

"Elimden geleni yapacağım." Başımı eğdim ve derin bir meditasyona dalmış gibi hareketsiz ve sakin oturan kraliçeye doğru ilerledim.

"Kraliçe Estella," dedim elimi omzuna koyarak. "Düğün hakkında konuşabilir miyiz?"

Önüne baktı, yanardöner, çivit mavisi ve siyah elbisesi su üzerinde yüzüyormuş gibi hareket eden yıldızlarla parıldıyordu, malzeme sihirle canlıydı.

"Onu rahatsız etmeyin," diye seslendi Marcella. "Kraliçe Yıldız Sarayı'ndaki ailesiyle iletişim kuruyor. Ürkütüldüğünde saldırgan bir tepki veriyor."

Elimi yavaşça geri çekerek, "Uyarın için teşekkür ederim Marcella. Lütfen kraliçeye uygun olur olmaz düğün konusunu görüşmek üzere kendisiyle bir araya gelmek istediğimi söyleyin."

Ateş dansçıları etrafımda dönerken, közler kıyafetlerime düşerken ve yanık kumaş kokusu burnuma saldırırken, telaşlı bir reverans yaptım ve çıkışa doğru yürürken koşmamak için elimden geleni yaptım.

Esen, kış bahçesinin dışındaki kapıyı koruyan iki askere katılmıştı ve beni görür görmez duvarı itti. "Gel Zali," dedi, "kuleye dönüş yolunu bulmanı sağlayacağım."

"Yardıma ihtiyacım yok-"

Beni ters ters bakarak susturdu ve ben de konservatuarın kafamı karıştırdığına dair saçma sapan bir şeyler mırıldandım ki bu tamamen yalan değildi.

"Arrow en kısa zamanda odana gelecek, muhtemelen yemek saatinde," diye tısladı. "Bir kez olsun onu *dinlemen* için sana yalvarıyorum."

Kalbim göğsümde patladı. "Ona ateş fae'sinin ne yaptığını söyledin mi-"

"Ş..." Mergelyn halhalıma bir bakış atarak ikinci kez sözümü kesti. "Kral Azarn'ın emri uyarınca, Fırtına Kralı'nın iyileşmesine yardım etmek için hazır olmalısın. Bu arada benimle daha fazla konuşma Toz Prensesi. Kulağımı tırmalayan sesin beni yoruyor."

"Ben de öyle," diye mırıldandım, bir kahkahayı parmaklarımla bastırarak.

Kuleye dönüş yürüyüşümüz vakurdu, sessizliği sadece odama çıkan merdivenleri tırmanırken ayak seslerimiz ve nefes alış verişlerimiz bozuyordu.

Kapıda döndüm ve koluna dokundum. "İçeri gelmek ister misin? Eğer kitaplardan hoşlanıyorsan, belki sana kitap okuyabilirim. Ya da sadece... birlikte antrenman yapabiliriz. Eğlenceli olabilir."

Parmağını dudağına bastırarak başını salladı. "Her ihtimale karşı," diye mırıldandı ve bakışlarını tekrar ayak bileğıme indirdi, yüzünde gerçek bir hayal kırıklığı ifadesi vardı.

Şu aptal bileklik. Melaya'nın onu gizlice dinleyememesi ve Bakhur'un bunu sadece arkadaşlarımla entrika çevirmemi engellemek için söylemiş olması mümkündü. Ama Esen haklıydı. Her ihtimale karşı çok fazla şey söylemek akıllıca olmazdı.

Bir saat egzersiz yaptıktan sonra yıkandım, sade ipek bir elbise giydim ve ardından oldukça korkunç cinayet şiirleri içeren bir kitabı pencere kenarındaki koltuğa götürdüm. Güneş batarken, martılar ve ateş şahinleri altın sarısı gökyüzünde süzülüyor, son gün ışığında akşam yemeklerini avlıyorlardı.

Kitap okumak yerine, kayalıkların üzerinden denize doğru baktım ve Arrow'u düşündüm.

Bana ihanet ettiğine inanmak giderek zorlaşıyordu. Her şeyi bir araya getirdiğimde, olaylar dizisini, söylediği ve yaptığı her şeyi, masumiyeti mantıklı olan tek şeydi.

Belki de beni önemsiyordu ve her şey yolundaydı.
Hepsi.

Gözlerim ağırlaştığında ve hızlı bir uyku çekme fikri aklıma geldiğinde Akşam yemeğinden önce bir yumruk kapıya üç kez vurdu. Sonra derin, gürleyen bir ses duydum.

Fırtına Kralı Aldara'sını ziyarete gelmişti.

"Söz verdiğim gibi," dedi mandal dönerken, "sizden beslenmek için buradayım,
Prences Zali."

Arrow ve dün geceki iki muhafız odama girdi, rüzgârda savrulan saçları ve pelerinleri odun dumanı ve tuzlu su kokusu taşıyordu. "Ah, gelmişsiniz," dedim, odama giren fae'nin yoğun bakışlarıyla karşılaşınca. bir zamanlar beni köleleştirmişti. Dudaklarımı alaycı bir ifadeye zorladım. "Cesaretini kaybettiğini düşünmeye başlamıştım."

Chapter 21

Ok

Cesaretimi mi kaybettim?

Gerçekten de Aldara'm bu diyarın en büyük bok karıştırıcısıydı. Yeşil gözlerindeki öfke bana binlerce yıldırımın gücüyle çarptı ve vücudumda şok dalgalarının yayılmasına neden oldu.

Rızası olmadan odasına girip ona istediğim her şeyi yapabilmemden nefret ediyordu. Ki bu anlaşılabilir bir şeydi.

Ama muhtemelen onu iradesi dışında esir tuttuğuma inandığı için *benden* ateşli bir tutkuyla nefret ediyordu. *Tekrar* söylüyorum. Ama hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamazdı. Azarn'ı beslenmeye izin vermeye ikna etmek, ona yaklaşabilmemin ve Aldara bağını güçlendirebilmemin tek yoluydu. Onu korumak için.

Ve onun yersiz küçümsemesini sikeyim. Ben Leaf'in kahramanıydım, hikâyesindeki kötü adam değil ve son nefesime kadar bunu kanıtlamaya çalışmaktan vazgeçmeyecektim.

Pencere kenarındaki koltuğa oturmuş, sanki ben orada değilmişim gibi gün batımını hülyalı bir şekilde seyrediyor, çenesini dizlerine dayamış, onları göğsüne sıkıca bastırıyordu. Muhafızlar kapının iki yanında yerlerini almışlardı, zırhları gıcırdıyor ve tıngırdıyordu ama Leaf arkasını dönmedi.

"*Bana bak,*" dedim zihninde.

"Git buradan, Arrow. Hiç havamda değilim," dedi pencereden dışarı bakarak.

Kanatlarım ortaya çıkarken kürek kemiklerime acı saplandı, siyah ve mor tüyler görüş alanımın kenarlarında parladı. İlerledim, elindeki kitabı kaptım ve odanın diğer ucuna fırlattım.

Gözlerinde öfke parlıyordu.

"Ayağa kalk," diye homurdandım muhafızların yararına.

"Şimdi de kitapları mı kötüye kullanıyorsun?" dedi. "Kusursuz Bir Cinayet İçin Şiirler sana ne yaptı ki?"

"Dikkatini benden çaldı," diye cevap verdim zihninde.

Gözleri şok içinde parladı. *"Henüz kanımı almamışken bağ aracılığıyla nasıl konuşabiliriz?"*

"Dün geceki beslenmeden sonra hâlâ güçlü."

Ateş ışığı yüzünde dans etti ve bakışları kanatlarımın üzerinde gezinirken yumuşadı, tüylerim lezzetli bir tepkiyle titredi. Gülümsemesinin köşesini ısırdı ve yüzünü ovalayarak muhafızlardan sakladı.

İlginç. Belki de kızgınlığı da bir roldü.

"Sana kalkmanı söylemiştim." Elimi uzattım, yanakları kıpkırmızı parlayarak ayağa fırlamadan önce elimi görmezden geldi.

"Benim öfkem muhafızlar için," dedim zihninde. *"Asla sana değil. Yüksek sesle söylediğim her şeyi görmezden gel. Gerçek, aramızdaki bağ aracılığıyla fısıldanacak. Her kelimeyi dikkatle dinle. Her yalvarışımı. Sana yalvarıyorum, Leaf. Bırak kalbim seninkiyle konuşsun."*

Yatağın yanındaki duvara doğru geri geri giderken, nefesi düzensiz ve kesik kesik çıkarken, boğazındaki tüy kabartması titriyordu.

"Korkuyorum," diye fısıldadı, titreyen eliyle boynunu kapatarak.

"Uygun bir yanıt," dedim yüksek sesle, tekrar zihninde konuşmadan önce ilerledim. *"Aldara'm hiçbir şeyden korkmaz."*

Avuçlarımı başının iki yanındaki duvara dayayarak yüzümü onunkine yaklaştırdım. "Boğazını göster insan, yoksa yara izini umursamadan yırtarım."

Bakışlarıyla buluşmaya cesaret ettim ve yeşil bir fırtınanın bana baktığını gördüm. Gözlerim onun emekleyen göğsüne, sonra da elbisesinin ipeksi kumaşından görünen sivri, pembe tomurcuklara kaydı. Bir elimle başını yana doğru iterken, diğer avucum karnının üzerinde gezindi, sonra yukarı doğru

göğsünü. Başparmağım meme ucunun üzerinde gezinirken göğsümden bir inilti yükseldi.

"Arrow," diye fısıldadı bağ sesi, muhtaç sesi sikimin karşılık olarak seğirmesine neden oldu.

Şehvet kanıma işledi, boynunu tam da dudaklarına tapmak istediğim ama Azarn'ın adamlarının önünde cesaret edemediğim şekilde öptüm.

"Hiçbir şeyin tadı senin tenin kadar güzel değil," dedim ve onu sertçe iterek irkilmesine neden oldum. "Özür dilerim. Üzgünüm, aşkım. Kraliçem. En değerli Aldara. Seni küçümsediğime inanıyor olmalılar."

Sözlerim üzerine vücudu benimkine doğru eridi, parmakları göğsümdeki altın tüylerin etrafına iliklediğim bol gömleğime dolanırken uzuvları yumuşadı.

Kulak memesini ısırđım ve yüksek sesle inledi.

"Altın aşkına, Yaprak. Azarn'ın itlerinin önünde tepkilerini kontrol et."

Kalplerimizi birbirine bağlayan bağ kordonu daha sert titreşti. "Yapamam," diye cevap verdi.

"Kahretsin, içinde olmayı o kadar çok istiyorum ki." "Yap şunu," diye fısıldadı yüksek sesle.

"Çok risk alıyorsun. Benim ölümüm olacaksın." Muhafızlara geri döndüm. "Çıkın dışarı," diye homurdandım.

En aptal olanı omurgasını dikleştirdi. "Kral Azarn'ın emriyle Aldara beslenmeleri sırasında her zaman yanınızda kalmalıyız."

"Tamam. Yıldırımla kavrulmayı umursamıyorsan burada kal ve insanı becerirken beni izle. Büyücünüzün engelleme büyüü bağın kadim gücünü azaltamaz. Uyarayım, üreme organlarınıza yaptıklarından hoşlanmayacaksınız. Eğer kafalarınızda kolektif bir beyin varsa, dışarı çıkın ve ben sizi çağırana kadar geri gelmeyin."

Ateş askerleri odadan koşarak çıktılar, tenlerindeki tüm renkler akmıştı, bana ilk savaşlarından önce sahaya işeyen gençleri hatırlattılar.

Yaprak'ın kolları boynuma dolandı ve sonra başımı aşağı çekerek ağzımın içine bir iç çekti. "Önce bana unuttur. Sonra her şeyi hatırlamama yardım et, Arrow. Bana söylediğin her tatlı kelimeyi."

Burnumu onunkine değdirerek güldüm. "En çok hangisini istiyorsun? Unutmak için mi, hatırlamak için mi?" Alay ettim.

"İkisini de. İtfaiyeciler bizi duymadığı sürece bana verebileceğin her şeyi istiyorum."

Leafin evinin rengi olan orman yeşiline boğulmuş, şehvetle parlayan gözlerine baktım ve dudaklarını aralayarak ön dişlerindeki sevgili boşluğu ortaya çıkardım. Sonra parmağımı boğazında erimiş altın gibi parlayan Aldara izinin üzerinde gezdirdim.

"Horozlarını çalışır durumda tutmak umuduyla kule merdivenlerinin yarısında nöbet tuttuklarına dair beş kese altın tüyüne bahse girerim."

"Sanırım haklısın." Kahkahası dudaklarımın arasından süzüldü. "Acele et ve öp beni, seni aptal. Fazla zamanımız yok."

"Fikrini mi değiştirdin? Şimdi sadece öpülmek mi istiyorsun?"

Omzuma bir tokat attı. "Bana merhamet etmekten zevk alıyorsun."

Utanmazca sırttım. "Bunu inkar edemem."

"Kontrol seni hala ateşli yapıyor."

"Evet, her zaman," diye fısıldadım tenine karşı, onu çevirip ön kollarını duvara yaslarken. Ateşli hareketlerle omurgasını çentikleyen düğmeleri açmaya başladım.

Kıpırdanarak arkasını dönmeye çalıştı. "Lütfen, Arrow. Sırtımı değil." Donup kaldım. "Neden olmasın? Sorun ne?"

"Hiçbir şey. Lütfen... sadece..."

Tutuşumu gevşeterek arkasını dönmesine izin verdim. Gülümsedi, eli karnımdan aşağı süzüldü ve en çok ağrıyan yerime hafifçe bastırdı.

Dilimi şaklatarak bileğini kavradım. "Dikkat dağıtmak işe yaramaz. Bana ne saklamaya çalıştığını *göster* yoksa yemin ederim kontrolümü kaybeder ve kimliğime ihanet ederim. O iki gardiyanı dışarı çıkaracağım ve ben-"

"Pekâlâ. Sakin ol. Bir şey yok," diye ısrar etti, tekrar duvara döndü ve iç çekerek yanağını serin taşa yasladı.

Odasındaki ışık loştu, dışarıdaki gökyüzü karanlıktı ve ocaktan sadece mor ve kırmızı alevler titreyerek odayı ve Aldara'mın tenini aydınlatıyordu.

Kafam karıştı ama yılmadım, omurgasının üst kısmını öptüm, dudaklarım tenindeki kabarık çıkıntılara değince anında donakaldım. Ellerimle omuzlarını sararak onu ateşin ışığına doğru götürdüm ve kıpkırmızı kumaşı vücudundan sıyırdım. Sırtına kazınmış ten rengi rünleri görünce kanım kaynadı.

Ateş büyü, o sık suratlı Bakhur tarafından aşkımın tenine işlendi.

Aldara'mı işaretlemek şöyle dursun, başka hiç kimse ona dokunacak kadar aptal olamaz. Ama Ateş Prensi onu incitmenin bedelini çok ama *çok* ağır ödeyecekti. Onu bitirmenin tüm yolları aklımda dönüp duruyordu. Organlarını yavaşça pişirmek, önce sikini, sonra altın gözlerini, açık ara en sevdiğim fikirdi.

Yaprak'ın omuzlarında bir titreme oldu ama sırtını dönmedi, gözlerimin içine bakmak istemiyordu. "Arrow, lütfen sakın ol yoksa muhafızlar duyacak. O zaman Güneş Diyarı'nda oynadığınız oyun sona erer."

Oynadığım tek oyun onu özgür bırakacak olandı. Ama belki şimdi başka bir amacım daha vardı: Azarn'ın oğlunu ve varisini öldürmek ve yok etmek.

"Bunu kimin yaptığını söyle bana," diye homurdandım, cevabı zaten bildiğim halde.

"Senin intikamcı doğanı unutmadım." Omzunun üzerinden baktı ve fısıldadı, "Sana söylersem bizi tehlikeye atarsın."

"Öyle olsun. Ateş Prensi zaten ölü bir adam."

Başını salladı, sonra bana döndü. "Neden bu kadar inatçısın? İntikam almaya bu kadar kararlı mısın?"

"Ben mi? Üstün olduğun bir konuda beni suçladığına inanamıyorum. İnatçı olan sensin. İtaatsiz ve inatçı, pervasızca hayatını tekrar tekrar riske atan." Yüzündeki öfke ifadesi karşısında kalbim eridi ve gülümsedim. Elimde değildi. "Ama sana başka ne olduğunu söyledim mi? Eşsiz. Güzelsin. Kıymetli. Benimsin. Sadece benim."

"Mükemmel bir cevap," dedi yanağımı okşayarak. "Bakhur hakkında daha sonra endişelenmeyi kabul edelim. Şu anda seni içimde, etrafımda hissetmek istiyorum... her yerde. Çabuk ol. Birlikte geçireceğimiz zamanın bir anını bile boşa harcama."

"Emrettiğiniz gibi."

Auron kanara tüylerinin patlaması gibi, umut göğsümün içinde patladı, onu yatağa doğru geri götürdüm ve sonra yavaşça yatırdım.

İnatçı insanım sonunda bana inandı mı?

"Yaprak?" Sesim titreyerek başladım. "Sonunda sana asla ihanet etmediğimi anladın mı?"

"Şimdi olmaz," dedi ve beni yatağa çekmeye çalıştı. "Bırak da Coridon'a dönmüşüz gibi davranayım. Sadece sev beni, Arrow. Lütfen."

"Her zaman," dedim. "Sana her zaman ve sonsuza dek tapacağım."

Titreyen ellerimle elbiseyi kalçalarından yukarı kaydurdum ve vücudunu sadık değerlendirmeme açtım. Kapüşonlu bakışlarıyla her hareketimi izliyordu.

Hareket etti, teni dokunuşumla çakıllaştı, nefesi kesildi. Merkezinde kışkırtıcı bir nem parlıyordu.

Ona çok az dokunmuştum ve o benim için ıslanmıştı, bana çok ihtiyacı vardı. Yine de onu daha çok arzuladığımı biliyordum. Kendimi onun bedeninin mabedine gömemezsem öleceğimden emindim.

"Başka hiçbir şeyin önemi yok," diye mırıldandı, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi.

İçeri biri girerse diye pelerinimi çıkardım ama gömleğimi çıkarmadım ve pantolonumun bağcıklarını çözdüm. Tenimizin her parçasının temas halinde olmasını arzulasam da, bu zamanda ve bu yerde bu imkânsızdı.

"*Yakında*," dedim kendi kendime, bu düşünce aramızdaki bağla birleşti.

Yaprak başını salladı. "Yakında değil, *şimdi*. Öp beni," dedi ve ağırlığını dirseklerine vererek yüzlerimizi birbirine yaklaştırdı. "İçime gel. Acele et."

"Her zamanki gibi talepkârsın," dedim, onu geriye doğru ittim, sonra üzerine tırmandım.

Altımda kıvranıyor, bir eliyle başımı aşağı çekerken diğer eliyle pantolonumun bağcıklarını karıştırıyordu.

Bir kahkaha atarak ellerimle yüzünü çerçeveledim, sonra onu yavaşça öptüm. Beni her sıkıştırmaya çalıştığında dudağını ısırdım ve yumuşak bir fısıltıyla onu yatıştırdım.

Güneş Diyarı'nın onu yakaladığını, kandırdığını ve suçu benim üzerime attığını öğrendiğim andan beri Yaprak'ın bana tekrar bu şekilde bakmasını bekliyordum. Bana güvenip güvenmediğini bilmek zorundaydım. Bana olan inancı oksijenden daha önemliydi. Yemekten ya da sudan daha hayati.

Daha ileri gitmeden önce, anladığından emin olmalıydım. Her zaman onun kahramanı olacağımı ve sadece *çok ama çok* nazikçe isterse kötü adamı olabileceğimi biliyordu.

Chapter 22

Ok

"Yaprak... Çok özür dilerim," dedim acı-tatlı öpücükler arasında. "Her şey için özür dilerim. Yıldız pazarında seni gördüğüm andan itibaren nazik olmalıydım, sana saygı göstermeliydim. Seni hiç korkutmamalıydım. Bir kere bile. Günahlarımın kefaretni ödemek için bedenimi günde bin kez kırbaçlayabilirsin. Aç bırakabilirsin. Döv beni. Bana ihtiyacın bitmediği sürece her şeyi yapabilirsin. Benim için altından daha değerlisin. Havadan ve şimşekten daha hayati. Yaşam için kandan daha gerekli. İzin ver sana göstereyim."

"Evet," diye mırıldandı. "Göster bana. Lütfen, acele et."

Kanatlarım onu sardı ve bizi Taln'ın kasvetinden izole eden bir koza oluşturdu. "Benimle güvendesin, küçük Yaprak," dedim, Aldara'mı bu korkunç yerden uzaklaştırma ihtiyacıyla hastalanarak. "Benimle her zaman güvende olacaksın. Döktüğüm her gözyaşı sana bir yemin, bir dua ve sevgime sonsuza dek karşılık vermek için bir dilek."

Bir nefesle yanağımdaki nemi sildi. Hay sikeyim. Ne zamandan beri ağlıyorum?

Ailem öldüğünde bile çılgılık attım ve öfkelen dim ama onların kaybı için gözyaşı dökmedim.

Bu, insanımın bana öğrettiği bir başka dersti.

Savunmasız olmak.

Gerekirse reddedilmeyi göze almak için.

Çünkü onsuz yaşamak bir seçenek değildi.

"Ah, Arrow," diye yumuşak bir iç çekişle adımı söyledi. "Lütfen endişelenme. Her şey yoluna girecek."

Birbirimize gülümsedik, gözyaşlarımız bakışlarımızda parılıyordu. Sonra onu öptüm, dudaklarındaki tuz tadı en tatlı iksirdi.

Sırada hangi parçasına tapacağıma karar veremiyordum. Her yerini istiyordum.

Şimdi. Şimdi ve sonsuza dek.

Bir meme ucunu ağzıma alıp önce birini, sonra diğerini usulca ısırduğımda haykırdı. Dişlerim etini delerken boğazında kısık bir inilti titreşti ve göğsünün yanından kan çektim. Sadece iki küçük yudum. Onu yataktan kaldırmaya ve açgözlü, kavrayıcı elleriyle kalçalarımı ileri doğru sürüklemeye yetecek kadar.

Beklentiyle titreyerek elimi vücudundan aşağı kaydırđım ve parmaklarımı ıslaklığında gezdirdim. "Kahretsin, Leaf. Benim için çok hazırsın."

Gülmekle inlemek arası kırık bir ses çıkardı. "Evet, daha fazla beklemek yok. Lütfen, Arrow."

"Nasıl istersen," dedim ve tek bir akıcı hareketle onun sıcaklığının içine kaydım. Sonunda.

Mutluluk verici bir aidiyet duygusu **ü z e r i m e** çöktü. Burası evimdi.

Nerede olursa olsun. Ona olabildiğince yakın. Benim aşkım. Aldara'm.

Nefesi kesildi, ellerini göğüs kafesimin üzerinde gezdirmeden önce sırtımı okşadı, sonra seğiren karın kaslarım boyunca ilerledi.

"Çok iyi," dedim dişlerimi sıkarak. "Seni Mydorian'da bıraktığımdan beri tek istediğim buydu... seninle olmak. Sana olabildiğince yakın olmak."

"Ve şimdi öylesin. O yüzden toz aşkına, muhafızlar geri gelmeden harekete geç."

Büyük bir dikkatle geri çekildim, sonra ilerledim, lezzetli sürtünme kontrolümü test ediyordu. Altımda muhteşem bir şekilde kıvranıyor, beni daha hızlı ve daha sert olmaya teşvik ediyordu ama yapmadım.

Yapamadım.

Önce anladığından emin olmalıydım.

Bizi terleten, kontrolü kaybetmenin eşiğine getiren mükemmel, yavaş ritmi bulduğumda, acımasız kalbimin toplayabildiği tüm şefkatle vücudunu, yanağını okşadım, boynunu kelepçeledim.

"Seni her zaman koruyacağım. Bundan asla şüphe etme. Yemek salonumda Güneş Elçisi'nin boynuna o çatalı indirdiğini gördüğüm gecedan itibaren, bozulmaz bir büyü yapıldı. *Senin* büyü, Aldara'm. O anda..."

Kelimeler kifayetsiz kaldı, onun sıcak, ıslak bedenini görmek ve hissetmek kararlılığımı paramparça etmekle tehdit ediyordu.

Kalçalarını kaldırarak açığı hafifçe değiştirdim. "Ben... O zaman bilmiyordum Yaprak, ama o gece diyarlardaki en yüksek dağın zirvesinden düşmüştüm, sana geri dönülmez bir şekilde aşık olmuştum. Ve o andan beri, ölmüş ailemin ruhları üzerine yemin ederim ki, tek istediğim seni güvende tutmaktı. Seni yakınımda tutmak. Gülümsediğini görmek... tercihen bana."

"Oh, tanrılar," diye inledi kalçalarını tekrar kaldırıp en sevdiği noktaya doğru kayarak daha yükseğe ittiğimde.

"Tanrılar yoktur, sadece bir tanrıça ve onun hizmetkârı kral vardır. Biz Kral Arrowyn ve Kraliçe Zali'yiz. Arrow ve Leaf, sonsuza dek mutluluk içinde bağlı. Bana inanıyor musun Aldara'm? Seni asla yüzüstü bırakmadığıma inanıyor musun? Asla..." Çaresizce titreyerek inledim. "Sana hiç ihanet etmedim mi?"

Başını sallarken koyu renk saçları yatak örtüsünün üzerinde dalgalanıyordu.

"Hayır mı?" Kalçalarım ona doğru bastırılmış halde donup kaldım, sikim onun enfes kadife sıcaklığının derinliklerinde titreşiyordu. "Bana inanmıyor musun? O zaman dursam iyi olacak." Parmaklarım etine gömülürken, onun teslim olması için gereken süre boyunca hareketsiz kalabilecek güce sahip olmak için altına dua ettim.

"Lütfen," dedi omuzlarımı çekiştirerek. "Durma." "O zaman bana adını söyle."

"Zali."

"Hayır. Kalbinin adı."

"Zali," diye tekrarladı inatçı dişi aslanım.

"Sana verdiğim ismi söyle... *Yaprak*. Söyle, ben de seni istediğin gibi sikeyim."

Yanağını okşadı ve gözlerimin içine gülümsedi. "Benim adım Yaprak. Ve uzun zamandır bu isimden nefret etsem de, aslında en çok sevdiğim isim bu. Beni ağlatan, yakan ve başka hiçbir şeye benzemeyen özlemini çektiren tek erkek tarafından bana verildi. Sert ve *çok* hızlı sevdiğimi bilen tek kişi."

Daha fazla teşvike ihtiyacım yoktu.

Elimi başının üzerinde tutarak, işe doğru eğildim ve ona tam olarak istediği şeyi verdim-uzun, sert, cezalandırıcı vuruşlar, birlikte inleyip öfkelenirken ve nefes nefese kalırken terin tenimizi kayganlaştırmasına

neden oldu.

"Bir daha asla... gözümün önünden... ayrılmayacaksın," diye talep ettim, belki de mantıksızca.

"Ama Mydorian. Benim halkım." "Kahretsin..."

Yaprak. I-"

"Arrow, lütfen... Kontrolümüz dışında olan şeyleri düşünme. Şimdi değil. Her şeyin iyi olacağına *inan*."

Sonra adımı tekrar tekrar söyledi, bir büyü gibi... Kasları etrafımda daha sıkı sarılıp kenetlenirken, dişlerimi Aldara işaretinin üzerinden boynuna geçirdim. Bir anda parçalandı, ağlamaya başladı ve beni daha sıkı kavradı. Sertçe ürperdim, çığlıklarını susturmak için parmaklarımı ağzının üzerine bastırdım.

Yaşam gücü boğazımdan aşağı kayarken tatlı, koyu kan dilimi kapladı. Öforik, ilkel açlık beni çekirdeğime kadar sarstı.

İhtiyacım var.

Ve teselli.

Leaf'in özü kalplerimizi ve ruhlarımızı birbirine bağlamıştı ve bu bağ onu her zaman gözümün önünde tutmamı gerektiriyordu. Bu odadan çıkıp onu ateş fae'sinin merhametine bırakacak gücü nasıl bulacaktım?

Onun zevkini uzatmaya kararlı bir şekilde, kendimi kırılmaktan, kükremekten ve tüm ateş krallığını üzerimize getirmekten alıkoymak için tenine karşı lanet ettim. Tüy gliflerim her zamankinden daha sıcak bir şekilde parlıyor, kanım damarlarımda bir orman yangını gibi akıyordu.

Acıya o kadar yakındı ki, zevk dayanılmazdı.

Çok iyiydi.

Hiç bitmesini istemedim.

Henüz bitmedi.

Sonra kontrolüm dışında, yıldırımdan daha güçlü bir güç midemden fişkırdı ve dışarıya doğru yayıldı, patlayana kadar et ve kemiklerden sekti. Gözlerimi kapattım ve bir çığ gibi sallandım.

Yaprak'ın üzerine çökerek boynunu usulca öptüm, dudakları çok sertti ve sonra tüy kadar yumuşaktı.

"Ah, göğüs plakan," diye hatırlattı ve üst bedenimi onun üzerinden kaldırdım.

"Hâlâ benden nefret ediyor musun?" Sırıtarak sordum.

"Evet," dedi, yanakları çöl gülü yapraklarının tatlı rengine kızarmıştı.

"Yalancı."

Güldü. "Çabuk ayağa kalk. Muhafızlar her an gelebilir." Altımdan sıyrıldı, uzun bir aynanın önünde durdu ve mahvolmuş örgüsünü onarmaya başladı."

"Böyle kalsın. Oynadığımız sahneye uygun olacaktır."

Başını salladı ve yaramaz çocuklar gibi gülerken kıyafetlerimi düzeltmeme yardım etti.

"Sensiz hiçbir âlemden, hiçbir *şeyden* zevk almıyorum," dedim ellerimi kalçalarına dayayıp yanaklarına öpücükler kondurarak. "Yemeklerin tadı yok. Kabuslar beni kuşatıyor. Ayrıldığımızdan beri bir an bile huzur bulamadım. Beni mahvettiğini bilmek seni memnun ediyor mu, Yaprak'ım?"

"Tabii ki öyle." Sırıttı ve pelerinimi bağladı. "Şimdi, nerede durmalıyım? Burada mı? Yoksa muhafızları eğlendirmek için yatağa uzanıp ağlamalı mıyım?"

"Hayır, buna dayanamazdım." Hiç düşünmeden vestiyerden eski pelerinimi aldım ve omuzlarına sardım, onun sıcak, misk kokulu insan kokusunu kendi kokumla birleştirerek içime çektim. Beş diyardaki en güzel kokuydu.

Omuz silkti ve yatağın üzerine düştü.

"Lütfen, Yaprak. Yalvarırım bunu sakla ve sana söylediğim her şeyi düşün. Yarın daha çok konuşacağız. Gerekirse o zaman pelerini bana geri ver. Ve sana ihanet etmediğimi bildiğini söyle. Sana *asla* ihanet edemem."

"Muhafızlar," diye fısıldadı. "Bana bir iyilik yapar mısın? Ari'yi buraya getir.

Onu çok özlüyorum."

Bir kıskançlık şimşeği kalbimi delip geçti. Dudaklarından bir tutam saçı çektim ve başımı salladım. "Elimden geleni yapacağım."

Yanaklarını sertçe sıkarak, "Bunu gerçek gibi göstermeliyiz" dedi.

"Evet ve bunun için özür dilerim," dedim, elbisesini yırtarak bir omzundan sarkmasını sağladım. Dudağını ısırarak kanattığında, yüzünü ellerimin arasına aldım ve alnımı onunkine bastırdım. "Hayır, Yaprak. İşleri çok ileri götürüyorsun."

"Bana saldırdığına inanıyor olmalılar. Acımasız Fırtına Kralı bana nazik davranmaz."

"Bu söylentiler babamın ününe dayanıyor, benim değil. Ben asla bir aşığı incitmedim. Ne bir köleyi, ne bir prensesi, hatta ne de bir kraliçeyi incittim. Benim hakkımda kötü düşünmeyi ne zaman bırakacaksın?"

"Yavaş öğrenen biri olabileceğimi kabul ediyorum. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın, Arrow." Ayak parmaklarının ucunda durdu ve omuzlarımı kavradı. "Ama sonunda

dikkatimi veriyorum. Söz veriyorum. Muhafızları çağırın."

Onu son bir kez öptüm, yatağa doğru geri geri yürüdüm ve sonra yatırdım. "Eğer o Fire Court piçlerinden biri sana dokunursa, hemen bana söyle. Ölüler listeme eklenecekler."

Yataktan sıçrayarak kalktı. "*Ölü adamlar*," diye alay etti, sanki daha önce onun adına hiç kimseyi öldürmemişim gibi. Kıçıma bir tokat attı, sonra da karşılık veremeyeyim diye arkama saklandı.

Topuğumun üzerinde döndüm. "Hey, buraya gel."

"Güneş Diyarı'nda güçsüz olduğunu unuttun mu? Bana dokunsalar da dokunmasalar da kimseyi öldüremeyeceksin."

"Öyle değil mi? Bunu göreceğiz."

"Orion, Loligos'un gemisine binmeme yardım eden ork. O bir tutsak, kapana kısılmış-"

"Biliyorum. Bununla ilgileneceğiz. Yarın sabah Azarn'ın danışmanları ve Buz Diyarı'ndan bazı tüccarlarla bir toplantım var. Ondan sonra seni bulacağım."

"Pekâlâ," dedi, bana tatlı ve açık bir şekilde gülümseyerek. Bir daha asla göremeyeceğimi sandığım bir gülümseme. "Umutsuzca bir plana ihtiyacımız var."

Aynen öyle. Gücüm engellenmişken, Taln'dan güvenli bir şekilde çıkmak kolay olmayacaktı. Ama Güneş Diyarı'nın kraliçesi kaçışımızın anahtarını elinde tutuyordu. Estella ile yaptığım gizli konuşmalar onun Azarn'dan ateşli bir tutkuyla nefret ettiğini ortaya çıkarmıştı, bu da bizim avantajımıza olacaktı.

"Son duruşmanın olduğu gece, odamda nasıl görünmez oldun?" diye sordum.

"Yılan fae bana kan orkidesinden yapraklar verdi. Bir tanesini derime sürdüm ve geçici olarak görünmez oldum. Bu onun gücü."

"Güzel. Gerisini iyi sakla."

"Saklayacağım."

"Akşam yemeğinde salonda olacak mısınız?" diye sordu.

"Evet. Ve seni görmezden gelmek beni öldürecek. Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Senin anlayabileceğinden çok daha fazla."

Onun boş dişli sırtışına bakarken, Taln Şehri tersine dönmüş gibi görünüyordu, içindeki korku titriyordu ve diyarlardaki her şey yeniden doğru hissettiriyordu. Hayatımın geri kalanında her gün ve her gece onun gülümsemesini görmenin bedeli olsaydı, cehennem diyarlarında sonsuza kadar kalmaya razıydım.

Kapıyı açtım ve Azarn'ın adamlarına geri dönmeleri için bağırdım, *yarın* kelimesi zihnimde dönerken kendi sırtışımı bastırmaya çalıştım, bir

tatlı, dayanılmaz bir işkence.

Aklımı kaybetmeden ona tekrar dokunmak için bütün bir gece nasıl bekleyebilirdim?

İçime bir korku dalgası yayıldı. Lanet olsun. Bağımız hakkında konuşmayı unutmuştuk.

Ya Melaya bizi duyduysa?

Eğer olsaydı, bunu çok yakında öğreneceğimi tahmin ediyordum çünkü Azarn'ın büyücüsü ve askerleri şafak sökmeden kapıma dayanırdı.

Eğer öyleyse, devam et. Hiç zevk almadığım bir dövüşüm olmamıştı.

Doğrusu Melaya'nın burnunu kırmak için bir sebep arıyordum.

OceanofPDF.com

Chapter 23

Yaprak

Parmağımı yalayıp Güneş Diyarı büyüünün tarihiyle ilgili bir kitabın bir sayfasını daha çevirirken eski parşömenin topraksı tadı dilimi kapladı.

Neyse ki Taln kütüphanecileri olarak adlandırılmayı tercih eden muhafızlar, Buz Diyarı'ndan gelen yeni kitapları kataloglamakla meşguldüler ve beni *Mitolojinin Ustaları* adlı tozlu bir kitabı karıştırmak için yalnız bırakmışlardı: *Çağlar Boyunca Muhteşem Büyücüler ve Sihirbazlar Üzerine Bir Vaka Çalışması*.

Daha önce, Tarihi Büyü bölümünden bir yığın kitap almış ve kubbeli cam tavanın altındaki sıra sıra rafların arkasında, kütüphanenin kasabadan yüksekte yer alan bir bölümünde, rahat bir köşeye çekilmiştim.

Bu rahat köşe bir yönden kütüphanenin çok aşağıdaki girişine, diğer yönden de ormanın ötesindeki dağlara bakıyordu; bu da burayı binaya girip çıkan tüm fae'leri incelemek ve manzaraya bakarak hayal kurarak vakit geçirmek için mükemmel bir konum haline getiriyordu.

En az bir saattir kimse girmemişti, bu yüzden rahatsız edilmeden bölümleri gözden geçirdim ve Sentura'nın arkasındaki sihir hakkında bilgi aradım

Pyre ve mergelyn halhalım, Taln'ın fae'lerinin hevesli okuyucular olmadığı sonucuna vardı.

Yirmi dakika sonra, her nedense bir centauress şeklini almış bir cin, şişkin heybelerine bağlı uzun bir muslukla kütüphanenin sarmaşıklarını ve saksı bitkilerini sulamak için geldi. Görevini çabucak tamamladı ve beni, toynaklarının sesi yakındaki parke zeminde her çınladığında ona meraklı bakışlar fırlatmak yerine okumaya konsantre olmaya bıraktı.

Yumuşak mavi gökyüzü aniden yanık şeftali rengine büründü ve kıvılcımlar görkemli bir ateş yağmuruna dönüştü. Bu manzaraya neyin sebep olduğunu bilemiyordum. Ama bu manzara nefesimi kesti ve gözlerim kamaşana kadar ona baktım, Arrow'un anılarına ve onun büyük, sıcak vücudunun içimde ve etrafımda ürpererek ne kadar lezzetli hissettirdiğine daldım.

Bir daha asla onun güzel yalanlarına kanmayacağıma yemin etmiştim. Ama başından beri doğruyu söylediği artık çok açıktı. Beni *gerçekten* seviyordu ve Taln'a gelmesinin tek bir nedeni vardı: Beni bu durumdan kurtarmak. Artık ona karşı hissettiklerimi inkâr edemezdim. Fırtına Kralı bana ihanet etmemişti, bu da onu ölene kadar sevmekte özgür olduğum anlamına geliyordu.

Okuyormuş gibi yaparak bir sayfa daha çevirdim, çıkan keskin ses Mydorian'daki kitaplıklarla kaplı yatak odamın anılarını canlandırdı. Ağır battaniyelerin altında yatmanın, hayal gücümü saray duvarlarının ötesine, uzak diyarların ve başka hayatların heyecan verici diyarlarına doğru uçuşmanın mutluluğunu hatırladım.

Mydorian'ın ışık dolu kütüphanesini de sık sık ziyaret etmiştim. Beyaz badanalı zeminleri ve kubbeli, açık tavanını tutan devasa bir sapoula ağacının gümüş dallarıyla, Taln'ın sırlarla ve gölgeli köşelerle dolu üç katlı, koyu renkli ahşap binasıyla büyük bir tezat oluşturuyordu.

Tavandan sarkan uzun, kıpkırmızı püsküllü şamdanları, baş aşağı duran aşk yalanları gibi kanayan bitkileri ve okuma masalarında yanan mumları inceledim. Alevler, raflara tırmanan çiçekli sarmaşıkların üzerine morumsu bir ışık düşürüyor, kasvetli, kapalı atmosferden bir rahatlama sağlıyordu.

Dağlara bakarak birkaç dakikalığına gözlerimi kapattım ve dikkatimi kitaba vermeden önce dün geceyi sadece bir kez daha düşüneceğime dair kendime söz verdim.

"Gördüğüm kadarıyla sıkı çalışıyorlar," dedi yukarıdan gelen bir ses ve beni hayallerimden uyandırdı.

Lanet olsun. Suçluluk duygusu yanaklarımı kızarttı. Başımı kaldırıp baktığımda Arrow'un deri kıyafeti ve peleriniyle üzerimde belirdiğini gördüm; ağırlığını değiştirip kollarını kavuştururken göğüs plakasındaki altın tüyler çınlıyordu.

"Merhaba," dedim, tam da o pantolonu çözerkenki görüntüsü zihnimde çok tazeydi.

"Kütüphanede ne yapıyormuş gibi davranıyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Kitabı kapattım. "Numara yapmıyorum. Yararlı bilgiler arıyorum. Burada ne yapıyorsun?"

"*Seni* avlıyordum. Bu sabahki toplantıdan sonra seni aramaya geleceğimi söylemiştim. Ama seni burada bulmayı beklemiyordum."

"Neden olmasın? Okuyabiliyorum, biliyorsun."

"Evet. Çok iyi okuyabiliyorsun. Görünüşe göre benim dışımda her şeyi." Kaşlarının yerini bir gülümseme aldı. "İlginç bir şey buldun mu?"

Fırtına Kralı'nın gelişiyle harekete geçen bir muhafız iç kulenin yüksek bir katından çıktı, boğazını temizledi ve siyah kristallerle kaplı yapının tüm yüksekliğini kat eden spiral bir merdivenin yarısına kadar hızla inerek hemen üstümüzde durdu. Kuledeki oval pencereler kütüphanenin her katına bakıyordu, muhtemelen muhafızlar içeride idari işlerle meşgulken ziyaretçileri izlemek içindi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu gümüş saçlı erkek, kıpkırmızı kanatlarının hareketi bıyıklarının uzun bıyıklarını dalgalandırıyor ve cübbesini kambur gövdesinin etrafında dalgalandırıyordu.

"Gayet iyiyim. Teşekkür ederim," diye cevap verdim neşeli bir el sallayışla, bir yandan da bir yalan uyduruyordum. "Kral Arrowyn buz heykeltıraşlığı üzerine kitaplar aramaya geldi. Kendisinin bu sanatta son derece yetenekli olduğunu düşünüyor. Işık Diyarı'nda, heykelleri çöl güneşinden korumak için özel olarak inşa edilmiş bir buz konservatuarının içinde yarışmalar düzenlediğini biliyor muydunuz? Bu yılki yarışmayı kazanmaya oldukça kararlı ve tasarımları için yeni ilham kaynakları arıyor."

Yaşlı kütüphaneci düşünceli görünüyordu. "Bu konuda bir şey sakladığımız şüpheli. Tahmin edebileceğiniz gibi, krallığımızın sıcağında, popüler bir eğlence değil, özellikle de *kralların* meşgul olduğu bilinen bir eğlence değil," dedi yargılayıcı bir koklamayla.

Önündeki havada kütüphanenin bir haritası belirdi, küçük alevler, koruyucunun çarpık bir parmakla göz gezdirdiği bir kitap kataloğuna benzeyen bir şeye dönüştü. "Hayır, özellikle buz heykeltiriliği üzerine bir şey göremiyorum. Yarışma uzun süredir devam ediyor mu? Hiç duymamıştım."

"Bu çok bilinen bir etkinlik değil. Arrowyn bunu yirminci yılında gururla başlattı. Ama lütfen zahmet etmeyin. Taln'ın sanat koleksiyonuna bakmasına yardım edeceğim. Eminim orada bir şeyler onun yaratıcı tutkularını ateşleyecektir."

Muhafız elindeki yayı bırakıp merdivenlerden yukarı çekildi ve beni Arrow'un düşmanca bakışlarıyla baş başa bıraktı.

"Buz heykeltraşlığı mı?" diye homurdandı. "Gerçekten mi? Bu çok gülünç. Sanki ben
."

Kahkahamı yuttum ve sııttım. "Eminim bir çocuk için güzel bir etkinliktir. Storm King. Dürüst olmak gerekirse, yarı çıplak bir şekilde heykelleri yontarken çok çekici görüneceğinizi düşünüyorum."

"Hah. Bir gün denemek zorunda kalabilirim," dedi sııtarak. "Buz için hoşunuza gidebilecek pek çok kullanım alanı düşünebilirim."

Yanımdaki minderi okşayarak, gardiyan merdivenlerde belirdeğinde arkamda sakladığım kitabı çıkardım. Melaya'nın kulak misafiri olabileceğine dair herhangi bir fiziksel işaret olup olmadığını kontrol ettim - deride karıncalanma, mide bulantısı vs. "Bu kitapta ilginç bir şey keşfettim. Diyor ki..."

Bir parmağını dudaklarına götürdü ve "Bekle" kelimesini mırıldanırken beni susturdu.

Gök gürledi ve aşağıdaki şehir sokakları cızırdadı, kaldırım taşlarından buhar yükseldi. Arrow omzunun üzerinden pencereden dışarı baktı ve sanki ateş yağmuru tarafından büyülenmiş gibi baktı.

"Bu fenomene ne sebep oluyor?" diye sordum. "Bu çok güzel." "Benimle gel, sana göstereyim."

Elini uzattı, ben de tuttum ve kütüphanenin karanlık bir köşesine çekilmeme izin verdim. Arrow beni eski kitapların ve tozun kokusunun duyularımı rahatsız ettiği yığınların arasına götürdü. Yumuşak dudaklar beni şefkatle öptü, önce ağzımı, sonra da boynumun yan tarafını titreşen Aldara glifinin üzerinden öptü.

"Ne yapıyorsun?" O kadar nefessiz kalmıştım ki zar zor konuşabiliyordum. "Bana ateş duşları hakkında bir şeyler göstereceğini sanıyordum."

"Hayır, tıpkı gardiyana söylediğiniz gibi yaratıcı tutkularımı ateşlemeye karar verdim."

"Gördün mü? Sonunda hep haklı çıkıyorum, değil mi?" Alay ettim.

"Eğer beni bir daha öpersen," diye kulağıma nefes verdi, "o zaman kesinlikle altın benekli çöl kadar doğru olacaksın. Üzerinde parlayan güneş kadar mükemmel. Ve-"

"Oh, kapa çeneni." Güldüm, ağızlarımızı birbirine çarparak onun saçmalıklarını susturdum. "Bunu yapmak varken neden tartışarak zaman kaybedelim ki?" Öpücükler arasında söyledim.

Başım döndü, uzuvlarım gevşedi ve durgunlaştı ve birkaç dakikalığına, düşman bir diyarda bulunan bir kütüphanenin içinde olduğumuzu unuttum.

Ama çok geçmeden gerçeklik araya girdi ve Taln'dan kaçmak istiyorsak yapmamız gereken çok iş olduğunu ve dudaklarımızı yavaşça kilitlemenin beklemesi gerektiğini hatırladım.

Arrow'un göğsünü iterek öpüşmemizi isteksizce kestim. "Bu bana ateş yağmurunun yağmasına neyin sebep olduğunu nasıl gösteriyor?"

"Değil," dedi, koyu altın rengi saçları dağınık, nefes alış veriş sert ve ağırdı. "Belli ki." Yüzünü boynumun kıvrımına bıraktı ve sözcükleri tenime karşı gürledi. "Ama dün geceyi düşünmeden edemiyorum."

"Kanımı düşünmeden duramıyor musun?"

Alçak sesle gülmesi tüylerimi diken diken etti. "Hayır, senin *her şeyin*, Yaprak. Gözlerin. Gülüşün. Sesin. Kokun. Tadın. Gülüş. Ve eğer unuttuysan, sen benimsin. Benimsin. *Benim*," diye mırıldandı. "Yaşamda ve ölümden senin olduğum gibi sonsuza dek benimsin."

"Şu anda ölümlerimizi düşünmemeyi tercih ederim."

"Hayır mı? O zaman bunu düşün," dedi, dişleri boynuma kayarak kan çekti. Sadece bir yudum, ama başımın geriye düşmesine yetecek kadar, ağır bir şey raftan yere yuvarlandı.

"Arrow, kitap..."

"*Aldırma*," diye cevap verdi bağımızın içinden, başını kaldırırken gümüş bakışları sıcaktı.

"*Daha fazla*." Parmaklarımı saçlarına doladım ve onu ihtiyacım olan yere geri çektim.

"Kesinlikle hayır." Alnı benimkine yaslandı. "*Gücüne ihtiyacın var ve ben sadece bağımız aracılığıyla konuşacak kadar kan aldım. Bir planım var. Rahat okuma köşene döneceğiz, önemsiz şeyler hakkında sohbet edeceğiz, didişeceğiz ve sonra ben görünür bir öfkeyle gideceğim. Beş dakika bekleyeceksin ve sonra benimle yangın hendeğinde buluşacaksın.*"

"Neden orası?"

Gözlerini devirdi. "*Bir kez olsun tartışmak yerine lütfen talimatlarıma uyun.*"

"Şimdi de tedbirli olmak konusunda mı endişeleniyorsun? İstiflerin etrafında dolaşan herkes bizi görebilirdi. Bakhur, hatta Azarn, duyduğuma göre ölümünü planlayan birini bulma umuduyla şehrinin etrafında gizlenmeyi seviyormuş."

"Hazır mısın?" diye sordu ve beni kitaplarımın alçak bir masanın üzerinde beklediği kanepeye geri götürdü.

"Hiç olamayacağım kadar."

"Yanıyorsunuz Prens," dedi sahte bir kendini beğenmişlik tonuyla. "Benim buzdan heykellerim başka diyarların formlarını taklit etmemeli." Kaşlarını çatarak yanıma oturdu ve başını pencereye doğru eğdi. *"Kütüphane girişinin yanında masa oyunu oynayan çifte dikkatle bakın,"* dedi bağından.

Raiden ve Zaret'e çok benzeyen iki pelerinli adam, kilden yapılmış figürleri bir tahtanın üzerinde hareket ettiriyor, sanki dünyada hiçbir şey umurlarında değilmiş gibi şakalaşüyor ve gülüyorlardı.

"Girişin yakınına bekçi köpekleri mi yerleştirdiniz?" diye sordum. Sırıttı. *"Evet."*

Kollarımı kavuşturdum ve kaşlarımı çatmaya zorladım. "Katılmıyorum. Bence sanatınızda diğer diyarlardan fae'lere yer vermek aslında radikal bir barış eylemi. Bunu denemelisin."

Ben konuşurken Esen, kanatlı ork ve trol heykelleriyle dolu bir avludan geçerek Arrow'un muhafızlarına yaklaştı. Raiden ayağa kalkarak gülümsedi ve Esen'in sırtına bir tokat attı, ardından yere çömeldi ve oyuna katıldı.

"Ateş fae'lerini yontmak gibi bir arzum yok," diye gürledi Arrow, sesi hiddetliymiş gibi çıkıyordu. Şok içinde bakışlarım ona kaydı.

"Onu affettin mi?"

"Bu uzun bir hikaye. Şimdi lütfen bıktırıcı, önemsiz tartışmamıza yüksek sesle devam edin."

Kitapları masanın üzerine yığarken içimi çektim. "Ama Kral Arrowyn, buz çalışmalarınızı gördüm. Vücutları, özellikle de kalçaları şekillendirme konusunda yeteneklisiniz. Bence Prens Bakhur'un muhteşem bir resmini yapardınız."

Arrow güldü ve ayağa fırlarken gülüşünü hırıltıya dönüştürdü. "Ateş Prensi'ne karşı... bir hayranlığım olduğunu mu ima ediyorsun?" diye bağırdı.

Çok uğraştım ama omuzlarımın kahkahayla titremesine engel olamadım. "Peki ya öyleyse?"

Başını hafifçe salladı, çok ileri gittiğim konusunda beni uyardı. "Bu size sanatsal tavsiye almak için son gelişim Prens Zali. Bugün hiç yardımcı olmadınız."

Omuz silktim. "Fae kralları genellikle yapıcı geri bildirimlere kötü tepki verirler."

Fısıltılı bir lanetle Arrow topuklarının üzerinde döndü, uzaklaşırken pelerini arkasından fırladı. Kütüphane kapısından geçerken zihnimde "*Yangın hendeği*" kelimeleri yankılandı. "*Beş dakika. Geç kalmayın.*"

Yaşlı kütüphaneci yine merdivenlerin başında belirdi. "Kral Arrowyn iyi mi?"

"Ah, evet," diye cevap verdim, mitoloji kitabını elime alarak. "Ona aldırmayın.

Yaratıcı süreci konusunda çok hassas."

Fae kükredi ve sonra siyah cüppesinin içinde kayboldu.

Kucağımdaki kitabı düşündüm, parmağımı kırmızı kapağındaki altın kabartmalı rünler ve ejderhalar üzerinde gezdirdim. Çoğunlukla kadim ateş koruyucularının yaptıklarına dair uzun soluklu hikâyeler içeriyordu.

Özellikle üzücü bir hikâye, ateş büyücülerinin bir gölü ateşe verdiği ve içine sığınan Buz Diyarı ailelerini yaktığı bir savaştan sonraki sahneyi detaylandırıyordu. Bir diğeri ise ateş perilerinin binlerce yıl önce Işık Diyarı'ndaki kum ejderhası değiştiricilerinin kayıp kabilelerini nasıl fethettiğini anlatıyordu ki bu hikayeyi Arrow ile paylaşmamanın en iyisi olacağını düşündüm.

En azından Coridon'a sağ salim dönene kadar.

Kütüphanedeki son dakikalarımı kitaplarda bulduklarımı -çoğunlukla zaten bildiğim şeyleri- gözden geçirmek için kullandım.

Güneş Diyarı'nın gücü, ateş perilerinin görünümlerini dönüştürme kabiliyetlerinden ve her şafak vakti eğitimleriyle birlikte şehrin üzerinde uçarak karmaşık savaş düzenlerini mükemmelleştiren ejderhalar üzerindeki ustalıklarından kaynaklanıyordu.

Kitabı son bir kez daha çevirirken, arkaya doğru bir sayfa açıldı.

Parmağımı ikiz büyücülerle ilgili bir pasajın üzerinde gezdirdim, kelimeler alevler tarafından tüketilen bir sarayın kabartmalı resminin içinde kısmen gizlenmişti. Şöyle yazıyordu: *Her çift bir Güneş'in hükümdarlığı sırasında yükselişe geçer.*

Diyar kralı, mergelyn ikizleri bir hükümdarın başarısının anahtarıdır. Birini kaybederse, diğeri de başarısız olur. Biri ölürse krallık düşer. Güçsüz olanı koru, çünkü o diğerinin şansının sahibidir.

Kısa ama son derece ilginç bir bilgi.

Kalbim küt küt atarken, Ateş Kralı'nı alt etmenin sırrını bulup bulmadığımı merak ettim. Eğer bir şekilde Nukala'nın kontrolünü ele geçirebilirsek, belki de kardeşi Melaya'yı etkisiz hale getirmek ve büyümüzün önündeki engeli kaldırmak kolay olabilirdi.

Kitabı kapatıp rafa geri koydum, ozan şiirleri kitaplarının arasına yerleştirdim ve e t r a f l a r ı n d a k i sıraları hızla taradım. Bölümdeki her kitabın adında *şiiir* ya da *şarkı* kelimesi geçerken, çevredeki raflar sanat tarihi ciltlerine ayrılmıştı.

Muhteşem Sihirbazlar ve Büyücüler Üzerine Bir Vaka Çalışması yanlış yere konmuştu, muhtemelen ortalama bir okuyucunun gözleri için tasarlanmamıştı. Ya da Dünya Diyarı'ndan esir bir prenses.

Ellerimdeki tozu fırçaladım ve çıkışa doğru yöneldim, yeni bulduğum bilgiyi Arrow'la paylaşmaya ve gümüş bakışlarının üzerimde bıraktığı lezzetli yanmayı hissetmeye hevesliydim.

OceanofPDF.com

Chapter 24

Yaprak

Gün ışığında hendek farklı görünüyordu - önceki geceden çok daha az uğursuz. Ateşten yüzeyi, esintideki su gibi hafifçe dönüyordu. Kıvılcımlar üzerinde tembelce süzülüyordu ve yalan yiyenlerin bugün ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ettim.

"Peki burada ne yapıyoruz?" Yanına sokularak Arrow'a sordum.

Döndü ve vücudumu taradı, sıcak bakışları ayak parmaklarımı kısıpıyordu. "Khareek'i çağırıp onlara bazı yalanlar satacağız ve karşılığında, her ihtimale karşı özel olarak konuşmamıza yardım edecekler..." bacağımdaki halhalla yüzünü buruştururken sözleri kesildi.

"Hendek sakinlerinin bunu yapabileceğini nereden biliyorsun?"

"Görünüşe göre okuyabilen tek kişi sen değilsin. *Dün* gece kütüphaneye gittim ve kendi çapımda biraz araştırma yaptım."

Bu, yemek saatinde neden koridorda olmadığını açıklıyor. Onu *çok* sık aradığımdan değil.

"Arrow, bugün bulduğum kitapta şöyle yazıyordu-"

"Sh." Sıcak parmaklar dudaklarıma bastırdı. "Henüz konuşma."

Sertçe nefes verdim. "Kimin dinlediğini biliyor olsaydım eminim bir şeyler hissederdim."

"Tedbirli olmak üzülmekten iyidir," dedi.

Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, Fırtına Kralı şarkı söylemeye başladı. Benim yanımda sık sık olduğu gibi, tüylerden yapılmış glifler derisinin üzerinde parlak altın renginde akıyordu ve sesi göğsünün derinliklerinden mırıldanıyordu. Kollarımda tüyler diken diken oldu, omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Arrowyn Ramiel'in bir melodi taşıyabileceğini kim bilebilirdi?

"Gizli yetenek mi?" Fısıldadım ve bana ters bir bakış fırlattı, hipnotik melodinin bir ritmini bile atlamadı.

Şarkı bana Coridon'dan sık sık geçen kuzeyli tüccarların söylediği müziği hatırlattı, yavaş ve ürkütücüydü, bol miktarda sert sessiz harf vardı ama çözülecek net bir kelime yoktu.

Hendeğin yüzeyi çalkalandı ve lav benzeri sudan üç yaratık fırladı, bu manzara onları Ruhh ile ilk gördüğüm geceden on kat daha rahatsız ediciydi.

Güneş ışığı, talihsiz ve ürkütücü bir ayrıntıyla, kömürleşmiş kemiklerini ve eriyen etlerini vurguluyor ve ateşli bir uzuv çözülür çözülmez yerine bir başkası oluşuyordu. Khareek bir akış halinde kıvranıyor, sürekli bir döngü içinde yanıyor ve kendilerini yeniden oluşturuyorlardı, buna tanık olmak korkunçtu. Ancak yaratıklar acı çekiyorsa bile, bunu belli etmiyorlardı.

Şimdi sessiz olan Arrow, selamlamak için başını eğdi.

"İyi iş çıkardın, Fırtına Kralı," dedi en uzun boylu khareek, hendeğin içinde dizlerinin dibinde sallanırken, hırıltılı sözcükleri bulanıklaştı, dili ve ağzı alevler içinde eriyip gitti.

"Size yardım etmek için... bir şey yapabilir miyiz?" diye sordum. "Acı çekiyor olmalısın.

Hendekte mi mahsur kaldınız?"

"Nooooo," the word crackled out of the fire creature's regenerating mouth. "Khareek olmak kutsanmaktır, insan. Bizim için acı zevktir. Zevk acıdır. Ama bize yardım etmek istiyorsan, bize lezzetli yalanlar söyleyebilirsin. Biz bunlara her zaman açızdır."

Arrow'un bakışlarının beni delip geçtiğini hissederek ona soğuk bir bakış attım. "Sorun nedir?"

"Merak ettiğim tek şey, senin acımasız şefkatinin eninde sonunda bana da bulaşıp bulaşmayacağı."

"Söylentilere göre, bu çoktan gerçekleşmiş."

Fırtına Kralı ağzını açtı ama hiçbir şey söylemedi, gözleri hâlâ benimkilere sabitlenmişti.

"Bizi bekletme," dedi üçlünün sözcüsü, Arrow'la göz göze gelme yarışımı yarıda keserek. "Bizi besle, biz de yalanlarının büyümüşe layık olup olmadığına karar verelim."

Arrow derin bir nefes aldı ama o konuşmadan ben öne çıktım. "Taln harika bir şehir," diye yüksek sesle ilan ettim.

Khareek güldü ve en küçük olanı sürünerek yaklaştı. "Fırtına Kralı konuşmalı. Onun yalanları *onunkilerden* daha etkili olacaktır."

Arrow bana doğru bir el salladı. "Bu kızı görüyor musun?" Khareek hevesle başını salladı. "Onu sevmiyorum, hatta kaderi umurumda bile değil."

"Güzel," diye tısladı yaratık, sarhoş bir şekilde kıvranırken vücudundan alevler yükseliyordu. "Oldukça lezzetli. Bize daha fazla yalan söyle, Fırtına Kralı."

"Elbette." Arrow bana sıırttı. "Önünüzde duran bu kıza ihanet ettim ve benim yüzümden Taln'da kapana kısıldı."

Kalbim sevinirken khareek sevinçle çılgılık attı. Arrow bana ihanet etmişti ve ben de onun yüzünden Taln'daydım - her iki açıklama da tatlı, tatlı yalanlardan başka bir şey değildi.

"Daha fazla, daha fazla," diye bağırdı yaratıklar.

"Zali Omala, Toz ve Taşların Prensesi, ne uyandığımda ilk aklıma gelen, ne de uykuya dalmadan önce son aklıma gelen. Onun güvenliği için endişelenmiyorum ve yemin ederim ki onun dokunuşunu hiç bu kadar özlemedim, onsuz bir hayata katlanmaktansa ölmeyi tercih ederim."

Uluyan yaratıkların bedenleri bir vecd dansı içinde eğilip bükülüyor, siyah gözleri gökyüzüne sabitleniyor, sanki tanrılar bulutlardan inip onlara sayısız nimetler armağan ediyormuş gibi.

Arrow'un gözleri parlayarak doğrudan bana fısıldadı: "Zali için hayatımı asla bir kenara bırakmam. Ya da onu elimde tutmak ve ona değer vermek için her şeyi yaparım."

"Yalanlar. Hepsi yalan," diye şarkı söyledi khareek. "Güzel, lezzetli yalanlar."

Arrow'un bana çocukluk adımla seslendiğini duymak garip hissettirdi, oysa bana verdiği isim sonunda çok doğru gelmişti. Daha birkaç saat önce buna karşı çıkmıştım. Ama bir daha asla. Artık benim hakkımda ne hissettiğini kesin olarak biliyordum.

"Sanırım fazla yemiş olabilirim," dedi bir khareek, hendeğe doğru batmaya başlarken yüksek sesle geçirdi.

"Bekle," diye emretti liderleri, arkadaşını koltuk altından tutarak. "Kral

ve kraliçenin bizi bu kadar iyi beslemeleri karşılığında bizden ne istediklerini sormalıyız."

"Oh, ben bir qu-" Düzeltmeye başladım ama Arrow'un bakışı beni susturdu.

Kanatları tezahür etti, omuzlarının üzerinde yükseldi, sağ kanadı alçaldı ve bedenimi kucaklayarak beni kendine çekti. "Saygılarımla, kadim Khareek," dedi Arrow, "tek dileğimiz mahremiyet hediyesi."

"Aşıkların gizlenmesi mi?"

"Evet," diye yanıtladı. "Uzun haftalardır ayrı kaldık ve başkalarının bizi duyma riski olmadan birbirimizle konuşmak istiyoruz. Ve söz veriyorum, diarlara zarar vermek istemiyoruz ve sadece dengeyi yeniden sağlamaya çalışıyoruz."

Yaratığın siyah gözleri kafatasımı yaktı. "Fırtına Kralı senin adına mı konuşuyor?" diye sordu, sol omzu çöktü ve hendeğin içinde eridi.

"Bu durumda, evet. Kesinlikle."

Harek esnedi. "Söylediklerin doğru. Dileğin kabul edildi."

Ateşten yaratıklar ağızlarını açtılar ve lav püskürtüp bedenlerimize püskürttüler. Acı bekleyerek irkildim ama hiç acı hissetmedim.

Khareek hendeğin altına batarken, biri şöyle dedi: "Buraya birlikte geldiğinizde, hiçbir varlık sizi göremeyecek veya duyamayacak, büyü yollarla bile."

Etrafımızda khareek tarafından yayılan yarı saydam bir alev küresi patladı, duvarlarından ısı dalgaları yayılıyordu, konfor için biraz fazla sıcaktı.

Arrow ellerimi tuttu, beni kendine çekti ve şefkatle öptü. Çok hızlı bir şekilde geri çekildi, avuç içleri yüzümü çevreliyordu. "Başkaları tarafından görülmemek güzel bir katkı oldu. Hassas konuları konuşmamız gerektiğinde burada buluşacağız."

Güldüm. "Hm. Sanırım bu *anlamsız* şeylere *katılmayı* içermiyor. öpüşmek gibi konular."

"Ben olsam bu sonuca varmak için acele etmezdim."

Tuniğimin yakasını göğsümden uzaklaştırdım. "Burası oldukça sıcak."

"Soyunmaktan çekinmeyin," dedi arsız bir sırıtışla. "Rahatınız her zaman en büyük endişemdir. Bana kütüphanede neler öğrendiğini anlat."

"Güneş Diyarı büyücüler hakkında bir kitap buldum ve içinde ikiz büyücülerle ilgili kısa bir paragraf vardı."

Altın bir kaş yükseldi. "Yıllardır çalışmama rağmen, kâhinlerim ateş büyücüler hakkında hiçbir bilgi bulamadı. Kitapta ne yazıyordu?"

"Eğer bir büyücü kaybolursa, diğeri de başarısız olur. Ve daha da iyisi, biri ölürse krallık düşer. Ve güçsüz olanın diğeri için ihtişamını elinde tutmasıyla ilgili bir şey. Her ne demekse."

"Yani hedefimiz Nukala olmalı."

"Sanırım öyle." Başımı salladım, kalbim zorlukla dizginlenen bir heyecanla çarpıyordu.

Son yirmi dört saat içinde koşullarımdaki dramatik değişime inanmakta güçlük çekiyordum. Arrow yanımda durmuş, yağmurlu bir günde güneş ışıgıymışım gibi gülümsüyordu. *Benim* tarafımdaydı ve Kral Azarn'ın birçok yanlışını düzeltmeme yardım etmek için planlar yapıyordu.

Gözlerim yaşardı ve onları uzaklaştırmak için hızla gözlerimi kırptım. "Nukala hakkında ne biliyorsun? Tuhaf biri. İçine kapanıktır. Pek konuşmaz."

"Katılıyorum," dedi Arrow. "Azarn'ın özellikle sevdiği biri. Tek bildiğim bu."

"Estella'yla konuşmamız gerek. Küllenmiş Ruhlar Arenası'ndaki savaşımızı kazanmama izin verdiğinin farkında mısınız? Arrow, zamanı durdurmak için kozmik büyü kullandı. Hayatımda gördüğüm en inanılmaz şeydi."

"Evet. Etkinlikten önce bana bunu yapacağını söyledi. Aksi takdirde, devam etmesini engellemek için her şeyi ve her şeyi yapardım. Bize yardım etmek istediğini biliyorum ama zihni... Ateş Kralı'yla zorla evlendirilmesinin yarattığı travma yüzünden parçalanmış durumda. Saklanıyor. Sık sık daireler çizerek konuşuyor. Güvenilir olmayabileceğinden korkuyorum."

"Ama belki de tek şansımız?" diye sordum.

"Evet," dedi.

"Ya Ari? Haber var mı?"

"Azarn, Taln'ı ziyaret etmesine izin vermeyi kabul etti."

Göğsümde umut çiçekleri açtı. "Bu çok heyecan verici ve... şaşırtıcı. Bunu nasıl başardın?"

Arrow'un ağzı buruştu. "Azarn'a, Sayeeda'mın seni bu duruma hazırlamak için yardımı olmadan oğluyla evlenmeni beklemenin bir hakaret olacağını söyledim. Raiden çoktan ayrıldı ve kısa süre içinde onunla birlikte dönecek."

"Raiden? Bu ilginç bir yolculuk olacak."

Arrow sırtıttı. "Ve muhtemelen kirli zihninizin hayal ettiği şey için çok kısa bir süre, Prenses benim."

"Prenses mi? Ben senin kraliçen olduğumu sanıyordum," diye takıldım.

"Sen benim her şeyimsin. Her düşüncemi, dileğimi ve arzumu yöneten Ruhumun İmparatoriçesi. Bedenimin sahibesi, özellikle de ağrıyan c-"

"Çok daha iyi," dedim gülerek. Sonra içimi bir korku dalgası kapladı ve bakışlarımı yere indirdim.

Arrow bir parmağıyla çenemi kaldırdı. "Yaprak, ne oldu?"

"Bakhur'la gerçekten evlenmek zorunda kalacağımı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Çürüyen cesedimi çiğnemedi o sümüklü, tembel tacizciyle herhangi bir şekilde bir araya gelemezsin. Yüzüne tükürmeni hak etmiyor."

"Ama sen beni hak ediyorsun?"

"Tabii ki. Biz birbirimiz için yaratılmışız. Hala inkar mı ediyorsun?" "Bir pislik olduğunu kabul ediyor musun? Kötü biri?"

"Geçmişte mi? *Belki* de öyleydi." Suçlamamı daha az doğru kılacakmış gibi, belki kelimesini gülünç bir uzunlukta çıkardı. "Her zaman akıllıca davranmamış olabilirim, özellikle de senin söz konusu olduğun durumlarda."

Yanağını çimdikledim. "Çok kaba davrandın."

"Ve bunun için beni seviyorsun," dedi kıkırdayarak, kolları belime dolanıp beni sıkıca kavrarken. Sonra ifadesi karardı. "Coridon'a ilk geldiğinde sana davranış şeklimden dolayı duyduğum pişmanlığın derinliğini anlamayı nasıl sağlayabilirim? Pişmanlık, suçluluk ve utanç içinde boğuluyorum. Eğer vücudumun bazı kısımlarını kesip atabilseydim ve yine de sana aynı zevki tattırabilseydim, yine de halkımı ve krallığımı koruyabilseydim, o zaman onları seve seve bir kerede kesip haraç olarak sunardım. Önce hangisini istersiniz, sağ elimi mi yoksa sol kolumun tamamını mı?"

"Sikin iyi iş görür," dedim. "Şimdi bana onu ver, sert ve hızlı, ve kendini affedilmiş say. Tüm borçlar ödendi ve daha fazlası."

Mutluluktan başımız döndü, tatlı öpücükler arasında gülüştük. Sonra dudaklarıma fısıldadı, "Sevgili Yaprak, sana asla ihanet etmediğimi anlamış olmalısın. Mydorian'dan aceleyle geldim çünkü Raiden geldiğinde bana sarayıma yerleştirilmiş bir ateş fae'siyle ilgili söylentileri ortaya çıkardığını ve o fae'nin Esen olduğundan şüphelendiğini söyledi."

"*Tabii* ki Esen'di," dedim. "Azarn sinsi ve uzun bir oyun oynamakla meşguldü."

"Ve hâlâ da öyle," diye devam etti Arrow. "Ateş perileri, Esen'i kullanarak, tutuklanmanı emrettiğimi düşünmen için seni kandırdı. İçten içe biliyorsun ki ben asla

böyle bir şey yapmak. Sanırım bir parçanız benim kötü adam olduğum fikrinden hoşlanıyor ama bu doğru değil. Hiçbir zaman olmadı ve olmayacak. Ben her zaman senin tarafında olacağım, Leaf. Senin çalındığını öğrendiğim andan itibaren, umurunda değilmiş gibi davranmaktan ve onların hastalıklı maskaralıklarına ayak uydurmaktan başka seçeneğim yoktu."

"Neden?" Yanağımdan tek bir damla yaş süzülürken sordum. "Elbette başka bir yolu vardı."

Arrow'un başparmağı ıslak yüzümü okşadı. "*Neden?* Seni korumanın tek yolu buydu, aşkım. Gökyüzünden yıldızlar düşse bile senin güvende olduğunu bildiğim sürece gözümü kırpmazdım. Lütfen bana inandığını söyle ya da ıstırabıma şimdi son ver."

Kalçasındaki kılıftan bir bıçak çıkardı, parmaklarımı kabzasına doladı ve ucunu kalbine doğrulttu.

Kalbimi kafesleyen paslı parmaklıklar eriyip gitti ve gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı çığ gibi akmasına neden oldu. Hatalarımı kabul etmenin zamanı gelmişti. Elbette doğruyu söylemişti. Ondan nasıl şüphe ettiğimi bilmiyorum.

"Peki," dedim hıçkırıklar arasında. "Başkasına sen demediğin sürece bana istediğin zaman Yaprak diyebilirsin. *Asla*, anladın mı? Sadece bana. Yoksa taşaklarını dişlerimle koparırım."

Kaşları kalktı. "İlginç bir fikir. Belki de Coridon'a döndüğümüzde bu senaryoyu canlandırabiliriz. Araştırma amacıyla."

"Bu arada, pelerinini de geri alamayacaksın." Sırıttı. "Güzel.

Seninle tanıştığım günden beri senindi."

Ben de gülümsedim, kalbim mutlulukla dolup taşıyordu. "Şimdi ne yapacağız?"

"Ari birkaç gün içinde gelene kadar hiçbir şey. O zaman Orion'u serbest bırakma planları yaparız ve hepimizi bu lanet krallık denen altından yapılmış bahaneden kurtarırız. Yağmacıların diyarların eski büyülerine dair bilgilere erişimi var ve Sayeeda kız kardeşiyle birlikte Auryinnia'da Melaya'nın güç blokajını kırmanın yollarını arıyor."

"Bu arada tek yapmam gereken Ateş Prensi'yle evlenmek istiyormuş gibi davranmak."

Sakinleşmek istercesine gökyüzüne baktı. "Ve kendimi onu öldürmekten alıkoymalıyım."

Yakındaki bir bağırış beni ürküttü; biri adımı söylüyordu. Alev perdesinin arkasından gözlerimi kısıtım ve Esen ile Prens Bakhur'un patikadan kayalıklara doğru yürüdüklerini gördüm. Khareek'in küresine oldukça yaklaştılar.

ve bizi fark etmemişti. Biz de başka bir şey göremeyecek kadar birbirimize odaklanmıştık.

Konuştuklarını anlamak için kendimi zorladım.

"Yaprak bana kütüphanede olacağını, Taln düğün gelenekleriyle ilgili kitaplar aradığını söyledi," diye yalan söyledi Esen yumuşak bir sesle.

"Onun her zaman nerede olduğunu bilmek istiyorum," dedi prens, açık kahverengi bukleleri deniz melteminde dalgalanırken. Kayalıklara vardıklarında sola, Fen Ormanı'na doğru döndüler.

Arrow'a özgün bir şekilde gülümseyerek, "Beni arıyorlar. Gitsem iyi olacak. Konuşmamız gereken çok şey var ve beslenme sırasında kanımı aldığında bağ aracılığıyla mantıklı bir şekilde konuşmak çok zor. Konsantre olamıyorum. Bakhur'dan uzaklaşabilirsem, yarın alacakaranlıkta burada buluşuruz. Akşam yemeğinden hemen önce, sarayın en yoğun olduğu zamanda."

Beni kendine yaklaştırarak acımadan öptü, sonra da kolumdan tuttu. "Dikkatli ol."

"Yapacağım. Ari buraya ne kadar erken gelirse o kadar iyi olur. O her zaman ne yapacağını bilir," dedim ondan bir adım uzaklaşarak.

"Gitmeden önce..." botlarına baktı, ağırlığını değiştirdi ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Bana adını tekrar söyler misin? Lütfen."

Ne istediğini çok iyi biliyordum.

Göğüs kafesimden dışarı fırlamasını engellemek için ellerimi kalbime bastırarak, sanki gidecekmişim gibi arkamı dönmeye başladım. Sonra yavaşca omzumun üzerinden baktım ve gülümsedim.

"Benim adım Yaprak," dedim. "Her zaman ve sonsuza dek senin Yaprak'ın olacağım."

Alev kubbesini ittiğimde, Arrow'un sesi arkamda gürledi. "Sonunda," dedi.

Güldüm, hor gördüğüm bir diyarda tutsak değil de hoppa bir ocuk gibi Fen Ormanı'na doğru zıpladım.

İnsanlık durumu beni hayrete düşürüyordu. Sevgiyi bulduğumuz sürece, en kötü koşullarda bile mutluluğu yaşayabiliyorduk. Ve bunun tüm türler için geçerli olduğunu tahmin ediyordum.

Fae'ler bile.

Chapter 25

Yaprak

Anlaşıldığı üzere, sonraki iki gece boyunca Arrow'la buluşamadım çünkü Prens Bakhur beni gözünün önünden ayırmıyordu. Birbiri ardına gelen sıkıcı etkinliklerde ona eşlik etmem için ısrar ediyordu - eskrim dersleri, terzisiyle buluşmaları, ürkütücü arkadaşlarıyla içki seansları, hatta yapacak daha iyi bir şeyimiz yokmuş gibi onu uyurken izlemem bile.

Ki açıkça öyle yapmadı.

O saray mensupları ve hizmetkârlarla alay edip onları küçümserken seyirci kalmak korkunç bir meydan okumaydı. Sahte bir gülümseme takınarak zorba prensi yola getirmek için elimden geleni yaptım ve yanımdan hiç ayrılmadığı için Esen'e sessizce teşekkür ettim. Onun varlığı beni Bakhur'un zalimliğinden bir nebze olsun koruyordu. Eğer derime daha fazla rün yakmaya çalışsaydı, burnunu kırardım.

Ve muhtemelen kendimi öldürtecektim.

Artık alacakaranlık geceye dönmüştü ve ben Taln'ın Büyük Salonu'nda tünemiş, akşam yemeği sırasında alışılmadık derecede konuşkan bir Bakhur'a başımı sallayıp gülümsüyordum. Tatlımı bitirdiğimde, sık sık Estella'nın yanında oturan Arrow'un hâlâ salonda görünmediğini fark ettim ve başına kötü bir şey gelmiş olmasından endişelenmeye başladım.

Odayı tekrar taradım, Işık Diyarı fae'leri için ayrılmış masada oturup oturmadığını kontrol ettim, o sırada sıkı bir kavrama dirseğimi çekti. Dust, yine Bakhur değil.

"Çocuklarımız olduğunda Zali," dedi yüksek sesle şarap höpürdetmeleri arasında, "bir değil, iki, hatta belki de üç krallığın varisi olacaklarının farkında mısın?" Yarısı çiğnenmiş büyük bir krep lokmasını dilinin üzerinde yuvarladı, çenesinde krema lekeleri belirdi.

"Yemek yerken ağzını kapat," dedim, iğrenç bir sahte şefkat gösterisiyle burnuna dokunarak. "Bu bir Dünya Diyarı geleneğidir. Beni şımartır mısın?"

"Deneyeceğim," dedi, sanki püre haline getirilmiş yemeğini incelemek istemediğim için hayal kırıklığına uğramış gibi pişmanlıkla bana bakarak.

Acıyan gülümsemesini taklit ederek kadife kaplı kolunu sıktım. "Neden hiç erkek ya da kız kardeşin yok, Bakhur?"

"Var. Üvey kardeşler. Benim doğumumdan sonra annem başka çocuğa hamile kalamayacağını iddia etmiş, bu yüzden kral cariyelerinden üç oğul daha doğurmuş."

"Gerçekten mi?" Kürsünün altındaki fae'lerin yüzlerini inceledim, Azarn'ın sivri burnunu ve genç yüzlere yerleşmiş parlak yeşil gözlerini aradım. "Ve onlar sarayda mı?"

Bakhur alay etti. "Tabii ki hayır. Gayrimeşrular ve mutfakta çalışıyorlar."

Ağzım o kadar uzun süre açık kaldı ki prens sabırsızlandı ve "Gerçek varisi gasp etmeye çalışmalarına izin veremeyiz, değil mi?" diye bağırdı.

"Sanırım hayır," diye cevap verdim, üvey kardeşlerinin bir ayaklanma başlatmasına yardım etmeyi çok istediğimi düşünerek.

"Oh, bak," dedi Bakhur, en yakın masalardan tabakları toplayan hizmetkârları dikkatle incelememi bölerek.

Loş ışıklı salonda yüz hatlarını seçmek zordu ama söyleyebildiğim kadarıyla Azarn'ın çocukları aralarında değildi.

"Zali," dedi prens, kaburgalarımın dirsek atarak, "bak kim geldi."

Başımı kaldırdım ve koridoru tekrar taradım. Mutfağın girişinin yakınında, gölgelerin arasında parlak bir şekil parlıyor, altın bir fener gibi yavaşça yaklaşıyordu. Sonra büyük bir şamdanın ışığı altında Seyide'nin vakur, sevgili yüzü ortaya çıktı. Ayağa fırladım ama hemen geri oturdum, Ateş Mahkemesi'nin önünde nasıl tepki vereceğimi şaşırmıştım.

"Ari," diye nefes aldım, sırtımama engel olamıyordum.

Azarn sandalyesinden kalkıp kürsünün ön tarafında kasıla kasıla yürürken güldü, hesapçı yeşil bakışları bana sabitlenmişti. "Evet, Zali, Sayeeda'yı gördüğüne sevindin mi?"

Gözlerimi ondan ayırmadan, "Evet, tanıdık bir yüz görmek çok güzel," dedim.

"O halde onu uygun bir şekilde selamlamalısınız," dedi kral ve elini kürsünün altında, siyah mermer zeminde durmuş olan üç fae'ye doğru uzattı - Ari, Arrow ve Raiden tarafından kuşatılmıştı.

Merdivenlerden aşağı fırladım ve kollarına atılarak onu geriye doğru tökezlettim. Ari'nin kısık kahkahası kulağımı gıdıklarken Arrow bizi sabitlemek için uzandı.

"Küçük Yaprak," diye fısıldadı. "Seni bu kadar iyi görmek kalbimi ısıtıyor."

Sırtıma kazınmış rün izlerini düşündüm ama onlardan bahsetmenin ne yeri ne de zamanı olduğunu biliyordum. Onları yakında keşfedecekti.

"Seni gördüğüme çok sevindim," diye fısıldadım. "Sen iyi misin? Ildri ve Stormur nasıl?"

"Sizi gördüğüme göre artık mükemmelim ve Coridon'daki arkadaşlarınızın hepsi iyi ve sizinle yeniden bir araya gelmeyi dört gözle bekliyorlar. Şimdi lütfen bizi bu korkunç salondan mümkün olduğunca çabuk çıkarın."

Kolumu Ari'ninkine bağlayarak kürsüye doğru döndüm. "Kral Azarn, Sayeeda ile birlikte odama dönmeme izin var mı?"

"Evet, oturabilirsiniz," dedi Estella'nın yanındaki yerine oturarak. Kraliçe, Zareen'in kız kardeşi olan saygın bir reaver elfinin salonuna geldiğinden habersizmiş gibi boş gözlerle orta mesafeye baktı.

Arrow ve Raiden kürsünün merdivenlerinde oturmuş, uzun bacaklarını önlerine uzatmış, hizmetkârların ateş büyüyle masaları salondan kaldırıp yemek sonrası dans için yer açmalarını izliyorlardı. Ari ve benim ne yaptığımızla ilgilenmiyor gibi görünüyorlardı ama ben bunun tam tersinin doğru olduğunu biliyordum. Her iki erkek de güvenliğimize gereğinden fazla değer veriyordu.

Arkamı dönmeden önce bakışlarım Arrow'unkilerle buluştu. Bana göz kırptı, sonra Raiden'la sohbete devam etti ve altlarındaki ateş sarayını seyretmeye koyuldu.

"Azarn'ın Taln'a gelmene izin verdiğiğine inanamıyorum," dedim Ari'ye salondan yan çıkıştan çıkarken. "Neden mutfaktan geçerek geldin?"

"Baharat Hanımefendisi olarak görevimden gurur duyuyorum ve her yeni şehirde ilk ziyaret ettiğim yer mutfak oluyor. Bir krallığın saklama ve hazırlama şekli

Yemekleri, çalışanlarına davranışları çok şey ortaya koyuyor ve Taln düşüşte olan bir şehir olduğunu gösterdi."

Bundan bir an bile şüphe etmedim.

Tanidik küçük bir sahanlık bulana kadar sarayın değişken koridorlarında aceleyle ilerledik ve sonra odama çıkan merdivenleri tırmandık.

"Azarn aptalın teki," dedi Ari cumbalı pencерemde durup kara kayalıklara ve gümüş denize bakarken. "Biz Reaverlar Işık Alemi ile Altın Anlaşmayı sürdürdüğümüz için, ateş fae'leri bizim pasif ve zararsız bir tür olduğumuza inanıyor. Bizden korkmuyorlar. Zareen'den bile. Ama korkmalılar."

"Tiranların hiçbir şeyden korkacak kadar akli yoktur," dedim pencerenin önünde ona katılarak. "Uyuduğunuz yer nerede?"

"Sizinkinin bir kat altında. Odalarımız birbirinin tıpatıp aynısı." Pervaza yaslandı ve sivri kayalara çarpan beyaz dalgaları inceledi. "Azarn senin bir kaçış sanatçısı olarak ününün farkında."

Güldüm ve yatağa oturmadan önce ona sıkıca sarıldım. "Ne yazık ki, evet."

"Arrow bana kaçırılmanızı onun düzenlediğini düşündüğünüzü ve bir parçanızın hala buna inanmasından endişe ettiğini söyledi."

"Oh, Ari, ben bir aptalım. Onun sadakatinden asla şüphe etmemeliydim ama Esen ve yüzünü Raiden'inkine dönüştüren ateş fae'si beni tutukladığında, Arrow'dan şüphe etmek mantıklı olan tek şeydi. Bu yüzden mi son iki gecedir beni ziyaret etmedi ve Aldara bağını yenilemedi?"

"Hayır. Çünkü seni zayıflatmak istemiyor. Ama Azarn'a seni hala beslemeye devam ediyor."

Beni denemek mi? Arrow ne zaman dişlerini etime geçirirse, bu bir çile sayılmazdı. Benden içmesi için ona birden fazla kez, belki de yüzlerce kez yalvarmıştım.

"Daha önemli konulara geçelim," dedim kaşlarımı sallayarak. "Yolculuğunuz nasıl geçti? Sonunda Raiden'ın tamamen sana ait olması çok güzel olmalı."

Ari parlayan buklelerini kulağının uzun kenarının arkasına itti, altın rengi yanakları koyulaşarak kızıla döndü. "Harikaydı. Onunla yatmak beni uyardığın her şey gibiydi. Şaşırtıcı. Mutluluk verici. Hayatımı değiştirdi."

Parmaklarımı ağzıma bastırdım. "Peki siz ikiniz neden bu kadar beklediniz? Coridon'daki tüm fae'ler birbiriniz için deli olduğunuzu biliyor. Güzel kolye,

Bu arada," diye ekledim, Raiden'in dört gün önce Taln pazarında satın aldığını gördüğüm siyah incilerle çerçevelenmiş gözyaşı şeklindeki yakutu başımla işaret ederek.

"Bu diyarlardaki en güzel kolye." Ari parmaklarını ortadaki mücevherin üzerinde gezdirdi. Dudaklarında ısıltılı bir gülümsemeyle yanıma oturduğunda yatak zar zor eğildi. "Yağmacılar bedenlerimizi sadece yeminli eşlerimizle paylaşır. Zareen Coridon'a uçu ve biz Taln'a gitmeden önce birlikteliğimizi resmileştirdi."

"Oh, Ari, bu harika." Ellerini tutarak yanağından öptüm. "Senin adına çok mutluyum. Raiden sevinçten havalara uçuyor olmalı. Seni görebilmek umuduyla Arrow'un odasında sinsice dolaşmasını izlediğim zamanları sayamıyorum. Çok eğlenceliydi. Ve Zareen onun kraliyet soyundan gelmemesine aldırıyor mu?"

"Hiç de değil. Yağmacılar aşk için bağ kurar. Mevki ve güç bizim için hiçbir şey ifade etmez."

"Sıçramayı ilk kim yaptı? Sonunda kim cesur olmaya karar verdi?"

Tekrar kızardı. "Ben değildim. Siz Mydorian'dan ayrıldıktan sonra, Arrow'dan mümkün olduğunca çabuk Işık Âlemine dönmemi isteyen kuzgun bir kurye aldım. Ben oraya vardığımda, o ve Raiden acil bir iş için Ateş Sarayı'na gittiklerini söyleyerek ayrılmışlardı."

"Kaçırıldığımı sana söylemediler mi?"

"Hayır. Bu güvenli olmazdı. Azarn'ın oyununda rollerini oynamak zorundaydılar ve kendilerini ele verme riskini alamazlardı."

"Hayır, sanırım yapamazlar."

Ari avucuyla yanağımlı okşadı. "Sevgilim, bir şeylerin çok yanlış gittiğini biliyordum. Bunu kanımda hissettim. Ama aynı zamanda Arrowyn'in sorunu çözmek için her şeyi yapacağını, hiçbir şeyden çekinmeyeceğini de biliyordum ve benim rolüm zamanımı beklemek, krallığında her şey yolundaymış gibi davranmak ve daha fazla talimat beklemektir."

"Peki Raiden sizi almaya geldiğinde konuştu mu?"

"Evet. Kralın Aldara'sının bile ondan çalınabileceğini öğrenmek onu korkutmuştu. Raiden nasıl hissettiğini bilmeden bir dakikasını daha boşa harcamak istemedi. Coridon'un mutfağında personelin önünde dizlerinin üzerine çöktü ve sonsuz bağlılığını ilan etti."

Ellerimi çırparak çığlık attım ve Ari gülerek kulaklarını kapattı. "Raiden gerçek bir romantik o zaman. Çok şanslısın."

Bana tuhaf bir bakış attı. "Sen de öylesin Yaprak. Arrowyn'in aşkına karşı kördün, hepsi bu."

Bilekliğıme anlamlı bir bakış atarak parmağıımı dudaklarıma götürdüm ve Melaya'nın dinleme ihtimaline karşı dikkatli olmamız gerektiğini hatırladım. Sonra içsel olarak odaklandım, büyüü harekete geçiren işaretleri kontrol ettim ve hiçbirini bulamadım.

Ari pelerinini silkip tekrar pencereye doğru yürürken ipek hışırdadı ve vücudu yarı dönük bir şekilde bana doğru dönerek durdu.

"Taln korkunç bir şehir. Ateş gayzerleri gece gündüz kıvılcımlar ve kükürtlü gazlar püskürtür, acımasız bir güneş kurak toprağı kavurur ve yine de herkes sanki Buz Diyarı'ndaymış gibi pelerin giyer ve odalarında ateş yakar."

"Hava çok tuhaf," diye katıldım. "Bir an bunaltıcı, sonra serinliyor."

"Ateş Sarayı'nın büyüü gizemli ve dengesizdir. Ama Zareen kadim mergelyn halhallerini biliyor ve bana onların sizi gözetlemek için kullanılamayacağını garanti etti. Bu imkânsız. Kraliçe Estella'nın halkı böyle bir büyü yapabilir, ama ateş fae'lerinin yetenekleri dönüşüm ve ejderha kontrolünde yatar. Hızlı ve etkili savaşçılardır ama güce aç türlerin çoğu gibi yeteneklerine aşırı güvenirlir."

"Eski bir Taln kitabındaki bir pasajda, şehrin büyücülerinin Azarn'ı alt etmenin anahtarı olduğu ima ediliyordu, ama Melaya... neredeyse yok edilemez görünüyor."

"Kimse yenilmez değildir Yaprak," dedi altın rengi tuniğinin eteğıyle kendini yelpazeleyerek. "Tecrübelerime dayanarak düşmanlarına dikkat ettiğini biliyorum. Eminim Melaya'nın zayıflıklarını çoktan öğrenmişsindir."

"Evet, ikizi, Nukala. Quin'in ben ölürsem onun da öleceğine nasıl inandığını hatırlıyor musunuz? Beni öldürtmek yerine hayatta tutmasının tek nedeni bu yanılgıydı. Coridon'daki her auron kanara ile bahse girerim ki bu aptalca ikiz ruh fikrini Ateş Mahkemesi'yle yaptığı anlaşmalardan duymuştur."

"Hiç şüphesiz," diye kabul etti.

Sayeeda'nın kalçalarına bağlanmış bıçakları işaret ederek ayağı kalktım. "Azarn gerçekten de senin zararsız olduğunu düşünüyor, değil mi? Nukala'yı öldürmemiz gerek. Eski Talnian metnindeki ayet beni bundan emin kıldı."

"Öyle olabilir ama şimdilik sabırlı olmalıyız. Beni dikkatle izleyin." Ari ortadan kayboldu ve bir kalp atışı sonra kahkahası endişeli kalbimi yatıştırırken yeniden ortaya çıktı.

"Melaya'nın bloğu sende işe yaramıyor!"

"Ben Fırtına Divanı'nın bağlı reaver elfiyim, Zareen'in kız kardeşiyim. Sıradan bir ateş büyücüsünden daha güçlü bir yapım var."

"O zaman Orion'u ateş mağarasından çıkarmak için senin görünmezlik pelerinini kullanabiliriz. Arrow sana Azarn'ın arkadaşına ne yaptığını söyledi mi?"

Öfke yüz hatlarını çarpıttı. "Evet ama bana kalırsa Orion orada fazla kalmayacak."

"Taln'dan kaçmak için neredeyse her şeyimi verirdim," dedim. "Ama bunun yerine Orion'u çıkarabileceksem sonsuza kadar burada kalmayı tercih ederim. Bana yardım ettiği için acı çekmesine katlanamam."

Ari kolumu okşayarak beni rahatlattı. "Bana yakın dururlarsa pelerinim beş kişiyi daha koruyabilir ama ateşin büyüsünü bozmamıza yardım edecek bir ateş fae'sine ihtiyacımız var."

"Herhangi bir ateş perisi de değil. Kraliyet ailesinin bir üyesi olmalı," dedim. "Estella'dan yardım isteyecek misin?"

"Bana bırakın. Şu an için ne kadar az bilersen o kadar iyi." Kapıda üç yumuşak tıkırtı duyuldu.

"Bu Arrowyn olacak," dedi Ari.

"Bir dakika," diye seslendim. "Giyinik değilim."

"Bana uyar," diye mırıldandı Arrow, sesinde kahkaha vardı. "Azarn'ın muhafızları merdiven boşluğunun biraz aşağısında sinmiş durumda."

"Hâlâ Ari'yle birlikteyim, Raiden hakkında dedikodu yapıyorum. Bize bir dakika izin verir misin?"

Arrow homurdandı, muhtemelen onun hakkında konuştuğumuzdan endişelenmişti - ki yakında öyle olacaktı.

Ari'nin koluna uzandım, onu kendime çektim ve çenemi kapıya doğru eğdim. "Neden Zaret'i Taln'a getirdi? İkimiz de onun insanlardan, özellikle de altın bağımlılarından hoşlanmadığını biliyoruz."

"Arrow sayesinde Zaret artık *eski* bir *bağımlı* ve koruyucu ailesi olan Ildri ve Stormur ile Coridon'da kalmayı reddetti. Arrow'a ona bakacağına dair nasıl söz verdirdiğinin hikâyesini birçok kez dinledi. Leaf, Zaret seni korumak için ölür."

Kalbim eriyerek ayağa kalktım ve kapıyı açarak kendimi Arrow'un kollarına attım. "Teşekkür ederim," dedim yüzünü minnettar öpücüklere boğarak. "Sözünü tuttuğun için teşekkür ederim."

Gülerek beni geriye doğru odaya götürdü ve kapıyı tekmeleyerek kapattı. Güçlü kollarıyla belimi sararak beni ayaklarımdan kaldırdı ve bir süre havada sallandırdı. "Bana bunu hak edecek ne yaptığımı hemen söyle."

Bu spontane sevgi sayesinde eylemi günde birkaç yüz kez tekrarlayabiliyorum."

"Ari az önce bana Zaret için yaptıklarını anlattı. Çok minnettarım, Arrow. Teşekkür ederim."

"Zaret iyi bir adam. Bana seni hatırlatıyor, Yaprak. Fikirlerinden ödün vermez. Aynı fikirde olmadığında beni eleştirmekten asla çekinmez. Senin yokluğunda, o benim vicdanım gibi davrandı."

"Çünkü sende yok mu?" Alay ettim.

"Her zaman bir tane vardı," dedi, Sayeeda'sını kucaklamak ve yanaklarından öpmek için yürüdü. "Ama ailemin ölümünden sonra, bana onu nasıl kullanacağımı hatırlatması için küçük bir insan ateşi gerekti."

Öne doğru yürüdü ve beni pencereye doğru yönlendirdi. Koltuğa çökerek beni kucağına çekti ve kollarını belime doladı. "Peki ne kaçırdım?"

"Orion'dan bahsediyorduk," dedi Ari. "Onu mağaradan çıkarmak hakkında."

Arrow çenemi kavradı ve yüzümü ona doğru çevirdi. "Leaf, bu son derece tehlikeli bir görev. Senin dahil olmamanı tercih ettiğim bir görev."

"Hayır. Beni de dahil edeceğine söz ver. Orion'un acı çekmesi benim suçum. Onun serbest bırakıldığını görmem gerek."

Arrow'un iç çekişi saçlarımı karıştırdı. "İyi. Geçen gece seni görünmez yapan orkide yapraklarını kullanmamız gerekebilir."

Odasında beni nasıl öptüğünü hatırlayınca tüm vücudum ateş gibi kızardı ve bencilce bir an için yalnız olmayı diledim. Ari'ye hemen yılan fae'den ve bana verdiği orkide yapraklarından bahsettim.

"Eğer sadece birkaç kişiye, yaprakları kaçışımız için saklamalı ve onun yerine benim reaver pelerinimi kullanmalıyız," dedi.

"Zareen sana Melaya'nın engelleme gücünün nasıl çalıştığı hakkında bir şey söyledi mi?" Ona sordum.

"Bu gizemle örtülü. Ancak krallıktaki en büyük güce kralın değil, ikiz büyücülerin sahip olduğu doğru. Melaya tüm krallıkta engelleyici koşullar kurdu. Fen Ormanı'nın ötesinde, Arrowyn'in fırtına gücü gibi senin kendi reaver pelerinin de muhtemelen işe yarayacaktır."

"Madem kardeşler bu kadar güçlü, neden kraldan kurtulup şehrin kontrolünü ele geçirmiyorlar?" diye sordum.

"Estella," diye yanıtladı Arrow, başparmağı ön kolumun hassas derisini okşarken ve göğsündeki tüyler sırtına sertçe vururken. "Azarn'ın gücü elinde tutmasının anahtarı o."

Daha dik oturdum ve yüzümü ona döndüm. "Kraliçe mi?"

"Sizce onu neden Yıldız Sarayı'ndan aldı?" Arrow beni kucağından aldı, pencere kenarındaki minderlere yerleştirdi, sonra ayağa kalkıp odanın içinde volta attı. "Muhtemelen fark ettiğiniz gibi, onların bir aşk evliliğinden çok uzaktı."

Kaşlarımı çattım. "Bunun her iki krallığın da yararına olan bir evlilik olduğunu sanıyordum."

Yatağında, Ari bacaklarını altına katladı. "Şimdi bu şekilde çerçeveleyebilirler, ama hayır, dostça düzenlenmiş olmaktan çok uzaktı. Melaya'nın yardımıyla Azarn onu kandırdı, müthiş kozmik gücünü bastırdı ve... onu aldı. Kraliçenin altın arzusu ya da krallıkları kontrol etme isteği yok. Bakhur'un iyiliği için büyücülerini hizada tutuyor."

"Kesinlikle," dedi Arrow. "Estella Azarn'dan nefret ediyor ve hiç şüphesiz eninde sonunda ona karşı harekete geçecektir. Onun krallığı sadece huzur içinde bırakılmak istiyor. Yıldız fae'leri zamanı durdurabilir, maddeyi kara deliklere çekebilir, yaşamı yaratmayabilir ve güçleriyle tarifsiz şeyler yapabilirler. Altına şükürler olsun ki çoğunlukla barışsever bir türdürler."

"Peki Estella'nın harekete geçmesini ya da ayrılmasını engelleyen nedir?" Ben sordum.

Ari iç çekti. "Azarn ve Estella arasındaki bağlar oğluna zarar vermeden koparılamaz."

"Kocasından kurtulmak için Bakhur'u öldürmek zorunda mı kalacak?" "Doğru," dedi Arrow.

Dizlerimi göğsüme çekerek öğrendiklerimi düşündüm, her şeyin mantıklı olduğundan tam olarak emin değildim. "Ama Melaya neden Azarn'ın kendisinden çok daha güçlü bir kraliçeyi Taln'a getirmesine yardım etsin ki?" diye sordum.

"Estella'nın Melaya'yı kontrol altında tutmasından daha fazlası var, Yaprak," diye yanıtladı Ari. "Konumunu ve tüm yetkilerini koruyabilmesi için Azarn'ın direktiflerine her zaman uyması gerekiyor."

Şakaklarımı ovuşturdum. "Neden?"

"Çünkü ikiz büyücüler doğduklarında, vücutlarına kırılmaz kan bağları örülmüştü ve bu da mevcut Ateş Kralı *olarak resmen taç giymiş* olan kişiye itaatsizlik etmelerini imkânsız hale getiriyordu."

"Nereden biliyorsun?" Ben sordum.

"Zareen kadim bilgileri Ari ile paylaştı ve Taln'a vardığımızdan beri Zaret altınlarımın büyük bir kısmını seçkin fae'lere rüşvet vermek için harcıyor. Onun kaynakları da benzer bir hikâyeye işaret ediyor."

Heyecanım kabarak ellerimi birbirine vurdum ve sııttım. "Azarn'a olan nefreti göz önüne alındığında, Estella'nın Orion'u o lanet mağaradan çıkarmamıza yardım edeceği kesin."

Hem Ari hem de Arrow aynı anda "Hayır, Ruhh yapacak," dedi.

"*Ruhh*? Onunla evlenmediğin için kendini öldüren kız mı? Sen yatakta bir savaş yarasından iyileşirken benden seni öldürmemi isteyen kız mı?"

"Ruhh beni affetti ve Ari ona Zareen'den özel bir mesaj ilettil. Onun için her şeyden daha önemli olan bir mesaj."

"Demek Ruhh'u öldürdün," dedim ayağa fırlayıp yatağın önünde volta atarken.

Arrow, Sayeeda'sının yanına oturdu ve temkinli bir ifadeyle beni izledi.

"Leaf, bunun korkunç bir durum olduğunu kabul ediyorum. Güneş elçisi Neeron'a yaptığın saldırıyı telafi etmek için Azarn'ı ziyarete geldiğimde, seni Coridon'da öldürtmekle tehdit etti. Ve bunu yapabilecek araçlara sahip olduğunu biliyordum. Ateş Gölü'nde tartıştık ve ayağı kayıp içine düştü.

Ben sadece...

Dışarı çıkmasına yardım etmedim. Seni hiçbir şekilde incitmesine izin veremezdim. *Asla*." "O zaman Ruhh bana neden saraydan atladığını söyledi?"

"Ölmüş gibi görünmesi için cesedini en yüksek kuleden attım. Azarn'ın onun ölümünden benim sorumlu olduğuma dair hiçbir kanıtı yok ama yine de beni suçluyor." Arrow güldü. "Aslında haksız da sayılmaz."

"Bu gerçekten gülünecek bir mesele değil, Arrow. Sen oldukça dengesizsin. Bunu biliyor musun?"

Omuzlarımı kavradı ve huzursuz adımlarımı durdurdu. "Seni korumak için ne kadar ileri gidebileceğimi anladığını sanmıyorum. Aramızda durma hatasını yaparlarsa hiçbir vahşet çok aşağılık ve hiçbir varlık güvende olmaz. Senin güvenliğini sağlayacak olsaydı Taln'ı çoktan üç kez yerle bir etmez miydin sanıyorsun, aşkım?"

"Artık yok," dedim yüzümü göğüs plakasına bastırarak. "Şu andan itibaren aşkımız adına sadece iyi işler yapacağına söz ver. Ve bu arada, bu altın tüyler Taln'da hâlâ zehirli mi?"

"Ne yazık ki hayır." Derin sesi yanağıma doğru gürledi. "Aşkımızın şerefine yapacağım ilk iyilik orku ateşten kurtarmak olacak.

mağara."

Gözlerimi ona diktim. "Nasıl? Ve ne zaman?"

"Yarın şafak vakti hendekte buluşacağız. Ari seni kundakçının pelerinin altına alacak ve Melaya ile kardeşini yenmek için yaprakları saklayacağız."

"Bunu gece yapmak daha güvenli olmaz mı?"

"Hayır," dedi Ari, aynanın önündeki sandalyeye yerleşmem için bana yol göstererek. "Göz önünde bir hamle yapmamızı beklemeyeceklerdir. Arrow şimdi gitmeli ve planı tamamlamalı, sen ve ben de enerjimizi koruyarak ve iyi bir gece uykusu çekerek yarına hazırlanacağız."

Arrow, Ari'yi yolundan çekti ve benden bir öpücük çaldı. "İyi geceler Aldara'm. İyi uykular."

Fırtına Kralı çıkarken, Ari örgülerimi çözmeye başladı. Saçlarımı tararken, bu gece söylenen her şeyi düşünürken, yavaş vuruşlar beni çatık kaşlı bir sessizliğe sürükledi.

Ari fırçayı şifonyerin üzerine koydu, sonra omuzlarımı sıktı. "Yaprak, endişelendiğini duyabiliyorum. Lütfen rahatlamaya çalış. Arrow ve benim bir planımız var. İyi bir plan. Bize güven."

Başka ne seçeneğim vardı ki? Orion'u tek başıma kurtaramazdım.

Chapter 26

Yaprak

Ertesi gün uyandığımda güneş çoktan doğmuştu ve perdelerdeki çatlaklardan yumuşak leylak rengi bir ışık süzülüyordu. Bir solukta yataktan fırladım, sonra yönümü bulmaya çalışırken odamın etrafında tökezledim.

Ari neredeydi? O da mı uyumuştum?

Kıyafetlerimi giydim -Mydorian derilerimin üzerine koyu kırmızı bir tunik, omuzlarıma sarılmış Arrow'un tüylü pelerini- ve kapıyı açtım.

"Günaydın," dedim, Raiden ve Zaret'i odamın dışında görünce şaşırarak. "Ben yürüyüşe çıkıyorum."

"Size katılacağız," dedi Raiden.

"Uh, muhtemelen iyi bir fikir değil. Dün gece pek uyuyamadım, o yüzden pek iyi bir arkadaş olamayacağım."

"Kafamızın koparılması umurumuzda değil. Ve Arrow bizden seni güvende tutmamızı istedi, Zali," dedi Zaret. "O dönene kadar odanda kalmalısın. Özür dilerim."

Doğru ya. Yani o lanet olası hainler bensiz gitmişlerdi. Ya da en azından öyle sandılar. Arrow emirlere nasıl tepki verdiğimi unutmuş olmalı.

onları görmezden geldi.

"Oh? Peki Arrow nerede?" Kapının kenarını tutup dikkatim dağılmış bir şekilde ileri geri sallayarak sordum. "Ve bu sabah Ari'yi gördün mü?"

Raiden gülümsedi, sıcak, kahverengi gözlerini ince kırışıklıklar çevreliyordu. "Sanırım nerede olduklarını çok iyi biliyorsun. Ve her şey boka sararsa diye, olay yerinden mümkün olduğunca uzakta olmanı istedi."

"Tamam, bu makul. O zaman banyo yapacağım. Madem güvenliğim konusunda bu kadar endişelisin, boğulduğumu duyabilmen için kapıyı biraz açık bırakırım."

Boşluğun benim sığabileceğim kadar geniş olduğundan emin olduktan sonra tatlı bir şekilde gülümsedim ve aceleyle banyo odasına gittim. Suyu akıttım, küvete biraz sabun döktüm ve giysilerimin yere çarpma sesini taklit etmek için yere birkaç havlu attım. Sonra cebimden bir orkide yaprağı çıkardım ve göğsüme sürdüm.

Sihir içimi titretti ve aynaya bakmak için döndüm. Güzeldi. Boştu. Musluğu kapattım, elimi bir dakika suda gezdirdim, sonra sessizce kapıdan geçip iyi niyetli korumalarımın yanından geçerek sabahın serin havasına karıştım.

Yakında soğuk dağılacak ve gökyüzü ejderha ateşiyle alevlenecekti ama şimdilik ejderhalar ve eğitmenleri bile yataklarında mışıl mışıl uyuyorlardı.

Ateş hendeğine vardığımda ne bir khareek, ne sinsi Fırtına Kralı ne de iki yüzlü reaver elfi beni bekliyordu. Aceleyle kayalıklara gittim ve kenardan baktım. Hâlâ Arrow ya da Ari'den bir iz yoktu ama en azından ateş mağarası görülebiliyordu, ağzından küçük kıvılcımlar çıkıyordu, tembel desenlerle aydınlanan gökyüzündeki kabarık beyaz bulutlara doğru kıvrılıyordu.

Yamaçtan aşağı, uçurumun kenarına oyulmuş patikaya tırmanırken kalbim küt küt atıyor, sonra da mağaraya doğru ilerliyordum; vardığımda ne bulacağımdan korkuyordum.

Mağaranın girişinde derin bir nefes aldım ve ateş duvarından geçerek meşalelerle aydınlatılmış ilk odaya girdim. Arka taraftaki gizli geçide doğru hızla ilerledim, sonra kayalık tüneli takip ettim ve arkadaşlarımdan yeşil alevlerin etrafında durduğu daha büyük mağaraya çıktığımda nefes nefese kaldım.

Xanthanian metal direklerinden oluşan kırılmaz üçgene bağlı olan Orion baygındı. Alevlerden gelen yeşil ışık üzerinde titriyordu, büyülü

Hapishanenin parmaklıkları ne yazık ki hâlâ sağlam.

Arrow kollarında uyuyan Bakhur'u tutuyordu ve Ruhh da tabii ki onun omzunun hemen üzerinde geziniyordu. Esen ve Ari kireçtaşı zeminin ortasında dikkatle fısıldaşırken, duvarlarda davetsiz misafirlere yanıt verircesine ateş sembolleri titreşiyordu.

Bu tuhaf manzara karşısında dikkatim dağıldı ve çıkıntılı bir kaya parçasına çarparak tökezledim; dengemi yeniden kazanırken botlarım yüksek sesle sürtünmeye başladı.

"O da neydi?" diye sordu Arrow, mağaranın etrafına bakarken glifleri alevlendi.

"Sadece Zali," dedi Ruhh.

Üç kafa bana doğru döndü, kaşları kalkık ve gözleri genişti.

"Lanet olsun," diye hırladı Arrow. "Nereye?"

"Yine taç yapraklarını kullandı," diye devam etti Ruhh, "ve sizin gözünüze görünmüyor ama benimkine görünmüyor. Benim... ölmüş halim yüzünden, büyüün çoğu biçimi bende işe yaramıyor."

"Ve hepinizi net bir şekilde görebiliyorum," dedim. "Neden Ari'nin pelerininin altında değilsiniz?"

"Mağaradayken enerjimi koruyorum," diye cevap verdi gözlerini kısarak bana doğru bakarken. "Neredesin Yaprak?"

Bir adım öne çıktım ve Ari'nin elini nazikçe kavradım. "Ben buradayım. Sol tarafında kalacağım."

Arrow yanımıza geldi ve kör bir adam gibi boştaki eliyle yüzümü, omuzlarımı okşadı, sonra da beni sertçe sıktı. "Uyuyor olman gerekirdi. Neden seni güvende tutmama izin vermiyorsun?"

Bir tutam altın sarısı saç kulağının arkasına sıkıştırdım. "Ben görünmezim. Eğer biri gelirse, hızlıca kaçabilirim. Bana bir şey olmaz. Ama ilgilendiğin için teşekkür ederim. Şimdi, planımız nedir?"

Orion inledi ve başını kaldırdı, tek turuncu gözü yüzen korların arasından arkadaşlarına bakıyordu. Onu görünce içim çalkalandı. Korkunç görünüyordu; vücudu terden sıırıslam olmuş, ezilmiş dişleri kireç beyazı rengine dönmüş, siyah saçları ve sakalları tel tel olmuş ve rengi ağarmıştı. Hâlâ hayatta olduğuna inanmak zordu.

Ateşe yaklaştım, acı ve büyü kokusu çok güçlüydü. "İndirin onu. Lütfen, biri... Ruhh?"

Arrow, Bakhur'u ayağa kaldırarak yan tarafına yasladı. "Ruhh, şimdi ne yapmalıyız?"

"Sentura büyüünü bozmak için Bakhur'un tükürüğünün alevlere eklenmesi gerekiyor," dedi.

Arrow prensi yüzüstü çukura yatırdı ve Ari çenesini kavrayarak çenesini açık tuttu.

"Yanaklarına masaj yapmayı dene," diye önerdim.

Ari sıkı ve ovuşturdu, Bakhur'un dudakları komik şekiller oluşturdu ama tükürük damlamadı.

"Sikerim böyle işi." Arrow çömeldi ve Bakhur'un yüzünü alevlere daha da yaklaştırdı, dili dışarı çıkana kadar onu salladı. Sonunda, yarı boğulma halinde, Bakhur sıçradı ve uzun bir salya dizisi ateşin üzerine cızırdayarak döküldü.

Bakhur'u kollarının arasına alan Arrow geriye doğru sıçradı. Kalbimiz ağzımızda, bir şeyler olmasını bekliyorduk.

Birkaç dakika sonra Esen, "İşe yaramadı," dedi.

Sonra Orion inledi ve dağın göbeği gümbürdedi ve inledi, ayaklarımızın altındaki zemin sarsıldı. Dışarıda, gök gürültüsü gökyüzünde çatırdadı ve ben Arrow'a baktım. Elleri fırtınanın gücüne bağlanma ihtiyacıyla esnedi ve parmaklarını açarak kollarını yukarı kaldırdı. Ama fırtına onun çağrısına cevap vermeyi reddetti.

Kayalar ve kristaller mağaranın çatısından koptu, enkaz etrafımıza saçıldı. Duvarlardaki rünler parlak yeşil renkte parladı, sonra ölü bir bataklık ağacının dalları gibi donuk bir koyu sarı tonuna dönüştü.

Gürültülü bir vınlamayla, ateşin alevleri yukarı doğru dönerek mağaranın tepesine çarpan gri bir dumana dönüştü ve ardından kulakları patlatan bir emme sesiyle kayboldu.

Kırık bir inilti çıkaran Orion öne doğru yığıldı, vücudu bağlarına karşı zorlanıyordu.

"Her şey yolunda," dedim, boş çukura adım atıp dizlerine dikkatlice sarıldım. "Seni buradan çıkaracağız."

Esen ateş büyüü kullanarak adamın bileklerini ve ayak bileklerini direklere bağlayan ejderha derisinden ipleri kopardı ve onu iskeletten kaldırdı. "Hiçbir ağırlığı yok," dedi ve onu büyük bir dikkatle yere yatırdı.

"Bırak beni... lütfen. Güvenli değil," diye mırıldandı Orion, kırık dökük kelimeleri zar zor duyulabiliyordu. "Zaten ölüyüm."

"Orion, lütfen böyle söyleme." Eğilip terden sırılsıklam olmuş saçlarını yüzünden çektim ve dişlerinin kalıntılarından ayırdım. "Ölmene izin vermeyeceğiz."

"Yaprak? Seni göremiyorum. Sen..."

"Buradayım ama görünmezim, tıpkı senin de yakında olacağın gibi. Sayeeda'nın pelerininin altında güvendesin."

Ari, Orion'un çatlamış dudaklarına bir su kesesi tuttu ve Orion bir şekilde sıvıyı tutmayı başararak derin derin içti. Kurutulmuş et parçalarını parçaladı ve yanaklarının kenarlarına sıkıştırdı. "Eğer çiğneyecek ve yutacak gücün yoksa, sadece onları em. Ceplerine daha fazlasını koyuyorum."

"Her şey ayarlandı Orion," dedi Arrow, Esen'e orku tekrar alması için başıyla işaret ederken. "Biz konuşurken, kıyı şeridinin etrafındaki ikinci koyda bir balıkçı teknesi bekliyor, gemideki kundakçı elfler tarafından gizlenmiş durumda. Onlar şifacı ve bol miktarda yiyecek, su ve rahatlık sunuyorlar. Işık Diyarı kıyısında, eponarlar grubunuzu Zareen'in kendisinin ve eşinizin iyileşmenize nezaret edeceği Auryinnia sığınağına taşımak için bekliyor."

"Karım mı?" Orion mırıldandı.

Arrow başını salladı. "Evet. Dayanmalısın. Uğruna yaşayacağın çok şey var."

"Nasıl?" Ari, reaver *ilahisi-auron khaban ana*'yı fısıldarken sordum -Büyüyü öne doğru *çağırıyor* ama pelerinini tam olarak etkinleştirmiyor. "Bu kadar kısa sürede tüm bunları nasıl organize ettin?"

"Zamandan bahsetmişken, seninki de tükeniyor. Daha sonra konuşmalısın," diye ısrar etti Ruhh, kızgın bir yaban arısı gibi mağaranın içinde uçarken. "Burası artık güvenli değil."

Arrow bizi karanlık geçide götürdü, derin sesi dar alanda yankılanıyordu. "Azarn'ın Orion'a salonda işkence ettiği gece, Esen onu Güneş Diyarı'ndan çıkarmak için bir plan üzerinde çalışmaya başladı. Burada güvenilir biri ve diğer diyarlardaki bağlantılarımızla iletişim kurabilir."

Görünüşe göre eski muhafızıyla tamamen barışmış ve ateş perileriyle işbirliği yaptığı ya da beni tutuklamak için komplo kurduğu için ona karşı kin beslemiyordu. Arrowyn Ramiel beni şaşırtmaya devam etti.

Dışarıda şiddetli bir fırtına yukarıdaki kayalıklara ve aşağıdaki denize saldırıyor, Arrow her şimşek çakışında sanki kürek kemiklerinin arasına çarpmış gibi titriyordu.

Sentura-Pyre büyüsünü bozmanın tek sonucu kötü bir fırtınaya katlanmaksa, o zaman çok hafif atlattık.

Ari kundakçı pelerinini etkinleştirdi ve onun menzilinde kalmak için birbirimize yakın ilerledik, kayalık patikadan kayarak sahile doğru indik,

Esen, Orion'u omzunda dengede tutarken, Arrow da baygın prensi oldukça dikkatsiz bir şekilde taşıyordu, gece elbisesi kumların üzerindeydi.

Bakhur uyandığında boynunda şiddetli bir ağrı olurdu.

OceanofPDF.com

Chapter 27

Yaprak

Ari'ye yakın durursam, onun reaver pelerinin menziline, küçük partimizdeki herkesi görebileceğimi anlamam uzun sürmedi. Ama yine de onlar için görünür değildim.

Kan orkidesinin büyüsü ateşe dayalıydı, Auryinnia elflerinin derin toprak gücüyle uyumsuzdu ve bu nedenle öngörülemeyen tepkiler veriyordu.

"Buluşma yerine varmamız ne kadar sürer?" Islak saçlarımı gözlerimden çekerek sordum.

"Hızlı hareket edersek yaklaşık on beş dakika," dedi Arrow. "Konuşmaya devam et, Yaprak. Her an nerede olduğunu bilmem gerekiyor."

Ari'nin tuniğini çekiştirirken, "Bunu yapabilirim," diye cevap verdim. "Bakhur'a ne yaptın?"

"Estella onun için bir uyku iksiri hazırladı. Yüksek dozda içti," dedi Ari, konuşurken arkasına bakmıyordu, rüzgâr sırlıklam olmuş altın rengi tuniğini baldırlarında dalgalandırıyordu.

"Bakhur'un *annesi* sana uyku iksiri mi verdi?" Şaşkınlıkla ayaklarımın üzerine düştüm. "İkna gücün gerçekten hayret verici."

Ari güldü. "*Estella* ateşin büyüsünü bozmak için Bakhur'u kullanmamızı önerdi."

"Tanrım, sanırım çok nazikti."

Arrow'un isteğini yerine getirerek, gürleyen fırtına bulutları ve üzerinden atladığım kaya havuzlarında yaşayan minik yaratıklar hakkında gevezelik ettim ve o da her önemsiz yoruma cevap vererek homurdandı ya da güldü.

Kıyı şeridini keskin bir virajdan takip ederek kayalıklara yakın durduk, yaklaşık on dakika sonra küçük bir koya vardığımızda yağmur nihayet dinmişti.

Botlarımızın altında kum gıcırıyor, iri tanelerin arasında mücevher tonlarındaki deniz camı güneş ışığında parlıyordu. Beyaz şapkalar ruhlu gümüş midilliler gibi kıyıya doğru koşuyordu ve bir grup martı kahvaltı için avlanırken denizin üzerinde daireler çiziyordu, acil çığlıkları çocukluğumda ailemle sahilde yaptığımız pikniklerin anılarını çağırıyordu.

Ruhh ileriye doğru uçtu ve dalgaların üzerinde süzüldü, elbisesinin yırtık pırtık kenarları köpükte iz bırakıyordu.

"Lanet olsun. Tekne burada değil," dedi Esen.

Ari reaver pelerinini bıraktı, sonra ıslık çalarak denize doğru ilerledi. Üç yunusun kaygan sırtları uzakta belirdi. Bel yüksekliğindeki suya yüzdüler ve dostça su sıçratarak ve neşeli cıvıltı sesleriyle Sayeeda'nın etrafında döndüler.

"Çabuk gel." Ari, Esen'e el sallayarak Orion'u öne getirmesi için onu teşvik etti.

Yunuslar bir sıra oluşturup vücutlarının yanlarını sıkı bir çizgi halinde birbirine bastırırken, Esen hafif dalgalara doğru ilerledi. Orion'u sırtlarına doladı ve parmaklarını iki sırt yüzgecinin etrafına kenetledi. "Ne olursa olsun Ork, sakın bırakma."

"Dikkatli ol Orion," diye seslendim. "Seni yakında Auryinnia'da göreceğim."

Yunuslar körfezin ortasına varana kadar zarif kavisler çizerek yol aldılar, Ruhh yukarıda uçarken reaver elflerinin elleri görünmez teknenin kenarında belirdi ve Orion'un gevşek bedenini tekneye çekti. Önce ön kolları kayboldu, sonra başı ve omuzları, ardından gövdesi ve üst bacakları, en sonunda da yok oldu.

Ari sörften çıktı ve önümde durdu. "Endişelenme, Yaprak. Tekne iki yetenekli denizci ve üç elfle iyi bir donanıma sahip. Ork iyi olacak," diye beni temin etti.

"Teşekkür ederim. Auryinnia'ya sağ salim ulaştığını duyana kadar, diyarlardaki her tanrıya dua edeceğim," dedim.

Arrow boşta kalan eliyle beni yokladı, Bakhur'u sırtından yukarı kaldırıp beni diğer yanına çekti. "Orion Loligos'un gemisine binmene yardım ettiğinde riskleri biliyordu ama yine de bunu yapmayı seçti. Eğer pozisyonlarınız ters olsaydı sen de onun için aynısını yapardın."

İki keskin çığlık gökyüzünde yankılandı ve Ruhh tedirgin bir şekilde üzerimizde bir kasırğa gibi uçtu.

"Grymarianlar uyandı," diye tısladı. "Kamamız gerek."

"Ne? Grymarians nedir?" Bakışlarım kayalıkları tararken sadece gri kayalar ve çalılık benzeri ağaçlar buldum. "Ben bir şey görmüyorum."

"Şurada," dedi Esen, Ruhh'un baktığı yerin biraz sağını işaret ederek.

"Ari, pelerinini tekrar etkinleştir," diye emretti Arrow, gözlerini kısarak dağınık güneş ışığına bakarken. "Kahretsin," diye nefes aldı ve uçurumun yamacından iki gri figür çıkarken beni daha da sıktı.

Grymarianlar havaya sıçradı ve biz kaçmak için kılımızı bile kıpırdatmadan, sadece birkaç metre ötedeki kumların üzerine ses çıkarmadan indiler.

Kanatlı yaratıklar Arrow'dan en az bir baş daha uzundu, sıırım gibi, kaslı yapıları opalesan siyah pullarla kaplıydı. Boyunlarından aşağısı diğer ateş perilerine benzeyen erkek ve dişi çiftin güçlü, çıplak vücutları zarif bir şekilde şekillenmişti ama yüzleri bambaşkaydı.

Koyu yeşil pullar, uzun zaman önce kıyıya vurmuş deniz yosununu andıran tel tel kahverengi saçlarla çevrelenmiş, yarık siyah irislerle süslenmiş parlak gümüş gözleri gizleyen geniş kaşların üzerinde kayıyordu.

Soğuk gözleri üzerimizde geziniyor, saldırmadan önce değerlendiriyordu. Bükülmüş siyah boynuzları uzun kulaklarının üzerinde kıvrılıyordu, uçları kanla kaplıydı.

"O şeyler her neyse," dedim, "sanırım bizi görebiliyorlar. Hepimizi."

Ruhh ellerini birbirine kenetleyerek üzerimizde çılgınca daireler çizdi. "Onlar muhafızlar. Kardeşim onları ateşi izlemeleri için görevlendirdiğinden hiç bahsetmedi ama tahmin etmeliydim. *Bilmem* gerekirdi. Ben sadece aptal bir ölü kızım."

Alnını tokatladı ve vızıldayarak geçerken onu tutmaya çalıştım ama ellerim hayalet bedeninin arasından kaydı. "Bu senin hatan değil, Ruhh," diye fısıldadım.

Grymarianlar yara izleriyle kaplı koyu kırmızı kanatlarını kaldırdılar ve sonra havaya sıçrayarak çığlık çığlığa bize doğru geldiler.

"Koşun," diye bağırdı Arrow, Bakhur'u kuma bırakıp beni kucakladı ve bacakları harekete geçerken omzuna attı. "Herkes Ari'ye yakın dursun ki peleriniyle bizi örtebilsin."

"Arrow, Bakhur'u arkada bırakma," dedim, kalçalarım protesto edencesine titriyordu. "Ve reaver pelerininin onlar üzerinde işe yaradığını sanmıyorum."

"Başka seçeneğimiz yok. Önemli olan tek şey sizin güvenliğiniz."

"Ben onu yakalarım," diye bağırdı Esen, prensi almak için geri dönerken.

Saraya doğru koştuk, bir kez bile arkamıza bakmadık ama tam ateş hendeğine giden patıkaya yaklaştığımızda ejderhaya benzeyen fae önümüzde kumun üzerine kondu. Botlarım yere değdiğinde Arrow'un sırtından kayarak elini tuttum.

Yaratıkların pençeli ellerinden çıkan siyah duman bulutları aramızdaki havayı dolduruyordu. Büyülenmiş bir halde, dokunmak için uzandım.

Ruhh tısladı. "Büyülerine bakma bile, Zali. Amacı avı kendine yaklaştırmak, sakinleştirmek ve eti güzel ve yumuşak tutmak."

"Tanrım, umarım bize ziyafet çekmeye başladıklarında ölmüş oluruz," dedim Ruhh havaya fırlayıp gözden kaybolurken ve bizi kaderimizle baş başa bırakırken. Ama ona kırgın değildim. Yapabileceği her şeyi yapmıştı ve umarım saraya sağ salim dönebilmişti.

Sesimi duyan yaratıkların kafaları eğildi, yarık gözleri genişledi. Beni görebildiklerini sanmıştım ama havayı koklayıp kokumun izini sürdüklerinde göremediklerini fark ettim. Hangi diyardaki hangi tanrıya teşekkür etmem gerektiğini bilmiyordum ama orkide yapraklarının büyüğü grymarianslar üzerinde işe yarıyor gibiydi.

Bakışlarını benden kaçırın Ari bir parmağını dudaklarına götürdü, bir şeyi, belki de bir böceği uzaklaştırıyormuş gibi yaparak sessiz kalmam için açık bir işaret verdi.

"Enerjim tükendi ve pelerinim bozuldu," diye fısıldadı sıkılmış dişlerinin arasından. "Bizi görebiliyorlar ama seni göremiyorlar Yaprak. Şimdi git. Acele et."

Arrow elimi bıraktı. "Git," dedi hoyratça. "Bir kez olsun dediğimi yap." "Sensiz gitmiyorum," diye fısıldadım.

"Evet, öyle. Canavarların büyüüne dikkatle bakın. Biri geliyor. Kendi iyiliğiniz için gitmeyecekseniz, bizim iyiliğimiz için gidin. Bizi bu karmaşadan kurtaracak birine ihtiyacımız olacak."

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerimi kısarak muhafızlara baktım. "Kim geliyor?"

Canavarlar sinsice yaklaştı, siyah duman üç bedenın dış hatları görünene kadar kalınlaştı. Sonra Azarn, Melaya ve Neeron karanlık sisin içinden çıktılar.

"Size söylemiştim Kralım," dedi alaycı Güneş elçisi. "İnsanın birkaç gün önce Esen'le birlikte ateş mağarasından ayrıldığını gördüğümde bir şeylerin peşinde olduklarını anlamıştım. Bu sabah muhafızların havalandığını fark eder etmez, fırtına fae'lerinin ne kadar korkunç bir iş başardıklarını tahmin ettim."

Melaya parmaklarını şıklattı ve Ari'nin kundakçı pelerini geri çekildi.

Azarn'ın siyah alevlerden tacı bize yaklaşırken rüzgârda sallanıyordu. Grymariansların göğüslerinden hırıltılar yükseliyor, hayvani bakışları artık tamamen görünür olan arkadaşlarıma sabitleniyordu.

"Sayeeda, orkun hayatta kalmasında senin ne çıkarın var?" diye sordu Azarn.

"Ailemin özel bir dostudur," dedi Ari. "Babası Yıpratma Savaşı sırasında Zareen'imize yardım etti. Elfler bir iyiliğı asla unutmaz ve on katıyla geri ödemeyi amaçlar."

"Topraklarıma altın serum mu getirdin? Oğlumu zehirlemek için bunu mu kullandın?" Esen'in kollarında hâlâ hafifçe horlayan Bakhur'un cansız bedenine başını salladı.

Ari, Ateş Kralı'nın bakışlarıyla karşılaştı ve hiç irkilmedi. "Evet," diye yalan söyledi. "Hassas fae'ler üzerinde uyku ilacı görevi görür. Onun üzerinde işe yarayabileceğini düşündüm. Ve işe yaradı."

Azarn'ın çenesi, sanki bir karar veriyormuş gibi elleri arkasında, sıramızın önünde bir ileri bir geri kasıla kasıla yürürken titriyordu. Sonunda Arrow'un önünde durdu, o kadar yakındı ki kraliyet yatak cübbesindeki uyku kokusunu alabiliyordum.

"Bunu hak etmiş olsan da Arrowyn, seni henüz öldüreceğimi sanmıyorum," dedi Azarn hafifçe Esen'e dönerek. "Oğlumu muhafızlardan korumayı seçmiş olsan da, bu aptalca komplonun bir parçasıydın ve belki de tasarlanmasına vesile oldun. Bana ihanet ettin ve zindandaki eski efendine katılmalısın."

Sessiz kalan Esen başını öne eğdi.

"Prensi getirin," diye bağırdı Azarn ve Neeron Bakhur'u Esen'den aldı, ağırlığından biraz tökezledi.

Öfke dalgaları Arrow'un vücudundan yuvarlanarak derimi diken diken etti. Şüphesiz, Taln Şehri'ni yerle bir etmeyi arzuluyordu, eylemleri sadece Melaya'nın güç bloğu tarafından engelleniyordu.

Ateş büyücüsü kıpırdandı, gözlerinden alevler fışkırdı, sanki Fırtına Kralı'nın boynunu kırmaktan daha çok istediğı bir şey yokmuş gibi. Çok

güzel bir manzara olurdu.

güçlerinin sınırlanmadığı bir savaşa girdiklerine tanık olmak isterdim. Ama ne yazık ki bugün böyle bir şey olmayacak.

Azarn kara cübbesini göğsüne daha sıkı sardı ve Arrow'a doğru eğildi. "Şu andan itibaren, senin altın reaver'ın *bana* hizmet edecek."

"Bu imkânsız," diye atıldı Arrow. "Tamamlanması gereken törenler, ritüeller var. Güneş Diyarı'nın Auryinnia ile bir Anlaşması yok."

"Bu doğru. Ama belki de Sayeeda'nın hizmet şartları senin onunla paylaştığın bağdan biraz *farklı* olacaktır, Arrowyn. Her şeye rağmen, oldukça iyi anlaşacağımıza inanıyorum."

"Eğer ona zarar verirsen-"

"Ne yapacaksın?" Azarn onun etrafında dönerken sırtarak sordu. "Dostluğumun karşılığını sarayımın bir düşmanını serbest bırakarak ödediğine göre, herhangi bir talepte bulunacak durumda değilsin."

Arrow hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdi. "Orion'un cezası çok ağırdı. Aslında vahşiceydi. Onu öldürmek daha nazik olurdu. Ona ihanetinin bedelini binlerce kez ödettiniz zaten."

Azarn güldü, parmakları sakalını tarıyordu. "Şehrinin tepesindeki bir köşkten köleleri sallandırıp, onları parçalara ayırması ve yavaş yavaş ölürken kanlarının sarayının kenarlarını boyamasına izin vermesiyle tanınan hükümdarın *bana* sert demeyi düşünmesi bile ne kadar ironik. *Sen*, Arrowyn Ramiel, vahşisin."

"O korkunç şeyleri Kral Darian yaptı, ben değil. Başka bir varlığın acı çekmesinden asla zevk almadım. Asla senin ya da babam gibi olmayacağım."

"Önemli olan tek şey bugün işlediğiniz suçların bedelini ödemeniz. Onu zincire vur Melaya," diye emretti Azarn. "Ve ben sana ne yapacağıma karar verirken, Fırtına Kralı, sen bir hücrede kalacaksın ve Aldara'n yaptıklarının cezasını çekecek. Zali oğlumun evcil hayvanı olacak ve onun aracılığıyla *seni* kontrol edeceğiz. Zareen'e güzel mektuplar yazacak ve Auryinnia ile Altın Anlaşmaları sürdüreceksin. Şu andan itibaren ticareti benim sarayım yönetecek yoksa umursamadığını iddia ettiğin insan acı çekecek. Bizimle şimdi savaşırsan, derhal işkence görür. Biz konuşurken askerlerim onu bulmak için yola çıktılar."

Yanımda, Arrow dişlerini birbirine geçirdi.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Zali'nin nerede olduğunu biliyorsan bana şimdi söyleyen iyi olur," dedi Azarn. "Zali geç saatlere kadar uyumayı tercih ediyor. Odasında olduğunu varsayıyorum" dedi Ari.

Arrow'un dediği gibi, "Bunun insanla bir ilgisi yok."

Melaya kırmızı bir büyü ışını yarattı ve onu doğrudan Arrow'un göğsüne fırlattı. Bir gümbürtüyle kumun üzerine yığıldı.

Siktir, siktir, siktir.

Ölmemiş olsa iyi olur.

Göğsünün inip kalktığını görene kadar üç saniye bekledim. Sonra döndüm ve yamaçtan yukarı fırladım. Kayalıkların tepesinde kısa bir süre durdum ve Melaya'nın avucunda dönen bir alev topundan başka bir mergelyn halhal üretmesini ve lanet şeyi Ari'nin bacağına bağlamasını izledim.

Yüksek sesli çığlıklarla muhafızlar havalandı ve ben de Azarn'ın muhafızları gelmeden önce odama varabilmek için dua ederek saraya doğru koşmaya başladım.

OceanofPDF.com

Chapter 28

Yaprak

Orkidenin büyüünün beni görünmez kılması için dua ederek kule merdivenlerini hızla çıktım, sonra da Azarn'ın iki muhafızıyla odamın kapısının önünde tartışan Raiden ve Zaret'in yanından hızla geçtim.

"Tekrar söylüyorum, *hâlâ* içeri girme izniniz yok," dedi Raiden, ben banyoya dalıp kıyafetlerimi yaraya yapışmış bir bandajdan daha hızlı bir şekilde çıkarırken.

Artık soğuk olan banyo suyuna atladım ve dışarıda tartışma devam ederken cildimdeki taç yaprağı suyunu temizlemeye çalışarak acımasızca cildimi kese yaptım.

Çizmeler merdivenlere vurdu, sonra Ateş Kralı'nın sesini duydum, o kadar kısıktı ki ne dediğini anlayamadım.

"Dediğim gibi, Zali banyoda." Yine Raiden'in sesi.

"Kenara çekil," dedi Azarn.

Oh, Tanrım. Banyoya girip *hiçbir şey* görmezse, fena sıçmış olurum.

"Prenses Zali, orada mısınız?" diye sordu Azarn yatak odamdan.

"Evet. Ama giyinik değilim."

"Ve bu sabah odasından hiç çıkmadı mı?" Azarn sordu, sanki arkasını dönmüş gibi boğuk bir sesle.

"Elbette hayır," diye yanıtladı Raiden. "Şafaktan beri burada konuşlanmış durumdayız. Neler oluyor?"

"Arrowyn sana onu korumanı mı emretti?"

"Evet," diye yanıtladı Raiden.

"Kral Azarn, eğer bize neler olduğunu anlatırsanız, belki-"

"Boş ver," dedi kral, Zaret'in sözünü keserek. "Muhafızlar, tutuklayın onları."

Bir itiş kakış sesi duvarlarda yankılandı; boğuk sesler, homurtular, silahların çarpışması, ardından Azarn'ın askerleri Raiden ve Zaret'i kule merdivenlerinden aşağı sürüklerken botların sürtünmesi.

Kral adamlarına, "Ben aksini söyleyene kadar onun kapısını koruyun," dedi. "Ve kapıyı aralık bırakın ki yaramazlık yapmaya kalkarsa duyabilesiniz. Toprak Prensesi odasından çıkmayacak. Anlaşıldı mı?"

"Emredersiniz Majesteleri," diye gürledi hırçın sesler.

Sessizce banyodan çıktım ve kurulandım. Kıyafetlerimi tekrar giydiğimde, aynada yaptığım hızlı bir kontrol hala görünmez olduğumu doğruladı. En azından yeni bir şey öğrenmiştim. Suyun orkide yapraklarının büyüü üzerinde hiçbir etkisi yoktu.

Fırtına Mahkemesi fae'leri muhtemelen saray hücrelerinde hapsedilmiş ya da odalarında koruma altında tutuluyorlardı. Yani şu anda onlara yardım etme seçeneklerim sınırlıydı. Ama tayaprağının etkisi geçmeden önce Estella'yı bulmalı ve ondan yardım istemeliydim. Kendisi bu işe karışarak aşağılık oğlunu tehlikeye atmak istemese de, Yıldız Sarayı'nın fae'leri önemli bir güce sahipti. Belki de onları müdahale etmeye ikna edebilirdi.

Ama önce onu bulmam gerekiyordu.

Neyse ki son iki hafta boyunca kraliyet ailesinin alışkanlıklarına özel bir dikkat göstermiş ve kraliçenin çoğu gün öğle yemeğini yangın konservatuarının arkasındaki özel bahçesinde tek başına yediğini öğrenmiştim. Ruhh'a göre, kimsenin ona katılmasına asla izin vermezmiş. Biricik oğlu Bakhur'u bile.

Duvarlardan sekip odamın önündeki sahanlığa ilk kimin geri döneceğini görmek için merdivenlerden aşağı ateş topları sektirmekle meşgul olan Azarn'ın muhafızlarını atlatmak kolaydı.

Sihirli ışınlarının üzerinden atlayarak merdivenlerden aşağı zıpladım ve aşağıya ulaştığımda, tüm uzuvlarımın hala bağlı ve makul bir şekilde çalışır durumda olduğunu görünce rahat bir nefes aldım.

Saray hizmetkârlarının ve birkaç askerin yanından geçerek şehirde hızla ilerledim, tüccarların arabalarının yolundan sıyrılıp bahçelere yayılmış ateş gayzerlerinden kaçarken kimsenin beni görmediğine şükrettim.

Çok geçmeden, konservatuvarın vitrayları öğle güneşinin altında parıldayarak görüldü. Nefesimi tutmak ve büyüleyici güzelliğine hayran olmak için bir an durdum. Sonra muhafızları hızla geçip girişten içeri daldım ve pencerelerin alt kısmındaki alevler tutuşana kadar karanlıkta bir an göz kırptım.

Arkamda, bilgisiz gardiyanlar kapıyı açan ve görünüşe göre günlerini mahveden rüzgâr hakkında homurdandılar.

Dağınık ışıktaki kırmızı ve mavi parlayan tropik bitkilerin yanından geçerken ayak seslerim yankılandı ve ardından Azarn ve ailesinin dört gün önce oturduğu boş siyah masanın etrafından dolandım.

Arkamda yüksek bir vınlama sesi duyuldu ve omzumun üzerinden hızlıca baktığımda yedi tanouranın ateşli bedenlerini duvarlardan sıyırdıklarını ve şimdi bana doğru coşkuyla dans ettiklerini gördüm.

Opak camdan yapılmış arka duvara çarpana kadar daha hızlı koştum, ilerleyen ateş yaratıklarından çıkan kıvılcımlar kıyafetlerimi yaktı. Cam, yumruklarımın altında titredi.

"Estella, ben Zali. Lütfen beni içeri alın. Seninle acilen konuşmam gerek." Sessizlik.

Tanouranlar o kadar yaklaştılar ki göz çukurlarının açıklığını ve jilet gibi keskin dişlerle ve ateşle dolu ağızlarını görebiliyordum. Çok fazla korkunç ateş.

"Estella! Lütfen, Azarn Arrow'u esir tutuyor ve Tanouralıları beni canlı canlı yakmak üzere."

Duvarda bir açıklık belirdi. İçinden geçtim, camın arkamdan eriyerek kapandığını görmek için tam zamanında topuğumun üzerinde döndüm.

Yine karanlıkla çevriliyken gözlerimin kısa sürede alışacağını umarak gözlerimi kısıtım ve kırptım. Yavaş yavaş, devasa bir söğüdün ışıltılı dallarının altında kümeler halinde büyüyen renkli mantarların ve çiçeklerin parıltısı görünür hale geldi. Yüksek tavanda, mürekkep gibi bir gökyüzünde yıldızlar sıralanıyordu, sanki güneşin burada hiçbir hükmü yokmuş ve bu büyülü duvarların içinde her zaman geceymiş gibi.

Ruh buraya kraliçenin bahçesi demişti ama burası daha çok bir odaydı ve geceleri açık hava gibi görünmesi için büyülenmişti. Eski bir büyüyle tıngırdayan ve içinde uzun süre kalmak istemediğim tuhaf, arada kalmış bir yerdi.

Küçük bir masanın üzerinde öğle yemeğinden arta kalanlar duruyordu; kristal kadeh yan yatmış, gümüş tabaklar ekmek ve peynir kırıntılarıyla dağılmıştı. Masanın arkasında, kraliçenin kendisi bir gölete bakacak şekilde oturuyordu, uzun saçları en koyu gece yarısından bir pelerin gibi etrafına dökülüyordu.

Boğazımı temizledim. "Kraliçe Estella, çok özür dilerim. Umarım sizi rahatsız etmemişimdir," dedim ve başını bana doğru çevirirken uzaklara dalan bakışlarıyla karşılaştım, bu hareket bir fae ya da insandan çok kuşa benziyordu.

Gülümsedi ve beni yanına çağırdı. "Taç yaprağının etkisi azalıyor, Zali. Vücudunun bazı kısımları titreyerek görünürlükten çıkıyor. Ve beni rahatsız etmiyorsun. Sadece Yıldız Sarayı'nı gözetliyor ve evimi özlüyordum. Üzüntümden uzaklaşmak hoşuma gidiyor. Lütfen, gel otur ve bana neler olduğunu anlat."

Kraliçenin sol tarafına yerleştim, gümüşü sudaki yansımamı görünce güldüm - yüzüm ve uzuvlarım Işık Diyarı çölündeki bir serap gibi dalgalanıyordu.

Estella elini salladı ve büyü kıyafetlerimde titreşerek tenimi gıdıkladı. "Bu daha iyi," dedi beni tepeden tırnağa tarayarak. "Şimdi seni görebiliyorum. Ayrılırken sana bir mücevher vereceğim, odanda çıkarana kadar seni görünmez tutacak. O sefil orkide yapraklarından daha güvenilir."

"Teşekkür ederim," dedim ve hızlanan kalbimi yavaşlatmak için uzun bir nefes aldım. "Sanırım Azarn, Arrow ve Esen'i bir hücrede kilitli tutuyor, muhtemelen Raiden ve Zaret'i de. Ve Ari'nin kontrolünü ele geçirdi."

"Fırtına Kralı'nın Sayeeda'sı mı? Bu çok cesurcaydı ama kocam güç peşinde koşan bir aptaldır. Ork'u güvenli bir yere götürdüler mi?"

"Evet, Bakhur da güvende. Gerçi kıl payı kurtulduk. Azarn tam da grymarianslar bizi yemek üzereyken geldi."

"Bir anne, çocukları büyük bir zarar gördüğünde bunu her zaman hisseder. Bakhur'un iyi olduğunu biliyordum. Azarn ortaya çıktığı zaman çok şanslıydınız. Eğer gelmeseydi, hepiniz ölmüş olurdunuz."

"Kocanızın müdahalesi için minnettar olacağımı hiç düşünmezdim ama sanırım oldum. Sayılır."

"Zali, Fırtına Fae'lerini hendeğin altındaki zindandan çıkarmalı ve Arrowyn'in diyarlara yeniden denge getirmesine yardım etmelisin. Azarn ölmeli, hatta belki Bakhur da. Keşke her şey farklı olsaydı ama o babasının izinden gitmeyi seçti, benim değil. Taln'ın varisi olarak, sadece kendi amaçları için diyarları istikrarsızlaştırmaya çalışacaktır."

Tepesinde bir dal kırıldı, sonra bembeyaz bir baykuş Estella'nın sağ omzuna kondu, kristal kanatları gökkuşağı aytaşı gibi parlıyordu.

"Merhaba Feydar," dedi kraliçe, geniş altın gözleriyle beni incelerken yarattığın başını okşayarak. "Gün ışığında seyahat etmekten hoşlanmadığını biliyorum ama Azarn'ı bulup bana neyin peşinde olduğunu söylemeni istiyorum. Ayrıca lütfen Fırtına Sarayı fae'lerinin ne durumda olduğunu öğren. Kendinize iyi bakın ve raporunuzla birlikte acilen geri dönün."

Baykuş derin bir ötüşle Estella'nın omzundan fırlayıp gözden kayboldu; Estella'nın açtığı kapıdan uçup gittiğine dair tek işaret kanat çırpma sesiydi.

"Endişelenme, Zali. Arkadaşların güvende olmalı. Bir plan yapmak için zamanımız var," dedi Estella, serin parmaklarıyla yanağını okşayarak. "Kocam Arrowyn ve Sayeeda'yı öldürmeyecek. Auryinnia'yı hizada tutmak için onlara canlı ihtiyacı var. Fırtına Kralı olmadan auron kanara beslenemez, reaverlar tüyleri olmadan ölür ve tüm altın ticareti durma noktasına gelir."

"Biliyorum," dedim. "Arrow olmadan *tüm* diyarlar istikrarsızlaşır."

Estella bir sıra sivri dişini göstererek gülümsedi. "Oysa kısa bir süre önce onu öldürmek için planlar yapıyordun."

Yanaklarım kızardı. "Ben çok intikamcıyım. Bu korkunç bir karakter kusuru. Bunu biliyorum. Ama söz veriyorum bunun üzerinde çalışıyorum."

Estella güldü. "Sen ve Fırtına Kralı birbirinize çok yakışıyorsunuz."

"Bana Melaya'nın kardeşinden bahset. Ona nasıl ulaşacağız? Azarn'ı yenmenin anahtarı o, değil mi?"

Kadın başını salladı. "Kocam Nukala'yı dairesinde kilitli tutuyor, sadece Melaya'yı yatıştırmak ve evcil hayvanını saraya göstermek için arada bir serbestçe dolaşmasına izin veriyor."

"Bu dairelere girebilir misiniz?"

"Elbette, ama nadiren yapıyorum. Onu kafeste görmeye dayanamıyorum. Gördüğünüz gibi Melaya'nın engeli gücümü sınırlandırıyor ama *yine* de kullanılabilir durumda. Nukala'nın insanlarla yaklaşma konusunda bir fetişi, isterseniz bir fantezisi var. Sizin türünüz onu büyülüyor."

"Neden?" Ben sordum.

"Bu mahkemede, o zayıf. Çoğu fae onsuz Melaya'nın gücünün önemli ölçüde azaldığının farkında değil. Nukala güçsüz olarak görülmekten nefret eder ve kendinden daha zayıf birini kontrol etmeyi arzular. Ona söyleyeceğim

Fırtına Mahkemesi'nin Orion'u serbest bırakmasının cezası olarak Azarn kısa bir süreliğine seninle oynamasına izin vermeyi kabul etti."

"Beni mi istiyor?"

Güldü. "Aslında, herhangi bir dişi insan işimi görür ve şu anda uygun olan tek kişi sensin. Dügün akşamı Nukala'yı ziyaret edeceğim ve seni Bakhur'un karısı yapacak yeminleri etmeden hemen önce onun odasına getirileceğini söyleyeceğim. Prensinden önce sana sahip olma fikrinden büyük zevk alacaktır."

"Tamam," dedim yüzümü buruşturarak, Nukala ile gerçekten yalnız kalmayacağımı umarak. "Sonra ne olacak?"

"Ona suyun Aldara işaretini etkisiz hale getirdiğini keşfettiğimi söyleyeceğim. Bir saat boyunca seninle ne isterse yapmasına izin veriyormuş gibi yaparak banyo yaptıracam ve onu küvete girip seni beklemesi için ikna edeceğim. Bunu yaptığında, onu etkisiz hale getireceğim ve yaklaşık yirmi dakika boyunca suyun altında tutacağım. Bu Melaya'nın gücünü engelleyecek ama Nukala'yı öldürecek kadar uzun olmayacak. Büyüsü en azından bu süre boyunca su altında nefes almasını sağlayacak. Mahkemenizde güçlerinizin normal şekilde işleyeceği küçük bir zaman aralığı olacak. Bunu en iyi şekilde değerlendirmenizi öneririm."

"Neden Nukala'yı öldürmüyoruz? Bu tüm sorunlarımızı çözmez miydi?"

"Nukala ölür ölmez Melaya bunu öğrenecekti. Arrowyn'i öldürür ve tüm sarayı saldırınızdan haberdar ederdi. Gücü azalsa bile hiçbiriniz onun gazabından kurtulamazsınız."

"Ama ikizi öldüğüne göre Melaya büyümüz üzerindeki engeli kaldıramaz. O ve Arrow arasında adil bir dövüş olurdu, değil mi?"

"Yanlış. Ölüm bile mergelyn ikizinin bağlantısını koparamaz. Aralarında bir süre daha büyü kalıntısı akacak ve blok muhtemelen bir saat kadar devam ettikten sonra ortadan kalkacak."

"Kahretsin. Peki Nukala'yı suyun altında tutmak nasıl işliyor?" "Çok basit. Su ateşi söndürür."

"Oh, anlıyorum. Peki sen Nukala'yı banyodan çıkardıktan sonra o ne yapacak?"

Sen?"

"O her zaman sarhoştur. Kötü dövüşür ama onu ancak mecbur kalırsam öldürürüm."

Sadece nefsi müdafaa için ve Azarn'dan kurtulduktan sonra."

"Arenada dövüştüğümüz gün yaptığın şey gerçekten nefes kesiciydi. Hepsini öldürmek için kozmik büyünü kullanabilirdin. Büyücüler ve Azarn'ı yok edebilirdin. Neden yapmadın?"

"Azarn ile evlendiğim sırada, Azarn'ın öldürülmesi halinde oğlumuzun yaşam gücünün yavaş ve dayanılmaz bir ölümle bedeninden süzülecek olmasını sağlayan büyü kan bağları oluşturuldu. Bakhur'u rehabilite etmek için yorulmadan çalıştım, onu nezaket ve empati ışığına doğru yönlendirebileceğimi umdum, ona asla zarar gelmesini istemedim. Ama artık başka seçeneğimiz olmadığını görüyorum."

"Yani Bakhur'u kurtarmak için Azarn'ın zulmüne katlandınız mı?"

"Evet, ayrıca Azarn ve Melaya'yı öldürürsem, Yıldız Mahkemesi beni bir suçlu ve evlat edindiğim evime ihanet etmiş biri olarak görecekti. Onlara utanç içinde dönmeye dayanamazdım. Ama... eğer zulümle bastırılmış diğerlerine kendilerini özgürleştirmeleri ve diyarlarda barışı korumaları için yardım edersem, o zaman halkım yaptıklarına olumlu bakacaktır."

"Tamam o zaman." Daha dik oturarak ve ellerimi birbirine vurarak söyledim. "Bir planın başlangıcını yapmışız gibi görünüyor. Düğünümün olduğu gece hayata geçirmekten bahsetmiştin."

"Reaver elfleriyle olan bağlantısını güvence altına almak için Azarn senin bir an önce aileye katılmanı istiyor. Bu çaresizlikten faydalanacağız ve törenin yarın Ateş Sarayı'nın geleneksel düğün saati olan akşam dokuzda gerçekleşmesi için ısrar edeceğiz."

Bir baş dönmesi dalgası üzerime çöktü. "Yarın gece mi?"

"Evet ve asıl törenden önce, yeminler edilmeden önce en az yarım saatlik bir ritüel olacak-şiir okumaları, şarkılar. Saat yaklaşık dokuzda Nukala'yı suyun altında tutmaya başlayacağım. Kürsüde, reaver pelerinini test etmeye devam etmelisin. Etkinleştğinde Taln'dan çıkmak için sadece yirmi dakikan olacak."

"Mergelyn halhallerini nasıl çıkaracağız?"

"Melaya'nın gücü engellendiğinde, onları basitçe çözersin. Önce Azarn ve Melaya'yı öldürmek akıllıca olur. Gerekirse oğlumu da." Yanağından gümüş bir gözyaşı sildi. "Korkarım daha azı onların güç arayışını durduramaz."

"Büyücüler olmadan krallığa ne olacak? Kütüphanede bulduğum bir kitap Taln'ın düşeceğini söylüyordu."

"Bazı kitaplar sayısız ateş kralının egosunu yükseltmek için yazıldı. Azarn ölürse, gücü yeni bir hükümdara geçecek ve Güneş Diyarı ayakta kalacak."

"Ve sen isteyerek mi hükmedeceksin?" Ben sordum.

"Tacı Arrowyn'e ve sana bırakır ve sevgili evime dönerdim."

"Krallığını senden almak gibi bir niyetimiz yok, Estella."

"İşte tam da bu yüzden onun en iyi bekçileri siz olacaksınız."

"Peki ya Nukala'yı batıramazsanız?"

"Eğer başka bir seçenek yoksa onu zapt etmek için gücümü kullanacağım." Yüzünü bana çevirdi. "Seni daha önce aramadığım için özür dilerim. Marcella bana düğün hakkında konuşmak istediğini söyledi ama dikkatim dağılmıştı, Bakhur'u güvende tutarken sizi Taln'dan nasıl çıkarabileceğimi düşünüyordum. Artık tüm hedeflerime ulaşamayacağım ve bunun yerine herkes için barış için çabalayacak olanlara yardım etmem gerektiği açık."

"Teşekkür ederim. Nezaketinizin karşılığını nasıl ödeyebilirim?"

"Diyarlardaki dengeyi koruyarak. Kalbinle hükmet. Senden tek istediğim bu."

"Eğer Taln'dan çıkmayı başarırız, Yıldız Diyarı'nın dokusu Auryinnian gümüşünden daha güçlü olana kadar tüm Yıldız Diyarı'nda barış ipliklerini örmek için yorulmadan çalışacağımıza söz veriyorum." Ağırlığını avuçlarına vererek ayağa kalkmaya hazırlandım. "Gitmeden önce, sarayınızı gözetlediğinizi söylerken ne demek istediniz?"

Yumuşak kahkahalar attı, sonra boğazını temizledi ve yüzeyi kararan gölete tükürdü. "Yakından izle."

Suyun yüzeyinde yüzen binlerce yıldız belirdi. Kraliçe avucunu salladı ve bir görüntü odak noktasına geldi. Gölgele dağların kuşbakışı görüntüsü, uzaktaki bir şehrin parlayan ışıkları. Havuzdaki görüntü hızla değişti, sanki gökyüzünde uçuyormuşuz gibi, sonra kemerli bir pencereden göz kamaştırıcı bir taht odasına geçtik.

"Bu sizin eviniz mi? Çok çarpıcı!" Gözlerimi kısarak salonun bir tarafındaki camdan parlayan kıpkırmızı topa baktım. "Tuhaf, neredeyse-"

"Evet, o bizim güneşimiz. Gece ve Yıldızların Kristal Diyarı'nda her zaman gece olur. Ayda bir kez, ayımız o kadar parlak olur ki Dünya Diyarı'nın gün ışığına benzer. Birkaç gün boyunca Ay Ana'ya ziyafet çeker ve onu kutlarız, aynı zamanda karanlık Babamıza ve onun çocukları olan yıldızlar."

"Yıldız Sarayı'nı çok özlüyor olmalısınız."

"Evet," dedi, solgun yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü. "Ama dikkatini dağıtmayı bırakmalıyım, Zali. Arrowyn seninle konuşmak için bekliyor olacak. İşte, bunu takmalısın."

Estella iki kolyesinden küçük olanını çıkardı ve siyah taşını avuçlarının arasında tutarak nefesinin altında bir büyü okudu. "Bunu tenine takarsan herkes için görünmez olursun, Ruhh için bile. Onu cebine koy, vücudundan bir kumaşla, herhangi bir kumaşla ayır ve bir kez daha görünür ol."

"Teşekkür ederim, Estella."

"Aradığınız hücreler ateş hendeğinin altında. Khareek'e kolyemi gösterin, size derhal erişim izni vereceklerdir."

Kendimi kraliçeye attım ve onu sıkıca kucakladım. "Lütfen Nukala'ya dikkat edin ve teşekkür edin-"

"Bana tekrar teşekkür etmene gerek yok." Avucunu dışarı doğru iterek boğazının derinliklerinden tiz bir nota çıkardı.

Sonra her şey değişti.

Diyarlar dönmeyi bırakmış gibiydi, soğuk, karanlık bir boşluk beni sararken ışık ve ses varoluştan çekildi.

Uzayda ve zamanda geriye doğru düştüm, kollarım dönüyor ve zihnim çılgınlık atıyordu. Bana asırlar gibi gelmişti ama gerçekte muhtemelen sadece birkaç dakikaydı. Çalkalanan girdap beni dışarı fırlatana kadar karanlığın içinde döndüm ve muhafızların görüş alanından uzakta, kış bahçesinin dışındaki çalılıklara indim.

Estella'nın oniks kolyesini göğsüme bastırdım ve sonra olabildiğince hızlı bir şekilde mutfağa doğru koştum.

Chapter 29

Yaprak

Oraya vardığım anda, sanki benim geçmemi bekliyorlarmış gibi hendeğin derinliklerinden fırladılar.

"Sevimli bir yalancı geliyor," dedi biri, alev alev yanan bedeni beklentiyle titriyordu.

Üç yaratık havayı kokladı, başlarını sağa sola çevirip beni aradılar.

"Ah, özür dilerim. Hâlâ görünmez olduğumu unutmuşum." Estella'nın kolyesini tuniğimin dış tarafına geçirdim ve hendeğe yaklaştım.

Khareek eğilip mücevheri incelerken üzerime kıvılcımlar yağdı. Kollarından biri koptu ve bir alev yığını halinde yanımdaki patıkaya düştü.

"O kolye Gece Kraliçesi'ne ait," dedi yaratık, arkadaşlarından birini dürterken uzuvları yeniden şekillenmeye başlamıştı bile.

"Hayır, kolye benim," diye yalan söyledim, sevimli bir tavırla gülümsedim. "Her zaman öyleydi."

Kahkahalar patladı. "İki yalan," diye çığlık attılar. "Çok tatlı. Çok lezzetli."

"Estella'ya neden Gece Kraliçesi dedin? Elbette o Ateş Kraliçesi."

"Bizim için o her zaman Gecenin ve Yıldızların Kraliçesi olacak. Kozmik Cadı. Tüm Zamanların Annesi ve İyi Olan Her Şeyin Bekçisi, değersiz bir çocuğa duyduğu sevgiyle bu diyara bağlandı."

"Bu oldukça iyi bir unvan," dedim.

"Hendeğe girmeye heveslisiniz," dedi ateşten yaratık, elini çalkalanan lavlara doğru uzatarak. "Denge yeniden sağlanmalı. Fırtına Kralı'nı serbest bırakın ve sonra diyarlardaki hiçbir varlığın zulüm altında yaşamasına izin vermeyin. Çabuk git."

Gözlerimin önünde bir merdiven belirdi, basamaklar kızgın suyun altında kayboldu. "Yani gerçekten hendeğin altından mı yürümem gerekiyor?"

"Zindanın tek girişi orası. Bize güveniyor musun?"

"Elbette biliyorum," dedim hendeğin kenarına adım atarak. "Bir yalan daha," diye kıkırdadılar, fokurdayan dudaklarını yalayarak. "Bu insan bizi iyi besliyor."

"Oraya gittiğimde, umarım diri diri yakılıp bir khareek'e dönüştürülmem. Alınmak yok."

Hiçbir güven verici yorumda bulunmadan, derin bir nefes alıp ciğerlerimde tutarak inişe geçtiğimde karakeçi kenara çekildi.

Islak sıcaklık vücudumu sarmıştı ama acı hissetmiyordum ve ateş suyunun altında nefes alabiliyor ve net bir şekilde görebiliyordum. Khareekler merdiven korkuluklarının üzerinde daireler çizerek yüzüyorlardı, vücutları tamamen değişmişti.

Bana çocukken okuduğum kitaplardaki Buz Diyarı'nın su perilerini hatırlattılar, iki kadın ve bir erkek, zarif, köşeli formları soğuk, güzel bir ışıkla parlıyordu.

Merdivenler iki boş sahanlığın yanından dönerek ilerliyordu, üçüncüsü ise ben yaklaşırken hava dolu bir odaya açılan bir kapıya açılıyordu. Bayat havadan uzun bir nefes aldım, hendekten çıktığım için rahatlamıştım.

Başka bir kapı, iki koyu mermer heykelin nöbet tuttuğu, meşalelerle aydınlatılmış uzun bir koridoru ortaya çıkardı. Ateş Sarayı zırhı giymiş ve ellerinde altından uzun mızraklar tutan bu heykellerin sadece siyah gözlerinde yaşam belirtisi vardı ve bir o yana bir bu yana hareket ederek etraflarını tarıyorlardı.

Estella'nın kolyesinin tenime değdiğinden emin olarak ürkütücü, büyülenmiş gardiyanların yanından geçtim ve sağ tarafı parmaklıklarla kaplı dikdörtgen bir odaya girdim. İlk hücrede Raiden, Zaret ve Esen'i gördüğümde hem rahatladım hem de dehşete kapıldım. Ama Arrow yoktu.

Yaşıyor muydu ki?

Hücreyi hızlıca incelediğimizde arka duvarda bir su borusu, tek bir kanvas yatak, bir yığın battaniye ve köşede bir kova olduğunu gördük. Ateş perileri aydınlatmayı iyileştirse ve iki yatak daha eklese bile, yaşam koşulları yine de korkunç olurdu.

Esen sedyede uyuyor, Zaret ise yakınlardaki taş zeminde kıvrılmış yatıyordu. Sadece Raiden uyanıktı, kollarını dizlerine sarmış oturuyor ve botlarına bakıyordu.

"Raiden," diye tısladım, kolyeyi tuniğimin üzerine sıkıştırıp tekrar görünür hale getirdim. "Benim."

"Yaprak!" Ayağa fırladı ve parmaklıklara tutundu. "Hiç kimseyi gördüğüme bu kadar sevinmemiştim."

"Belki Sayeeda hariç," diye düzelttim. Loş ışıkta bile yanaklarının karardığını gördüm.

"Sen iyi misin?" Fısıldadım. "Arrow nerede?"

"Üç hücre boyunca. Ona... bilmiyorum... hoş olmayan bir şey yaptılar. O lanet heykel muhafızları aşağı indi ve o zamandan beri bizimle konuşmayı bıraktı."

"*Kahretsin*. Sence muhafızlar bizi duyabilir mi?"

"Hiç sanmıyorum. Öğrenmek için bağırmayı denedik ama sadece iki kez geldiler. Bir kez yemek dağıtmak için, bir kez de... Arrow'a kulağa hoş gelmeyen bir şey yapmak için."

Bir an için gözlerimi kapattım ve nefesimi düzene soktum. "Estella'nın seni bu bok çukurundan çıkarmak için bir planı var. Ve umarım, Güneş Diyarı'ndan da."

"Şükürler olsun. Lütfen, ona acele etmesini söyle."

"Yarın gece. Saat dokuzu çok geçmeden güçleriniz geri dönecek."

Koyu renk gözleri büyüdü. "Nasıl?"

"Bunu iki kez açıklayacak vaktim yok. Arrow'a söyleyeceğim. Sadece hazır ol, Raiden."

"Olacağız. İyi şanslar."

Ellerimi parmaklıkların arasından geçirdim, yüzünü sıktım ve yanağından öptüm, bakışlarım hâlâ uyumakta olan Esen ve Zaret'e kaydı. "Onlar iyi mi?"

"Evet. Bugün erken saatlerde troller gibi dövüştüler, bu yüzden Azarn'ın muhafızları onlara uyku büyüğü yaptı. Yakında geçeceğini söylediler."

Raiden'a omzumun üzerinden rahatlatıcı bir gülümseme olduğunu umduğum bir şey verdim, sonra aceleyle Arrow'un hücreesine gittim, parmaklıkların arasından baktığımda nefesim kesildi.

Arka duvara yaslanmış olan Fırtına Kralı derin bir uykundaydı. Ya da ölmüştü. Eğer onu öldürmüşlerse, sonuçları ne olursa olsun Azarn'ı çıplak ellerimle öldüreceğime yemin ettim.

Hücrede kova, battaniye ya da sedye bile yoktu ve tek ses bir su borusunun damlama, damlama, damlama sesi ve Arrow'un yumuşak inlemeleriydi.

Bekle... O yaşıyordu!

Koyu renk kanatları kirli ve gevşek bir şekilde yere yayılmıştı. Başını zincirlenmiş ellerine dayamış, yan yatmış, bir elinin parmakları uyuyan bir çocuk gibi gözlerini kapatıyordu.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. "Arrow, uyan," diye bağırdım. Yavaşça başını kaldırdı ve odaklanmamış çelik grisi gözleri bedenimi taradı,

Her zamanki gümüş ışıltıları sönmüştü. "Yaprak?" diye mırıldandı.

"Evet! Evet, benim. Konsantre olmanı istiyorum. Hareket edebilir misin?"

"Sanırım öyle." Kanat uçları ıslak zeminde sürüklenirken yavaşça ayağa kalktı, sonra bana doğru tökezledi.

Koyu altın rengi saçları nemli yanaklarına yapışırken parmaklıklara doğru eğildi ve kafesteki bir aslanın okşanmak için yalvarması gibi yüzünü yüzüme bastırdı. Omuzlarını sıktım, ellerimi pazılarında gezdirdim ve sonra uzanıp bileklerindeki kelepçeleri çekiştirdim. Belden yukarısı çıplaktı, derisinde morluklar oluşmuştu, tüyden glifleri hafifçe titreşiyordu, dokunuşumla harekete geçti.

Yüzünü kavradım ve yanaklarına yumuşak öpücükler kondurdum. "Sana ne yaptılar?"

"Sadece Ateş Sarayı misafirperverliğinden sağlıksız bir porsiyon dağıttım. Bana bir şey olmaz. Azarn'ın bana canlı ihtiyacı var. Buraya nasıl girdin?"

Sırıtarak, kolyeyi tuniğimin içine sokup çıkardım, kayboldu ve sonra tekrar ortaya çıktı.

"Bunu sana Estella mı verdi?" diye fısıldadı.

"Evet. Şimdi iyi dinle. Fazla zamanımız yok. Yarın akşam için düğünümü ayarlıyor."

"Ne oluyor *lan*? Hayır!"

"Tek yol bu. Bir planımız var. Sadece sessiz olun ve dinleyin. Tören saat dokuzda başlayacak. Güneş Diyarı evlilikleri yaklaşık yarım saatlik bir önsöz içerir. Şiirler ve şarkılar. Saat dokuza doğru Estella, Nukala'yı

yaklaşık yirmi saat suyun altında tutacak.

dakika. Bu süre zarfında Melaya'nın gücü bozulacak, büyünüzün üzerindeki engel kalkacak. Hücreleri havaya uçurun, buradan bir an önce çıkmak için ne gerekiyorsa yapın."

Cebimden orkide yaprakları çıkardım. "Bunlardan birini tenine sür, en iyisi kalbinin üzerine sür, sonra da hemen salona git ki Bakhur'la evlenmeyeyim."

Yaprakları derisinin cebine soktuğumda, göğsünden pis bir kahkaha yükseldi ve tenimde şişlikler oluşmasına neden oldu. "Dikkatli ol Yaprak," dedi. "İçimde hâlâ hayat var."

"Bu parmaklıkların arasından yapabileceğin pek bir şey yok, koca adam."

"Dene beni." Tunığimdeki şişkinliklere başıyla işaret etti. "Orada ne var?"

"Size bir hediye. Hurma."

Kaşları sert bir çatıklığa dönüştü.

"Sadece iki tane. Mutfakta bulabildiğim tek şey onlardı. Ama büyünü güçlendirmene yardımcı olacaklar, değil mi?"

Fırtına Kralı öğürür gibi bir ses çıkardı. "Evet, ama o lanet şeylerden nefret ediyorum."

"Biliyorum. Özür dilerim."

Bir hurmayı parmaklıklara doğru tuttum ve o da ısırıldı. "Aşk için yaptığım şeyler."

"Ve ayrıca krallığınız için. Aslında beş krallık için," dedim, meyveyi acı bir zehirle doluymuş gibi çiğnerken bir kahkahayı bastırarak.

Eğilerek hücresinin içine uzandım ve ikinci hurmayı gardiyanların fark etmeyeceğini umduğum yan duvarın yanına, yere koydum.

"Biraz daha ye," dedim ve ilk meyveyi tekrar çubuklara doğru kaldırdım. Tek bir kaşını kaldırdı. "Öp beni, sonra öpeceğim."

Yüzünü öpücüklerle boğdum, sonuncusu geri adım atmadan önce dudaklarında kaldı.

"*Yaprak*. Hadi ama," diye gürledi. "Kastettiğim bu değildi."

"Ellerin serbest kalır kalmaz diğerini yiyeceğine söz ver." "Beni sevdiğini söyle, ben de söyleyeyim. En azından bir kere söyle. Seni duymaya ihtiyacım var. ölmeden önce söyle."

"Oh, Arrow, söz veriyorum sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

İnledi, bir ter damlası elmacık kemiğinin keskin kıvrımını izliyordu. "Ve sana merhamet etmen için yalvarıyorum. Ne de olsa beni bir daha görme zevkine erişemeyebilirsin."

Dilimi tıkırdattım. "Sonuna kadar kibirli."

"Son mu?" Gözbebekleri parladı. "Bizi buradan çıkaracağına söz vermiştin." Harika, çıldırtıcı yüzünü taradım, avuçlarımın arasında tuttum, sonra parmaklıkların arasından fısıldayarak öptüm. "Seni kalbimden söküp atmak için sayısız kez denemiş olsam da yenilgiyi kabul ediyorum. Arrowyn Ramiel, seni seveceğim, sana tapacağım ve kalbimin her atışında seni özleyeceğim

bu ve sonraki hayat boyunca."

Yüzüne aptal bir gülümseme yayıldı.

"Bu seni tatmin etti mi?" diye sordum.

"Tekrar söylerseniz, şimdilik yeterli olacaktır."

"Leaf, hâlâ yapabiliyorken gitmelisin." Ben Fırtına Kralı'nın dudaklarına bir öpücük daha kondururken Raiden'in sesi loş koridorda tısladı. "Zindanlardaki büyü berbat durumda. Her şey olabilir."

"Pekâlâ. Ben gidiyorum," diye bağırdım omzumun üzerinden, sonra Arrow'un kulaklarının ucundan tutup onu kendime çektim ve dudaklarına bir söz üfledim. "Seni seviyorum. Her zaman ve sonsuza dek. Lütfen sadakatinden şüphe ettiğim için beni affet."

"Sen benim olduğun ve ben de senin olduğum sürece her türlü hatanı ya da eylemini affedeceğim."

"Gitsem iyi olacak ama yarın akşam görüşürüz. Lütfen geç kalma ve zincirlerinden kurtulur kurtulmaz o son hurmayı yediğinden emin ol."

"Tamam. Her ısırıkta seni düşüneceğim."

Gözlerimi zincire vurulmuş Fırtına Kralı'nın yürek burkan görüntüsünden ayırarak, cansız muhafızların yanından geçerken durmadan arkamı dönüp zindandan çıkmak için kendimi zorladım.

Harek beni ateş suyundan geçirip hendekten çıkardı, sonra aceleyle saraya doğru ilerledim ve Sayeeda'yı sakladığını umduğum Azarn'ın odasının yanındaki odaya gizlice girdim.

Odaya girdiğimde Ari'yi meditasyon pozunda, sarayın en yüksek kulelerine bakan büyük pencerelerin önünde bağdaş kurmuş, yanık turuncu bir gün batımıyla ışıldarken buldum.

"Ari," diye fısıldadım, onu ürkütmek istemiyordum. "Böldüğüm için özür dilerim ama seninle konuşmam gereken bir konu var-"

"Estella planı benimle çoktan paylaştı."

"Sence işe yarayacak mı?"

"Öyle olmalı. Tek seçeneğimiz bu."

Kırmızı alnarah halının üzerinde yanına oturdum, yün parmaklarımın arasında yumuşacıktı. Gözlerini kısarak çözülmeye yüz tutmuş örgülerden oluşan saçlarıma baktı, parmaklarını kısa saçlarımin üzerinde gezdirdi ve ardından tuniğimdeki kiri temizledi. Biraz pislik dışında lav suyu üzerimde hiçbir iz bırakmamıştı.

"Hendeğin altındaki hücrelerdeydim. Arrow zayıf ama o ve Raiden yarın için hazırlar. Ona hurma verdim."

Ari güldü. "Böyle bir hediye onu çok *heyecanlandırmış* olmalı. Meyvenin güçleri üzerindeki etkisi çok az olacak ama Azarn'ın muhafızlarının attığını söylediği dayaktan sonra daha hızlı iyileşmesine yardımcı *olacak*. Melaya'nın gücü devre dışı kalır kalmaz, Arrow'un gücü geri dönecektir. Onun için endişelenmeyin. Estella'nın Nukala'ya boyun eğdirmesine yardım etmeleri için tanrılara yalvarmalıyız."

"Diyelim ki başarılı oldu... Beni Bakhur'un yanında dururken hayal edin, arkadaşlarımız salona dalarken Güneş Diyarı ritüelleri devam ediyor. Reaver pelerinlerimizi üzerimize çekeceğiz, mergelyn halhallerini çıkaracağız ve sonra ne olacak? Arrow, Gorbınvar'ın demirhanesine yaptığı gibi salonu toza mı çevirecek?"

"Ve belki de biz de dahil yüzlerce masumu öldürüp Taln'ı yok mu edelim? Hayır, Ateş Mahkemesi ayakta kalmalı. Ne yazık ki törene kimlerin katılacağını ya da tören sırasındaki pozisyonlarını önceden bilemeyiz. En iyi şansımız Azarn, Bakhur ve Melaya'yı hedef almak, sonra da diyarların varlığı kazanmamıza bağlýmış gibi savaşmak."

Çünkü gerçekte, muhtemelen öyleydi.

Eğer Azarn Arrow'u ve ardından benim aracılığımın altın ticaretini kontrol ederse, diyarların fae'leri için hayat son derece tatsız bir hal alırdı. Kazanmak zorundaydık. Başka bir seçenek yoktu.

Ari beni sıkıca kucakladı ve sarayın kraliyet kumaş işçileriyle tanışmam için odama geri göndermeden önce iyi bir uyku çekmem için ısrar etti - bu imkansız bir görevdi.

Bana yakası karnıma kadar inen siyah bir elbise ve kalçalarıma kadar uzanan yırtmaçlı, uzun, kloş bir etek giydirdiler. Her adımda gökkuşağı tonlarında parıldayan beyaz değerli taşlarla süslenmiş şeffaf kumaş göğsümü ve kollarımı kaplıyordu.

Elbisenin ana kısmına işlenmiş kırmızı alevler ve altın kuşlar, hiç şüphesiz Güneş Diyarı'nın bana - damarlarımda Reaver kanı akan Toprak Diyarı Prensesi'ne - ve Işık Diyarı'nın tüm altınlarına sahip olduğunu sembolize ediyordu.

Ama yarın, başarısız olmayacağız. Başarısız *olamayız*.

Azarn ve Melaya'nın işi bitmişti, lanetlenmişlerdi. Onları yenecektik.

Bu kelimeleri bir mantra, bir büyü gibi fısıldadım, yeterince güçlü söylersem, ateşli dileklerimin gerçekleşmesi için dua ettim.

Zayıf ve zincire vurulmuş Arrow'un görüntüsü beni rahatsız etmeye devam etti ve korkumu daha verimli bir şekilde yönlendirmeye karar vermeden önce alnımı üç kez duvara vurdum.

Dinlenmek yerine, gecenin çoğunu kırık bir süpürge sapıyla kılıç vuruşları çalışarak geçirdim. Bir silah için kötü bir bahaneydi ama onu kullanmak endişemi yatıştırdı.

İstediğim son şey yatakta saatlerce dönüp durmak ve kaderimi düşünmekti. Çünkü yarın gece başarısız olursak, Bakhur'la evlenmiş olacaktım ve şimdiye kadar sevdiğim tek adam ölmüş olacaktı.

Ya da daha kötüsü, diye düşündüm. Aklımdan korkunç bir görüntü geçti: Fırtına Kralı Sentura Ateşi'nin üzerinde çaresizce asılı duruyordu.

OceanofPDF.com

Chapter 30

Ok

Yangın hendeğinin altındaki zindanda mahsur kaldığım için günün tam saatini bilmeme imkân yoktu. Ama gece şehrin üzerine çöktüğü an, kanım damarlarımda hızlandı ve nöbete başladım, hücrede volta atıyor, Azarn'ın askerlerine bileklerimi bedenimin önünde zincirledikleri için lanet okuyordum.

Yakındaki bir hücrede, arkadaşlarım birbirleriyle mırıldanırken botlar kaldırım taşlarına sürtünüyor, seslerinin alçak uğultusu zihnimin kaosunu akliselimin çıplak bir görüntüsüne bağlıyordu.

Sorular beynimde sekiyor, avuçlarım terden kayganlaşana kadar bana işkence ediyordu. Ya başarısız olursak ve Leaf'i Bakhur'a ve yozlaşmış Ateş

Mahkemesi'ne hizmet etmek zorunda bırakırsak? Bensiz Coridon'a ne

olurdu? Halkıma, Zareen'e ve Auryinnia elflerine? Bu gece

kaybedemezdim. Bu kadarı kesindi. Yok etmek zorundaydım.

Melaya, Azarn ve Bakhur da.

Eğer zindandan gücümü geri kazanmış olarak çıkabilseydim, feci bir fırtına çağırırdım. Azarn ve Melaya'nın etlerini eritirdim. Sonra ellerimi Bakhur'un boğazına sarar ve dizginlenemez bir neşeyle damarlarındaki yaşamı sıkardım.

Sarsılarak durdum, alnımı hücremdeki parmaklıklara dayadım, titreyen her nefes ciğerlerimde yankılanıyordu, saf ısırap.

Aldara'mı incitmeye cüret ettiği için Bakhur'u yavaşça öldürür, ölümünün tadını çıkarırdım. Onunla oynardım. Merhamet için, asla vermeyeceğim bir rahatlama için yalvarırken her ekşi gözyaşının tadına bakardım.

Ellerim önümde zincirliydi, parmak eklemlerimi kırdım, Leaf'in yüzü tekrar zihnimde canlandı. Beni adalet dağıtırken izlerkenki yüz ifadesini hayal ettim - önce korku, sonra tiksinti - bu görüntü onun zulümden ne kadar nefret ettiğini hatırlatıyordu.

Öyle olsun.

Onun için, hoşgörü gösterirdim. Bir *noktaya* kadar. Küçük, keskin bir noktaya kadar. Ve Leaf'in sevgisini hak eden bir erkek gibi davranırdım.

Belki henüz onun dengi değildim, ama onun gibi olmaya çalışmaktan *asla* vazgeçmeyecektim.

ol.

"Raiden," diye seslendim. "Yaprakları sana verir vermez unutma, hiç vakit kaybetmeden bir tanesini cildinize sürmelisiniz."

"Nereye uyguladığımızın bir önemi var mı?" diye sordu grubumuzun aşırı düşünen üyesi Zaret.

"Kalbinin üstü en iyisi, ama üç saniye içinde yapabileceğin her yer olur," diye cevap verdim.

"Sen de aynısını yapacak mısın?" Esen, ses tonunda yankılanan şüpheyile sordu. "Hayır. Boş ver onu. Azarn'ın organları kaynamaya başladığında, onun

Yüzüm. Önce Melaya'yı, sonra da kralı hedef alacağım. Ve Raiden, Coridon'dan uzakta fırtına büyüünün daha zayıf olabileceğini unutma. Esen'in mutasyona uğramış gücüne ne olacağını altın bilir, ama sadece iki elementin birlikte iyi çalışmaya devam etmesini umabiliriz. En yakın fae'den kılıç kapın ve kralın muhafızlarını ya da zırh giyen herkesi öldürün. Eğer salondan kaçan asker olursa, bırakın gitsinler. Azarn'dan nefret ettiklerini ve onu yendikten sonra daha iyi bir Taln inşa etmemize yardım edeceklerini garanti ederim."

"Tüm kraliyet ailesinin ölmesini mi istiyorsun?" diye sordu Zaret.

"Hayır," diye cevap verdim. "Sadece erkekler. Ve Esen, Raiden, her zaman Zaret'in arkasını kolladığınızdan emin olun. En güçlü Işık Diyarı fae'leri kadar sert bir savaşçı olabilir ama büyüü yok. Kaşlarını çattığını hissedebiliyorum, Zaret. Koridorda aptalca riskler alma. Sana canlı ihtiyacım var."

"Neden? Zali'ye verdiğin sözü tutabilmek için mi? Ve onun anneme

verdiği sözü?"

"Aldara'ma verdiğim sözden asla dönmeyeceğim. O Coridon'daki tüm kanara tüylerinden daha değerli. Ama sana yanımda ihtiyaç duymamın nedeni bu değil. Sen ve Leaf bana birkaç kişinin suçu yüzünden bütün bir türü reddetmekle aptallık ettiğimi öğrettiniz. Sen Raiden ve Esen kadar değerli bir dostsun ve Esen'in gerçek hikâyesini bildiğim için ona olan güvenim her zamankinden daha güçlü. İnan bana, Azarn masum bir fae çocuğunu sömürmenin bedelini ödeyecek."

"Gelecekteki kraliçenizi kurtarmak için seve seve canımı veririm," dedi Zaret, sesi kararlıydı ve üzüntüden eser yoktu.

"Eğer öyle olacaksa, öyle olsun," diye cevap verdim, genç insanın benim Yaprak'ım kadar inatçı olduğunu ve hiçbir şeyin onu kalbinin merkezinde oturan vicdanının sesini dinlemekten alıkoyamayacağını biliyordum.

Ben bile.

Karanlıkta volta atarken zaman geçti ve çok geçmeden dehşet beni ele geçirdi, damarlarımda bir lanet gibi dolaştı, uzuvlarım bastırılmış adrenalinle titriyor, mide bulantısı içimi çalkalıyordu. Parmaklıklara yapıştım, çok fazla zaman geçtiğinden emindim.

"Estella'nın planı başarısız olmuş olmalı," diye mırıldandım. "Melaya muhtemelen Nukala'yı zapt edemedi onu buldu. Yaprak çoktan ölmüş olabilir."

Bu fikir vücuduma şok dalgaları gibi yayılan acılar gönderdi. Aldara'm öldüyse, yaşamaya devam etmek gibi bir isteğim yoktu.

"İmkânı yok," dedi Raiden. "Her şeyin yolunda olduğuna eminim. Sabırlı olun. Gliflerinizi kontrol edin. Nasıl hissediyorlar?"

Güzel soru.

Gözlerimi kapatarak damlayan suyun sesini, yakındaki bir farenin sıçrayışını duymazdan geldim ve duvarlardan yayılan sefalet kokusunu görmezden geldim, içime odaklanırken zar zor nefes alıyordum.

Tenimde hafif bir sıcaklık titreşti. Daha fazla konsantre oldum, gliflerimden gelen hafif bir vızıltı hissettim, kalbimden Yaprak'inkine doğru titreşen büyülü bağın, bu altın talan edilmiş bok çukurunda bile kopmadığını kanıtladım.

Yüzüncü kez, zindanın üzerindeki elementlere bağlanmayı denedim. Bulutları hareket ettirmek için. Rüzgârı harekete geçirmek için. Ama bir kez daha... hiçbir şey olmadı.

Hızlandım. Hareket etmeyi bıraktım, odaklandım ve tekrar denedim. Hâlâ bir şey yoktu.

Çaresizlik içinde kafamı duvara vurmaya hazır olana kadar bu eylemleri tekrarladım.

"Tanrı aşkına, orada ne haltlar dönüyor?" Bir omzumu parmaklıklara çarparak bağırdım.

Güç göğsüme çarptı ve beni yere fırlattı. "Siktir, *evet*.
Estella yaptı. İşe yaradı."

Dudaklarımdan bir inilti döküldü, büyüm geri dönerken bedenim titriyor ve ürperiyordu. Gök gürültüsü uzaklarda gümbürdedi ve sonra fırtına bulutlarını kendime doğru çağırdığımda daha da yaklaştı. Kör edici ışık boğazımdan aşağı süzülmeden önce odayı doldurdu.

Öğürdüm, sonra botlarımı taş zemine sıkıca bastım, kollarımı önüme doğru uzattım ve bileklerim arasındaki zinciri kırdım. Avucumdan küçük bir yıldırım büyüsu ışını geçirdim ve hücre kapısının kilidini patlattım.

Dışarı çıkarken yerdeki hurmayı aldım ve tek bir ısırık aldım, çünkü Yaprak'a söz vermiştim. Sonra geçide daldım ve arkadaşlarımdan bulduğum hücrenin kapısını havaya uçurdum.

Raiden hızla ileri atıldı ve sırtıma bir tokat attı. "Sonunda."

"Yaklaşık yirmi dakikamız var." Esen'e bir orkide yaprağı uzattım. "Al bakalım."

Sürtünmeye başla."

Sinsice sıırttı ve taş yaprağını yüzüne, boynuna ve kollarına sildi, göğsünü kaplayan zırhın altına ulaşamadı. "Bir zamanlar bana böyle bir emir vermeni ne kadar çok istediğimi bilemezsin, Arrow."

Raiden ve Zaret'e yaprakları uzatarak homurdandım. Hızla uyguladılar, bedenleri gözlerimin önünde boşluğa dönüştü.

"Gidelim," dedim.

Kanatlarımı arkama katlayarak köşeyi döndüm ve taş muhafızların beklediği meşalelerle aydınlatılmış uzun bir koridora çıktım; arkadaşlarımdan peşimden geldiğini gösteren tek şey çizme sesleri ve hırıltılı nefes alışverişleriydi.

Muhafızların mızrak kolları, onları canlandıran büyü canlandıkça gıcırdadı ve hareket etti. İki yıldırım topu yarattım ve onları göğüslerine fırlattım, taş ve ince toz spreyinden eğilerek kaçtım, kalıntıları köşede bir enkaz yığını oluşturdu.

Görünürdeki tek kapıyı açıp duvarlarla çevrili bir merdiveni tırmanmaya başladığımda Raiden, "Çok kolay," dedi.

İki seviye yukarıda, ateşten bedenlerinden sıyrılmış ve gerçek fae formları ortaya çıkmış olan khareekler belirdi.

"Kral Arrowyn. Çabuk gelin," dedi dişi. "Size hendekten güvenli bir şekilde geçmeniz için rehberlik edeceğiz."

"Eskortlar. Mükemmel," dedim onları gördüğüme son derece sevinerek. "Hendeklerinizi havaya uçurmadan buradan nasıl çıkacağımızı merak ediyordum. Hadi gidelim."

Git. Fazla zamanımız yok."

Khareek başını salladı ve sonra bizi ateş suyundan geçirdi. Çok geçmeden yıldızlarla dolu bir gökyüzünün altındaki çimlerin üzerinde durduk, fırtına bulutlarımın şiddeti Taln Sarayı'nın üzerinde gürlüyordu.

"O ateş piçleri göğüs plakanı aldılar," dedi Raiden, sesi sağ omzumun yanından geliyordu.

Çıplak göğsüme ve tenimin üzerinde erimiş altın damarları gibi akan tüy kabartmalarına baktım.

"Koridora çıkın," dedim arkadaşlarıma, her şey boka sarar ve onları bir daha göremezsem diye yüzlerini görebilmeyi dileyerek. "Koşun ve öldürecek bir ya da altı asker bulana kadar durmayın. Sizinle orada buluşacağım."

Kanatlarım açıldığında havaya sıçradım, kollarımı kavuşturup kalbim kaburgalarımda gümbürdeyerek yerden yükseldim.

Esen bağırdı, "Arrow, bekle. Nereye gidiyorsun lan?"

"Büyük bir giriş yapmaya."

Kanatlarımı tek bir sert vuruşla yukarı fırladım ve Taln'ın salonunun üzerindeki kubbeli çatıya doğru savruldu. Aldara'ma doğru. Zali Omala. Yaprak. Sonsuz aşkım ve kalbimin kraliçesi.

Ve altın, beni ondan uzak tutmaya çalışan herkese yardım eder.

Chapter 31

Yaprak

İki devasa ejderha gece gökyüzünde süzülüyor, ateşli nefesleri ormanı turuncu bir ışıkla aydınlatıyordu. Hırlamaları ve çığlıkları tüylerimi diken diken etti ve korku kanıma karıştı.

Belki de Melaya'nın güçleri başarısız olur olmaz ve kaos patlak verir vermez, ejderhalar bırakın krallarını, tek bir Güneş Diyarı askerini bile göndermeden hepimizi küle çevireceklerdi.

Küllenmiş Ruhlar Arenası'nın ortasındaki kürsüde durup yemeğimi yememek için dua ederken midem bulanıyordu.

Estella'nın hizmetçisinin arenada belirip Azarn'a kraliçenin hasta olduğunu ve düğüne geç kalacağını bildirmesinin üzerinden neredeyse yarım saat geçmişti. Bakhur'un krala beklemesi için yalvarmasına rağmen, kral oğlunu törene annesi olmadan devam etmesi için zorlamıştı. Tiksinti ve dehşet içindeyim.

Son iki haftadır bana hiç ısınmamış olan ateş perilerinin soğuk bakışlarıyla çevrili bir halde, titreyen uzuvlarımı sakinleştirmeye çalıştım ve kendime Estella'nın planının işlemesi için hâlâ zaman olduğunu söyledim. Herhangi bir

Melaya'nın güç bloğu serbest kalabilir. Ve sonra Arrow gelecekti.

Sonunda Fırtına Kralı hayatta olduğu sürece, tehlike ne olursa olsun benim için geleceğini kabul etmiştim. Ama Evlilik Ustası'nın konuşmasını dinlerken, bir yanımda Melaya'nın Estella'yı keşfetmiş olmasından ve aşkımın çoktan ölmüş olmasından korkuyordu.

Sarayın en iyi şarkıcıları, yakında evlenecek bir çift arasında aşkı ateşlemek için büyümlü şarkılarla dikkatimi dağıttı. Ve bir noktaya kadar işe yaradılar, çünkü içimde arzu ve özlem kaynıyordu. Ama yanımda duran, altınlar giymiş ve şu anda zayıf kalçalarından sarkan kılıcına kaşlarını çatmış olan prens için değil.

Mergelyn halhalını kopardıktan sonra, o kılıç benim ilk avım olacaktı. Bakhur'un silahını kapacak ve o güzel kafasını omuzlarından ayıracaktım. Ama durun... Estella onu canlı istediğini söylemiş miydi?

Hayır.

Tam olarak söylediği şeydi: *Gerekirse oğlumu öldürün*. Bu da bana onu cehenneme gönderme izni gibi geldi.

İnce bakışlarla etrafımdaki korkunç manzarayı inceledim. Kral siyah tahtına sırtını dayamıştı, Estella'nın yanındaki sandalye boştu ve Ari onun kişisel kölesi gibi biraz arkasında duruyordu. Kralın diğer tarafında Melaya, beni görünce öfkeden kudurmuş bir karga gibi belirdi.

İkizinin kafası kısa bir süre içinde smaçlandığında, çok daha fazla sinirleneceğini tahmin ettim.

Altın sarısı saçlarını örten kukuletalı siyah bir elbise giymiş olan Ari, koyu renkli taşın arka planında erimişti ve Ruhh sol omzunun üzerinde geziniyordu. Sayeeda'nın hayalet kıza bu gece hakkında ne kadar şey anlattığını merak ettim. Umarım hiçbir şey anlatmamıştır. Ruhh güvenilmez bir müttefikti ve kargaşa patlak verdiğinde bize sırtını dönebilir ya da en azından yolumuza çıkabilirdi.

İç çekerek, odağımı asla kocam olmaması için dua ettiğim fae'ye çevirdim. Ona sahte bir şefkatle baktım, sanki şarkı bir rol oynayarak cazibe yaratmış gibi. Ama o botlarına ya da ağaçlardaki ejderha gölgelerine, hırlayan, kıs kıs gülen saraylılara bakıyordu. Herhangi bir yere, ama bana.

Sonunda bana doğru baktığında, toplayabildiğim en tatlı gülümsemeyle ona patladım ve her şeyin yolunda olduğu yanılsamasını yarattım. Agresif, bok karıştırıcı sembollerle süslenmiş çok ağır elbiseyi umursamıyormuş gibi davranarak

cildimi çizen. Ya da saçlarım o kadar sıkı örülmüştü ki elmacık kemiklerimin altındaki deri cılız görünüyordu ve tıraş olmayı tercih ettiğim tarafım parfümlü yağla kayganlaşmıştı.

Bu lanet elbiseden nefret ediyordum. Törene istekli bir katılımcıymış gibi davranmaktan nefret ediyordum. Her kesik nefesi sayarken beklemekten, korkumu göğsümdeki ağrıyan pompanın düzensiz gümbürtüsüyle ölçmekten nefret ediyordum.

Her an tozdan lanetlenmiş kalbim patlayabilir.

Planımız korkunç, tehlikeli ve başarısız olacağı kesindi. Hendeğin altında neler olduğunu bilmeden bir dakika daha geçirmeye dayanamazdım. Eğer Estella Nukala'yla başarılı olursa, Arrow beni nasıl bulacaktı?

Lanet Fen Ormanı'nda bile olmamamız gerekiyordu. Ve zaman tükeniyordu.

Melaya, alev alev yanan gözlerini Sayeeda'ya dikmiş olan kralın sol tarafındaki pozisyonunda kaldı. Marcella kalabalığın arasından süzülüyordu, etrafı onun arkadaş dediği ama benim keskin dişli ve pençeli güzel parazitler olarak adlandırdığım yaltakçı hayranlarıyla çevriliydi.

Herhangi bir uyarı olmaksızın, uzakta, deniz kayalıklarının yakınında bir şimşek çaktı. Üç kalp atışı sonra gök gürledi ve bulutlar ayın yanından hızla geçerek saray kulelerinin üzerinde öfkeli bir küme halinde toplandı.

Eğer Arrow'un geri dönen büyüsi fırtınanın çıkmasına neden olduysa, Estella başarılı olmuştu. Heyecanımı prensten saklayarak bakışlarımı kaçırdığımda içimde bir coşku dalgası dalgalandı.

"Demek buraya kadarmış," diye mırıldandı Bakhur. "Yakında, genellikle evlilik durumu olarak adlandırılan acı ve öfke denemeleriyle sonsuza dek bağlı kalacağız."

"Kulağa pek hoş gelmiyor," diye itiraf ettim, ellerim iki yanımda esniyordu. "İkimizin de iyiliği için en azından arkadaş olmaya çalışmalıyız."

Alaycı bir ses çıkardı ve ben de tırnaklarımı uyluğumun dış kısmına geçirerek reaver pelerinimi etkinleştirmeye çalışmaktan kendimi alıkoydum. Sabırlı olmak zorundaydım. Gelin oyunu çok erken ele verip ortadan kaybolamazdı. Gerçi bunu yaparsam Bakhur muhtemelen memnun olurdu. En azından başlangıçta.

Diğerlerinin gelmesini beklerken, neredeyse kocamın dikkatini dağıtmam gerekiyordu.

"Denesek iyi bir evlilik yapamaz mıyız sence?" Alaycı bir gülümsemeyle sordum.

"Belki de katlanılabılır bir şey... eğer itaatkâr olursanız."

Töreni yöneten mavi tenli fae, sözlü ritüellere devam etti. Uzun beyaz saçları buruşuk çıplak ayaklarının etrafına dolanıyordu ve yüzünde iki kat daha fazla kraterle ay kadar yaşlı görünüyordu. Sözleri anlamsız bir vızıltı gibiydi.

Enerjimi hareketsiz durmaya odakladım, sadece Arrow ve arkadaşlarımı düşündüm, güvende olup olmadıklarını merak ettim. Her şeyi gören Zareen'e, Taln'ın salonunun karanlık ve ıssız olduğunu fark ettikten sonra beni çabucak bulmaları için dua ettim.

Melaya'yı inceledim.

Normalde sanki büyüünden etkilenmiş gibi omuzlarında dalgalanan kızıl saçları şu anda sırtından aşağıya doğru hareketsiz bir şekilde uzanıyordu. Sayeeda'nın dikkatini dağıttığını fark etmemişti bile. Şu anda bize doğru savrulmakta olan bulutlara da bakmamış ya da havadaki çatırtıya tepki vermemişti.

İşe yaramıştı. Estella başarmıştı. O bir tanrıçaydı. Parlayan yüce bir yıldız.

Enerji sarhoş ediciydi ve elbisemin aşırı kumaşının altına gizlenmiş botlarımın üzerinde hafifçe sallandım.

Ari Melaya'nın yanında durmuş, yüzünü Melaya'ya yaklaştırmış, nadiren gülümseyerek fısıldıyor ve ateş büyücüsünü kasıtlı olarak etkilemeye çalışıyordu. Büyük Zareen'in güzel ve bilge kız kardeşi Coridon'lu ünlü Sayeeda'ya olan hayranlığından faydalanıyordu.

Işık Alemi'nin son kanara tüyüne bahse girerim ki Melaya şu anda Ari ile güçlerini birleştirmeleri halinde sahip olabilecekleri görkemli gücü hayal ediyordu.

Ama bu asla olmayacaktı. Ari

barış istiyordu, Melaya kaos.

Bir başka şimşek patlaması gökyüzünü gümüşe çevirdi, gök gürültüsü arenayı sarsarken orman zemini titredi.

Sonunda Melaya başını kaldırdı.

Evliliğin Efendisi ağzını kapattı ve kötü şiir okumayı bıraktı.

Arrow ağaçların tepelerine çarparken Azarn ayağa fırladı, karanlık kanatları genişçe açıldı ve şimşek çizgileriyle damarlandı.

Gecikmeden, her heceye odaklanarak "*auron khaban ana*" diye fısıldadım.

Reaver büyüü derimin üzerinde kaydığı anda Bakhur'un kılıcını kemerinden kopardım, geri adım attım ve boynuna doğru savurdum. Eğildi, tekrar fırladı ve bacakları hızla dönerek koşmaya başladı. Peşine düştüm ve kılıcımı ikinci kez savurarak kafasını omuzlarından ayırdım. Kürsüden yuvarlandı, kestane rengi bukleler yerde sekerken yüzündeki açık suratı çerçeveledi.

Aşağıdaki kalabalığı bir dehşet dalgası sararken mergelyn halhalını bacağımdan söktüm. Bağırışlar ve çığlıklar havayı yırttı ve gözlerimi kısarak bir sonraki hedefimi aradım.

İki şey için şükrediyordum: Birincisi, kimsenin beni görememesi, ikincisi de bu gece beni giydiren oda hizmetlileri bakmıyorken bir bez kese içinde bacağıma bağladığım kraliçenin kolyesi ve orkide yaprakları için.

Melaya kürsüden kaybolmuştu ve eğer kendini sandığı kadar zeki olsaydı şu anda Nukala'yı arıyor olurdu. Kardeşini kurtarıyor ve Azarn'ın hayatı yerine kendi gücünü koruyordu.

Ari de görünmezdi ama kürsüde Ateş Kralı'na doğru açtığı yol fazlasıyla açıktı. Muhafızlar etrafını sarmak ve onu korumak için ileri atılırken, sanki görünmez bir iblis tarafından vurulmuş gibi, uzuvları kopmuş kanlı bedenler birer birer yere düştü.

Zaret, Esen ve Raiden aşağıdaki kalabalığın içinde askerlerle dövüşürken, acı çığlıkları askerlerin solgun dudaklarını yarıyor ve kan saray mensuplarının güzel kıyafetlerine sıçırıyordu.

Ateş Divanı karşılık verdi, sivri ateş topları havada vızıldadı ve birbirlerini ateşe verdi. Görünmez bir düşmanla savaşmanın neredeyse imkânsız olduğunu fark ettiğimde içimde bir güven patlaması oldu. Zafer kesinlikle bizim olacaktı.

Öyle olmalıydı.

Ama Arrow neredeydi? Ağaçlara çarpmıştı ve o zamandan beri onu görmemiştim.

Şu anda onun için endişelenemezdim. Ari'nin yardımına ihtiyacı vardı. Çünkü Azarn ölmek zorundaydı.

Şimdi.

İleri atılarak önümdeki bir muhafızı kestim ve dumanı tüten bağırsakları kürsünün boyalı ahşap zeminindeki narin desenlerin üzerine döküldü. Kılıcımı tekrar kaldırdım, vücudunun etrafından dolanmak için hamle yaptım ama çelik bir bant ortamdan geçerek beni sıcak etten bir duvara doğru çekti.

Arrow arkamda durdu.

"Sh, küçük Yaprak. Kıpırdamadan dur. Çabuk hareket etmeliyim. Bağı yenile," diye fısıldadı boynuma doğru, dişleri etime batmadan önce.

Avucumla bir iniltiyi bastırdım.

Ölüm sancıları ve delilik sesleriyle sallanırken, göğsümde korkunç bir mutluluk kabarıırken kanımdan üç uzun çekiş. Hava korku ve kan kokuyordu ama ben sadece Fırtına Kralı'nın kollarında huzur hissediyordum, sırtım göğsünün ve karnının sıcaklığına dayanmıştı.

"*Şimdi git ve lütfen güvende ol,*" sesi zihnimde yankılandı. "*Ona ne kadar zarar vermek istesem de, Bakhur'u almana izin verdim. Bu arada harika iş çıkardın, benim vahşi aşkım. Ama Azarn... Azarn benim. Raiden'in yolu benim için açık tutmasına yardım et.*" Arrow yanağımı okşayarak körlemesine yüzümü aradı. "*Seni görememek kalbimi kırıyor. İyi olup olmadığını bilmemek beni öldürüyor.*"

"Harika gidiyorum. Bu gece seni öldüren tek şeyin beni görememek olduğundan emin ol," dedim ve kollarından çekildim. "Acele et. Zaman hızla geçiyor."

Ari'nin kürsüden ayrılmış olması için dua ederek Arrow'un dudaklarına bir öpücük kondurdum. Sonra kalabalığın arasına daldım, fae'lerin arasından sıyrıldım ve fırtına büyüünün ve askerlerin havada uçuştığı yerde durdum. "Azarn," diye gürledi arkamdan Arrow'un sesi. "Beni davet etmeyi unuttun.

tören." Avucundan gümüş bir şimşek ışını fırlattı ve Ateş Kralı'nı azalan muhafız çemberinden çıkarıp kürsünün üzerine yükseltti. "Gözden kaçırdığınız için kendimi oldukça kırgın buluyorum."

Azarn bir yetişkin tarafından havada tutulan bir çocuk gibi bacaklarını tekmeledi ve o da bir çocuk gibi çılgık attı, dikkatsizce zayıf ateş küreleri fırlattı ve kendi askerlerini ve rastgele fae'leri yaktı.

"*Melaya,*" diye bağırdı. Ama ateş büyücüsü gelmedi.

Greivon ejderhalarını ve muhafızları çağırmak için bağırdı ama grymarianslar gelmedi ve ejderhalar, Melaya'nın engelleyici büyüü yön bulma yeteneklerini etkilemiş gibi, ormanın ve arenanın üzerinde gelişigüzel bir şekilde uçmaya devam etti.

Birdenbire bir muhafız şanslı bir vuruş yaptı ve bıçağı kolumun arkasını kesti. Ork uzun boylu ve hızlıydı, beni taş bir duvara doğru geri çeken acımasız bir saldırıyla dönüyor ve kesiyordu. Kaçmak için sağa sola eğilmeye çalıştım ama her iki tarafta da fae'ler vardı ve sarmaşık pelerinin titreyerek açılıp kapanıyor, askerlerin saldırısına devam etmesine izin veriyordu.

Pratik yapmamıştım ve dikkatimi dövüşmekle pelerini yerinde tutmaya odaklanmak arasında nasıl paylaştıracığımı unutmuştum. Yorgunluktan enerjim tükenirken, korkunç ölümümün hayalleri zihnimde uçuşuyordu.

"*Sertçe sola dön.*" Arrow'un sesi, kullandığım bıçaktan daha keskin bir şekilde düşüncelerimi kesti. "*Şimdi, Leaf.*"

İtaat ettim ve kendimi savaşı fae'lerin arasındaki boşluğa attım.

Bir çatal yıldırım askere çarptı ve asker eriyerek cızırdayan bir et ve kemik yığınının dönuştü. "*Teşekkür ederim,*" dedim Arrow'a bağın içinden.

Uzaktan bile olsa yanık et kokusu beni çok etkiledi ve son nefeslerine kadar Azarn'a sadık kalarak savaşmaya devam eden son asker grubuna doğru savrulmadan önce öğürdüm.

Birçok saray mensubu arenadan kaçtı ve ben de korkunç çığlıklar havayı sarsarken onlardan uzak durmak, onları güvende tutmak için elimden geleni yaptım.

Ejderhalar.

Kayalıların yakınında alevler patladı, ardından dönen ejderha uzuvlarından oluşan bir top hızla denize doğru yuvarlandı, suya indiklerinde yüksek bir tıslama sesi duyuldu. Zavallı şeyler havada çarpışmış olmalı.

Ama Azarn'ın hayvanlarının ölmesi arkadaşlarımla ölmesinden daha iyiydi. Ya da Arrow'un.

Ateş Kralı, çapraz fırtına büyüünden bir kafesin içinde sallanıyor, küfrediyor ve hıçkırıyordu; siyah alevlerden oluşan tacı, uzun kahverengi saçlarının arasından bükülmüş kömür kabukları gibi hareketsizdi. Kısa sakalı alev alev yanıyordu ve yüzünde koyu lekeler vardı. Her an hayatı için yalvarabilirdi.

Arrow eskiden bunu severdi, başka bir varlığı, fae ya da insan, merhametine bırakmayı. Değiştiğini düşünmüştüm. Ama belki de tamamen değil.

"*Öldür onu artık,*" dedim, tek cevabı bağın içinden gelen derin kahkahalar oldu. "*Çok uzun süre kahkaha atarsan,*" diye uyardım, "*pişman olursun.*"

"*Bu doğru,*" dedi, ses tonunda bir eğlence vardı. "*Bilge birisin Aldara ve itiraf etmek bana acı veriyor ama neredeyse her zaman haklısın.*"

Kulakları patlatan bir gök gürültüsü krallığı sarsarken gökyüzü kör edici bir beyaza büründü. Gözlerimi açtığımda, acıdan göz kırpyordum.

Ateş Kralı ölmüştü.

Chapter 32

Yaprak

Arrow kendini havaya fırlattı, vücudu mavi fırtına büyüünden oluşan bir girdabın içinde dönüyordu, göğsünün ortasından çıkan gümüş şimşekler arenanın üzerinde sevinçli bir zafer turu atıyordu.

Bir an için kalabalığın içinde donup kaldım, yumruklarım sıkılıydı, kalan saray mensuplarının çığlıkları ve orman yaratıklarının ulumaları havayı delip geçerken hırıltılı bir şekilde nefes alıyordum. Ateş Kralı'nın ölümünün yarattığı şok krallıkta dalga dalga yayıldı.

"Bir kralı öldürmenin tek yolunun kalbine bıçak saplamak olduğunu sanırdım," dedim Arrow'a sessizce, kalabalığın üzerinde alçaktan süzülürken.

"Bir şimşek çakması, kılıç yerine oldukça etkili bir şekilde kullanılabilir. Melaya'yı gördün mü?"

"Hayır," diye cevap verdim. *"Muhtemelen Nukala'yla birlikte. Ve umarım biz konuşurken Estella'yı öldürmüyordur."*

Ok bağın içinden homurtulu bir ses çıkardı, sonra yıldızlı gökyüzüne doğru fırladı ve gözden kayboldu. "Dikkatli ol," diye fısıldadım.

Kargaşanın büyük bölümünde ortalıkta görünmeyen Ruhh, şimdi bir zamanlar kral ve son birkaç sadık askerinin oluşturduğu kül yığınının üzerinde süzülüyordu.

"Beni yozlaşmış krallığına, çürüyen etime ve bu yırtık pırtık elbiseye bağlayan sendin kardeşim. Bu sefil kaderi hak ediyorsun. Umarım sonsuza dek cehennem alemlerinde yaşarsın."

Fae'ler hâlâ arenanın kaydirmalı kapılarından çıkıp Fen Ormanı'na doğru uçarak, koşarak ya da diğerlerini ezerek ilerliyordu; muhtemelen Fırtına Kralı'nın tüm şehri yerle bir etmek üzere olmasından korkuyorlardı.

"İşte buradasın, pis insan," diye hırladı alçak bir ses arkamdan. "Ben de seni arıyordum."

Botlarım taşlara sürtünerek etrafımda döndüm ve Güneş Diyarı elçisi Neeron'u önümde sırtırken buldum. Şimdi görünürlükte gidip gelen bedenimi taradı ve intikama aç, yırtıcı bir bakışla beni sabitledi.

"Gel beni al," dedim kılıcımın kabzasını iki elimle kavrayıp vücudumun ortasında dikey olarak tutarken. "Coridon'da başladığımız işi bitirmekten mutluluk duyarım."

Hareketimi kısıtlayan korkunç önlüğümü yırtıp atabilmeyi dileyerek zihnimde Mydorian savaş şarkısını söyledim. *Dal ve kökle, toprak ve taşla, kas, kalp ve kemiğe güç ver.*

"Seni bunlarla kolayca yok edebilecekken neden kılıçla dövüşmekle uğraşayım ki?" Neeron avuçlarında birkaç ateş büyüğü topu döndürerek sordu.

Onları art arda üzerime fırlatırken eğildim ve döndüm, beni ıskaladı ve arenadan kaçarken birçok fae'yi ateşe verdi.

"Neden mi? Çünkü onlardan kaçmakta çok iyiyim," diye cevap verdim, bir duvardan yukarı koşup doğrudan Neeron'un arkasına inerek. "Senin yerinde olsaydım Elçi, kılıcını kullanmayı denerdim." Kılıcımı çaprazlamasına salladım ve sağ omzundan sol beline doğru bir çizgi halinde kan aktı.

Dişlerimin arasından halkımın ilahisini tısladım. *Yaşamak için her şeyi ez. Fethet ve galip gel. Mydor kanı asla başarısız olmayacak.*

Ama Mydor kanı, damarlarını atalarımızın kanını lekelemeye yetecek kadar altın serumla kirlettikten sonra Quin'i yüzüstü bırakmıştı. Ateş büyüğüyle kafayı bulmuş bir bağımlı olan kendi kardeşimi öldürebildiysem, sızlanan bir elçiyi de gözümü kırpmadan halledebilirdim.

Neeron yeni doğmuş bir trol gibi hırlayarak kılıcını çekti ve bana doğru üç kez hamle yaptı. Her darbeyi engelledim, üçüncüsünde köprücük kemiğini yakaladım ve ceketinin kraliyet mavisi kumaşının üzerinde koyu bir leke daha açıldı.

Sağ omzumu düşürerek aşağı doğru bir vuruş yapacakmış gibi yaptım ama onun yerine öldürmek için kılıcımı hızla kaldırdım ve kafasına nişan aldım. Neeron darbeden tam zamanında kurtuldu, sonra ileri geri itiştik, kılıçların çarpışması arenadaki gürültüyü bastırdı.

Hassas hareketlere ve ritmik nefes alıp vermeye konsantre olarak kılıcımı başımın üzerine kaldırdım, aşağı doğru bir darbe daha indiriyormuş gibi yaptım ve fae buna karşı koymak için hamle yaptığında taşaklarına tekme attım.

Neeron geriye doğru düştü ve hemen ayağa kalkmadan önce inledi.

Ben başka bir saldırı başlatamadan Arrow aramıza indi.

"Melaya'yı avladığını sanıyordum," diye homurdandım.

"Fikrimi değiştirdim. Onun yerine Güneş Elçisi'ni yakından izliyorum. *Neeron*," dedi Arrow sanki bir bahçe partisinde karşılaşmış gibi sakince. "Seni tekrar görmek güzel. İyi misin?" diye devam etti, kanatları omurgası boyunca kıvrılmış ve kemerleri omuzlarının üzerinde yükselmiş, bana avını parçalara ayırmaya hazırlanan kıllı bir kediye hatırlattı.

Neeron tutarsız bir yanıt mırıldandı. Alnından boncuk boncuk terler akarken kendini toparladı ve eğildi. "Kral Arrowyn, özür dilerim. Hâlâ insanın iyiliğiyle ilgilendiğinizin farkında değildim."

"Aldara'mın iyiliği için *derin* bir yatırım yaptığımı düşünün."

Elçinin dizleri titriyor, pantolonunun ağ kısmına koyu bir leke yayılıyordu.

Arrow omzunun üzerinden bana baktı. "Bana güveniyor musun, Leaf?" "Kendime güvendiğimden daha fazla."

"İyi cevap." Çenesini Neeron'a doğru eğerek sırttı. "O halde, bu zevki bana lütfeder misiniz?"

Kılıcımı yere doğru doğrultarak Arrow'un sorusunu düşündüm.

Birincisi, benim adıma Neeron'u öldürmeden önce izin istemesi çok hoştu. İkincisi, çok yorgundum. Ayrıca, savaş başladığından beri Melaya'yı görmemiştim. Belki de çoktan krallıktan kaçmış ve diyarı yarılamıştı. Ya da belki de kaçmamıştı ve her an ortaya çıkıp hepimizi cayır cayır yakabilirdi. Bu yüzden enerjimi korumalı ve her şeye hazır olmalıydım.

Arrow'a başımı salladım. "Elbette, devam et."

Gök gürledi ve sırtarak avucunda bir fırtına gücü girdabı döndürdü. Yıldırım iplikleri o kadar hızlı dönüyordu ki, bulanıklaşarak mini-

Kör edici ışık hortumları. Neeron dönüp kaçtı ve Arrow elini kaldırdı, ama büyü... söndü ve kayboldu.

Kaşlarını çatarak fırtınayla tekrar bağlantı kurmaya çalıştı. Bir kez. İki kez. Ama hiçbir şey olmadı.

Bir çırpıda, başarısız söğütçü pelerinin derimden tamamen sıyrıldı.

Kahretsin. Büyümüz ölmüştü. Saldırıya başladığımızdan beri yirmi dakika geçmiş miydi? En fazla on dakika gibi geldi. Kraliçeye ya da Nukala'ya bir şey olmuş olmalıydı. Arenanın etrafına bakındım. Hâlâ görünürde Melaya yoktu.

Sikeyim.

Neler oluyordu?

Arrow katı bedenime kaşlarını çattı. "Zaman doldu," dedi ve kılıcımı kapıp ileri doğru koşarak elçiyi başından kasıklarına kadar ikiye böldükten sonra kılıcı bana geri fırlattı.

Onu yakaladım ve kabzasını elimde döndürdüm. "İyi işti."

Koyu altın rengi bir kaşını kaldırdı. "Bunu senden duymak gerçekten büyük övgü." "Doğru," diye katıldım kara bir kahkahayla, sonra ayıldım ve sordum, "Biz

Şimdi becerdin mi? Ölmüş kadar iyi mi?"

Omuz silkti ve ikimiz de arenayı taradık.

Kaos hafifleme belirtileri gösteriyordu. Askerlerin çoğu kaçmıştı ve Raiden, Zaret ve Esen, kana bulanmış bedenleri görünürlükte gidip gelirken, savaşın ortasında kalmış yaralı saray mensuplarına yardım etmekle meşguldüler.

Ari neredeydi? Görünmez kılıç kullanmasının sonuçlarını en son gördüğümde kalabalığın içindeydi. İçimi buz gibi bir korku kapladı, yüzümdeki külü kolumla sildim, onlarca ateşin dumanı gözlerimi yakıyordu.

Bacağımı okşadım. Ama Estella'nın kolyesinin ve kalan orkide yapraklarımın bulunduğu kese gitmişti. Lanet olsun.

Arrow'un son fırtına bulutları da dağıldı. Sonra büyük bir çatırtıyla Melaya gökyüzünde belirdi, vücudu alevlerle çevriliydi ve sahip olduğunu hiç bilmediğim kıpkırmızı kanatları genişçe açılmıştı.

Arrow önümde ilerledi, sonra iç çekti ve ben onun yanında durmak için yanından geçerken bir kanadını omuzlarıma doladı.

"Kralın öldü, Büyücü," dedi. "Ve savaş sona erdi."

Melaya hemen üzerimizdeki kürsüye indi. "Tartışılabilir. Eski Talnian yasalarına göre, eğer seni şimdi öldürmezsem, Güneş Diyarı'nın yeni hükümdarı sen olacaksın. Ya da belki kraliçemizin gücü elinde tutmasına izin verirsın."

Arrow kollarını kavuşturdu. "Estella ne isterse ona sahip olacak. Nerede o?"

Melaya'nın dudaklarında vahşi bir gülümseme oluştu. "Ben daha çok Sayeeda'nın nerede olduğuyla ilgileniyorum."

Ari arenanın diğer tarafından adını seslenip iyileştiriyor gibi görüldüğü bir grup fae'nin arasından geçerken Arrow kaşlarını çatı. Raiden bağırdı ama Ari yüzünü çevirdi, kürsü basamaklarını tırmanırken omuzları kaskatı kesilmişti ve büyücünün bir metre önünde durana kadar durmadı.

"Orada kal, Yaprak. Kımıldama." Arrow kanat çırparak yanımdan ayrıldı ve kürsüye uçarak Ari'nin yanına indi.

"Bana Sayeeda'nı ver, Arrowyn," diye emretti Melaya, "ve ben de senin gücünü toprağa bağlayarak seni iki güçlü krallığın kralı yapayım. Şimdi benimle birlikte Taln'dan ayrılmasına izin ver, ben de seni şimdilik huzur içinde bırakmaya yemin edeyim."

Arrow'un göğsünden bir kahkaha yükseldi. "Beni aptal mı sanıyorsun? Sayeeda'yı alamazsın. O benim krallığıma, dostluğumuza bağlı ve kalbi sonsuza dek bir başkasınıninkine bağlı."

"Onun kalbinin benim için hiçbir değeri yok. Onun damarlarındaki altına ihtiyacım var, kalbine değil."

Dostluk ve kime bağlı olduğu umurumda değil, sevgili ya da kral."

Arrow elini bana doğru uzattı, kafamda *kılıç* kelimesi yankılanıyordu.

Tereddüt etmeden Bakhur'un kılıcını ona fırlattım.

Gözlerini Melaya'dan ayırmadan tek eliyle yakaladı. "Konuşmayı kes Büyücü, onun yerine benimle dövüş."

Bu sefer Melaya güldü. "Beni yenemezsin. Fırtına büyüsü olmadan olmaz."

"Sanırım boku yedim, o zaman," dedi Arrow. "Bunu kesin olarak öğrenelim." İleri atıldı, Melaya'nın çizmelerinin ucunda durdu ve sonra onu kürsüden aşağı itti, kılıcını kaldırarak peşinden atladı.

Büyücünün etrafında güç dalgalandı ve kör edici turuncu ışık patlarken aynı anda havada bir vınlama sesi yırtıldı. Gözlerimi sıkarak kapattım ve iki kalp atışı sonra açtım.

Arrow gitmişti.

Kalbim çarparak arenayı taradım.

Ondan bir iz yoktu.

Hangi cehennemdeydi?

Arrow'un düşürmüş olabileceği kılıcı yerde görünce ileri doğru koştum, onu kaptım ve Melaya geri dönerken ona doğru döndüm

kürsü merdivenlerinden yavaş ve bilinçli adımlarla Ari'ye doğru ilerledi. Kalçasındaki kemerden bir bıçak çıkardı ve ona saldırmaya hazır bir şekilde dizlerini bükte.

"Sayeeda, bekle!" Estella'nın sesi havada çınladı. Nukala kollarında yığılmış, kalbine bir bıçak saplanmış ve yaradan kan akarken arenada ilerledi.

Melaya'nın gözlerindeki alevler daha da parladı. "Yıldız Cadısı," diye bağırdı, sesi öfke ve birikmiş güçle yankılanıyordu. Bir an için gözlerimi kapattım, ikizinin ölümünün umduğumuz gibi onun gücünü azaltmış olması için dua ettim.

"Kardeşimi boğulmaktan kurtardım. Büyünü engelledim. Ama sen yine de geri aldın. *Nasıl?*"

"Bu benim işim Büyücü. Ve sanırım artık ödeştik," dedi kraliçe. "Senin açgözlülüğün benim *tek* çocuğumun ölümüne sebep oldu. Ama ne yazık ki senin için, beni öldürmek o kadar kolay değil. Nukala'nın banyosundan bu kadar erken ayrılmamalıydın. Ama acele edip daha fazla güç elde etmeye çalışmak için çok hevesliydin ve şimdi bedelini ödedin. İkizin öldü ve onsuz elinde kalan tek şey sınırlı büyü. Peki bunu nasıl kullanmayı seçeceksin?"

Melaya'nın siyah cüppesi öne doğru fırlayıp Ari'yi havaya kaldırdıktan sonra onu kolunun altına alarak gökyüzüne fırlatırken girdap gibi dönüyordu. Sonra ortadan kayboldular.

"Hayır," diye bağırdım aynı anda Raiden yaralı bir kurt gibi uludu.

Estella Nukala'yı yere düşürdü ve bedeni toprağın üzerine yığıldı. Tiz bir çığlık attı, sesi bir cenazede feryat eden binlerce ölüm perisi kadar dehşet vericiydi.

Başını geriye atmış, ağzını kocaman açmış, avuçlarını gökyüzüne doğru kaldırmış ve tüm vücudu titreyerek yere çömelmişti. Yukarıdaki gezegenlerden yankılanan cevap niteliğindeki bir vızıltı, yer sarsılana ve kulak zarlarım patlayana kadar giderek daha yüksek ve daha tiz bir sesle yankılandı.

Estella'nın siyah elbisesine işlenmiş yıldızlar kumaştan sıyrılıp spiral bir kütle halinde yukarıdaki göksel kubbeye doğru dönerken arenadaki hava titreşti. Rengi parlak gümüşten düz siyaha dönüştü ve tam üstümüzde garip bir boşluk yarattı.

Yarasalar, kuşlar ve parlayan böcekler gökyüzünde dönerek kara deliğin çekim gücüne kapıldılar. Dişlerimi sıktım ve botlarımı yere basmak için elimden geleni yaptım, karanlık uçurumun gücü beni derinliklerine doğru çekiyormuş gibi etim sürünüyordu.

Rüzgâr eserek giysilerimi ve saçlarımı yırttı ve dehşetle tırnaklarımın uzamasını izledim, sanki her parçam kozmik boşlukla birleşmek için can atıyordu.

Arenadaki herkes aynı semptomları yaşarken yeni dehşet çılgınlıkları geceyi deldi ve Estella'nın ilahilerini neredeyse bastırdı. Kadim, yıkıcı bir güçle yankılanan bir tanrıçanın sesine sahipti. Kraliçe bir diyar yok ediciydi.

Tam organlarım derimden fırlayacakmış gibi hissederken, Melaya aniden gökyüzünde yeniden belirdi, kanatları boşluğun gücüne karşı çılgınca çırpıyordu.

Estella'nın gücü onu oltaya takılmış bir balık gibi geri çekmişti.

Sayeeda kollarında gevşek bir şekilde sallanırken, büyücünün ağzı dehşet içinde yırtılarak açıldı ve çılglık attı.

"Ari," diye bağırdım.

Estella ilahi söylemeyi bıraktı, gözleri kapalıydı ve elleri özenli bir şekilde hareket ediyordu. Kraliçenin yıldız büyüğü olan bir ışık topu sol omzunda patlarken, Melaya tekrar haykırdı ve aç boşluğa karşı umutsuzca pençeledi.

Ari'yi serbest bıraktı ve o aşağı yuvarlanırken, kraliçe elini yere doğru savurdu ve birkaç metre üzerinde, sanki yıldızlardan yapılmış gibi parıldayan bir ışık örtüsü belirdi.

Ari koruyucu bariyerin üzerine indi, yuvarlanarak ayağa kalktı ve sonra çıkışa doğru koştu. Onu hiç bu kadar hızlı hareket ederken görmemiştim ama Melaya'yla arasına mümkün olduğunca mesafe koymakla akıllılık etmişti.

Kafamı kaldırdım ve boşluğun Melaya'nın pelerininin kuyruğunu yutuşunu izledim; Melaya'nın geri kalanı çoktan pelerinin içinde kaybolmuştu. Estella yere yığılırken, *iyi ki kurtulduk*, diye düşündüm.

Yıldızlar boşluktan aktı, spirallerini tersine çevirdi ve gökyüzüne yayıldı. Ve gece kozmik deliği yeniden içine aldığı anda, uğultu kesildi, gümüş iğne uçları gökyüzünde huzurla parıldadı ve asi rüzgâr nihayet duruldu.

"Kraliçeye yardım edin," dedim yakınlarda cevap verebilecek herkese.

Burada kalamazdım. Arrow ve Ari'yi bulmalı, iyi olduklarından emin olmalıydım.

Ruhh yanımda belirdi ve Estella'nın etrafında toplanan bir grup fae'yi işaret etti. "Endişelenme, Zali. Kraliçenin tedavisine ben nezaret edeceğim."

"Bize neden yardım ettiğinizi bilmiyorum," dedim, "ama çok minnettarım."

Ruhh, saçlarıma dolanmak üzere olan bir arı gibi etrafımda dolandı. "Kardeşim bedenimi bu âleme bağladı ama Zareen onu geri getireceğine söz verdi." Çürüyen dişlerini dengesiz bir gülümsemeyle gösterdi. "Düşünsene, yakında bir gün sana sarılabileceğim."

Güldüm. "Beni bir uçurumdan atmayı tercih etmeyeceğine emin misin?"

"Ölümümünden bu yana birçok erkeğin aptal olduğunu, kalpleri ve beyinleri yerine egoları ve sikleriyle karar verdiklerini fark ettim. Biz dişiler bir arada kalmalı ve onların pisliklerini temizlemeliyiz. Ama lütfen Arrow'a Coridon'da fazla rahat etmemesini söyle. Eğer Melaya'yı tanıyorsam, evrenin sınırlarından geri dönmenin bir yolunu bulacak ve başına daha fazla bela açacaktır."

Yüreğim burkularak başımı salladım ve topuklarımın üzerinde dönerek yüzümdeki ter ve kanı sildim ve arenada hızla ilerleyerek arkadaşlarımı aramaya başladım. Aşkımı arıyordum.

"Yaprak!" Ari bağırdı.

Sesinin geldiği yöne doğru koştum ve onu arenaya geri dönmüş, eski kapıların yanına yığılmış karanlık bir şeklin üzerine eğilmiş halde buldum. Bir ceset. Kanatları çıplak gövdesinin üzerinde gevşekçe sallanan iri bir erkek.

Arrow.

Hayır, hayır,
hayır, hayır, hayır.

Lütfen tanrılar,
hayır.

Eğer hayatta olsaydı her şeyi yapardım.

Herhangi bir şey.

Bir çılgılık attım ve ileri fırladım. Dizlerimin üzerinde toprakta kayarak Ari'ye çarparken onu yana savurdum, sonra Arrow'un cesedinin yanında durdum.

Altın sarısı gözyaşları yüzünü boyadı ve bir kolunu bana doladı, Arrow'un üzerine eğilip hıçkırıklarla kıvrılırken omuz silktiğim bir teselli teklifiydi bu.

Yüzündeki saçları düzelttim, telleri kulaklarının arkasına sıkıştırdım. Ağzından kan damlıyordu, tüyleri koyu ten rengindeydi. Damarlarında nabız atmıyordu.

"Hayır, Arrow. *Lütfen.* Lütfen, hayır. Bana geri dön. Bunu sensiz yapamam." Dudaklarındaki kanı öptüm ve beyaz tenini gözyaşlarımla ıslattım.

"Ona yardım et, Ari," dedim. "Lütfen. Her şeyi yaparım. Eğer kana ihtiyacın varsa, bende bolca var. Onun hayatına karşılık bir hayat mı?"

Kendiminkini memnuniyetle veririm. Sadece ölmesine izin verme. Buna dayanamam."

Arenanın etrafında alevler yükseliyor, küçük alevler birleşip büyüyor, dumanlar yıldızları gizliyordu. Alevler etrafımızda kükrüyor, temizliyor, arındırıyor, yeni başlangıçlar için yer açıyordu.

Yeni çim yaprakları.

Yeni fidanlar.

Yeni krallar ve kraliçeler.

Aldara izim aniden parladı, boynumdaki eti yakarken büyüsünden çıkan beyaz kıvılcımlar saçlarımı yaktı. Bu iyiye işaretti. Arrow'un canlandığı anlamına geliyordu.

Öyle değil mi?

Ama sonra büyü durakladı, son bir yumuşak tıslamayla uykuya daldı. Ve hiç şüphesiz biliyordum ki.

Fırtına Kralı ölmüştü.

OceanofPDF.com

Chapter 33

Yaprak

Kendimi Ari'nin kollarına bıraktım, zihnim ve kalbim binlerce acı verici parçaya bölündü ve hıçkırıklar beni sararken titreyen bedenimi parçaladı.

"Hayır. Onsuz yaşamayı reddediyorum. *İstemiyorum* bile. Nasıl devam edebilirim?"

Ari sırtımı okşadı. "Sana ihanet ettiğini düşündüğünde hayatta kaldın ama en azından şimdi Leaf, onun için her şey olduğunu bilmenin rahatlığını yaşayacaksın. Seni korumak için hayatını feda etti."

Hıçkırıklarım ulumaya dönüştü. "Bu çok daha kötü. Bunu yapamam... *lütfen...*" Rüzgâr hızlanıp saçlarımı kamçıladığında, Arrow'a döndüğümde saç telleri ıslak yüzüme yapıştığında sözlerimin yarım kalmasına izin verdim.

"Lütfen, aşkım. Lütfen geri dön. Sana çok kızgınım. Beni yalnız bırakma. Özür dilerim. Söylediğim ya da yaptığım her korkunç şey için çok özür dilerim. Lütfen... sadece ölme." Çıplak göğsüne iki kez vurdum, onu omuzlarından tutup kaldırmaya çalıştım, içindeki yaşamı yeniden sarsmak istiyordum.

"Yaprak, bırak onu. *Bak,*" diye fısıldadı Ari ısrarla, kolumu tutarak.

Sevgilimin gevşek şekline baktım. Teni solgundu. Yanardöner rengi kanatlarından süzölmüşü, tüy uçları arenayı kasıp kavuran sıcak esintinin merhametiyle çırpınıyordu.

Sonra göz kapakları titredi.

Zar zor. Zorlukla algılanabilir. Ama yine de... Arrow ölmemişti!

O.

Değildi

Lanet olası ölü.

Henüz değil.

Ama ölüyordu.

Kalbim takla attı ve tekledi, sonra acımasız gümbürtüsüne devam etti.

Çölde tutuklandığımdan beri, nefret dolu bakışlarımın Arrow'un gördüğü son şey olmasını sayısız kez diledim. Ve şimdi, yanlışlıkla nefretime hizmet etmek için döktüğüm her gözyaşını geri alabilseydim, mutlulukla boğulur ve içlerinde boğulurdum.

Arrow'un üzerine atıldım, yanaklarını avuçlarımın arasında tuttum, sanki onu ölümcül bir büyüden kurtaracakmış gibi adını zikrettim.

"Lütfen, Yaprak. Kenara çekil," dedi Ari, dirseğini kaburgalarımaya saplayarak. "Ona yardım edebilmem için yer lazım." Ona yer verdim ve o da koyu renkli bir şişeden aldığı üç damla parıltılı sıvıyı adamın dudaklarının arasına damlattı.

"Altın serum mu?" Ben sordum.

"Evet. Bu bir risk ama ne yazık ki tek umudumuz. Doğru doz onu kurtarabilir. Çok fazlası ise onu bitirir."

Bir korku yumağını yuttum ve Ari'nin doğru miktarı vermiş olması için dua ettim.

Lütfen iyi olmasına izin verin. Bırakın yaşasın. Uyansın ve rezil bir şey söylesin, beni tekrar güldürsün ve ağlatsın.

"Yaprak, o iyi olacak mı?" diye sordu sert bir ses.

Arkamda duran Raiden'a döndüm ve gözyaşlarımın arasından Esen ve Zaret'e gülümsedim. "Henüz emin değilim. Öldüğünü sanmışım ama sonra hareket etti. Ari ona altın serum verdi."

Yanımda çömeldiler ve Arrow'un cansız bedeninin etrafında toplandık, birbirimize sıkıca sarıldık, Fırtına Kralı'nın bize geri dönmesini beklerken zar zor nefes alıyorduk.

"Ari, çok uzun sürüyor. İşe yaramadı. Kalbine masaj yapayım mı? Çalıştırmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır. Ona henüz dokunma." Devam etmek için bir nefes daha çekti ama Arrow öksürerek sözünü kesti ve boynumla köprücük kemiğimdeki savaş pisliğinin üzerine bir kat daha kan sıçrattı.

Üzerime tükürülmesinden hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Aşkım. Aşkım," diye mırıldandım, alınına, yanaklarına nazik öpücükler kondurdum. "Yaşıyorsun. Yaşadığına inanamıyorum."

"Benden o kadar kolay kurtulamazsın," diye mırıldandı orantısız bir sırtışıla.

Başka bir hıçkırık nöbeti beni ele geçirdi - bu sefer ezici bir sevinçle tetiklendi.

"Nasıl hissediyorsun?" Ari parmaklarını boynundaki nabza bastırarak sordu, altın gözleri yeniden canlanırken gliflerini taradı.

"Melaya? Nerede o?" Arrow dirseklerinin üzerine basarak sordu.

"Gitti," diye yanıtladı Esen. "Estella onu kozmik bir boşluğa, gökyüzünde asla geri dönememesi için dua ettiğim devasa bir kara deliğe çekti. Azarn ve korkunç oğlu da öldü. Yani bu da bir şeydir."

"*Bir şeyden çok daha fazlası.*" Arrow yavaşça her birimize baktı, gözleri parlıyordu. "Aldara'm, Ari'm, Raiden'im, Esen'im ve Zaret'im, hepiniz güvendesiniz. Her biriniz. Bu da demek oluyor ki, soruna cevap olarak, Sayeeda, kendimi harika hissediyorum. Yeni gibi iyiyim."

"Peki ya ben?" diye sordu kulağıma yakın nefes nefese bir ses. "Hâlâ burada olduğum için memnun musun?"

Hayalet kız ortaya çıkıp beraberinde serin bir hava getirdiğinde saçlarım yüzümde dalgalandı.

Gözlerini kısıan Arrow kaşlarını çattı. "Oh, kahretsin. Bu Ruhh mu?"

"Her şey yolunda," diye yatıştırdım. "Küçük dönek artık bizim tarafımızda." "Altın bize yardım etsin o zaman," diye gürledi Arrow, bir hamlede ayağa kalkarak zarif olmayan bir hareket. Sallandı ve Raiden gerekirse onu yakalamaya hazır bir şekilde yanına doğru ilerlerken nefesimi tuttum.

"Gel," dedi Arrow, bana elini uzatarak. "Hasarı inceleyelim."

Yavaşça, kül yığınlarının, sayısız nokta ateşinin ve düşmüş askerlerin şekilsiz bedenlerinin arasından geçtik. Beni kürsü merdivenlerinden yukarı çıkardı ve sonra Azarn'ın tahtına götürdü, beni kucağına çekti.

Avucunu önümüzde duran sahnede gezdirerek, "Kısa bir süre önce bu toprakların kralı seni eğlencesi için kullandı ve şimdi sen Ateş ve Alevler Kraliçesisin," dedi.

Bakışlarım güçlü çenesinde gezindi, ateş ışığı kirli sakalının başlangıcında parlıyordu. Koyu lekeler gözlerini sürme gibi çevreliyordu. O baktı

Yorgun. Rahatladım. Rahatlamış. Zor ama tatmin edici bir avdan sonra çöl aslanı gibi.

İçimden bir kahkaha patladı. "Taln'ın zaten bir kraliçesi var."

"Estella mı? Artık Kristal Âlem'deki sevgilisinin yanına dönmekte özgür. Taçtan feragat edeceğine dair hayatım üzerine bahse girerim."

"Lütfen aptalca bahisler yapma. Ölüme çok yakındın, Arrow. Ari'nin kıvrak zekası ve yanında taşıyacak kadar akıllı olduğu altın serumu olmasaydı, bahse girecek bir hayatın *olmazdı*. Estella neden tacını bana versin ki?"

Çenesini kaşıdı, diğer eliyle kalçamı okşadı. "Güneş Diyarı ardıllığını bir kemik için savaştan acımasız bir yaban domuzu sürüsü gibi düşün. Azarn'ın katili olarak, onun sürünün başındaki yerini alıyorum ve etrafımdaki her şeyin sahibi olduğumu iddia edebilirim."

"Ve bu ne anlama geliyor?"

Elini aramızda salladı. "İşte karşınızda Ateş ve Alevlerin yeni Kralı ve onun leydi eşi, kraliçe."

"*Karım* mı? Bir tören sırasında uyumadıysam, evli değiliz."

"Henüz değil. Ama bunu kısa süre içinde halledeceğiz. Tabii beni kabul ederseniz." Gülümsemesi sırtıma dönüştü. "Ama yine de, neden olmasın ki?" Bir parmağını boynumdaki kanın üzerinde gezdirirken ayıldı. "Bu kanlardan herhangi biri senin mi?"

"Neredeyse hiç. Aslında harika hissediyorum. Yorgun ama çok mutluyum, Arrow. Başardık. Azarn öldü ve Melaya gitti."

Tamamen iyileşmiş görünen Estella arenaya doğru yürüdü, merdivenleri çıktı ve Azarn'ın tahtının yanındaki kürsüye bağdaş kurarak oturdu. "Bu sefil diyar için planlarınızı mı tartışıyorsunuz?" diye sordu.

"Tek planımız sizin isteklerinizi yerine getirmek," diye yanıtladı Arrow. "Her ne olursa olsun."

"Kristal Diyar'a dönmek istiyorum. Evime."

"Öyle olacağından şüphelenmiştim. Geçiş sürecinde mahkemeye yardımcı olmak için bir süre kalacak mısınız?" dedi.

Kraliçe dizlerini göğsüne çekti ve iç çekti. "Evet, elbette."

Öne doğru eğildim. "İkiz büyücüler olmadan krallık nasıl ayakta kalacak?"

"Oldukça iyi. Melaya ve Nukala yüzyıllar önce tarih kitaplarımıza kendi efsanelerini yazdılar ve o zamandan beri Taln'ın yöneticilerini kukla gibi oynattılar. Krallığın toprağının altında ateş damarları kabarıyor ve

Su, bitkileri ve ağaçları gübrelemek ve ateş perilerini büyü ile kutsamak. Melaya'nın gidişiyle birlikte insanlar kendi doğal güçlerini, büyücünün büyüünün kısıtladığı güçlerini inşa etmeli. Savaş için askerlerin kaslarını güçlendirdiğimiz gibi onların büyü becerilerini de geliştirmeliyiz."

Estella ayağa kalktı ve morarmış kollarını ovuşturdu. "Saraya dönüp saray mensuplarıyla ilgilenmeliyim. Siz ikinizin de olmak istediğiniz başka bir yer var sanırım."

"Evet," dedi Arrow. "Coridon. Mümkün olan en kısa sürede. Ama en geç birkaç gün içinde döneceğiz."

Ona şaşkın bir bakış attıktan sonra Estella'ya döndüm. "Umarım bir gün bize Nukala ve Melaya ile banyoda neler olduğunu anlattırırın."

"Beni doğduğum şehirde ziyaret edin." Ayağa kalktı ve merdivenlerden inmeye başladı, ancak üç basamak aşağıda durdu ve omzunun üzerinden, "Ancak o zaman bundan bahsedeceğim," dedi.

Arrow'un elleri belimi sararak beni ayağa kaldırdı, sonra ayağa kalktı ve beni kollarına aldı.

Nefesi başımın üstünü ısıttı. "O gün yaldız pazarında kim olduğumuzu bir düşün... Kaybolmuş, öfke dolu bir prenses. Önyargı ve acının yükünü taşıyan bir kral. Ve yakında birlikte üç diyarı yöneteceğiz: Dünya, Işık ve Güneş krallıkları."

"Şey..." Yanağımı göğsünden kaldırdım ve ona sııttım. "Sadece sana Toz ve Taş Kralı adını vermeye karar verirsem."

Arrow omuz silkti. "Başka bir isim vermediğin sürece memnun olurum. Ama şunu bilin *ki*, eğer başka bir erkeği kralınız ilan ederseniz, bu talihsiz varlık unvanını uzun süre koruyamayacaktır."

"Hah! Bir tehdit. Şimdi bile acımasız."

Güldü, parmaklarımızı birbirine doladı. "Sen bir fırtına kadar hırçınsın, ben de senin acımasız gök gürültüm."

Sırıtişım genişledi. "Bununla neyi kastettiğinden emin değilim."

"Sadece birbirimiz için yaratıldığımızı." Elimi sıktı. "Hadi gidelim. Biz Coridon'a geri uçarken diğerleri Taln'la ilgilenebilir. Estella arkadaşlarımıza haber verecek."

"Neredeyse ölüyordun, Arrow. Bir iki saat dinlenmen gerekmiyor mu? Gücünü yeniden şarj etmek mi?"

"Sayeeda'm boşuna İksirlerin ve Baharatların Sahibesi olarak anılmıyor. Serum beni yeniledi."

"Yanılmıyorsam, unvanı *Köleler* ve Baharatlar Hanımefendisi miydi?" "Artık değil. Eve döndüğümüzde göreceksiniz."

"*Senin* evin. Benimki-"

Başparmağı dudaklarımı birbirine bastırdı, sonra aralarına daldı ve dişlerimdeki boşluğu ovdu. "İstersen diyarlardaki her şehirde bir evin olabilir. Ama hepsi *bizim evimiz* olacak. Seni bir daha asla terk etmeyeceğim. Seni en son birkaç haftalığına kendi haline bıraktığımda ne olduğuna bak."

"Seninle Coridon'a gelmeyi çok isterim." Tereddüt ettim, botlarımı karıştırdım. "Ama Luna'yı arkamda bırakmam mümkün değil."

"Atınız mı? Evet, atabilirsiniz. O iyi olacak. Sizi uzun süre ayrı tutmayacağım. Söz veriyorum."

"Pekala," dedim ona sinsi bir gülümseme vermeden önce. "Ama belki de gitmeden önce bir hurma daha yemelisin. Muhtemelen bahçede bir tane bulabilirim."

"Ne korkunç bir öneri." Popomu tokatladı, kollarını bana doladı, sonra sanki havaya fırlamaya hazırmış gibi dizlerini büktü.

"Bekle! Geçidi kullanabiliriz. Melaya gittiğine göre tekrar çalışıyor olmalı."

"İyi deneme, Yaprak. Ama uçmak lanet bir geçitten geçmekten çok daha eğlenceli." Güldü, sonra yerden havalanarak gece gökyüzüne doğru fırladı.

Çığlığım Güneş Diyarı boyunca ve muhtemelen Coridon'a kadar yankılandı.

İç çekerek kollarımı Arrow'un boynuna doladım ve onun sıcaklığına sarıldım. "Lütfen beni bırakma."

Derin sesi kulağıma doğru gürledi. "Düşmene asla izin vermeyeceğim, aşkım. Asla."

Chapter 34

Ok

"Uçmayı sevdiğini sanıyordum," dedim kulağına doğru, Aldara bağı konuşmak için çok zayıf olduğundan beni rüzgârdan duyabileceğini umarak. "Auryinnia Dağı'nda çadırımıza dönmek yerine seni uçurmam için bana nasıl yalvardığını hatırlıyor musun?"

"Biliyorum, ama o gece neredeyse ölmemiştin, Arrow."

"Evet, ama neredeyse yapıyordun. Daha sonra. Beni terk edip *kör* eponar Enyd ile kaçtıktan sonra."

Komik bir şey söylemişim gibi güldü ve onu daha sıkı sıktım, yaşadığımız onca şeyden sonra sonunda güvende olduğu için çok minnettardım. Ve benim de.

"İnancını kaybetme," dedim kıkırdayarak. "Eğer yere düşersek, söz veriyorum vücudunu kendiminkiyle koruyacağım."

Parmakları boynumu tırmaladı.

"Sadece takılıyorum," dedim. "Ben iyiyim. *Sen* de iyisin Yaprak ve sen farkına bile varmadan evde olacağız."

Onu bırakma ihtimalim sıfırdı. Asla.

Onu güvende tutmak için kendim dahil her şeyi yok edebilirim. Onu yanımda tutmak için. Şehrimdeki her auron kanara. Saraylar. Krallıklar. Galaksiler.

"Burada manzara çok güzel," diye fısıldadı, parıldayan yıldızlara ya da aşağıdaki Farron Gilt Market'in fenerlerine değil, bana bakıyordu. Efendisi, kölesi, en yakın arkadaşı ve sonsuza dek müttefiki.

Onu satın aldığım gün, nehre vardığımızda, korku göstermek yerine benimle alay etti ve bana meydan okudu. Ama benim için ne anlama geleceğini bilseydim, o anda merhamet için yalvarırdım.

Ama o zamanlar aptaldım, kalbim acı dolu bir kafeste çürüyordu. Boktan zihnim sadece intikama odaklanmıştı. Başka bir şeye değil.

O zamandan beri Yaprak bana birçok paha biçilmez ders verdi. Ve öğrendiğim her şeyi ona göstermek için sabırsızlanıyordum.

Bakışlarım onun değerli yüzüne sabitlenmişken, sadece vücut hafızasıyla gökyüzünde gezinirken, sadece onun ifadesine katılabiliyordum. "Evet, bu manzaranın tüm diyarlarda eşi benzeri yok."

Ay ışığı Aureen dağlarını kül grisine boyadı, sonra biraz daha ileride Auron K'nın nehrinin kenarındaki palmyeleri parlak, yanardöner bir gümüşe çevirdi. Gecenin en derin vaktinde sakinlerinin yataklarında huzur içinde uyuduğunu bildiğim Işık Diyarı kasabalarının sakin görüntüsünü çok severdim. Mutlu ve memnun.

Kısa bir mesafe ötede, daha onları görmeden Bonerust'un kapılarının aşındırıcı sivri uçlarının sola doğru uzandığını hissettim. Yaprak'ın dikkatini dağıtmak için hızla ters yöndeki çölü işaret ettim. O bok çukuru kasabada geçirdiği kısa ama üzücü zamanı hatırlamasını istemiyordum.

Daha da sokuldu, yanağı göğsümde sıcacıktı ve göğüs zırhımı giymediğim için mutluydum. Tek umudum Taln'ın fae'lerinin altın tüylerden oluşan tabağını bulduklarında ona iyi bakacaklarıydı. Ve eğer bakmazlarsa, kelleler uçacaktı. Şaka yapıyorum, yeni Fırtınalar ve Tüyler Kralı bir kedicikti, kötü adam değil.

Aşağıda, çölün karanlık tepeleri devasa bir masanın üzerine atılmış kadife bir kumaş gibi dalgalanıyordu, sonra çok geçmeden Coridon'un altın kubbeleri ve kuleleri çivit rengi gökyüzüne çarptı, kehribar ve bronz gölgeler arasında parlıyordu.

"Neredeyse eve geldik," dedim, hızla alçalmadan önce daha yükseğe uçarak.

Rüzgâr saçlarımızı yırttı ve Yaprak ani inişin şokuyla çığlık attı. Güldüm, yavaşıladım ve bir zamanlar onun yaldızlı hapisanesi olan köşkün altın sütunlarının etrafında süzıldüm. Esinti tül perdeleri araladığında ve yüzen ışık toplarının hafifçe aydınlattığı dairemin içine göz attığımızda kalbi bana çarpıyordu.

Gök gürültüsü uzaktan homurdanarak yaklaşıyor, beni arıyordu ve omurgam boyunca titreyen gücü uzaklaştırmak için çok iyi odaklanmam gerekiyordu.

"Buna sen mi sebep oluyorsun?"

diye sordu. "Bilerek değil."

Anlayabildiğim kadarıyla, yokluğumda Coridon'a, halkıma ya da odama hiçbir zarar gelmemişti. Aldara'mı yatak odamda kucağıma almak için sabırsızlanıyordum. Onu kanatlarımla sarmak. Onu üzümle beslemek. Kremsi teninin her santimini öpmek. Onu işaretlemek. Onu sonsuz aşkla örtmek.

Dairemin önünden her geçişte, siyah-beyaz mermerden üç katı destekleyen yükselen sütunlar görünüyordu. Palmiye yaprakları nehir odasında parıldıyordu ve çift merdivenler hâlâ pavyonla bağlantılı oturma odasına çıkıyordu; burada auron kanara varışımı hissederek kıpırdanıyordu. Ve son olarak, Yaprak'a Coridon'a geri döndüğünde çok hoş bir karşılama yapmayı planladığım hilal şeklindeki yatak odam.

Sonunda evdeydik.

Her şey yolundaydı. Tam olarak bıraktığım gibiydi.

Leaf'in de burayı *kendi* evi gibi hissetmesini umuyordum.

Vücudunu kollarımda ayarlayarak onu biraz daha sıktım. "Sen pavyonda yaşarken," dedim. "Seni uyurken seyretmeye bayılırdım. Bu bir bağımlılıktı. Kendimi durduramazdım. Her gece etrafta uçuyor, kendimi kandırıyordum, insanlara ve ailemi öldüren altın avcılarına duyduğum nefret yüzünden saplantım büyüyordu. Yine de şimdi geriye dönüp baktığımda, o lanet pazar kafesinin parmaklıkları arasından gözlerindeki o ilk ateş parıltısını gördüğüm andan itibaren seni sevdiğimi biliyorum."

"Eminim sen de beni köşkte zincirlenmiş görmekten hoşlanmışsındır," diye alay etti. "Çaresiz. Senin merhametine kalmış."

"Hayır. Tek düşündüğüm seni özgür bırakmaktı. Ama bana karşı gelmekten vazgeçmedin. Sen neyin tehlikede olduğunu anlayana kadar güvenliğini sağlamanın tek yolu seni orada tutmaktı."

"Kalplerimiz mi?" diye sordu.

"Evet. Ama aynı zamanda senin hayatın da benim için aydan, yıldızlardan, dağlardan, Mydorian tozunun her zerresinden ve çöl gökyüzünden daha değerli.

Koruduğum şey buydu. Sen benim her şeyimsin. Her zaman da öyle olacaksın." "Çok çekicisin," dedi, sesi yumuşak ve titriyordu.

Sırıttım. "Bakalım bundan sonra da böyle düşünecek misin?" "Neyden sonra?"

Açıklama yapmadan ileri atıldım, aşağı doğru savruldum ama muhtemelen beklediği gibi odamın içine inmek yerine onu dar bir kapının yanına indirdim. Muhtemelen çok iyi hatırladığı sarayın girişine.

Birkaç ay önce yürüdüğümüz yollardan geri dönerken ılık esintide gece yasemini ve tarçın kokuları süzülüyordu; kızgın bir kral ve öfkeli, korkmuş bir köle. Esen'i bıçakladığı ve Farron Gilt Market'te onu kovaladığım andan beri onu düşünmeyi bırakmamıştım.

Ama şimdi onun yanında yürüyordum, kolum omuzlarında, onunki belimde ve kanadım sırtını ısıtıyordu. Birlikte. Adımlarımız senkronize.

Saraya girer girmez, auron kanaralar çırpınarak ve cıvıldayarak bizi selamladılar ve Yaprak'ın omuzlarında bir ürperti hissettim. Onların durumuna ne kadar derin bir sempati duyduğunu ve şehirdeki her kuşu özgür bırakmayı arzuladığını hatırladım.

Altın parmaklıkların ardında, Işık Diyarı fae'lerinin merhametinde, benim merhametimde hapsedilmiş olarak yaşamının nasıl bir şey olduğunu biliyordu ve kuşların serbest bırakılmasını ona hediye etmek istesem de yapamazdım. Bize ihtiyaçları vardı ve yıldırım büyümüz olmadan öleceklerdi.

Ama yakında, şefkatinin bana ne kadar çok şey öğrettiğini anlayacağını umuyordum.

"Neden buradayız Arrow?" diye sordu koridoru kaplayan altın kafesleri geçip asansörün parmaklıklı kapılarının önünde durduğumuzda. "Şu anda yatak odanızda birbirimize saldırıyor olmamız gerekmiyor mu?" Yüzünü buruşturdu. "Sıcak bir banyodan sonra tabii ki."

Duvar apliklerinden gelen alevlerin aydınlattığı çöl güllerinin tatlı, tozlu kırmızısı yanaklarını kızarttı.

Gülümsedim ve beni görünce gözleri fal taşı gibi açılan bir hizmetkâra başımı salladım. "Yıkanmadan ya da saldırmadan önce yapabileceğim en romantik şeyin senin etkinin boyutunu göstermek olacağını düşündüm Yaprak."

"Kulağa ilgi çekici geliyor. Lütfen yolu gösterin."

Şehre ilk geldiği gece asansörü koruyan aynı iki asker eğilerek selam verdi ve ardından kaydırmalı metal kapıları açtı. Onlar

arkamızdan kapandı ve iki kat aşağı indik.

Yerden.

Acının kokuşmuş kokusunun hatıraları duyularımı hırpaladı ve yanımdaki Yaprak titredi ve sallandı, asansörden çıkarken geriye doğru bir adım attı.

"Her şey yolunda," dedim. "Güven bana."

Elimi tutarak dışarı çıktı, kâbuslarındaki karanlık tünele değil, şimdi altın rengine boyanmış ve açık, bal rengi ahşapla kaplanmış bir alana. Burada artık hiçbir köle yaşamıyordu. Hücreler sökülmüştü ve onların yerine öğrenme alanları, masalar, rahat mobilyalar ve kitap ve parşömenlerle dolu raflarla bölünmüş odalar onu araştırmaya davet ediyordu.

Pırıl pırıl parlayan her köşeyi incelerken parmakları benimkilerin etrafında gevşedi ve her adımda yeni harikalar buldu. Avuçlarını metal işleme aletlerinin üzerinde gezdirirken bana döndü ve "İnsanlarınıza yaşamlarını iyileştirmek için gereken becerileri öğretiyorsunuz" dedi.

"Evet. Şahsen ben değil ama esnafımız öyle. Şuradaki maden havuzunu hatırlıyor musun?" Uzak duvardaki kapıyı işaret ederek, muhafızların Leaf ve insan arkadaşı Grendal'ı mutfak hizmetkârı olarak çalışmaya başlamadan önce suya attıklarını öğrendiğim meşalelerle aydınlatılmış mağaranın girişini gösterdim.

Başını salladı.

"Burası artık bir şifa yeri. Kaynak suyundaki mineraller çok güçlüdür, bunu biliyor muydunuz?"

Başını sallayarak hafifçe güldü. "Yüzün... Arrow, çok gururlu görünüyorsun."

"Gurur *duyuyorum*. Hem de çok. Binlerce yıl sonra Coridon'un köleleri artık yok. Hizmetkârlarımız, hatta bir zamanlar altın avcısı olanlar bile, şehrin yeni inşa edilen bir bölgesinde yaşıyor. Tüm işçilere adil bir ücret ödeniyor. Artık serum bileziklerimizle bağımlı *yaratmıyoruz*, iyileşmelerine yardımcı oluyoruz. Ama bilmem gerek... benimle gurur duyuyor *musun*, Yaprakım?"

Yıldırım kürelerinin aydınlattığı topuklarının üzerinde dönerek Underfloor'un yeni sıcaklığını ve güzelliğini seyrettikten sonra kollarımı kavradı ve beklenti dolu bakışlarımı üzerinde tuttu. "Coridon'u ıslah ettiğini, hatta *benim* için kendini ıslah ettiğini mi söylüyorsun?" diye sordu.

"Hayır. Senin sayende değiştim. Çünkü sen bana, yöneticilerin eylemlerini ve hatta daha fazlasını düşünmeleri gerektiğini söz ve davranışlarıyla gösterdin.

eylemsizlik. Açık sözlü eleştirileriniz, babamın ve ondan önceki babasının kurduğu sistemlerin sorumluluğunu taşımaktan muaf olmadığımı fark etmemi sağladı. Onları düzeltmemek, onları kendim yaratmış kadar kötü bir şeydi."

"Ah," dedi, bir elini kalbinin üzerine bastırarak. Söyleyecek söz bulamıyor gibi görünürken gülümsedi; yüzünde tekrar görmeyi hayal ettiğim o sıcak, filtresiz sevgi ifadesi.

Onu hayatının her günü mutlu edebilseydim, gurur duyacağım bir mirasım olurdu.

"Siz Mydorian'da yalnızken kendime ve krallığıma şöyle bir baktım ve saltanatımın ne üzerine kurulu olduğunu fark ettim. Terör. Ve kendim için sadece derin bir küçümseme hissettim. Bir gün seni hak etmeyi umuyorum Yaprak ve beni sevmene hiçbir şeyin engel olmasını istemiyorum. Eğer beni değerli bir ortak olarak göremiyorsan, benim işim bitti demektir. Öldür beni şimdi. Beni *sevemeyeceksen* yaşamak istemiyorum."

"Oldukça sert," dedi ve beni kendine çekip öptü. "Son derece meşguldün. Bunu bir aydan kısa bir sürede nasıl başardın?"

Sırıttım ve parmaklarımı oynattım, parmaklarımın arasında şimşekler çakıyordu. "Işık Diyarı fae'leri çok güçlü ve zekidir."

"*Ve* fırtına büyüüne sahipsin. Bunu kesinlikle iyi kullanmışsın. Etkileyici Yer Altı dönüşümü ve övgüye değer kişisel gelişim bir yana, dairenize ulaştığımızda benim için planlarınızı duymayı gerçekten çok isterim."

Parmağımla köprücük kemiği boyunca uzanan küçük düğmelerin çapraz çizgisini okşadım. "Önce bunları ve belki birkaç başka şeyi daha çözeceğim. Çok geçmeden, sana yüz kere adımı haykırtmayı planlıyorum. Muhtemelen daha fazla."

"Kulağa harika geliyor. O zaman devam edelim mi?" Kolunu uzattı, ben de kendi kolumu uzattım ve başımı kaynakların yakınındaki yeni çıkışa doğru çevirdim.

Hızlı adımlarla yürüyerek onu tropik bitkilerle kaplı bir koridordan geçirip açık bir avluya açılan cam bir kapıya yönlendirdim. "Sıkı tutun." Onu yakaladım ve havaya fırlattım. "Çılgılık atma," dedim aynı anda kulağıma çılgılık attı ve işitme duyumu neredeyse kalıcı olarak yok etti.

"Çok geç," dedi. "Üzgünüm."

Nefes nefese gülüşü arzumu uyandırdı, sıcak alevler üzerimi yaladı.

Havada spiral çiziyorduk, bedenlerimiz birbirine yapışmış, kollarımız birbirini sıkıca sarmış ve dudaklarımız öpüşürken yumuşacıktı. Zaman duracak kadar yavaşladı, avlanan şahinlerin gece sesleri, hızla esen rüzgâr bir rüyanın içinde kayboldu. Aldara'm ve kalbinin düzensiz atışından başka hiçbir şey yoktu. Dudaklarının ipek yumuşaklığındaki okşayışı.

Yavaşça aşağı doğru dönerek pavyona indik ve burada olmanın onun için nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalıştım. Sıcak fayanslar. Yukarıdaki şiddetli mozaik. Auron gülü kokulu esintinin okşaması. Zemindeki kelepçe demirleri. Coridon'un parıldayan ışıkları.

Kollarımdan kurtulup pavyonun kenarında volta atmaya başladığında anılar üzerine hücum etmiş gibiydi; teni sıcak, soğuk ve sonra tekrar sıcak bir şekilde kızarıyordu. Korku, öfke, aşağılanma ve hatta muhtemelen arzu içinde ürperirken defalarca yürüdüğü bir yol olduğuna şüphe yoktu.

O benim esirimken. Kayıp kızım. En azılı düşmanım. "Yaprak, dur," dedim yüz hatlarımı acı içinde buruşturarak. Onu görmeye dayanamıyordum.

onun acısını. Parmaklarımı kıvırdım ve onu daha yakına çağırdım. "Lütfen. Buraya gel."

Yumruklarını çözdü ve dediğimi yaparak bir kol boyu ötede durdu. Aramızdaki mesafeyi bir adımla kapattım ve kendimi onun üzerinde buldum.

"Biliyor musun Arrow, uzun boylu olman oldukça can sıkıcı," dedi gülümseyerek.

"Bu çok komik." Ağzımın kenarından bir gülümseme geçti. "Ben de tam aynı şeyi düşünüyordum. Sana o kadar aşağıdan ulaşmak zor olabilir. Ve garip ama seninle ilgili hiçbir şeyi can sıkıcı bulmuyorum Aldara'm."

"Yalancı." Güldü.

Onu kollarıma aldığımda, dağların üzerinde şimşekler çaktı ve odanın gevşek kanara tüyleri havada yükseldi, bize doğru koştu ve yanardöner siyah kar gibi bedenlerimizin etrafında döndü.

Yanağını okşarken beklentinin baş döndürücü uyuşturucusu damarlarımda dolaşıyordu, bir parmağımla çenesini öpücüğüme doğru kaldırmadan önce tırnağım kurumuş kan izini hafifçe kazıyordu.

Yaklaştıkça gözlerimiz kilitlendi. Avuçlarım yüzünü çevreledi ve uzun bir nefes aldım. "Seni seviyorum," dedim. "Herhangi bir şeyi ya da birini sevebileceğimi hiç düşünmediğim kadar çok. Beni her seferinde şaşırttın."

Dudaklarım onunkilere değdi. "Beni büyüledi."

Dilimi onun ıslak ipeğine değdirdim. "Bana meydan okudu."

Dişlerimden bir ısırık. "Bana geçmişimden nasıl kurtulacağımı öğrettiğin için daha iyi bir fae, kral, sevgili ve arkadaş oldum."

Parmaklarımı kafatasının tabanına bastırdım. "Teşekkür ederim Aldara'm." Fısıltı yumuşaklığında bir öpücük daha. "Teşekkür ederim."

Başını mükemmel açıya getirerek, sanki son kez birlikteymişiz gibi onu öptüm. Sanki bir daha ona bakmama, dokunmama izin verilmeyecekmiş gibi. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve öpücüğü derinleştirmek için başını geriye doğru eğdim.

Sonsuza kadar öyle kalabilirdim, memnun, mutluluk içinde, ama görünüşe göre elimin başka fikirleri vardı ve yavaşça vücudunun kıvrımlarını izledi, kalçasına yerleşti, daha aşağıya inmek için çaresizdi.

İçimi çektim, kendimi geri adım atmaya zorlamadan önce göz kapaklarına yumuşak öpücükler bıraktım. "Çok yorgun olmalısın," dedim. "Ayrıca, sen-"

"Düşmanlarımızın kanıyla mı ıslanmış?" Sırıttı. "Yani, evet. Banyo yapmayı gerçekten çok isterim."

"Arzu ettiğiniz her şeye sahip olabilirsiniz. Sadece adını koyun."

Koyu renk bir kaşını kaldırarak gülümsemesinin kenarını ısırdı ve vücudumu yavaşça inceledi, zümrüt gözleri derilerime baskı yapan sert hatlarda oyalandı.

Güldüm. "Ve bunu da alabilirsin. Bu gece istediğin kadar. Sadece kelimeleri söyle ve ben senin kölen olayım. Benimle ne istersen yap. İstersen sonsuza kadar."

"Mm, bu kulağa hoş geliyor."

Alnımı onunkine bastırdım ve iç çektim. "Çabuk ol o zaman. Hadi gidelim. Daha fazla bekleyemem."

Chapter 35

Yaprak

Ben asansöre binmek için yalvaramadan önce, tekrar uçuyorduk, Arrow'un kubbeli dairesine süzüldük, sonra nehir odasının içindeki yükseltilmiş mermer bir platforma tünemiş banyoya süzüldük.

Arrow, kana bulanmış gelinliğimi ve çizmelerimi çıkarırken gözlerini benden ayırmadan banyoyu çalıştırdı. Odanın köşesinden bir kova aldı, beni giderin üzerinde durmaya yönlendirdi ve başımdan aşağı ılık su dökerek cildimdeki kan ve kirin çoğunu temizledi.

Deri pantolonunu çıkarırken ağzım kurudu, sonra lavaboya doğru yürüdü ve yüzüne su sıçrattı, duvar apliklerinden gelen alevler kasların büyüleyici kaymasını ve kaymasını vurguladı.

Arrow'un vücudu bir sanat eseriydi.

Kovayı alıp üzerine su döktü ve gözlerinde aç bir parıltıyla bana baktı.

"Size katılmamın sakıncası var mı?" diye sordu.

"Lütfen yap," dedim bakır küvetin içine dikkatlice tırmanarak ve acı dolu iniltileri yutarak. "Büyük fikirlere kapılmadan önce, dokunmak ve

Burada öpüşmek iyi ama başka bir şey yok. En iyi şeyleri karaya saklıyoruz." Yüzümü buruşturarak kırmızıya çalan suyu çalkaladım. "Ve temiz çarşaflar."

Başını eğdi, saç telleri elmacık kemiklerinin acımasız hatlarını çerçeveliyordu. "Emrinize amadeyim elbette ama doğru mu anladım bir bakayım. Eller ve dudaklar tamam, ama bir horoz söz konusu değil mi?"

Güldüm. "Acele et ve ben buruşuk bir erik haline gelmeden içeri gir." "Eğer yaparsan, söz veriyorum tenindeki her bir kırışıklığı seveceğim."

"Arrow, bir gün büyükannen gibi görünme fikri hoşuma gitmiyor."

Glifleri parlak altın renginde parlıyordu, küvete girip bacaklarını benimkilere doladığında ereksiyonu sallanıyordu. "Fırtına büyümün senin etrafında ve içinde olması insanın yaşlanma sürecini yavaşlatacak. Çocuklarımızı doğurduğunda, onların gücünün bir kısmı sana geçecek. Birlikte uzun ve mutlu bir hayat yaşayacağız Aldara'm, tek yapmamız gereken bunun tadını çıkarmak."

"Ve halkımız için krallıklarımızı daha iyi hale getirmeye çalışın."

"Tabii ki. Huzur ve mutluluğu kendimize saklamak yerine, diyarlardaki herkesin de bunu deneyimlemesini sağlayacağız."

"İslah olmuş bir kötü adamdan daha seksi bir şey yoktur. Beni ne zaman öpmeyi planlıyorsun?" diye sordum.

Sırıtarak çenesindeki kirli sakalı kaşıdı. "Hm... belki gelecek Cuma bunu düzgün bir şekilde yapmak için zaman bulabilirim."

Göğsüne su sıçrattım, sonra yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve onu acımasızca öptüm.

"Yavaşla," diye fısıldadı, avucu nabız gibi atan Aldara izimi kapatırken. "Kontrolümü kaybetmek üzereyim. Seni doğru düzgün sevmek istiyorum. Sana iyi bak."

"Tamam," dedim nefesimi tutmaya çalışarak. Sonra yumuşak öpücükler arasında birbirimizi nazıkçe yıkadık, parmaklar okşadı, kısık sesler yatıştırdı.

"Seni o korkunç arenada kaybettiğimi sandım," dedim, bastırmaya çalıştığım gözyaşlarım serbestçe akıyordu.

"Hayır, asla. Buraya gel, Yaprak." Beni kollarıyla ve kanatlarının karanlık gölgesiyle sararak daha yakına sürükledi. "Ölüm bile bizi ayıramaz. En derin cehennem diyarlarından sana geri dönmek için savaşıyorum. Söz veriyorum."

"Ah, şimdi Ruhh'u düşünüyorum, sonsuza dek cesedine bağlı kalacağım."

Arrow yüzünü buruşturdu. "Onu düşünme." Parmakları karnımın üzerinde gezindi, sonra daha aşağılara indi. "Bu, odağını yeniden

yönlendirmene yardımcı oluyor mu?"

Zevkle inledim. "Evet. Kesinlikle öyle." Damarlarımdaki ısı artıyor, kaslarım ihtiyaçtan titriyordu. "Seni içime almak için sabırsızlanıyorum. Lütfen, buradan çıkalım."

Uzuvlar, tüyler ve sıçrayan sudan oluşan bir bulanıklık içinde banyodan sıçradı, beni ıslak zemine çekerken glifleri derisinin üzerinde hareket ediyordu.

Birbirimizi çabucak kuruladık ve giysilerimizi kanlı banyo suyuna attık. Sonra omuzlarıma bir havlu sardı.

"Lütfen, bu sefer uçmak yok," diye yalvardım. "Nehir odasından geçebilir miyiz? Şelale penceresini tekrar görmek istiyorum."

"İçinden atladığın mı? Kesinlikle. Ama sana çok sıkı sarılırsam beni affet."

Güldüm. "Kaçmayı aklımdan bile geçirmem. Daha istekli bir misafir olamazdım."

"Misafir değil, daimi ikamet eden biri," diye düzeltti. "Umarım."

Nehir odasına girdiğimizde içimi derin bir huzur kapladı, tropik bitkilerin iri yaprakları kollarımı ve bacaklarımı okşayarak kırılan sinirlerimi yatıştırdı. Nehrin sesleri duyularımla alay ediyordu. Odaya girdiği yerde fokurdayan bir ninni, eğimli bir mermer çıkıntının üzerinden yuvarlanıp pencereden geçerek aşağıdaki şehir caddesindeki havuza dökülürken öfkeli bir koroya dönüşüyordu.

Burada esir tutulduğum döneme dair travmatik anıları tetikleyebilirdi. Ama tetiklemedi. Bunun yerine, geçmiş ve şimdiki zaman çarpıştı ve bir zamanlar sevdiğim yeşil gözlü çocuğun -öldürdüğüm kardeşimin- anıları aklımdan geçti.

Çocukluğumuzun yemyeşil ormanında koşarken çıkardığımız çığlıklar, sonra bir şelalenin üzerinden aşağıdaki gürül gürül akan nehre atlayışımız. Mydorian sarayı. Ellerimiz bağlı bir şekilde beyaz badanalı koridorlardan anne babamızın sevgi dolu kollarına doğru koşmamız.

Sonra görüntüler değişti ve kendimi şu anda yaslandığım pencereden atlarken gördüm. Bonerust'un pis kokusunu aldım. Gorbınvar'ın demirhanesini. Fırtına Kralı'nın her şeyi küle çevirişini izledim.

Geçmişi silkeledim, döndüm ve kırılğan insan kalbimin her parçasıyla sevdiğim ve güvendiğim fae'ye gülümsedim. O da gülümseyerek bir kanadını omuzlarıma doladı.

Birlikte pervazın üzerine eğildik, avuç içlerimizi pencere çerçevesine dayadık. Uzun ve alçak bir ısılk çaldı. "Buradan o havuza kadar epey bir mesafe var. Cesursun, aşkım. Ve inatçısın. Pervasız. Mükemmel. Ve sonsuza dek benimsin."

"Sizinle tartışmaya bayılıyorum ama söylediğiniz hiçbir şeye katılmıyorum."

"Bunu söyleyeceğini hiç düşünmemiştim, Leaf."

Gülüştük ve sonra oturma odasına giden merdivenlerde birbirimizle yarıştık. "Kazanmama izin verdin," dedim koltuk altlarımdaki havluyu düzeltirken.

"Beni suçlayabilir misin?" diye alay etti, aç bakışları vücudumun üzerinde geziniyordu. "Bu durumda, kaybedenin manzarası muhteşemdi."

Dalgalanan tül perdelerin arasından, parıldayan şehir ışıklarını ve uzaktaki dağların silüetini yakaladım. Bir üst kattaki hilal şeklindeki yatak odasına özlemle baktım ama oraya çıkan merdivenleri görmezden geldim ve onun yerine köşkümü oturma odasına bağlayan taş patika boyunca yürüdüm.

"Beni takip edin," dedim omzumun üzerinden, yaldızlı hapishaneye girerken.

Çömelerek fayanslardan iki büyük tüy kaptım ve onları eğlenen burnunun altında salladım. "Bunların nadir bir gece şahini türüne ait olduğunu düşündüğüm zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet, *onun* yerine bana aitlerdi, *senin* sapığına."

Gülerek pavyonun kenarına yürüdüm ve onları esintiye doğru fırlattım, Arrow'un tüylerinin çöle doğru süzülüşünü izlerken çıplak ayaklarımla altındaki sıcak fayanslar beni rahatlattı.

Bu zeminin ortasında sırtüstü çıplak yattığımı, yasak arzu kanımı ısıtırken huzursuz ayaklarımla fayanslara sürtündüğümü ve üzerimdeki Ok'un, parçalanacağımı düşünene kadar alay edip dalga geçtiğini hatırladım.

Ama ona karşı hissettiklerim artık yasak değildi. Fırtınalar ve Tüyer Kralı'na istediğimi yapabilirdim ve o da buna memnuniyetle izin verirdi. İstersem onu kırabilirdim. Kalbini göğsünden ayırabilirdim. *Öldürebilirdim.*

Ama o anda şiddet aklımdan geçen en uzak şeydi.

Havlumu bırakarak hâlâ nemli olan vücuduna baktım, kasların arasındaki çukurlara ve vadilere akan pürüzsüz, sert düzlemlerin görüntüsünü içime çektim. Aleti benim bakışlarım altında seğirdi, ucunda bir nem damlası oluşmaya başlamıştı bile.

Dudaklarımı yaladım. "Yere uzan."

Göğsünü işaret ederken kaşları kalktı ve sessiz bir soru sordu: "*Ben* mi?"

"Evet, sen. Ve acele et, lütfen."

Gözleri benimkilerde ve yumrukları iki yanında sıkılı bir halde, istenileni yaptı.

Ayak parmağımla elini dürttüm. "Kollarını başının üzerine koy ve bileklerini bir arada tut. Onları hafifçe bile oynatırsan bu iş biter. Anladın mı?"

Gırtlığı titreyerek başını salladı.

Üzerine tırmandığımda, beni öpmek ister gibi başını kaldırdı.

"Hayır." Hantal omzunu ittim ve o da direnmeden geri çekildi. "Bana dokunma. *Senin* efendin olma sırası bende."

"Lanet olsun. Böyle konuşmaya devam edersen üç dakika bile dayanmam," diye bağırdı, dişleri çoktan uzamıştı.

Dudaklarım ve dilim boynu boyunca süzüldü ve kulağının arkasından köprücük kemiğine kadar uzanan kası ısırdım. Sert meme uçlarını emdim, sonra daha aşağılara inerek seğiren karnına sıcak öpücükler kondurdum. Ağzım ağlayan ucuna değdiğinde kalçaları fayanslardan fırladı.

"*Lütfen*. Bunu yaparsan patlayacağım..." diye sözünü kesti, nefes nefese kalmıştı. "Ve eğer yapmazsan ölürüm."

"Merak etme. Sana karşı nazik olacağım." Bir elimle ağırlığımı göğsünde dengelerken, diğer elimle nabız gibi atan uzunluğunu kavradım.

Bir dizi küfür savurdu ama bilekleri sanki onları birbirine zincirlemişim gibi bir milim bile kıpırdamadan başının üzerinde çapraz bir şekilde duruyordu.

Geniş başını kayganlığımın içinden geçirdim, ikimiz de titreyip sarsılana, arzuyla nefes nefese kalana kadar yukarı ve aşağı alay ettim. Parmaklarımla boğazını kelepçeleyerek onu merkezime yerleştirdim ve bir iç çekişle, kalçalarımız buluşana kadar yavaşça uzunluğundan aşağı kaydım.

"Mutluluk," diye fısıldadım, hareketsizdim ve kendimi onun gözlerindeki vahşi fırtınada kaybediyordum. Mükemmel dolgunluk hissi içinde.

"Ne bekliyorsun?" diye sordu, ağır göz kapaklarının ardından bana bakarak. "Seni istemekten ölmeden önce beni sertçe becer."

Öne doğru eğildim, yüzüm onunkine yakındı, içimdeki açığı değişikliği tanırsaldı. "Beni tam olarak bu noktada bıraktığın zamanı hatırlıyor musun?"

İnledi. "Keşke unutabilseydim. Bu beni hâlâ rahatsız ediyor ve gözlerindeki ışıltıya bakılırsa, bu beni öldürebilir. Geçmişteki ve gelecekteki tüm tanrılara dua ediyorum ki benim kadar aptalca davranıp bize bir kalp atışı daha işkence etmeyesiniz. Sana daha önce yalvardım ve yine yalvaracağım. Gerekirse her gün, Leaf. *Lütfen*, bizi yeniden bir yap."

"Nasıl isterseniz, kralım, benim itaatkâr *kölem*."

Boğazını daha sıkı sıkıtiğında kahkahası aniden kesildi ve sonra istediğini yaptım, Fırtına Kralı'nı ne utanç ne de merhamet duymadan acımasızca becerdim. İnlemelerin, hırıltıların ve ismimin hışırtılı bir şekilde söylenmesinin oluşturduğu lezzetli bir senfoni beni onu daha sert cezalandırmaya itti. Ve ben de yaptım.

Bedenlerimiz kusursuz bir ritimle sallanıyor, zevk dalgaları üzerimizde titrerken nefeslerimiz sertleşiyordu. Hareketlerim düzensizleşti, her kasım daha da sıkılaştı ve dikkatim merkezimde oluşan zevke odaklandı.

"Ne kadar iyi bir kız," diye hırladı. "Kullan beni. İhtiyacın olanı al."

"Oh, Tanrım." Daha hızlı hareket ettim, uzunluğunu aşağı yukarı kaydırırken titriyor ve inliyordum, kalçalarımız birbirine çarpıyordu.

Muhteşemdi. Bitmek zorundaydı çünkü artık dayanamıyordum. Yine de, aynı zamanda, hiç bitmesini istemedim.

"Yaprak," diye inledi. "Yapamam... Oh, kahretsin. Dayanabileceğimi sanmıyorum."

Parçalanırken, sıcak dalgalar halinde gelirken, fiziksel bedenim çözülürken ve bir dağın yamacından aşağı lav gibi akarken kulaklarının uçlarını ovuşturarak haykırdım.

Arrow dondu kaldı, sonuna kadar mücadele ederken ağzı acı içinde yüzünü buruşturdu.

Tıpkı söylediğim gibi, bedenim onun etrafında titreşirken bile kolları bir milim bile kıpırdamadı. Ama kanatları başka bir meseleydi.

Koyu renkli tüyleri sertçe kıpırdadı ve titredi, kanatları titreyip kamburlaştı ve beni sıkıp kasılmama neden olan bir hırıltıyla boşaldığında, vücudunun geri kalanıyla birlikte ürperdiler.

Sersemlemiş ve nefes nefese, kolları belimi sardı ve nemli göğsüne yığıldım, yanağım kesmeye yemin ettiğim gümbür gümbür atan kalbime bastırdı.

Ama bu erkeğe *asla* zarar
veremezdim. Onu *asla* terk
edemem.

Farron Gilt Market kafesinin parmaklıkları arasından göz göze geldiğimiz andan itibaren birbirimize ait olmuştuk. Bunu artık kesin olarak biliyordum.

"Sonunda seni öpmek için iznim var mı?" diye sordu.

Sırıttım ve ağzımı onunkine değdirdim. "Evet, lütfen."

Yumuşak dudakları benimkileri kavradı ve sonra vücutlarımızı çevirdi, gülümserken dişleri parlıyordu. "Şimdi beslenme ve sevişme zamanı."

"En sevdiğim kısım," diye cevap verdim.

Beni tekrar tekrar kendinden geçirirken, kalçalarındaki, göğüslerimdeki ve boğazımdaki damarlardan saygıyla içerken gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı ve ben "Daha fazla" diye fısıldadım. Durma. Daha değil. Lütfen, henüz değil."

Sonunda yorulunca beni kanatlarıyla sardı ve pavyonun kenarına tüneyerek uyuyan krallığımıza baktık.

Çenemin altına nazik bir parmak koyarak yüzümü bakışlarıyla buluşacak şekilde eğdi. "Bu gecedен sonra hep benimle kalacağına söz vermelisin. Denetlememiz gereken üç krallık var ama eminim yapabiliriz."

"Hâlâ emir veriyorsun," diyerek araya girdim.

"Bir emir değil, ateşli bir istek. Umarım sen de aynısını istiyorsundur - benden bir daha asla ayrılmamayı."

"Bunu istiyorum, Arrow. Sonsuza dek benimle kalmanı istiyorum. Evlen benimle. Çocuklarımla babası ol. Şafağım, karanlığım, sonsuz gece gökyüzüm ol. Daima ve sonsuza dek."

"Sonunda mantıklı konuşuyorsun! Hiçbir şey beni daha mutlu edemezdi. Mydorian taç giyme törenine gitmeden önce, basit bir Işık Âlemi ayiniyle evleneceğiz."

"Kulağa mükemmel geliyor."

Uzaklara baktı, topukları köşkün taş duvarına çarpıyordu. "Sorun nedir?" diye sordum. "Anlat bana."

"Şey... eski Koridonya evlilik törenlerinde kral, kraliçesine yeni bir isim miras bırakır. İstersen resmi bir isim. Bunu yapmama izin verecek misin?"

"Neden yeni bir isme ihtiyacım olsun ki?"

"Çünkü bu, bir Işık Diyarı kralının Aldara'sına bahşedebileceği en büyük onurdur." Daha yakına eğildi ve fısıldadı, "Seçtiğim ismi beğenmezsen, değiştirmek için pazarlık yapabiliriz."

Yanağını okşadım. "Pazarlıklar her zaman çekicidir. Bana neyi seçeceğini söyle."

"Yaprak Zali Omala Ramiel."

"Neden doğum adımın önüne Yaprak yazdın?" diye sordum.

"Çünkü sana yakışıyor. Ve senden aldığım her şeyi ve geri vermeyi planladığım her şeyi bana hatırlatmaya hizmet edecek."

"Peki, o zaman, çok beğendim. Artık yatabilir miyiz lütfen? Çok yorgunum."

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni kendine yaklaştırdı ve ben boynuna sarılıp kıkırdarken bizi odasına uçurdu. Giysisiz uçmak kesinlikle ilginç bir deneyimdi.

"Hâlâ kâbus görüyor musun?" İpek çarşafları beni sardığında iç geçirerek sordum ve kollarının sığınağına kıvrıldım. Onu derin derin içime çektim, saçlarındaki biberiye ve nane kokusu beni gülümsetti.

"Evet, ama sadece sen benimle değilken."

"O zaman bir daha asla bir tane daha alamayacaksın."

"Asla," diye kabul etti. "İyi uykular Aldara'm. Seni yakında rüyalarımızda göreceğim."

"Orada görüşürüz," diye fısıldadım, dudaklarımı boynunun güçlü sütununa bastırdım, Aldara izim yatıştırıcı bir ritimle titreşiyordu. "Lütfen gece boyunca beni ezme. Çok ağırsın," diye takıldım.

Kıkırdadı. "Ölmeyi tercih ederim."

Coridon'un gece sesleri gözlerimi kapadı - aşağıdaki kattan gelen auron kanara'nın memnun cıvıltısı, uzaktan gelen bir çan sesi - ve derin bir mutluluk iç çekişi yaptım.

Sonunda evdeydim.

O korkunç pazar kafesinde uyandığım andan beri aradığım şeyi sonunda bulmuştum. Arrow'un sevgisini. Beni nerede ve ne zaman tutarsa tutsun, orası benim evim ve ait olduğum yerd.

Göğsünden bir gümbürtü geldi, ardından dudaklarından anlamsız bir kelime karmaşası döküldü.

"Neydi o?" Ben sordum.

"Hatırlat da uyandığımızda kuşları besleyeyim."

"Nedense unutmana izin vereceklerini sanmıyorum." "İyi uykular Aldara'm. Seni seviyorum."

Sonra birbirimizin kollarında, apartmanımızın altın kubbelerinin altında güven içinde ağır bir uykuya daldık.

Chapter 36

Ok

Birkaç hafta sonra.

Leaf'in Mydorian yatak odasının kapısını açtım ve kalbim kaburgalarımaya çarparak olduğum yerde durdum.

"Merhaba," dedi, taç giyme töreni kıyafetleri içinde onu incelerken yanakları kızarmıştı.

Enfes görünüyordu. Birkaç adım ne çıktım, onu yakalayıp bir daha bırakmamak için kendimi nasıl durduracağımı merak ediyordum.

"Neredeyse hazır mısın?" Bakışlarım, ince dokunmuş altın iplikten bir elbiseyle örtülü sırtının kremsi teni üzerinde gezinirken sordum.

Leaf'in isteği üzerine yıldırım büyüsüyle her gün sıyırıp attığım için zar zor görünen Bakhur'un rn izlerinden geriye kalanları görünce kanımda tatmin ve bir tutam öfke kabardı.

Ona zarar verdiğinde, o gece onu durdurmak için orada olmadığımı bilmek beni mahvetti.

"Neredeyse," dedi, uzun aynadaki yansıması bana gülümsüyordu, bir yandan da gevşek sa tellerini altın tavus kuşu tüyünden tacının içine sokuyordu. "Eğer

sadece tozlu saçlarım işbirliği yapardı."

"Ari nerede?" diye sordum. "Hazırlanmana yardım etmesi gerekmiyor muydu?"

Aldara'm güldü. "Oh, güldü. Saçlarım onun tüm sıkı çalışmasına isyan ediyor."

İtaatsiz saçları şu anda başının üzerinde toplanmış, boynunun zarif çizgisini ortaya çıkarıyordu. Gül kırmızısı dudakları eğlenerek kıvrılmış, elbisenin üzerine az miktarda dikilmiş yakutlarla uyum sağlamıştı. Şeffaf kumaş çıplak omuzlarından sarkarak kollarını örtüyordu ve işlemeli yakası aşağıya doğru inerek muhteşem kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. Kalçalarına kadar uzanan ve daha kremi bir teni ortaya çıkaran yırtmaçlar ağzımı sulandırdı.

Bana doğru yürürken, gözlerinin arasında, taç giymek üzere olan ışıltılı, mutlu bir prenses resmini bozan bir kaş çatma büyüdü.

"Bunu mu giyiyorsun?" diye sordu, önümde durarak.

Kıyafetlerime bakarken kalbim hızla çarptı, insan tarzı kıyafetimin arızalı bir fırtına büyüyle dağılmadığını kontrol ettim. Hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ ustalıkla dikilmiş bir pantolon, ince keten bir gömlek ve iyi kesilmiş bir ceket giyiyordum, tüm takım siyahtı ve ince gümüş ve altın tüylerle işlenmişti.

"Planlamıştım. Bunun nesi yanlış?"

Avuçlarını göğsümün üzerinde gezdirerek "Tüy tabağın gömleğinin altında mı saklanıyor?" diye sordu ve cevabı kendisi buldu.

Başımı salladım.

"Arrow, lütfen alınma çünkü harika görünüyorsun. Çok güzel bir takım elbise ve kesinlikle sana yakışıyor. Ama söyle bana, bunu giyerken rahat hissediyor musun?"

Cevabımı düşünürken aramızda sessizlik uğuldadı. Onu memnun edeceğini bildiğim bir cevap mı vermeliydim? Yoksa gerçeği mi söylemeliydim?

Gözlerimi kapatarak iç
çektim. Hiçbir şey
öğrenmemiş miydim?

Yaprak bana bir şey öğrettiyse, o da şuydu: Sadece gerçek onu tatmin ederdi. Acı verse bile.

"Hayır. Dürüst olmak gerekirse, göğüs plakamın kolayca ulaşılabilir bir yerde olmasını tercih ederim, böylece gerekirse sizi daha iyi koruyabilirim."

"Kemiklerden etleri eritebilen yıldırım büyüüne sahip adam söylüyor bunu." Ceketimin düğmelerini çözdü ve omuzlarımdan sıyrıp beyaz

badanalı ahşap zemine fırlattı.

Gömleğimin düğmelerine uzandı, ben de bileğini tuttum. "Ne yapıyorsun?"

"Taç giyme törenim için hazırlanmana yardım ediyorum."

Elini bırakarak belini kavradım, parmaklarım elbisenin serin kumaşının altındaki sıcak teninde geziniyordu.

Tişörtü sırtımdan kaydırıldı ve avuçlarını omuzlarımda, altın tüylerin üzerinde hafifçe gezdirdikten sonra seğiren karın kaslarıma doğru indirdi.

"İşte buradasın, benim altın Fırtına Kralım. Kasların esniyor, gliflerin parlak bir şekilde dönüyor," eli aşağı doğru hareket etti. "Ve dokunduğumda taş gibi sertleşiyorsun. Tam da seni sevdiğim gibi."

"Tanrı aşkına, bunu yapmaya devam edersen seninle birlikte dışarı çıkamayacağım." Onu kendime çektim ve tatlı ağzından öptüm.

Birkaç dakika boyunca, onun dışındaki her şey yok oldu.

Sertliğimi avuçladı ve sıktı. "Formaliteler biter bitmez burada buluşalım ve biraz eğlenelim."

"Dakikaları sayıyor olacağım."

"Gidelim mi o zaman?" Dedim.

"Henüz değil. Tam olarak hazır değilsin."

Koyu renk kaşları kalktı, dudaklarında belirsiz bir gülümseme dans etti.

Nemli ellerimi pantolonuma sildim. "Bir şeyim var... sana vermek istediğim bir şey." Cebimden ipekli bir paket çıkardım ve avucumun içinde ona sundum. "Bunu giyer misin Aldara'm? Elbette seni memnun edecekse."

Yeşil gözleri parlıyordu. "Nedir bu?"

"Aç ve öğren."

Koyu renkli ipeği sıyrarak, ince işlenmiş altından bir zincir üzerinde kan gibi parlayan iki küçük taşla çevrelenmiş, diyarlardaki en nadir mücevherin bilinen en büyük örneği olan fasetli, kırmızı prulit taşını ortaya çıkardı.

Taşları okşadı, gözlerinde yaşlarla bana baktı. "Bu çok güzel, Arrow. Teşekkür ederim. Bunu takmayı çok isterdim."

Sırtarak yanağına bir öpücük kondurdum, sonra arkasına geçip zinciri boğazına bağladım ve ortadaki taşı köprücük kemiklerinin arasındaki çentiğe yerleştirdim.

Onu aynaya doğru çevirdim ve arkasından sarıldım. "Bu eskiden annemindi. Çocukken, odasındaki en sevdiğim şeydi ve onu tutmak ve değerli taştan dışarıdaki güneşe bakmak için yalvarırdım."

pencere. Mücevherin kalbinde hem aydınlık hem de karanlık bulunabilir. Nedense bu bana her zaman çekici gelmiştir ve bu hayranlığım annemi çok eğlendirmiştir."

Yaprak kolyeyi okşarken gülümsedi. "Şimdi ona daha çok tapıyorum."

"Annem bunu bana reşit olduğumda verdi ve onu saklamamı söyledi. sevgilim için güvenli."

"Annenin adı neydi?"

"Samara," dedim Yaprak'ın yanağındaki bir damla yaşı silerken. "Gümüş rengi saçları ve aynı renk gözleri vardı ve kılıç kullanmada neredeyse senin kadar becerikliydi."

"Eminim onu çok severdim." Yaprak aynadan uzaklaşıp bana doğru döndü. "Gerçekten gitmeliyiz."

Odasından çıkıp Mydorian salonuna doğru ilerlerken kolumu tuttu ve yanına yaklaştırdı. Bugün hava mükemmeldi, güneş açık, mavi bir gökyüzünde parlıyordu. Yaprak da mükemmeldi - benimkiydi ve Toz ve Taşların Kraliçesi olmak üzereydi. Her şey mükemmeldi ve kalbim doluydu. Kendimden geçmiş olmalıydım ama botlarım koridorlarda yankılanırken, aklımın bir köşesinde bir şeyler kıpırdandı.

"Yaprak, taç giymeden önce benim için bir şey yapar mısın?"

"Her şeyi," dedi usulca.

Uzun bir nefes aldım. "Coridon'a ilk geldiğinde haftalarca sana acı çektirdim. Seni yalvarttım ve adımı defalarca haykırdım, hem öfkeyle hem de mutlulukla. Bu artık geride kaldı ve geleceğimiz önümüzde ıslıl ıslıl parlıyor. Ama gerçeği anlayıp anlamadığını bilmeliyim."

"Ne gerçeği, Arrow?"

"Sen benimsin ve ben de sonsuza dek seninim. Kristal Alemin etrafında dönen yıldızlar kadar ebedi bir gerçek. Işık Âleminin fırtınaları kadar güçlü, Güneş Âleminin alevleri kadar sabit, Buz Âlemindeki denizler kadar derin ve Toprak Âleminin taşları kadar dayanıklı - beş âlemin en harikası, çünkü sen onun ormanlarının tozundan yaratıldın."

"Elbette biliyorum. Ve seni her zaman seveceğim, Arrow. Söz veriyorum." "Ben de seni seveceğim."

Tekrar yürümeye başladık ve içime huzur yerleşti.

Mydorian kürsüsünün arkasında duran Yaprak, perdenin arkasından yüksek tavanı tutan kemik beyazı dalların altında toplanan ve törenin başlamasını sabırla bekleyen kalabalığa baktı.

"Arrow, Zaret Stormur, Ildri ve Van ile birlikte duruyor. Taç giyme töreni kıyafetleri içinde hepsi çok güzel görünüyor. Yakınlardaki Raiden ve Ari'yi görüyor musun? Ve

Esen onları güldürüyor. Bunu kim hayal edebilirdi ki?"

"Ben yaptım. Çok uzun zamandır Esen'i mutlu görmeyi umuyordum."

Nefes nefese kalan Yaprak kaburgalarına dirsek attı. "Peki soldaki şu iri fae kim?"

Buzdan bir taç giyen uzun siyah saçlı olan mı?"

"Nereye?" Omzunun üzerinden bakarak sordum. "Oh, bu Buz Diyarı'ndan Kral Ren, Deniz ve Kar Krallığı Toprak Diyarı'nın hemen doğusunda yer aldığı için komşunuz sayılır. Yakında diğer fae saraylarıyla barışı korumak için haraç olarak bir gelin alacağına dair söylentiler duydum." Tereddüt ettim, yüzünün yan tarafını taradım, bunun tamamını açıklamak için en iyi zaman olup olmadığını merak ettim. "Bir insan eş. İstesen de istemesen de. Bu akşam ona söyleyecek çok şeyin olacağına şüphe yok."

"Buz Diyarı'nda insanlar mı var? O buz mavisi gözleri ve somurtan ağzıyla onu inanılmaz yakışıklı bulmuştum. Şimdi ondan nefret ediyorum."

İyi, diye düşündüm kendi kendime, yoksa çok samimi olurlar ve Ren insanımı çalmaya karar verir. Bu da aptalca bir hata olurdu. "Muhtemelen en iyisi onunla tanışana kadar beklemek, Yaprak. Sonra nasıl hissettiğine karar verirsin."

İnatçı burnunu kaldırarak bana tanıdık bir gülümseme verdi. Bana tavsiyemi almamı ve ateşli cehennem alemlerinin derinliklerine itmemi söyleyen gülümseme.

Salonun arka duvarını işaret etti, sonra bir eliyle ağzını kapattı. "Estella geldi! Ama aman Tanrım, yanındaki Ruhh'a bakın. O küçük şeytanı son derece sağlam bacakları ve ayaklarıyla yerde yürürken görmek hâlâ şok edici. Ona çarpıp duruyorum, içinden geçebileceğimi sanıyorum. Sanırım bir gün buna alışacağım."

"Eninde sonunda olacak," dedim ve kolumu uzatarak onu kürsüye götürmeye hazırlandım. "Mutlu musun?"

"Mest oldum." Parmakları ön kolumu sararken yeşil gözlerindeki ateş parladı. "Arkadaşlarımıza ve ailemize katılalım mı?"

Sırıttım. "Dürüst olmak gerekirse, seni kendime saklamayı tercih ederdim. Ama bu bencillik olur ve artık bir kötü adam olmadığımı göre, sanırım dışarı çıksak iyi olur."

"Korkmayın. Yatak odasında kimse senin kadar kötü değildir." "Tanrılara şükürler olsun," diye şaka yaptım.

"Böyle bir mutluluğu gerçekten hak ediyor muyuz, Arrow?"

"Her gün. Ve sonsuza dek," diye cevap verdim, kalabalık kulakları yırtan bir tezahürat çıkarırken onu perdenin içinden çektişirdim.

Kolumu bıraktı ve muzaffer bir sevinç işaretiyle kendi kolunu yukarı

kaldırdı.

Kalabalık kükredi ve müzisyenler enstrümanlarını aldı.

Yaprak kürsünün önüne doğru salınarak geldi ve el sallayarak halkını selamladı.

Sonra yüzünü bana döndü, koştu ve kollarıma atladı.

Bacaklarını belime dolamış, gülerek yanağımdan öperken, ilk kez değil, kendi kendime düşündüm: *insanlar nasıl eğleneceklerini iyi biliyorlar.*

Ve parti daha başlamamıştı bile.

Leaf ve Arrow'un hikayesinin son bölümünü okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım beğenmişsinizdir!

OceanofPDF.com

Acknowledgements

Ateş ve Alevler Kralı'nı okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Okurlardan haber almayı kesinlikle çok seviyorum ve ne kadar kısa olursa olsun aldığım her güzel eleştiri için çok minnettarım.

Zaman ayırıp kitaplarımı diğer okurlara tavsiye ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Desteğiniz ve hevesiniz beni hikâyeler yazmaya devam ettiriyor.

Ve muhteşem beta okuyucularım Rosemary, Ken, Amelie ve Saskia'ya ve harika ARC okuyucularıma çok teşekkürler!

Bir dahaki sefere
kadar, Juno
X

OceanofPDF.com

Also By Juno Heart

Ateş ve Alevler Kralı'nı beğendiyseniz, sesli kitaplarıma, karakter çizimleri içeren basılı baskılara ve mağazamdaki muhteşem kitap ürünlerine göz atın.

Kara Kan Fae serisi, swoony kader arkadaşları, biraz daha hafif tonda, Yıldız Fae Diyarlarının Mahkemeleri kitapları kadar buharlı olmayan, ancak kızgınlık ve şaka mizahı ile dolu düşman-sevgili hikayeleri tamamlandı ve Kindle Unlimited'ta tıkmaya hazır!

Kitap 1: Asla Prensi

Kitap 2: Daima Kral

Kitap 3: Erdemler Kralı

Kitap 4: O Zamanın Prensi, tam uzunlukta ön bölüm

Wyn'in hikâyesi, yeni bir serinin 1. kitabı ve Buz Diyarı'ndan Kral Ren ile onun çalınan insan gelininin hikâyesi için bizi izlemeye devam edin.

OceanofPDF.com

About the Author

Juno Heart hem ateşli hem de baharatlı düşmanlar-aşıklar fantezisi yazıyor Kibirli fae kahramanları ve onları dize getiren alıngan ölümlü kızlarla ilgili romanlar.

Yazmadığı zamanlarda muhtemelen evin içinde kedisini ve köpeğini gütmekle, klavyesine kahve dökmekle ya da yerel ormanları araştırmakla meşguldür.

Başka bir aleme açılan kapılar için ara sokaklar.

Yeni sürüm ve özel fırsat uyarıları için Juno'nun haber bültenine katılmak için [BURAYA](#) tıklayın!

♪ a f @

E-posta: juno@junoheartfaeromance.com

OceanofPDF.com

Blurb

Arrowyn Ramiel, Fırtınalar ve Tüylar Kralı. Fae pisliğı. Yalancı. Affedilmez bir hain ve kırılğan kalplerin kırıcısı.....Yoksa öyle mi?

YAPRAK:

Güneş Diyarı'nda kapana kısılmışken Kral Azarn'ın teklifini kabul etmekten ve hayatta kalmak için savaşmaktan başka çarem yok. Ancak o zaman intikam dolu gözlerimi kalbimi parçalayan fae'ye, yani hain Arrowyn Ramiel'e çevirebilirim.

Arrow Ateş Sarayı'na vardığında, her şeyin ilk görüldüğü gibi olmayabileceğini öğreniyorum. Eski dostların ve yeni düşmanların bağılılıkları net değil ve ben karmaşık bir yalan ağını çözmeli ve Fırtına Kralı'na tekrar güvenip güvenemeyeceğime karar vermeliyim
-Sadece hayatımla değil, kalbimle de.

Yalvaran kahramanları ve ıslah olmuş kötüleri sevenler için. Dalış yapın ve Leaf ile Arrow'un cızırtılı macerasının sonunu okuyun!

Not: Sahte dublaj dahil baharatlı sahneler, MMC'nin ailesinin ölümünün tartışılması, kölelikten ve altın serum bağımlılığından bahsedilmesi, sert dil, şiddet.

Ateş ve Alevlerin Kralı
Kitap 2: Yıldız Fae Diyarlarının Mahkemeleri
Telif Hakkı © Juno Heart 2024
Tüm hakları saklıdır.

Kapak tasarımı: saintjupit3rgr4phic
Orina Kafe'den Fae King and Queen Edition karton kapaklı tasarım

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Bunun tek istisnası, bir incelemede kısa alıntılar yapabilecek olan bir hakemdir.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Ebook ISBN: 978-0-6456242-9-8

Ciltsiz ISBN: 978-0-6458956-2-9

Renkli Ciltli ISBN: 978-0-6458956-4-3

Özel Fae Kral ve Kraliçe Baskısı Ciltsiz ISBN: 978-0-6458956-3-6

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.